

M. T. EDVARDSSON

İyi

Komşular

*Yalanlar ve sırlar artmaya başlayınca,
bir tanesine daha yer açmak zor olmuyordu.*

Daha sessiz bir yaşam arayışında olan Mike ve Bianca, iki çocuğuyla birlikte Stockholm'den küçük, pastoral bir kasaba olan Köpinge'ye taşınır. Mike yerel bir okulda öğretmen olarak çalışırken, Bianca'nın evde çocuklarıyla ilgilendiği dingin bir yaşama geçiş yaparlar. Bir süre sonra komşularıyla tanışıp, bir araya geldiklerinde kimsenin görüldüğü gibi olmadığını fark ederler. Bu huzursuzluk duygusu mutlu aile tablosunda derin çatlaklar yaratan karşılaşmalara yol açtığı gibi, yaşanan bir kaza yaşamlarını alt üst eder.

İyi Komşular, doğru ile yanlış arasındaki ince çizgiyi, kişinin kendisiyle ve komşularıyla olan sınırlarını dikkat çekici bir biçimde ele alırken, komşularımıza ne kadar güvenmeliyiz sorusu sıklıkla okurlarına soruyor.

"M.T. Edvardsson, İsveç suç kurgusunda kendine özel bir yer edinme yolunda ilerliyor. O kadar iyi ki tüylerinizi diken diken ediyor!"

– Skånska Dagbladet

M. T. EDVARDSSON

Íyi

Komşular

İyi Komşular

Kitabın Özgün Adı: Goda Grannar

M.T. Edvardsson

Çeviren	: Nalan Uysal
Editör	: Sibel Çelik
Kapak Tasarım	: Filliz Odabaş
Sayfa Tasarım	: Şeyma Kırbaş

Tür	: Gerilim
Kitap No	: 2544

1. Baskı: Haziran 2023

ISBN: 978-625-366-037-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

©M. T. Edvardsson, 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ajans Letra aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı

M. T. EDVARDSSON

İyi

Komşular

Çeviren: Nalan Uysal

W. T. EDWARDS

ivp

Journal

1914

1915

1916

1917

1918

1919

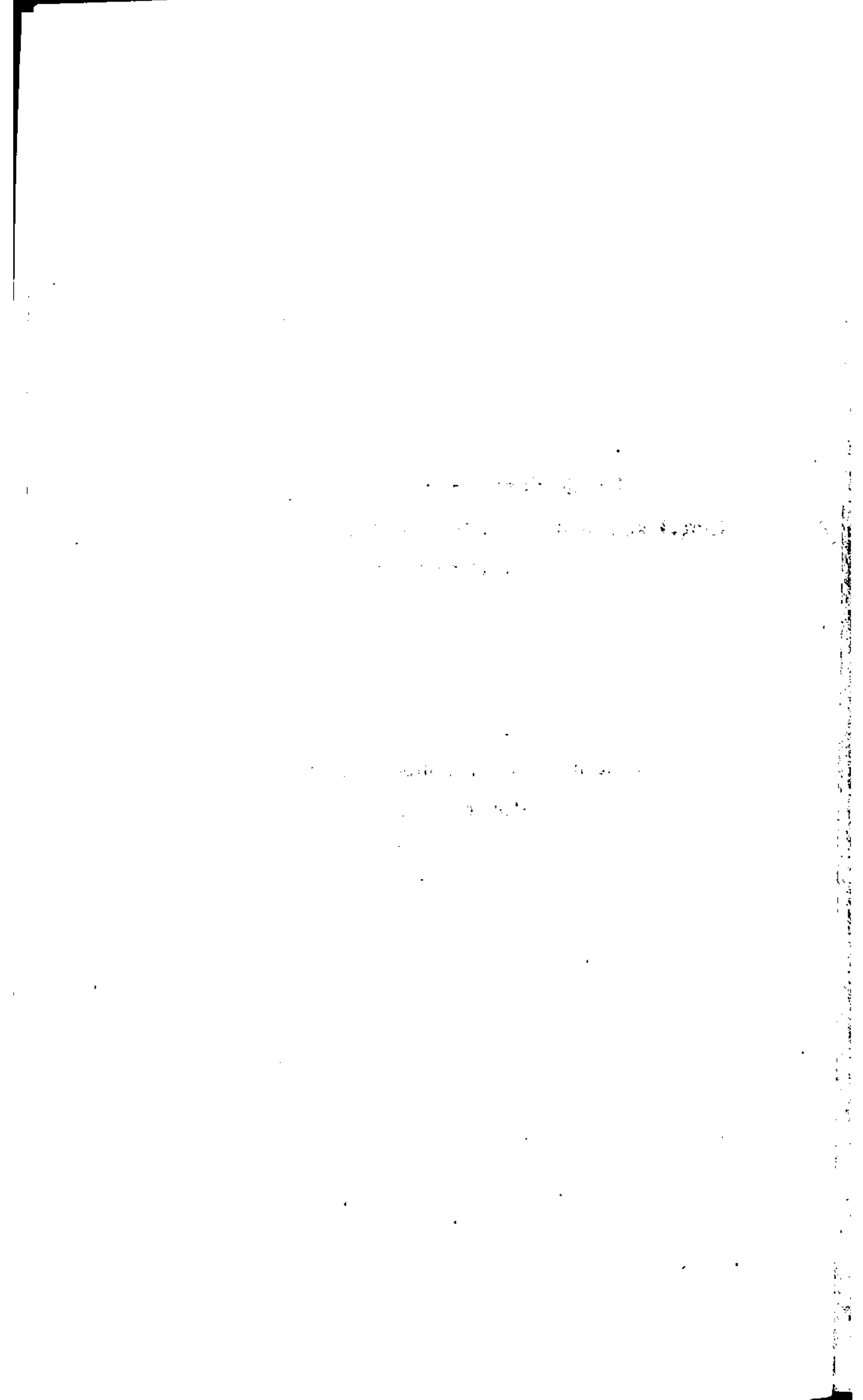
1920

1921

**Elinizde bir roman tutuyorsunuz.
Gerçek komşularla ya da mahallelerle benzerlikler
tamamen tesadüftür.**

**Çitlerin iyiye, iyi komşuların olur.
Robert Frost**

1. Mikael

Kazadan Sonra

13 Ekim 2017, Cuma

Kapıyı açtığım anda siren seslerini duyuyorum. Okul bahçesinde aylak aylak dolaşan bir grup öğrenci bana doğru bakıyor ve el sallıyor.

“İyi hafta sonları!”

Spor çantamı arkadaki oturağa bağlıyorum, bilgisayarımı da öndeki sepete yerleştiriyorum. Ana caddedeki alt geçide doğru dönünce, pedala basmayı bırakıyorum ve rüzgârı yüzümde hissediyorum. Kaldırımın kenarında oturan iki kızı Bella’nın anaokulundan tanıyorum. Ellerini ağızlarının etrafına yerleştiriyor ve baykuş gibi sesler çıkarıyorlar. Sesleri alt geçitte yankılandıkça kızlar gülüşüyorlar.

Tepeye vardığımda, biriken laktik asitle bacaklarım taş kesiliyor ama vücudumdan ter boşanıncaya kadar kendimi zorluyorum. Biri çimenlik alanda yosun tutmuş gibi görünen deri bir çanta unutmuş, oyun parkındaki salıncaklar rüzgârda ileri geri sallanıyor. Bir kadına selam verirken, kaniş köpeği sokak lambasının direğine arka bacağına kaldırıyor.

Siren sesleri yaklaşıyor. Omzumun üstünden şöyle bir bakıyorum ama yanıp sönen mavi ışık falan görmüyorum. Burada araç trafiğine açık yol yok; yeşil alanı yürüyüş parkurları ve bisiklet yolları sarıyor. Köpinge'yi cazip bulmamızın nedenlerinden biri de buydu. Burada çocuklarımız evden okula ve arkadaşlarının evlerine, arabaların arasından geçmek zorunda kalmadan bisikletle gidebiliyorlar.

Ağzımı kocaman açıp, serin sonbahar havasını içime çekiyorum. Özgürlük hissi, önümüzde hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımız koca bir hafta sonu var. Öylece gevşeyebileceğim bir zamana epeydir ihtiyacım vardı. Ailemle zaman geçirmeye. Belki söz verdiğim gibi bahçeyi çevreleyen çalılıkları kesmeye birkaç saat ayırabilirim ama baharı da bekleyebilir.

Yaşadığımız küçük eve doğru uzanan bisiklet yoluna dönünce, en yakın komşularımız Åke ve Gun-Britt kol kola girmiş, hızlı adımlarla bana doğru geliyorlar. Onları en son birkaç gün önce görmüştüm. Burası böyle: sonbaharın ilk günlerinden ilkbaharın sonlarına kadar herkes evlerine kapanıyor ve ortadan kayboluyor. Nisan birle birlikte her şey değişinceye kadar. Don olan geceler bitip polenler havayı doldurunca, evlerin bahçelerini kaykaylarına binen, top peşinde koşturan, başlarında şapkaları, güneş kremine bulanmış çocuklar dolduruyor. İlk çim biçme makinesi öksürerek canlanıyor, birileri çatıya merdiven dayayıp olukları temizliyor ve her şey böylece başlıyor. Bahçeler boyunca, son moda güneş gözlükleriyle cep telefonlarından bir şeyler seyreden anneler ve koca göbekli ve fazla kısa şortlu babalar beliriyor. Üç ay boyunca, bu bölge trambolinleriyle ve şişme havuzlarıyla yazlık bir cennete dönüşüyor. Sesler yükseliyor ve günler fazladan birkaç saat kazanıyor. Ağustosun sonunda, okullar yeniden başlayıncaya ka-

dar böylece sürüp gidiyor. Rüzgârlar ve sonbahar yaprakları. Karanlık, yağmur ve sessizlik. Tomurcuklanan ve çiçek açan her şey unutuluyor ve ışığın yeniden gelebileceğine inanamıyorsunuz.

Emekli mahalleleri bile karanlık çökünce kapılarını kapatıyor. Åke bahçede sonbahar temizliği yapıyor, hortumla verandayı yıkıyor, hiçbir köşede örümcek ağı bırakmıyor, sonra verandadaki mobilyalarını öyle bir titizlikle sarıyor ki, hangi müze müdürü görse kıskançlıktan çatlar. Ve çok geçmeden Gun-Britt mutfak camında meraklı bir yüz şeklinde belirecek. Sokağın bekçisi. Hiçbir şey gözünden kaçmaz, rüzgârda savrulan boş bir plastik poşet bile.

Bisikletimle yeterince yaklaşıncı, “Selam,” diyor Gun-Britt.

Durup iki çift laf etmekle, yola devam etmek arasında kararsız kalınca yalpalıyorum. Eve, ailemin yanına gitmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama tam geçip gidecekken, Åke bisiklet yoluna adımını atıyor ve durmak zorunda kalıyorum.

“Çarpışma seslerini duydun mı?” diye soruyor.

“Kaza olduğunu düşünüyoruz,” diyor Gun-Britt.

Ayaklarımı yere koyuyorum.

“Kaza mı?”

“Sirenleri duymuyor musun?” diye soruyor Åke.

Gun-Britt parmağını havaya kaldırıyor, sanki sesler tepemizde asılıymış ve daireler çiziyormuş gibi.

“Yakınlarda mı oldu?” diye soruyorum.

“Tahmin etmesi zor.”

Åke başıyla bizim eve doğru işaret ediyor.

“Ses şu taraftan geldi.”

“Aslında ana caddeden,” diyor Gun-Britt.

55 km hız sınırlı yol denilen, Köpinge’nin etrafını dolaşıp,

ICA marketin ve içki dükkânının önünden geçtikten sonra, Turning Torso gökdeleniyle birlikte batıya doğru düzlüklerin uzandığı, doğusunda Lund katedralinin kulesiyle çevrili E6 karayolundan bahsediyorlar.

“Sesler yaklaşıyor,” diyor Åke.

Hep birlikte kulak kabartıyoruz. Haklı, siren sesleri gittikçe yükseliyor.

“Hiç şaşırmadım. İnsanlar manyak gibi araba kullanıyor,” diyor Gun-Britt. “Ama endişelenmene gerek yok. Bianca’yla çocuklar yarım saat önce eve geldiler.”

Bianca. Çocuklar.

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

“Pekala,” diyorum, yeniden aceleyle bisiklete otururken.

“İyi hafta sonları,” diyor Gun-Britt ben pedala basmadan önce.

Eve son birkaç metre kala, düşünceler beynime üşüşüyor. Bianca çocukları aldığı anda hafta sonu için market alışverişi yapacaktı ama şimdi evdeler. Güvendeler. William muhtemelen iPad’iyle divana oturmuştur, Bella da mutfakta Bianca’ya yardım ediyordur.

Evlerin arasında, siren sesleri giderek daha gürültüyle inliyor.

Üst bacaklarım ağırlaştı, baldırlarıma kramp giriyor. Eve en fazla yirmi metrem kaldı. Çitlerden birinin ardından bir köpek havlıyor, aynı anda sirenlerin de sustuğunu fark ediyorum.

Köşeyi dönüp, bahçemize ulaştığımda ambulansın ışıkları yüzüme doğru yanıp sönüyor. Asfalt, bahçeyi çevreleyen çalılıklar ve küçük çitler, her şey mavi ışığa boğulmuş.

Nefes alamıyorum. Ayaklarım pedallara bastıkça basıyor. Bisikletten iniyorum ve gözleri kör eden ışığa öylece bakıyorum.

Caddenin ortasında kırmızı bir bisiklet var. Sanki ikiye katlan-

mış gibi duruyor; lastikleri deforme olmuş ve gidonu gökyüzünü işaret ediyor. Yanında on beş numarada oturan komşumuz, Jacqueline Selander duruyor. Yüzü kireç gibi bembeyaz, dudaklarına bir çığlık yapışıp kalmış.

Ambulans mazılarımızın önünde durmuş, yeşiller içindeki iki paramedik yere eğilmişler. Önlerindeki asfaltta Bianca yatıyor. Canım karım.

2. Mikael

Kazadan Önce

2015 Yazı

Fabian ve Jacqueline Selander’la ilk karşılaştığım zaman buraya yeni taşınmıştık. Bella o hafta sonu üç yaşına girmişti, ben de internette, Blocket’te çok ucuza bulduğum yeni araç koltuğunu takıyordum. Vücudumun yarısı arabanın içinde, emniyet kemeri-ne söylenen ter içinde kalmış peynirli börek gibi dururken güneş enseme yakıyordu; kullanma kılavuzuna göre, geçmesi gereken fena halde küçük deliğe en az 2 santim kalındı kemer. Küfürler burnumdan ve ağzımın kenarlarından dökülüyordu. Arkama birinin yaklaştığını fark etmemiştim.

“Bu yeni R-design modellerden değil mi?”

Emniyet kemeri ellerimden kaydı ve lanet olası koltuk yan yattı. Arka koltuktan nihayet çıkıp, hayatımda hiç olmadığı kadar kötü terleyen alnımı silerken, üzerinde şortlu tulumu ve başında BMW şapkasıyla bir çocuk gördüm. Caddeden garaja bağlanan yolda durmuş, arabayı inceliyordu.

“Spor modeli,” dedim.

“Biliyordum,” dedi çocuk. “R-design.”

Kaç yaşında olabilirdi ki? On iki mi, on üç mü?

“Dizel,” dedi. “Plug-in hibrit, doğru mu?”

“Sanırım öyle, evet,” dedim.

Çocuk gülümsedi.

“Tabii ki öyle.”

Sohbete ciddiye hiç zamanım yoktu ama kaba görünmek istemiyordum.

“Adım Fabian,” dedi çocuk. “Ben de burada oturuyorum.”

Köpinge’nin dış kesimlerindeki yerleşim yeri küçük gruplar halinde ayrılmıştı, her bir grubun merkezinde kaldırım taşı döşeli, kare şeklinde bir çıkmaz sokak ve çevresinde 1970’lerin ilk yarısında inşa edilmiş, birbirinin aşağı yukarı aynısı dört ev vardı. Her çıkmaz sokağa Astrid Lindgren ile alakalı şirin bir isim verilmişti: Bullerby, Lönneberga, Saltkråkan ve Körsbärsdalen... Biz Bråkmakargatan’da oturuyorduk. *Baş Belası Sokak*. Tıpkı kitaptaki *Lotta* gibi, demiştim çocuklara, yüzüme boş gözlerle bakmışlardı.

“O zaman komşu oluyoruz,” dedim Fabian denen çocuğa.

“Peki,” dedi Volvo’nun kaputunu sanki evcil hayvanmış gibi okşarken. “Bunun yerine BMW almalıydınız. Aynı paraya daha fazlasını almış olurdunuz.”

Güldüm ama o epey ciddi görünüyordu.

“BMW 530 Touring,” dedi. “272 beygir gücü var. Bununki kaç?”

“Bilmiyorum.”

Benim için araba bir yerden başka bir yere gitmeyi sağlayan bir araç. Sade bir rengi ve bagajında yeterince yeri olmasından başka bir ihtiyacım olmaz.

“İki yüz on beş,” dedi çocuk.

Oldukça emin konuşuyordu.

Araç koltuğuyla yeniden arabanın içine girecektim ki, bir kadının çimlerin üzerine basarak bize doğru geldi.

“Demek buradasın, Fabian!”

Kadın ışıklar saçıyordu. Uzun bacaklarına kısa şort geçirmişti, o kadar bronzdu ki diş macunu kadar beyaz dişleri ve gök mavisi gözleri parlıyordu.

“Arabaları seviyor,” dedi.

“O kadarını tahmin ettim.”

“Ben BMW’leri seviyorum,” diye düzeltti Fabian.

Kadın –belli ki çocuğun annesiydi– güldü ve uzun pembe tırnaklı elini uzattı.

“Demek yeni taşınan komşularımız sizsiniz? Sıfır sekizli diye duydum?”

08li mi? Hâlâ bunu söyleyen kaldı mı? Stockholm’ün eski telefon koduna bir göndermeydi ama sabit telefon kullanmaya devam eden kimseyi tanımıyordum. Telefon kodu fikrinin çevirmeli telefonlar ve kulak üstü kulaklıklar kadar eskide kalması çok sürmez.

“Aa, evet, evet,” dedim, elini sıkabilmek için avuç içlerimi şortuma silerken. “Micke.”

“Ben Jacqueline. Fabian ve ben 15 numarada oturuyoruz.”

Çatlaklarında otların bittiği bir araba yolunun arkasında kalan bir evi işaret etti, neredeyse bir metre yüksekliğindeki çitlerin de bir boya fırçasının ilgisine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ön kapının yanındaki duvarda at nalı ve bir de ahşap bir rüzgâr çanının yanı sıra gümüş rengi bir rakamı ve vidasından çıkıp baş aşağı dönmüş beş rakamı asılıydı.

Evimizin numarasını gösteren metal rakamları çoktan sökmüştüm. Bianca’nın taleplerinden biriydi; on üç numaralı bir

evde yaşamayı, bu uğursuz rakamı evin cephesinden derhal sökülüp çıkarmam koşuluyla kabul etmişti.

“Umarım burayı seversiniz,” dedi yeni komşumuz. “Sizin de çocuklarınız var, değil mi?”

Başımınla onayladım. Alnımdan ter akıyordu ve tişörtüm koltuk altlarıma yapışmıştı.

“Bella yeni üç yaşına girdi, William da altı yaşında.”

Fabian ve annesi birbirlerine baktılar.

“Gitmemiz gerek,” dedi Jacqueline elini hafifçe sallayarak. “Görüşmek üzere!”

Uzun adımlar atarak çıkmazın karşısına geçti, Fabian da hevesle ona yetişmeye çalışırken tökezliyordu. On beş numaranın araba yoluna gelince arkasını döndü ve bana baktı. Bakışlarına gülümsemeyle karşılık verdim.

Araba koltuğunu yerleştirir yerleştirmeden eve girdim ve Bianca’ya komşuları anlattım.

“Jacqueline Selander? Eskiden mankenmiş. Bir süre ABD’de yaşamış.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Bianca başını yana eğdi; sekiz yıl önce, çillerine ve gamzelerine sıırılsıklam âşık olduğum yaz gecelerinden birini hatırlatıyordu.

“İnternet tatlım.”

“Komşuları mı araştırdın?”

Güldü.

“Ne sandın? Kimlerle komşu olacağını kontrol etmeden altı yüz elli kilometre uzağa taşınmaz insan.”

Doğal olarak. Onu ensesinden öptüm.

“Pekâlâ, başka neler biliyorsunuz, Lisbeth Salander?”

“Çok bir şey bilmiyorum. On iki numarada oturan yaşlı çif-

tin adı Åke ve Gun-Britt. Oldukça dost canlısı görünüyorlar, yetmişlerinde tipik insanlar. Gun-Britt Facebook profil resmi olarak çiçek seçmiş ve dans müziği gruplarını seviyor. Åke'nin galiba sosyal medya profili yok."

"Ha."

Ben, hayatı boyunca bir apartman dairesinde yaşamış biri olarak, komşular hakkında her şeyi bilmek gerekliliğini anlamakta zorlanıyorum ama Bianca'ya bakılırsa, müstakil evlerin olduğu bu mahallelerde durum çok başkaymış. Buralarda insan şehirde olduğu gibi komşularından uzak duramazmış.

"Jacqueline Selander'ın birkaç fotoğrafını buldum ama herhalde yurtdışında burada olduğundan daha çok tanınıyordu. On beş numarada oğluyla yalnız yaşıyor gibi."

"Peki on dört numara?" dedim.

"Ola Nilsson, benimle aynı yaşta. Gizemli bir tip. Ama..."

Kısa bir süre durakladıktan sonra gözlerini, sansasyonel bir şeyler bulduğunu belli etmek istercesine, kocaman açtı.

"Lexbase veri tabanında kaydı var."

"Ne? Suç mu işlemiş?"

Suç işlediği gerekçesiyle hakkında dava açılan insanların kaydının yer aldığı bir veri tabanında adın geçiyorsa, nedeni bu olmalı, değil mi?

"Muhtemelen hayır," dedi Bianca. "Ama saldırıda bulunmakla suçlanmış."

"Hükmü okudun mu peki?"

"Tabii ki. Bu insanlarla dip dibe yaşayacağız. Sen tam bir şehir faresisin aşkım. Böyle yerlerde işler nasıl yürür anlamıyorsun."

"Burası yerine Lappland'de bir kır evi alsak daha iyi olurdu belki," dedim.

“Çok hoşuma giderdi. Oralar buz gibi olmasaydı tabii.”

İç çektim. Gereksiz yere bu kadar delice davranmak tam Bianca’ya göreydi, güvenlik manyağı olduğu için. Ama tabii şimdi, tek bir Tanrı kulunu bile tanımadığımız yepyeni bir yere kendimizi atarken, kaygı düzeyinin her zamankinin üstüne çıkmış olması da tuhaf değildi.

Nereden bakarsak bakalım, taşınmak zorunda kalmıştık ve neşemizi kaybetmememizi sağlamak da benim görevimdi. Bianca’ya bu kadarını borçluydum. Ve çocuklara.

Skåne yepyeni bir başlangıçtı. Hiçbir şey bu başlangıcı bozmayacaktı; hele de komşular.

“Eminim her şey yolunda gidecek,” dedi Bianca elini elimin üstüne koyarak. “Seni endişelendirmek istemiyorum. On üç numara, Bråkmakargatan. Kötü ne olabilir ki?”

3. Mikael

Kazadan Sonra

13 Ekim 2017, Cuma

Ambulans çıkmazda tur atıyor ve ana yola ulaşır ulaşmaz sirenler yeniden ötmeye başlıyor.

Akıl almaz sessizliğin içinde, zamanın ve mekânın kaybolduğu devasa çukurun ortasında kalakalıyorum. Sirenlerin çığlıkları ışıkları da yanında götürüyor ve gökyüzü açıklaması mümkün olmayan bir karanlığa bürünüyor. Her şey aniden duruyor. Tek görebildiğim, komşuların korkuyla derinleşen bakışları ve hemen ardından panik başlıyor.

“Anne! Anne!”

Bella ve William çoraplı ayaklarıyla kapıdan koşarak çıkıyorlar. Eğilip, kollarıma alıyorum onları.

“Ne oldu?” diye soruyor William. “Annem nerede?”

Her şey tepetaklak oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum.

“Anneye araba çarptı,” diyorum.

“Ne?”

Bella’nın ağlaması yürek parçalıyor.

“Şimdi hastaneye götürüyorlar,” diyorum çocuklarıma sarılarak.
Göğsüm patlayacak gibi, nefesim yetmiyor.

Öntümüzde uzanan sokakta, Jacqueline ve Fabian dona kalmış
ve şok halinde dikiliyorlar. Arkalarından Ola da koşarak geliyor.

“Anne,” diye hıçkırarak ağlıyor Bella. “Ölmesini istemiyorum!”
William, “Ölmeyecek, ölecek mi Baba?” diye soruyor.

Korkuları bedenimi deliyor. Bu yaşadığımız gerçek olamaz.

“Bisikletiyle nereye gidiyordu?”

“Markete gidiyordu,” diyor William. “En fazla on dakikaya
dönerim demişti. Bella’ya göz kulak olmaya söz verdim.”

“Marketten yeni geldiniz sanıyordum.”

“Gelmiştik ama annem beyaz peynir almayı unutmuş.”

Ayağa kalktığımda, dünya sağa sola hareket ediyor. Körleme-
sine, sendeleyerek yürürken çocukların ellerinden tutuyorum.

“Ambulansı takip edeceğiz.”

Volvo’nun anahtarları cebimde.

“Çocukları yanında götürmeyeceksin, değil mi?” diyor Jacqu-
eline.

Çenesini kapasa iyi olur. Bianca’ya arabasıyla çarptı. Ona ba-
kamıyorum bile.

“Şimdilik burada kalsınlar,” diyor Ola.

Bella’nın elinden tutmak üzereyken öne doğru atılıyorum ve
çocuklarımı ondan uzaklaştırıyorum.

“Hayatta olmaz.”

Bella’nın yüzü gözyaşlarından buruşmuş.

“Biz de seninle gelmek istiyoruz,” diyor William.

Kararsız kalıyorum. Daha önce Lund aciline gitmiştim. Genel
olarak zaten uzak durulması gereken bir yer, küçük çocuklar için-
se kesinlikle uygun değil.

“Sizi seviyorum,” diye fısıldıyorum yanaklarına doğru. “Burada, evde beklemeniz en iyisi.”

Onları rahatlatabilmek için yakınımnda bulundurmakla, benimle gelmemelerinin onlar için kesinlikle daha iyi olacağını bilmek arasında gidip geliyorum.

“Gun-Britt’i arayayım,” diyorum. “O ve Åke şimdilik yanınızda kalırlar. Eve gelmem çok sürmez.”

“Tamam,” diyor William, küçük kardeşinin elini tutarak.

Bella endişeyle, “Annem sonra eve gelecek mi?” diyor.

Onlara sarılıyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum.

Sürücü koltuğuna oturduğumda, Jacqueline arabaya yaklaşıyor. Her hareketi zaman alıyor. Gözünü kırptıyor, yutkunuyor, elini ağzına götürüyor.

“Ben... ben ... her şey çok hızlı oldu. Birden önüme çıkıverdi.”

Kapıyı çekip kapatıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Ona söyleyecek sözüm yok.

Geri geri ilerlemeye başlayınca Ola yana doğru sıçramak zorunda kalıyor. Çıkmazın etrafını dolaşıyorum ve dikiz aynasında, yüzlerinde çaresizlik ifadesiyle bakan canım çocuklarımı görüyorum. Volvo, mazıların ardından ana yola doğru inerken el sallıyorlar.

Gaza sonuna kadar basıyorum.

Kollarım titriyor, bacaklarım da öyle. Arabanın önündeki asfalttan başka bir şey göremiyorum. Geri kalan her şey bulanık, çarpık. Ama kafamın içinde, o berbat görüntü sanki yıldırım gibi gözümün önüne geliyor. Bianca’nın kapalı gözleri, dudaklarının etrafındaki mor halka, yaralar, şişlikler.

Direksiyonun üstünden öne doğru uzanarak, Volvo’yu şehirler

arası yola çıkarıyorum. Sol şeritte ağır ağır giden bir Fiat'a çaresizlikle korna çalıyor, sonunda sağından geçip gidiyorum.

Cep telefonumu çıkarıp Gun-Britt'i arıyorum. Mucize eseri, olup bitenleri anlatabiliyorum. Hatta bir sessizlik oluyor.

"Alo? Orada mısın?"

"Bekle," diyor Gun-Britt.

Åke'yi çağırıyor. Eliyle telefonu kapattı galiba, sesler uzak geliyor. Biliyordum gibi bir şeyler söylüyor.

Ne biliyordu ki?

"Eminim Jacqueline sarhoştı," diyor sonra kulağıma.

"Öyle mi sence?"

"Çok hızlı kullanıyordu kesin."

Bråkmakargatan'da yaşayan herkes çıkmaza salyangoz kadar yavaş girer. Jacqueline hariç herkes.

"Ulu Tanrım," diyor Gun-Britt. "Bianca!"

Ondan hemen eve gidip çocuklarla ilgilenmesini ve çocukları Jacqueline ve Ola'dan uzak tutmasını rica ediyorum. Herhangi bir şey öğrenir öğrenmez arayacağıma söz veriyorum.

"Bianca için dua edeceğim," diyor Gun-Britt.

Nova yakınındaki göbekten hızla Lund'a dönüyorum, oradan da Kuzey Çevre Yoluna doğru ilerliyorum. Ben geçerken insanlar duruyor, ne olduğunu merak ediyorlar. Bir anlık gerginlik, gündelik hayatlarında açılan bir parantezin içinde yaşanan bir dram. Beş saniye sonra da her zamanki gibi devam ediyorlar, benim hayatım ise olduğu yerde kalıyor.

Jacqueline nasıl olur da Bianca'yı görmez? Küçücük bir çıkmazda birine çarpmak imkânsızdır herhalde, Jacqueline için bile imkânsız.

Bir an için çok hızlı sürdüğümü fark ediyorum, kontrolü kay-

bedince araba kaldırımın kenarına çarpıyor. Park sensörü bipliyor, ben küfrediyorum.

İleride “Acil Servis” yazan tabelayı görüyorum.

Direksiyonu hızla çeviriyorum ve tek yöne tersten giriyorum. Başında örgü beresi olan uzun favorili bir adam arabanın altında kalmamak için ortadaki refüje atlıyor.

Öfkeli bir el hareketi yapıyor ama bunu dert edecek zamanım yok şimdi. Volvo’yla bulduğum bir park yerine sığışıyorum ve emniyet kemerini çözüyorum.

Kazaydı.

Kaza olmalı.

4. Mikael

Kazadan Önce

2015, Yaz

Bianca ile bir ev sahibi olma hayalimiz vardı. Bella doğduğunda, Kungsholmen’de yaşadığımız apartman dairesi kısa sürede dar gelmeye başlamıştı. Şehir hayatı artık cazip gelmiyordu. Geçmişte bizi çeken şeyler (kalabalıklar, gece hayatı, tempo) artık gerilmemize neden oluyor, sinirimize dokunuyordu. Bianca çocuklarımızın küçük bir yerleşim yerinde, müstakil evlerin olduğu huzurlu bir mahallede büyümesini tercih ediyordu, tıpkı kendi çocukluğu gibi.

Banliyölere baktık. Nacka, Bromma, Sundbyberg. Ama buradaki evler için yüz bin peşin ödeme yapmak gerekiyordu, üstelik gelecekteki aylık gelirimizin yüzde yetmişini konut kredisine ayırma fikrine de bayılmıyorduk.

Skåne’i düşünmeye başladık. İkimizin de o bölgeyle herhangi bir bağı yoktu ama geniş ovalar ve bir de dünyanın geri kalanına yakınlığı bizi çağırıyordu. Bana orada, güneyde her şey birazcık daha yavaş ilerliyor gibi geliyordu. Orada, kendini

gerçekleştirmek ve kariyer basamaklarını tırmanmak buradaki kadar önemli değildi; yaşadığın hayatın tadını çıkarmak için zaman ayırıyordun.

“Skåne mi?” demişti Bianca. “Hımmm. Skåne’i hep çok sevmişimdir.”

Sonunda küçük Köpinge’ye dönüşmüş olması kısmen ekonomik imkânlardan, kısmen de var olan işlerden kaynaklanıyordu. Köpinge’de konut fiyatları hâlâ makuldü, en azından 1970’lerde kurulan eski mahallelerde, ayrıca yakın zamanda işsiz kalmıştım ve Köpinge’de bir okula beden eğitimi öğretmeni arıyorlardı.

Bizi Stockholm’de tutan bir şey yoktu. Anne babalarımız hayatta değildi, iş yoktu. Eski arkadaşlarım hâlâ Gothenburg’da yaşıyorlardı ve Bianca da kız kardeşinden uzun zaman önce uzaklaşmıştı. Küçük çocuk sahibi ebeveynler olarak, değişime ihtiyacımız olduğu çok açıktı; yeni bir döneme giriyorduk. Yeni bir yerde olmaması için neden var mıydı?

Bir tür macera gibiydi. Eskiye bırakacak, yeniye yer açacaktık.

Böylece Scania’da, Lund’un batısında, kırk yıldır varlığından haberim bile olmayan küçücük bir yerde ev bakmaya gittik. Evde aradığımız her şey, hatta fazlası vardı. Bianca her zaman en önemlisi evin kaç metrekare olduğu değil, yerleşim planıdır der. On yıl emlakçılık yaptıktan sonra, ne söylüyorsa doğrudur.

Villayı satan komisyoncu, “Kirişlerin değiştirilmesi gerekebilir,” dedi. “Ama hayallerinizin evi olmaya aday, değil mi?”

Bianca aynı fikirdeydi.

“Komşular nasıl insanlar?” diye sordu.

“O açıdan hiç sorun yok,” diye güldü komisyoncu.

Bianca’nın şaka yaptığını düşündü herhalde.

“Köpingeliler oldukça doğal ve basit insanlardır.”

Arabada, Bianca elini bacağıma koydu.

“Teklifte bulunalım mı?”

Eve *bayılmıştı*. Tabii ki mutfağın elden geçirilmesi, duvarların boyanması ve salonun parkelerinin yeniden cilalanması gerekiyordu. Daha önce evde yaşayan yetmiş küsur yaşındaki adamın ev köpeğı zemini berbat etmişti. Köpek şimdi arsanın en köşesinde, zar zor görünen bir ahşap haçın altında gömülüydü. Köpeğın sahibi de birkaç ay sonra merdivenden düşüp hayatını kaybetmişti ama emlakçı bahçede gömülü olmadığını söyledi.

Yaz gündönümünden sonraki ilk hafta sonu, koliler salonun duvarları boyunca sıralanmış bekliyordu. Çocuklar yeni odalarında uyuyorlardı, camlarına perdeleri asıncaya kadar geçici olarak yastık kılıfları yapıştırmıştım.

“Burada mutlu olacağız,” dedi Bianca cam kapının dışında kalan ahşap verandada kollarını bana dolarken.

“Çok sessiz,” dedim. “Dinle.”

Ne bir araba motoru ne de başka bir ses, sadece rüzgâr yaprakları nazikçe okşuyordu.

O gece yatağı yattığımızda, uzun zamandır olmadığı gibiydi; çocukların doğmasından çok öncesi gibi. Yeni bir dönem başlıyordu. Yeni bir ev, yeni bir yer, yeni hava.

Bianca boşalırken çığlık attı. Zümrüt yeşili gözleri göz kapaklarının ardında kayboldu.

“Çocukları uyandıracaksın,” diye ter içinde fısıldadım ensesine doğru.

“Umurumda değil,” dedi Bianca nefes nefese.

“Ya komşular?” diye güldüm.

Ertesi gün bahçede oynarken Bella'nın ayağı takılınca yere düştü. Dizine üfledim ve parmağımla dizine yapışan çimleri aldım.

Bella, "Yara bandı!" diye ağlıyordu.

İçeri girmiş, boşaltılmayı bekleyen kolileri karıştırırken, Bianca bahçede çocuklarla oynamaya devam etti. Çok geçmeden eşyaların yarısını yere boşu boşuna baş aşağı yığmışken, bahçeye, biraz da sinirli, döndüm.

Yeni komşularımız bahçe kapısından içeri girmişlerdi. Jacqueline ve oğlu.

"Rahatsız ediyorsak özür dilerim. Doğru dürüst bir hoş geldiniz demek istedik."

Tam o sırada, Bella ve William koşarak evin köşesinde belirdi, Bianca da hemen arkalarındaydı.

"Yakaladım!" diye bağırdı karım. "William köpekbalığı oldu!"

Hafifçe öksürüp boğazımı temizlemesem ziyaretçilerimiz olduğunu fark etmeyecekti.

"Oh!" dedi gülümseyerek, nefes nefese, sonra yanıma geldi; William böylece onu yakalayabildi.

"Jacqueline ve Fabian'la tanıştırayım seni," dedim. "On beş numarada oturuyorlar."

Bianca merhaba dedi, Jacqueline de ona tarçınlı çörek dolu bir poşet uzattı.

"Marketten aldım. Mutfak işlerinde hiç iyi değilim ne yazık ki."

"Hiç gerek yoktu," dedi Bianca.

Jacqueline gülümsedi.

"Neden 'köpekbalığı' dedin?" diye sordu Fabian.

Yine geçen seferki tulumu giymişti ve aynı yıpranmış tişörtü ve BMW şapkasını. Jacqueline'in ince, neredeyse transparan kumaştan tiril tiril yazlık elbisesiyle taban tabana zıttı.

“Çünkü adı öyle,” dedi William. “Köpekbalığı ve küçük balıklar.”

Fabian ona sanki geri zekâlıymış gibi bakıyordu.

“Ona *kovalamaca* denir.”

“Farklı isimleri olabilir sanırım,” dedi Jacqueline.

Ben de onayladım.

“Küçükken ‘hırsız-polis’ diye bir versiyonunu oynardık.”

Fabian bana tıpkı William’a baktığı gibi baktı.

“Şey, biz sizi daha fazla meşgul etmeyelim,” dedi Jacqueline.

Hiç sorun olmadığını söyledim.

“Herhangi bir şey değiştirecek misiniz?” diye sorarken bahçe-ye şöyle bir göz gezdirdi.

“Sanırım,” dedim. “Ama yaza kadar beklemesi gerek.”

“Tabii. Eminim başta karar vermeniz gereken çok şey vardır.”

“Bu bizim ilk evimiz,” diye açıkladı Bianca. “Daha önce apartman dairesinde yaşıyorduk, bu yüzden bahçemizin olmasına alışmamız gerekecek. Ama tabii insan her şeyde kendine dair bir iz olsun istiyor.”

Fabian kolunu kaldırarak ileriye gösteriyordu.

“Elma ağacını kesemezsiniz,” dedi.

Bianca’yla sokak tarafındaki budaklanmış meyve ağacına doğru baktık.

“Bengt’in en sevdiği ağaçtı,” dedi Fabian. “1976’da evi inşa ederken dikmiş. Annem kadar yaşlı.”

Jacqueline’nin yanakları kızardı. Gözlerimi çevirdim. Çok çekiciydi, Bianca’nın yanında ona bakmakta zorlanıyordum. Sanki bakışlarımı sabitleyeceğim doğal bir yer bulamıyormuş gibiydim.

“Fabian, daha önce burada yaşayan komşumuz Bengt’le çok yakındı,” dedi Jacqueline. “Fabian’ın manevi büyükbabası gibiydi.”

“Anlıyorum,” dedi Bianca.

Fabian bize şüpheyile bakıyordu.

“Neden buraya taşındınız?” diye sordu.

“Fabian!” dedi annesi özür dilercesine. “Bazen biraz fazla meraklı oluyor.”

“Merak iyidir,” dedim. “Yeni şeyleri öyle öğrenir insan.”

“Kesinlikle,” dedi Bianca, dirseğiyle beni hafifçe dürtmüştü.

Meraklı davranışlarıyla sık sık dalga geçiyordum.

“İyi de neden buraya taşındınız?” diye sabırsızlıkla tekrarladı Fabian.

“Köpinge Okulunda çalışmaya başlayacağım.”

Jacqueline’in gözleri parladı.

“Öğretmen misiniz?”

“Beden eğitimi öğretmeniyim.”

“Haaa.”

Bella tekrar yara bandı istedi ve Bianca taşınmanın yarattığı o karmaşanın içinde yara bantlarının tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

“Çok spor yapıyorsunuz o zaman”

Beni hiç çekinmeden baştan aşağı süzdü, ta ki yanaklarım kızarana ve gözlerimi başka bir yöne çevirene kadar.

“İstediğim kadar çok değil. Yeterince zaman bulmak zor oluyor.”

“Katılıyorum,” dedi Jacqueline.

“Belki öğretmenim olursunuz,” dedi Fabian. “Umarım olursunuz.”

“Tabii, belli olmaz.”

“Fabian sonbaharda Köpinge Okuluna başlayacak. Yedinci sınıf. Düşünsenize, küçük oğlum liseye gidiyor!”

Fabian’ın gözleri ışıldıyordu.

Kadınla Fabian arasındaki bakışlarda tuhaf bir şey vardı; tam olarak anlam veremediğim bir şey.

“Gitsek iyi olur,” dedi Jacqueline, bahçe kapısını açıp, çıkmaz doğru yürüdü.

“İyi günler,” dedim.

“Ve çörekler için teşekkürler!” dedi Bianca; resimli yara bantlarının olduğu kutuyu nihayet bulabilmişti.

“Ah, bir şey değil! *Adieu!*”

Jacqueline çitlerin üstünden el salladı.

“İyi insanlara benziyor,” dedi Bianca.

Yanağından öptüm.

“Kesinlikle. Ama umarım Fabian’ın dersine girmem. Komşunun öğrencin olması çok da ideal bir durum değil.”

Bianca güldü.

“Seni uyarmıştım. Bu gibi yerlerde işler böyle. Artık tanınacaksın.”

“En kötüsünü düşünmesen,” dedim.

“Tabii ki en kötüsü değil. Aksine en iyisini düşünüyorum, özellikle de beyaz boya konusunda. Duvarları bununla boyanmış üç yatak odası ve bir mutfak düşünüyorum.”

Boya çoktan verandadaki yerini almıştı.

William evin arkasından koşarak gelip köşeyi dönerken, “Köpekbalığı ve küçük balıklar oynamaya devam edebilir miyiz?” diye sordu.

“Babanla ben boya yapacağız,” dedi Bianca. “Biraz kendi kendinize oynamanız lazım.”

Tam iki boya kovalarını alacakken, arkamdaki çit yeniden açıldı.

“Merhaba!”

Yetmiş yaşlarında bir kadın bahçeye girdi; inceleyen gözlerle etrafa bakıyordu.

“Bråkmakargatan’a hoş geldiniz demek istemiştim,” diyerek elini uzattı. “Adım Gun-Britt, karşıdaki evde oturuyorum.”

Bianca’nın elini sıktı ve sesini alçalttı.

“Bu blokta oturan başka komşularla da tanışsanız iyi olur diye düşündüm. Hepimiz onlara benzemiyoruz.”

Bunu söylerken Jacqueline ve Fabian’ın oturdukları eve doğru başıyla hafifçe işaret ediyordu.

“Ama gerçekten hoş bir yerdir,” dedi Gun-Britt. “Harika bir topluluk. Herkes birbirine yardım eder, birbiriyle ilgilenir. Burayı seveceğimize eminim.”

Bianca’ya baktım, kibar yüz ifadesini korumak için uğraşıyordu. Bu tip şeylerden hoşlanmıyordu. Komşular konusunda sorun, derdi her zaman, Rus Ruleti oynamaya benzemesi; neyle karşılaşacağını asla bilemezsin. Taşınma konusunu düşünürken, mahremiyetimizi ve mesafemizi korumamızın önemini özellikle vurgulamıştı. Evin en iyi özelliklerinden biri bahçenin etrafını saran uzun mazılar ve çitlerdi.

“Oldukça olumlu bir izlenim edindiğimizi söylemeliyim,” dedim abartılı bir gülümsemeyle.

“Güzel, güzel, sizi alıkoymayayım,” dedi Gun-Britt. “Eminim yapacak çok işiniz vardır.”

Ama boya kovalarını yerden alıp, arkamı dönünceye kadar gitmek için bir hareketi de olmadı.

“Pekâlâ, işte bu kadar,” dedi nihayet ve geri geri yürüyerek kapıdan çıktı. “şimdilik hoşça kalın.”

Bahçe kapısını daha yeni kapamıştı ki Bianca kapının mandalını incelemeye başladı.

“Buraya kilit mi taksak?”

5. Mikael

Kazadan Sonra

13 Ekim 2017, Cuma

Bastırılmış bir kaybetme enerjisi Acil Servisin bekleme odasını doldurmuş. Kaçamak bakışlar ve yeri döven bir ayak, hırıltılı iç çekişlere karışan bir öksürük krizi, kâğıt mendilin ardında sessizce çekilen bir burun.

Beyazlar giymiş bir hemşire benim için kapıyı tutuyor.

“Bianca Andersson’ın kocası siz misiniz?”

“Evet. Nerede şimdi? Neler oluyor?”

“Beni takip edin,” diyor hemşire, ardı sıra bir koridordan yürüyorum ve basit iki sandalyenin olduğu sıkış tepiş bir odaya giriyoruz.

“Karımı ne zaman görebilirim?”

“Doktorlar onunla ilgileniyor. Uygun olduklarında gelip size daha fazla bilgi verirler.”

Belirsizlik içimde vızıldıyor, dolaşıyor ve kemiklerim karınca-
lanıyor. Bianca nasıl? Yapabileceğim bir şeyler olmalı.

“Şimdilik oturun,” diyor hemşire. Bir şey içmek ister misiniz?”

Sesi yumuşak ama yüzünü ayırt edemiyorum. Tek gördüğüm koridorda hayalet gibi ilerleyen beyaz bir üniforma.

Çok geçmeden elinde ılık bir sıvı dolu fincanla geri geliyor.
“Buyurun.”

Elim o kadar çok titriyor ki içindekinin yarısı yere dökülüyor.
Ağzım uyuşmuş; dudaklarımı kontrol edemiyorum.

“İyi olacak,” diyorum.

Bu bir soru değil aslında.

Hemşire derin bir nefes alıyor ve ilk defa gözlerini görüyorum. Gözlerinde yanıp sönen belirsizliği.

Bir saat önce, Bianca etrafımdaki diğer herkes kadar ölümsüzdü ve yok olacağı düşüncesi o kadar uzaktı ki, varlığından bile bahsedemezdim. Şimdi ise farklı; göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.

“Lütfen, biri bana neler olduğunu söylesin!”

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başlıyorum.

“Buraya gelin,” diyor hemşire. “Oturmanız sizin için daha iyi olur.”

Onu dinlemem gerek; hiç gücüm kalmadı.

“Beyaz peynir almak için bisikletiyle gidiyormuş,” diyorum yeniden sandalyeye otururken.

Hemşire şaşkınlıkla bakıyor.

“Takoya beyaz peynir konmaz,” diyorum. “Bunu ona kaç defa söyledim bilmem.”

Kendi kendime küfrediyorum.

Bize ne oldu?

“Aslında ben takoda beyaz peynir severim,” diyor hemşire yumuşak sesiyle.

Şakaklarımı ovalıyorum, gülümsemeye çalışıyorum.

Bir zamanlar Bianca'nın ufak tefek tuhaflıklarını severdim. Beyaz peynirli tako, komodindeki lambanın biz uyurken yanık kalması ama sevişirken söndürülmesi, kuşlardan anlamsızca korkması, 30 kilometreden uzak bir mesafeye yolculuk yaparsak bagaja battaniye, el feneri, can yeleği ve kürek koyması, tünellerden ve köprülerden geçerken gözlerini kapaması. Parmakıyla sürekli cep telefonuna vurması. Daha ben sorumu bile bitirmeden, aklınıza gelebilecek ıvır zıvır her konuyu Google'da aramak gibi kötü bir huya sahip olması.

Tüm bunlar ne zaman onu çekici yapan özellikler olmaktan çıktı, rahatsız edici anlar olmaya başladı?

Köpinge'ye hiç taşınmamalıydık.

Geriye bakınca, şimdi olduğu gibi, Bianca'nın bazı nevrozlarının öngörü gibi görünmesi dehşet verici. Komşuları uygun bir mesafede tutmak gerektiğini, tatile gittiğinde gelen postalarını almalarını rica etmenin ötesinde daha derin bir ilişkiye asla girmek gerektiğini söylemişti.

"Aramak istediğiniz kimse var mı?" diye soruyor hemşire. "Cep telefonunuz yanınızda mı?"

Telefonu cebimden çıkarıyorum.

Sienna, elbette. Bianca'nın ablası. Ona söylemem gerekiyor. İyi de böyle bir telefon görüşmesi nasıl yapılır? Üstelik bir de yıllardır görmediğim baldızımla. Terk ettiğimiz ve iletişimi kestiğimiz biriyle.

"Ya artık çok geçse?" diye fısıldıyorum.

Hemşire ciddi bir ifadeyle bakıyor.

Bu hiç de adil değil. Bianca bunu hak etmiyor. Her zaman sonunda adaletin kazandığına inanmışımdır. İyilik yapan, iyilik bulur.

Ellerimi yüzüme bastırıyorum ve avuçlarımın karanlığında hızla nefes alıp veriyorum. Göz kapaklarımın ardında ışıklar yanıp sönüyor. Bianca'nın asfalta dayanan yanağının, kapalı gözlerinin görüntüsü, gür, dalgalı saçları siyah fon üzerinde altından bir buket gibi.

Gözlerimi ovalıyorum, kırıştırarak görüntüleri silmeye çalışıyorum, yerlerine başka görüntüler getirmeye çabalıyorum. Bianca'nın güldüğünde kalp şeklini alan dudakları ve oyuncu bakışları. Sardinya adasında kumsalda safari yaparken Vespa'larımızın görüntüsü, yıldızların altındaki tüm o gecelerimiz. Her zaman gömleklerimi ve uzun kollu penyelerimi araklaması ve geri verdiği kokuları. Satın aldığımız yüzükler ve içlerine yazdırdığımız yazı: *sonsuz kadar*. Sonsuz ne kadar sürer?

6. Mikael

Kazadan Önce

2015 Yazı

Haftalardır yağmur yağmıyordu. Pırıl pırıl güneş ve Akdeniz sıcakları. Bianca da ben de birer katlanır merdivenin tepesinde, yatak odasının duvarlarını boyuyorduk, çocuklar da arka bahçede oynuyorlardı.

“Anne! Baba! İşiniz ne zaman biter?”

Onlara şişme havuz alma fikrini ortaya attım.

“Bilmiyorum,” dedi Bianca. “Çocuklarda boğulma en çok sığ sularda oluyor.”

Bu bilgiyi Google’da aramam gerekti ve haklı çıktı, yine de çok az sayıda çocuk boğulmuştu. Boğulanların çoğu yetmişli yaşlardaki erkeklerdi.

“Su içmen gerekiyor. İnsanların düşündüklerinden daha fazla su içmeye ihtiyaçları var,” dedi Bianca, bir taraftan da çocukları güneş kremine bulamıştı; geyşa gibi görünüyorlardı.

“Son iki saat, sonra deniz kenarına gideceğiz.”

Bella ve William sevinç çığlıkları attılar, Bianca popoma bir şaplak atınca, merdivenin üstünde sallandım.

“Hadi bakalım, Rembrandt. Hızlan biraz, son düzlüğe geldik.”

Boya lekeli marangoz pantolonu ve büyük beden askılı bluzuyla karşı konulmaz görünüyordu. İçimde bir yerlerde belli belirsiz de olsa, her şeyin artık güzel olacağı hissi vardı. Tineri bahçe hortumu tutup temizlediğimizde, Bianca’nın gözlerinde üzüntü ifadesi belirdi.

“Babam buna bayılırdı. Yardım edebilseydi ne güzel olurdu, düşünsene.”

Babasını kaybedeli bir yıldan az zaman olmuştu. Son günlerine kadar, kanser bedenini ağır ağır yok ederken, yazlık evin bahçesinde çalışmıştı, çatıya tırmanmış, çivi çakmış, bir şeyleri vidalamış ve boyamıştı.

Onun ölümüyle birlikte bütün bir nesil uykuya yattı. Bianca’nın da benim de ebeveynlerimiz ölmüşlerdi ve zamanın sonsuz olmadığı gerçeğini görmezden gelmek artık imkânsızdı.

Bir akşam evin önünde oturuyorduk, çocuklar uyuduktan sonra, ellerimizde köpüren şaraplarımızla gün batımının tadını çıkarıyorduk; bahçe kapısı açıldı, karşı tarafta oturan emekliler bize doğru geliyorlardı.

“Selamlar!” dedi Gun-Britt. “Her şey ne hoş görünüyor.”

“Ama,” dedi Åke. “O iyi görünmüyor.”

“Ne iyi görünmüyor?”

Sanki şaka yapıyormuşum gibi baktı bana.

“Çimler ölmüş.”

Sararmış, çayıra dönmüş alana baktım. Başka şeylerle o kadar meşguldüm ki, çimlerin yeşil kalmasını sağlama işlerine başlayamamıştım bile.

“Şu an sulama yapmak yasak,” dedim.

“Evet, evet, ama bu durumda kendin kuyu açman gerekir,” dedi Åke. “Bengt’e kim bilir kaç defa söyledim ama bu konuda da diğer her şeyde olduğu gibi beni dinlemedi.”

“Bu işi daha sonraya bırakmamız gerekecek,” dedi Bianca. “Bu yaz önceliğimiz mutfak ve yatak odaları.”

“Anlıyorum,” dedi Åke. “Burada boş boş oturacak değilsiniz, orası kesin. Bengt pek çok yönden çok iyi biriydi ama var ya, tembelin önde gideniydi.”

“Beni dinle, Åke,” dedi karısı. “Ölmüş insanların ardından kötü konuşulmaz.”

“Jacqueline’le ve çocukla tanışmışsınız diye duydum,” dedi Åke garajda dolanıp, dış cepheyi oluşturan ahşap kaplamalara eliyle vururken. “Onlar hakkında bir şey söylemek istemedik. O konuda kendiniz karar verseniz daha iyi bence.”

“Evet, doğrusu bu,” dedi Gun-Britt.

“Ama çocuk var ya,” dedi Åke. “Pek normal değil.”

Bianca, içtiği köpüklü İspanyol şarabıyla neredeyse boğulacaktı. Åke’nin bir şeyi söylememek için kendine has bir yol izliyordu.

“Ola’yla tanıştınız mı?” diye sordu Gun-Britt onun yerine. “On dört numarada oturuyor. Çok iyidir.”

Anlaşılan veri tabanında hakkındaki soruşturmayla ilgili bilgileri okumamıştı.

“Bunları her halükârda değiştirmeniz gerekecek,” dedi Åke, elini garaj kapısında gezdirirken. “Komple değişmesi lazım.”

Bu yorum besbelli ki bana yapılmıştı.

“Önce boyamayı deneyelim diyorduk,” dedi Bianca.

Åke homurdandı.

“Domuza ruj sürmüş gibi.”

“Ama buraya bunun için gelmedik ki,” diye araya girdi Gun-Britt. “Sizi bu yıl yapılacak partiye davet etmek istemiştik.”

Åke garaj konusunu unutuverdi. Verandaya adım attı.

“Her yaz, bilirsiniz işte, Gun-Britt’le bu çıkmazda yaşayan herkesin davetli olduğu küçük bir site partisi veriyoruz. Bråkma-kargatan’a taşınan yeni komşularımızı karşılamak da her zaman eğlenceli olur. Burada sıkı bağlar kurmuş bir grup insan var.”

“Davet için teşekkür ederiz,” dedi Bianca. “Kulağa hoş geliyor.”

“Öyle olacağına eminim,” dedi Åke.

Bianca’yla birlikte orada sessizce oturduk ve bahçe kapısından çıkıp gözden kaybolurlarken arkalarından el salladık.

“Komşularımızın olması ne hoş,” dedi Bianca kadehlerimizi bir defa daha doldururken.

“Şu partiye gitmesek mi?” diye teklifte bulundum.

“Deli misin sen? Gitmemek sosyal açıdan intihar olur. Burada yaşayamaz hale geliriz.”

“Ama sen demedin mi...”

“İşlerin nasıl yürüdüğünü ciddi anlamıyorsun değil mi tatlım?” dedi Bianca. “Komşularınla mesafeni koruman gerek ama kesinlikle asosyalmiş gibi ya da onlara minnet duymuyormuş gibi de görünmemelisin. Bu partiye gideceğiz ve harika zaman geçiriyormuş gibi görüneceğiz.”

Başımı dizine koydum ve birlikte güldük.

“Sen olmasan burada bir haftayı bile çıkaramazdım.”

Parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi.

“Ben olmasan hiçbir yerde kalmayı başaramazdın aşkım.”

“Buraya taşındığına pişman mısın?” diye sordum.

Şaka yaparcasına sormuştum ama özünde ciddiyet vardı.

Bianca vereceği cevabı dūřındı. Saçlarımda dolaştırdığı parmakları durakladı.

“Tabii ki hayır. Bence burayı gerçekten seveceğiz.”

Bir oh çektim ama omuzlarımda hâlâ ağırlık hissediyordum.

Aynı hafta bir gūn gōlgede, bahçe sandalyelerinden birinde oturmuş, göğsüme sıçrayan boya damlalarını temizlemeye çalışırken William ve Bella çıkmazdan hızla bahçeye girdi.

“Baba! Baba! Fabian’la oynayabilir miyiz?”

Önümde ışıldayan gözlerle zıp zıp zıplıyorlardı.

“Evet, yani, tabii...”

“Trambolini var,” dedi William.

“Trambolin mi?” dedi tam o sırada verandaya çıkan Bianca.

Altı ay önce, William trambolin parkına gitmek istemişti ama Bianca İsveç’te her yıl trambolinler yüzünden kaç kemiğin kırıldığını okuyunca, plan iptal olmuştu.

Bu defa William’ın boyun eğmeye niyeti yoktu.

“Küçük bir şey,” dedi yalvarırcasına.

Bianca bana baktı. Ne dūřündüğümü zaten biliyordu. Bu gibi kararlar onu hasta ediyordu ama bu defa geri adım atması gerektiğinin farkındaydı.

“Sen de onlarla gidip, göz kulak olsan iyi olur,” dedi bana.

“Tamam.”

Trambolinden endişelenmiyordum. Ama Fabian! Bella ve William’la oynamak için fazla büyüktü.

“Hadi,” dedi Bella, “Lütfen Baba!”

“Elbette, kısa bir süreliğine.”

Kafamdan bir tişört geçirdim ve Selander ailesinin bahçesine giderken çocuklara eşlik ettim. Fabian zaten trambolinin üstün-

deydi ve çok geçmeden William'la Bella da sandaletlerini çıkarıp, tırmanmaya hazırlandılar. Gerçekten de gördüğüm en küçük trambolinlerden biriydi. Bununla oynayabilmek için sırayla zıplamaları gerekecekti.

“Ah, selam!”

Jacqueline veranda kapısından çıkmıştı ve neredeyse doğrudan bana çarpacaktı. Uzun saçlarını toplayıp topuz yapmıştı, koyu renk güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu. Üzerinde kıpkırmızı bir bikiniden başka bir şey yoktu.

“Selam,” dedim ona bakmadan.

Fazla çıplaktı.

“Uğraman ne güzel. Bir kadeh şarap alır mıydın?”

Jacqueline, azıcık bile olsa utanmadan, güneş gözlüklerini iki eliyle başının üstüne yerleştirince mükemmel bronz bedeni daha da açığa çıktı.

Nereye bakacağımı bilemiyordum.

“Teşekkürler ama boyaya devam etmem gerekiyor,” dedim kollarımdaki boyaları göstererek.

Jacqueline gözlerini süzerek gülümsedi.

“Zavallı şeyler sizi. Hep çalış, hep çalış.”

“Çocukları burada bırakmamın sakıncası var mı?” diye sordum.

Güldü ve başını salladı.

“Git, boyanı yap. Biz burada iyiyiz.”

Minik adımlarla önümden geçip giderken o kadar yakınımdan geçti ki, hindistancevizi yağının kokusuyla burun deliklerim açıldı. Çimlerin üzerinde duran bir şezlonga kadar gidip, parmak arası terliklerini çıkardı, yağlı bedeni şezlonga uzandı, kolları başının arkasında yerlerini aldı. Bakmamam gerekiyordu, biliyordum ama bakmamak zordu.

“Bir saate kadar gelip sizi alırım,” dedim William’la Bella’ya.
“Gelmezsem eve kendiniz gelin.”

Cevap verme zahmetinde bile bulunmadılar.

Çıkmazda karşıdan karşıya geçerken, çatıların üstüne doğru alçalan güneş devasa bir ateş topu gibi sıcaklığını gökyüzüne yayıyordu. Alnımdan ter aktı, ışıldayan toz taneleri gördüm ve altın rengi ve kızıl bulutlar. Gözlerimin kararmaması için başka bir yöne bakmam gerekiyordu ve bir şekilde soldaki eve doğru döndüm. On dört numaraya, Ola Nilsson’ın saldırı ile suçlanan adamın yaşadığı eve doğru.

Çok hızlı oldu, belki bir belki iki saniyede. Gözlerimi kırptım, çatıya doğru başımı kaldırdım. Tavan arasındaki pencereden bana bakıyordu. Sert, derin bir bakış.

Onu gördüğümü anlayınca pencereden uzaklaştı.

7. Jacqueline

Kazadan Sonra

13 Ekim 2017, Cuma

Micke ambulansın ardından giderken, orada, garaja giden araba yolunda duruyorum. Önümdeki sokakta yamulan gidonu ve tekeriyle Bianca'nın kırmızı bisikleti duruyor.

“Lütfen,” diyorum Fabian’a. “Görmeye dayanamıyorum.”

Bisikleti yerinden kaldırıyor, Ola bahçe kapısından on üç numaraya taşımasına yardım ediyor.

Çıkmaza ağır ağır mırıltılı bir sessizlik çöküyor ve serin hava cildime iğne gibi batıyor.

“Ne yapmamız gerekiyor?” diyor Fabian.

Çığlık atmak istiyorum. Tam her şey yoluna girmek üzereyken. Kırılan ızgarasıyla BMW önümde duruyor. Bu lanet olası arabayı neden aldım ki?

William ve Bella bana bakıyorlar. Keşke onlara sarılabilsedim ve rahatlatıcı sözler söyleyebilseydim ama geri çekiliyorlar, birbirlerine sokuluyor, savunmada bekliyorlar.

“Annem ölecek mi?” diye soruyor Bella.

“Ona neden çarptın?” diyor William.

Kekeliyorum, cevap veremiyorum.

“Kaza oldu. Çarpıştık. Duracak zamanım olmadı.”

William kız kardeşini kolundan tutup çekiyor, ben de arkalarından hızla eve doğru yürüyorum.

“Gel!” diye sesleniyorum Fabian’a; Ola’yla araba yolunda duruyor, boşluğa bakıyorlar.

“Eve gitmek istiyorum.”

Sesiz ince ve zayıf.

“Gun-Britt ve Åke gelene kadar bekliyoruz,” diyor, yeniden ona doğru yöneliyorum, onu da getireceğim. “Gel şimdi!”

“Belki ben de içeri gelsem iyi olur,” diyor Ola.

“Gerek yok.”

Onu artık görmek istemiyorum. Onunla işim olsun istemiyorum.

“Emin misin?”

İleriye doğru bir adım atınca, Fabian’ı aniden kolundan çekiyor ve hızla eve doğru yürüyorum; William kapıda duruyor ve kafası fazlasıyla karışan kız kardeşini sakinleştirmeye çalışıyor.

Araba yolunda kalan Ola ters ters bakıyor.

Beş dakika sonra, hayatımın en uzun beş dakikasının ardından, Gun-Britt ve Åke, Andersson’ların evine dalıyorlar.

“Tanrı aşkına ne oldu?”

Gun-Britt çocukları kollarıyla sarıyor. William hıçkırıp burnunu çekerken, Bella’nın ağlaması kemiklerime kadar işliyor.

“Polis geldi,” diyor Åke.

Camdan üniformalı iki genç adamın geldiği görülüyor. Birbirleriyle konuşuyor, bahçeden dışarıyı işaret ediyor ve sağa sola bakıyorlar.

“Böyle bir şeyin olmasını ne zamandır bekliyordum,” diyor Gun-Britt.

Çocukların saçlarını okşuyor. Elleri huzur verirken yüzünde suçlayıcı bir ifade var.

“Yapma,” diye yalvarıyorum. “Şu an yapma.”

“İşin buraya kadar geldiğini düşününce,” diyor Gun-Britt.

Dilimi ısırmalıyım. Çocukların iyiliği için. Fabian için.

Koridorda, Åke polis memurlarını içeri alıyor; başlarıyla selam veriyorlar. Siyah postalları, kalın kemerlerinde copları ve silahları var.

Gun-Britt ve Åke kendilerini tanıtıyor.

“Komşularıyız. Micke bizden çocuklara göz kulak olmamızı istedi.”

Memurlardan biri beni inceliyor.

“Peki siz?”

“Ben de komşularıyım.”

Fabian salonda bir koltukta oturuyor ve gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi ellerini birbirinin etrafında çevirip duruyor. Ya salları ya da çevirir.

Yumuşak hareketlerle yanına oturuyorum. Dikkatlice, fazla yaklaşmadan.

“Her şey yoluna girecek tatlım.”

“Ya hayatta kalmazsa?” diyor.

Ağır ağır nefes alıyorum.

“Böyle düşünme.”

Koridordan, memurların derinden gelen seslerini duyuyorum. Postalları kapı eşiğini titretiyor.

“Jacqueline?” diyor içlerinden biri. “Sizinle konuşmamız gerekiyor.”

Koltukta oturan Fabian'a bakıyorlar. Diğer memur öne doğru eğiliyor.

"Nasılsın?"

Fabian bir şey söylemiyor. Ellerini döndürmeye devam ediyor.

"Bu oğlum," diyorum. "Şok geçiriyor. Arabada yanımda oturuyordu."

"Tıbbi yardıma ihtiyacı var mı?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, memur elini Fabian'a doğru uzatıyor.

"Ona dokunma!" diyorum.

Dik dik yüzüme bakarken eli havada kalıyor.

"Fiziksel temastan hoşlanmaz."

Memur bir an tereddüt ediyor, sonra elini çekiyor.

"Anlıyorum. Siz rahatınıza bakın; az sonra da konuşabiliriz."

Bizi salonda yalnız bırakıyorlar; Fabian giderek daha zor nefes alıyor. Elleri hiç durmadan hareket edip, havayı karıştırıyor. Bana tıslıyor.

"Polis!"

"Biliyorum. Sorun yok."

Tüm bedeni sarsılıyor.

"Hapse girebilirsin."

Nihayetinde, ellerini kontrol edebilmek için üzerlerine oturması gerekiyor.

"Hayır," diyorum. "Kaza oldu."

Polis memuru bilgilerimi not alıyor. Andersson ailesinin mutlak masasında karşılıklı oturuyoruz.

"Arabanızı ne yazık ki çekmek durumundayız."

"Tabii," diyorum. "Neden? Ne kontrolü yapılması gerekiyor?"

“Rutin uygulama. Teknik inceleme yapmamız gerekiyor.”

Ona uzun uzun bakıyorum. Dostane yüzü, nazik gözleri var.

Kapının diğer tarafında, Bella’nın gergin sesini duyuyorum, William’in sorularını ve Gun-Britt’in cevap veremeyişini.

Her şey yıkılıyor, duygular ve düşünceler bir olup yuvarlanıyor ve gözyaşları kendi yollarını illa ki buluyor.

“Bianca’nın nasıl olduğunu biliyor musunuz? Durumu ciddi mi?”

“Ne yazık ki o konuda hiçbir bilgim yok,” diyor memur.

“Ah, kahretsin! Ne yaptım ben?”

Bir bardak su ve bir avuç dolusu kâğıt mendil veriyor.

“Zor olduğunu biliyorum ama birkaç soru sormam gerekiyor. Neler oldu? Ne hatırlıyorsun, Jacqueline?”

Gözlerimi kapatıyorum ve sağ elimin işaret parmağıyla sol avucumun ince derisini kazıyorum.

“Onu görmedim.”

“Bisiklet sürüyordu değil mi? Kendi araba yollarından bisikletiyle çıktığı anda senin de arabayla çıkmaz sokağa girdiğini düşünüyoruz.”

“Evet.”

Olan buydu herhalde.

“Ama onu görmedin?”

“Hayır.” Bu doğru değil. “Aslında, evet, onu gördüm, bisikleti gördüm, kırmızı bir şey gördüm ama çok geçti. Frene çok geç bastım.”

Çarpma sesi kafamın içinde yankılanıyor.

“Çığlık attım. Çığlık attığımı hatırlıyorum. Sonra frene bastım.”

Memur bu dediğimi defterine yazıyor.

“Acelen mi vardı?”

“Hayır, hiç yoktu.”

“Ne kadar hızlıydın? Çıkmaza dönülen yerde oldukça sert bir viraj var.”

“Şeye bakmıyordum... şeye...”

“Göstergeye?”

“Hayır. Hızımı bilmiyorum.”

Bluzumun içinden soğuk bir damla ter akıyor. Bedenimi terk etmişim ve tavana kadar yükselmişim ve tüm bunlar olup biterken aşağıyı seyrediyormuşum gibi hissediyorum. Orada oturan, polis memurunun sorularını cevaplayan başka biri.

“Anlayamıyorum. Ona nasıl çarpmış olabilirim?”

Memur bir not daha karalıyor. Daha sakince nefes almaya çalışıyorum ama her nefes alışında göğsüme bir şey batıyor gibi hissediyorum.

“Oğlun da arabadaydı. Fabian?”

“Evet.”

“Kaç yaşında?”

“On beş.”

Memur başını sallıyor ve yazıyor. Ona Fabian hakkında ne söylemeliyim acaba.

“Onunla konuşmanız gerekmeyecek değil mi? Yapabilir mi bilmiyorum. Şok geçiriyor.”

“Muhtemelen gerekmez,” diyor memur.

Gözlerimi kapıyorum ve Bianca’yı yine bisikletinin üzerinde görüyorum, frenin acı sesi ve çarpışma.

“Ya Bianca ...”

Öfke içimde çılgınlık atıyor.

“Hey,” diyor memur.

“Benim hatamdı,” diye burnumu çekiyorum.

“Bazen korkunç şeyler olur ve kimsenin hatası değildir,” diyor.

Buna gerçekten inanıyor mu bilmiyorum.

“Artık eve gidebilir miyiz?”

Oturduğu yerde hafifçe kıpırdanıyor.

“Birkaç sorum daha olacak. Devam edebilecek misin?”

Başımınla onaylıyorum. Bitip gitmesi için ne gerekiyorsa.

“Bianca Andersson ile nasıl bir ilişkiniz vardı?” diye soruyor memur.

“İlişki mi?” Kulağa tuhaf geliyor. “Komşuyuz.”

“Komşularınızla temasınızın fazla olduğunu söyleyebilir misin?”

“Şey, biraz. Bu gibi mahallelerde böyle olur.”

Memur bildiğini söyler gibi başını sallıyor.

“O halde, Andersson ailesi ile *sosyalleşiyordunuz*?”

Kelimeyi sanki asıl anlamı başkaymış gibi söylüyor.

“Bazen,” diye cevap veriyorum kısaca.

Asıl sormaya çalıştığı ne?

“İlişkinizi nasıl tanımlarsınız?” diyor.

“Bilmiyorum.”

İlişkinizi nasıl tanımlarsınız? İki yıl önce, Anderssonlar dünyanın en iyi komşuları diye cevap verirdim. O zamandan bugüne çok şey değişti.

“Bianca ile yakın arkadaş mıydınız?”

Ona bakıyorum. Ne duymuş olabileceğini merak ediyorum.

“Öyle demezdim,” diye cevaplıyorum.

“Peki Bianca’nın kocasıyla? Mikael’le?”

Ürperiyorum. Çok hafifçe, fark bile edilemeyecek kadar ama eğitilmiş bir memurun gözü mutlaka ayırt edecektir.

“Micke’ye ne olmuş?”

Belli etmemeye çalışarak bir demet saçın yüzüme düşmesini sağlıyorum.

“Onunla ilişkiniz nedir? Sık sık sosyalleşir misiniz?”

Cevabı kendime saklıyorum. Belli ki Gun-Britt onunla zaten konuşmuş.

“Dürüst olmam gerekirse, bunun konumuzla ne alakası olduğunu anlayamıyorum. Bianca’ya benim çarptığımı kabul ediyorum. Dikkatsiz davrandım. Eminim fazla aceleyle kullanıyordum arabayı.”

“Elbette, elbette; ben sadece genel bir resim görmeye çalışıyorum. Olup bitenlerin arka planını.”

“Arka plan falan yok. Kaza oldu.”

Bir an için başka bir yere bakmıştım, saniyenin yüzde biri kadar bir süre. Bir hayatı mahvetmek için o kadarı yetmişti.

“Kaza olduğuna inanıyorsunuz, değil mi?” diyorum.

Memur cevap vermiyor. Masanın üzerine siyah bir alet yerleştiriyor.

“Buna üflemedenizi istiyorum.”

Bu ne kadar ayık olduğunu ölçen bir alkolmetre.

Yine ürperiyorum ve bu defa, memurun fark ettiğine hiç şüphe yok.

8. Jacqueline Kazadan Önce

Andersson ailesi Bråkmakargatan'a taşınmadan önce, Fabian'la ben emlakçının siyah bir Porsche ile geldiğini ve on üç numaranın önündeki çiçek tarhına turuncu renkli *Satılık* tabelasını çaktığını görmüştük. Fabian, Bengt'in ölümünden beri mutsuzdu ve bu çirkin tabela da iyileşmesine yardımcı olmuyordu. Bir evin satılmasının ardında bir trajedinin olması ne kadar sık rastlanan bir durumdur? Takım elbiseyle ve Porsche arabayla gelip çiçekliğe turuncu bir tabela bırakmak tam bir skandal! Sanki sadece satılık bir yapıymış, tuğladan ve ahşaptan ibaretmiş gibi. Sanki birileri –burada merdivenden düşen ve artık var olmayan bir adam– tarafından inşa edilmemiş ve içinde birileri yaşamamış gibi. Geride manevi büyükbabasını ve en yakın arkadaşını kaybetmiş bir çocuk kalmıştı.

Micke ve Bianca çocuklarıyla birlikte buraya taşındıklarında, Fabian hızla değişmeye başlamıştı. İştahı tekrar açıldı, yanaklarına yeniden renk geldi. Odasından giderek daha sık çıkmaya başladı ve yaz sıcağında sokağa çıktı. Çok geçmeden, içimde işlerin iyileşmeye başlayacağına dair umut doğdu.

İnsanın bir yaşantıyı silip atması kolaydır; çoğunun düşündüğünden çok daha kolay. Bir ara verirsin ve sonra yeniden başlarsın. Ben defalarca yaptım. Çalan telefonları açmayı bırakırsın, gelen davetleri geri çevirirsin. İnsanlar seni hayal bile edemeyeceğin kadar hızlı unuttur. İlgilenilmesi gereken başka çok fazla insan vardır.

On yılın ardından ABD'den ayrıldığımda, önce İsveç'in iç kesimlerinde küçük bir kasaba olan Tidaholm'e, ailemin yanına taşınmıştım. Kâbus gibiydi. Dünyanın diğer her yerinde on yıl geçmişti ama Tidaholm'de her şey değişmeden kalmıştı. Kızlar hâlâ gruplar halinde Frasses fast food restoranında oturuyordu, biraz daha şişmanlamışlardı, biraz daha kırışmışlardı, etraflarını şimdi erkekler değil bebek arabaları sarıyordu ama hâlâ lisede kiyle aynı bakış açısına sahiptiler: *Buraya sakın bir halt olduğunu düşünerek gelme*. Annemin söylenmeleri eskisinin tıpa tıp aynıydı, babamın sessizliğiye hâlâ bozulmamıştı.

Fabian'ı güneye, keşif yolculuğuna çıkardım. Duraklarımız Jönköping (çok fazla ikinci bahar yaşayan vardı), Landskrona (çok fazla gangster vardı) ve Sölvesborg'du (çok fazla ırkçı vardı).

Fabian dört yaşındayken, Bråkmakargatan'daki ev tesadüfen karşıma çıktı. Köpinge'nin neresi olduğunu anlamak için Google Haritalar'a bakmam gerekti ama verdiğim en iyi karar olacaktı. Emlak eksperinin biri villayı pek de haksız yere kötüleyen bir rapor yazmıştı, yani evi çok ucuza aldım.

Köpinge. Astrid Lindgren'in güneşin hiç batmadığı ve kapıların her daim açık bırakıldığı toprakları.

Ve Bengt. Fabian'a gerçek anlamda özen gösteren, bize daima zaman ayıran ve bizi asla yüz üstü bırakmayan harika bir adam. Fabian onun varlığında çiçek açmıştı; bana gelince, Fabian mutluydu ben de mutluydum.

Ama bana uygun bir ortam yoktu. İş yoktu, insanlarla tanışabileceğiniz yerler yoktu ve günün her anı Fabian'la dip dibeydim.

Pediatric uzmanının tavsiyesiyle, kendimi bir anne grubunun içinde bulmuştum. Fazla uzun kâkülleri ve büyükannelere benzeyen gözleri olan bir hemşire bana çocukları tıpkı Fabian gibi 2002'de doğmuş bir grup annenin hâlâ düzenli olarak görüştüğünü söylemişti.

“Onlarla konuşurum. Eminim aralarında bir kişiye daha yer vardır.”

Tıpkı okuldaki öğretmenimin popüler kızlara benim de ip atlamama izin vermelerini söylediği zaman olduğu gibi. O zamanlar daha bacaklarım ve göğüslerim büyümemişti ve sınıftaki kızlar beni bambaşka nedenlerle öldürmek istiyorlardı.

Fabian ve ben neredeyse bir yıl boyunca iki haftada bir cuma günleri anneler grubuyla buluştuk. İkizler Keanan ve Kit'in anneleri gruba isim bile bulmuştu: *Anneler ve Minik Kekler*. Yaşları yirmi beşle otuz beş arasında değişen, çocuklarına göz kulak olurken kocalarından şikâyet eden altı kadın. Sırayla herkes gruba ev sahipliği yapıyordu ve ikram edilen atıştırmalıklar nadiren basit şeyler oluyordu. Ev yapımı ekşi mayalı çörek, İtalya'dan ithal *crostini* ya da özenle süslenmiş minik kekler. İkram edilen lattelerin yerini çok geçmeden şarap alıyordu. Çocuklar –dört erkek, üç kız çocuk– oyuncaklara harcanan paranın ev kredisine harcanandan çok daha fazla olduğu evlerde, çoğu zaman hiç kavga etmeden oynuyorlardı.

Her anne grubu buluşmasından sonra, bunun nihayet katıldığım son buluşma olduğuna karar veriyordum. Bu insanlara, evlerine, kıyafetlerine, söyledikleri şeylere ve söyleme şekillerine dayanamıyordum. Bir sonraki buluşmaya davet eden bir kısa me-

saj aldığımnda bedenimi saran o sıcacık duygu da bir o kadar sinir bozucuydu. Sanki lisedeymişiz gibi. Yine telefonun başında oturmuş bekleyen genç kız olmuştum.

Artık mesaj gelmemeye başlayınca, başta kendimi boş hissettim. Sonra öfkeli. Sonunda kendimi bu tip şeylerin ister istemez bittiğine ikna ettim. *Anneler ve Minik Kekler* tarih olmuştu.

Yine de bir şeyi kaybettiğimi hissediyordum. Dudaklarına şarap bulaşmış, çiğ gıdalardan minik köftelikler ikram eden anneler, Köpinge'nin dört bir yanında, salonlarda ufak çaplı bir hortum gibi gezinen çocuklar. Cuma günleri yaklaştığında, göğsümde bir boşluk hissediyordum ve nihayet, herkesi davet ettiğim bir mesaj gönderdim. Sıra bende değildi ama bunu *Anneler ve Minik Kekleri* kurtarmak için yapılabilecek son hamle olarak görmüştüm. Kimse cevap vermedi.

İki gün sonra ikizlerin annesi aradı.

“Selammm!” diye cevapladım biraz fazla neşeyle.

“Şey, selam.”

“Ne var, ne yok?”

Sorum sanki sonsuzlukta havada asılı kalmıştı.

“Şey, şöyle ki ...”

Herhalde beni kimin arayacağına karar vermek için taş-kâğıt-makas oynamışlardır. Kararlarını böyle veriyorlardı.

“Önümüzdeki cuma günü için zaten bir buluşma ayarlamıştık. Kızlardan bazıları bu buluşmaların Fabian için artık uygun olmadığını düşünüyor. Bu nedenle seni davet etmemiştik.”

“Uygun değil miydi?”

Kelimeler ağızımdan çıkmak istemiyordu.

“Fabian’la çok fazla olay yaşandı,” dedi ikizlerin annesi. “Kızların fikrini değiştirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Çok üzgünüm. Ama eminim anaokulunda ya da başka yerlerde görüşürüz.”

Telefon elimde giderek ağırlaşıyordu. İkizlerin annesi hoşça kal dedi, sonra da kapanma sesini duydum.

Bir kadeh şarabı kafaya diktim ve Fabian'ın yanına gittim; yere uzanmış bloklarla bir kule yapmaya çalışıyordu.

“Bir annenin sahip olabileceği en iyi çocuksun sen,” dedim yanına otururken.

Bana şaşkınlıkla baktı. Ona sarıldığımdaysa beni itti.

Üzülecek ne vardı ki? İşin aslı *Anneler ve Minik Keklerden* nefret ediyordum ve çocuklarının cennetten gönderildiğine, insanlığı kurtarmak üzere seçildiğine, bakire bir anneden ve sezaryenle doğduklarına ve İtalyan şarabı Prosecco ile beslendiklerine inanan bu kaygı dolu annelere bu kadar uzun süre katlanmam bile mucizeydi. ABD’de böylelerinden bıkmış usanmıştım.

Keşke sadece *Anneler ve Minik Kekler* olsaydı.

Keşke orada bitseydi.

9. Jacqueline Kazadan Önce

2015 Yazı

İlk defa Bråkmakargatan'daki site partisini dört gözle bekliyordum. Bianca ve Micke gerçekten hoş insanlara benziyorlardı ve onları daha yakından tanımayı umuyordum. Sadece Fabian'ın iyiliği için de değil. Önceki hafta hiç durmadan William ve Bella'dan bahsetmişti.

“Gelmiyorlar mı?” dedi Fabian, birlikte Åke ve Gun-Britt'in balkonunda dururken; kararlaştırılan saati sadece bir dakika geçmişti.

“Gelmek üzere olduklarına eminim,” diye fısıldadım.

Bir saniye sonra, ellerinde çiçekleri ve bir kutu çikolatayla köşeyi döndüler; sanki veda partisine gidiyormuş gibiydiler. Fabian hemen William'ı tutup bahçeye götürürken Åke kadehine vuruyor ve boğazını temizliyordu.

“On iki numaraya hoş geldiniz,” dedi. “Çıkmazın tüm sakinlerinin her yıl düzenlediğimiz ve bizim için çok önem kazanan bu kutlamada bir araya gelebilmesi muhteşem. O açıdan biraz

havai olabiliriz, Gun-Britt ve ben yani. Tabii ki köküne kadar eski kafalı insanlarız ama belli gelenekleri de sürdürmeyi tercih ediyoruz. Önümüzdeki yıl, bu partinin aralıksız kırk yıldır ev sahibi olacağız.”

Balkonda insanlar hayranlıkla nefesini tutuyordu, Ola çekingen bir tavırla alkışlamaya başladı.

“Evet, artık sadece Åke ve ben varız,” dedi Gun-Britt. “Bu çıkmazın ilk sakinlerinden bizden başka kimse kalmadı.”

Åke göstermelik bir kahkaha attı.

“Çok yaşlı ve yorgun olanlar havlu attılar.”

Tam Åke’ye göre bir konuşmaydı. Bengt’in Fabian için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

“Belki şöyle sırayla kendimizi tanıtsak iyi olur,” dedi Gun-Britt. “Sonuçta kulübümüze yeni komşular katıldı.”

“İyi fikir,” dedi Micke ve Bianca’yla az önce el sıkışmış olan Ola. İlk defa karşılaşıyorlardı.

“Ben başlayabilirim,” dedi Åke ok gibi fırlayarak. “1946’da, Majesteleriyle aynı yıl doğdum, kırk yedi yıl boyunca demiryollarında çalıştım, şimdi emekliyim. İki çocuğum büyük şehirde yaşıyor, beş torunum ve bir karım var. İşte o.”

Gun-Britt’i işaret ediyordu.

“O mu?” diye güldü. “O halde sıra bende galiba. Peki o zaman. Yıllarca çocuklarla evdeydim. Okul çağları gelirken Malmö’den buraya taşındık. Åke bu evi kendisi inşa etti.”

Sözlerini duyunca boyu sanki birkaç santim uzamış gibi görünen eşine doğru döndü.

“Etkileyici,” dedi Micke.

Hemen bir saniye sonra da Bella’ya bitkilerin ve bahçe süslerinin arasında dolaşırken dikkatli olmasını hatırlatıyordu. Onları

uyarmıştım. Åke ve Gun-Britt'in evi müze gibiydi. Bak ama dokunma. Her şeyin son örneği ukalaca sergileniyordu. Fabian bunu zor yoldan öğrenmişti.

“Ah evet,” dedi Gun-Britt. “Çocuklar büyüyünce markette çalışmaya başladım ve oradan emekli oldum. Åke de ben de burada yaşamayı hep çok sevmişizdir ve komşularımızla güzel ilişkilerimiz olduğu için de çok mutluyuz.”

“Bundan daha önemli bir şey olamaz,” dedi Åke. “Emlakçılar metrekairelerden ve lokasyondan, açık konsept yaşantıdan falan bahsetmeyi sever. Ama gerçekten iyi komşuların yerini hiçbir şey tutamaz. Bu konuda sen ne düşünüyorsun, Bianca? Sen emlakçısın, değil mi?”

Bianca ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi.

“Evet, herhalde doğrudur. Komşuların önemli olduğunu inkâr edemeyiz.”

Hepimiz birbirimize baktık, başımızla onaylayıp gülümsedik ve kadehlerimizi şerefe kaldırdık. O kadar sahteydi ki, tam bir piyesti. Acaba Bianca ve Micke böyle olduğunu anlayabiliyor mu diye düşündüm.

“Sıra sende,” dedi Åke kadehiyle beni işaret ederek.

“Ah.”

Ne söylenir ki? Tam bir geri zekâlı gibi görünmemeyi nasıl başarabilirim?

“Peki, Ben Jacqueline, bildiğiniz gibi.”

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordu Micke.

“Buradaki evi sekiz yıl önce satın aldık, Fabian beş yaşındayken. On yıl ABD’de yaşadım ama Fabian doğduğunda İsveç’e geri geldim.”

“Eski bir manken kendisi,” dedi Åke.

İçkimden bir yudum aldım ve bakışlarımı çevirdim. Aslında kariyerimle gurur duymalıyım ama insanların ne düşündüklerini biliyordum.

Elbette pek çok kişi için etkileyici bir şeydi ama ilk hayranlık geçince geriye sadece eleştirilerin kalması uzun sürmüyordu.

Manken mi? O tipleri bilirsiniz.

“Artık mankenlik yapmıyor musun?” dedi Bianca.

Daha çok düşüncesizce söylenmiş bir söz gibi geliyordu kulağa.

“Hayır,” diye güldüm. “Bunun için artık çok yaşlı ve çirkinim.”

Herkes yüksek sesle itiraz ederken Ola’yı işaret ettim.

“Şimdi sıra sende.”

Dudağını ısırды, olduğu yerde ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp duruyordu.

“Şey, ben Ola. Buraya taşınalı... dur bakayım... iki yıl oldu. Buranın yanında, on dört numarada oturuyorum ve hımmmm bankada çalışıyorum.”

Ake, Ola’nın sırtına pat pat vurdu.

“Diğer bir deyişle, paraya ihtiyacınız olursa, konuşmanız gereken kişi Ola.”

Ola belli etmeden, bana bakarak gözlerini devirdi.

“Başka ne söyleyebilirim? Evliydim, artık değilim. Şimdi iki kedimle, Hugin ve Munin’le sadakate dayalı bir ilişkim var. Bana sorarsanız kadınlardan daha basit varlıklar.”

Micke ve Bianca kibarca güldüler.

“Ola düşünen bireyleri yönetmekte zorlanıyor,” dedim.

“Ha! Benim kedilerin IQ’su tanıdığım çoğu insandan daha yüksek.”

Bianca, sanki zamanlamasını ayarlamış gibi, hapşırdı. Eliyle burnunu kaşıdı ve birkaç kez gözlerini kapatıp açtı.

“Dışarı çıkmıyorlar, o yüzden endişelenmene gerek yok,” diye güldü Ola.

“Gördünüz mü?” dedim. “Sevdikleri onu terk etmesinler diye kilit altında tutması gerekiyor.”

Ola’nın nasıl hareket ettiğini biliyordum. Tertemiz kalpli biriymiş gibi görünmeye çalışmasına izin vermeyecektim.

Daha fazlasını eklemek için ağzını açmıştı ki, Gun-Britt araya girdi.

“Şimdi sizin hakkınızda her şeyi duymak istiyoruz Mikael ve Bianca. İnanılmaz merak içindeyiz hepimiz.”

Bianca’nın gözleri Gun-Britt’in sarmaşık güllerinin ardında Bella’yı bulmaya giden Micke’yi aradı. Dikkatini çekmeye çalışıyordu ama çok geçmeden kaderine terk edildiğini anladı.

“Ne kadar heyecan verici insanlar olduğumuzu bilmiyorum,” dedi. “Stockholm’dan geliyoruz, zaten biliyorsunuz.”

“Tjockhult,” dedi Åke, güneyli yaşlı İsveçlilerin Stockholm yerine kullanmayı tercih ettikleri bu adı homurdanırcasına.

“Peki Köpinge’yi neden tercih ettiniz?” diye sordu Ola. “Burayı nereden buldunuz ki?”

“Şehrin tam merkezinde yaşıyorduk. Çocuklar için tam anlamıyla güvenli gibi gelmiyordu. Stockholm’de her zaman çok olay yaşanıyor.”

“Koca bir pislik yığını,” dedi Åke hiç duraksamadan.

Ola eliyle boğazını sıvazlıyordu.

“Böylece Skåne’e mi taşındınız?”

“Skåne’i hep sevmişizdir.”

“Burada aynı parayla daha iyi ev alınır,” dedi Åke.

“Tabii. Sonra Micke okulda iş buldu, biz de evi gerçekten çok beğenmiştik. Mahalleyi de. Her şey çok hızlı oldu.”

“Büyük cesaret,” dedi Gun-Britt.

Katılıyordum. Yeni bir yere taşınmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Çoğu zaman bu taşınmaların altında bir şeylerin yattığını da biliyorum. Kaçılan bir şeyin.

“Sen de emlakçısın değil mi?” dedi Gun-Britt.

“Evet, öyle,” dedi Bianca. “Artık Doğu İskandinavya pazarına girmeye çalışacağım.”

“Köpinge’de yerel bir emlakçı var,” dedi Åke. “Birazcık Stockholm ruhu oradaki yaşlı hanımlara iyi gelebilir.”

Bianca’nın dudakları gülümseyerek kıvrıldı ama gözlerinde rahatsızlığı görebiliyordum. Göz göze geldiğimizde, başımı hemen anlıyorum dercesine salladım. Bianca kırsal bölgede çiftlik satmaktan memnun olacak tipte birine benzemiyordu.

Tam o sırada Gun-Britt yan tarafından Åke’yi dürtükledi. Åke karısına baktı ve boğazını temizledi.

“O halde, kadehlerimizi yeni komşularımız için kaldıralım,” dedi kadehini bir defa daha havaya kaldırırken. “Mikael ve Bianca, William ve...Bella. Bråkmakargatan’a hoş geldiniz!”

Çok geçmeden herkes verandadaki mobilyalara yerleşmişti, Åke ızgaraya bir parça domuz eti koydu.

“Buna Skåne’de *domuz boynu* deriz,” dedi.

Yüzümü buruşturdum.

“*Kontrfile* kulağa daha çekici geliyor.”

Åke bir nota mırıldandı, sonra hepimiz çekinerek de olsa içerken söylenen “*Helan går*” şarkısına katıldık. Gun-Britt’in kıkır kıkır gülme aşamasına gelmesi ve masa örtüsüne kahve dökmesi uzun sürmedi. Ola, Micke’nin kadehine viski koydu, gecenin tatlısı rüya gibi bir krema, çikolata ve dondurmaydı.

Akşam karanlığı çöktüğünde, Bella Bianca'nın kollarında uyuyakalmıştı, bense Fabian'ın çimenlerde William'la oynamasını keyifle izliyordum. Mahallede bir arkadaşının olmasını gerçekten çok özlemişti. William, tabii, birkaç yaş küçüktü ama birlikte eğlendikleri ve iyi anlaştıkları sürece, yaş farkı önemli değildi. Ama Fabian'a Bella'nın çok küçük olduğunu söylemiştim. Onu Bella'yla tek başına bırakmaya niyetim yoktu.

Micke ile Ola kredi ve faiz oranları hakkında konuşurken, Åke içkilerini yeniliyordu. Bianca'yla ben Köpinge'deki anao-kulları ve ilkokullar hakkında, bu okullara dair genel görüşün ne olduğu, avantajları ve dezavantajları hakkında konuşuyorduk ki Bianca'nın bakışları uzaklaştı ve sabit bir noktaya bakmaya başladı. Artık beni dinlemiyor gibiydi. Omzumun üstünden bahçeye bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

Ayağa kalktı ve balkonda bir daire çizdi.

“William nerede? Nereye gittiklerini gördünüz mü?”

Masada her şey durmuştu.

“Onlara senin göz kulak olduğunu sanıyordum,” dedi Micke. Bianca burnundan soluyordu.

“William!” diye bağırdı.

“Eminim Fabian'la birlikte dir,” dedim. “Sorun yok.”

Ama Bianca bahçeye fırladı, dört yana koşup, etrafa bakıyordu.

“İçeriye bakalım,” dedi Gun-Britt balkon kapısını açarken.

Masanın diğer tarafındaki Micke'ye baktım.

“Büyük ihtimalle bizim eve gitmişlerdir,” dedim. “Hemen gidip kontrol edeyim.”

Ayağa kalktığımda, yer altımdan kayar gibi oldu. O kadar çok içmiş miydim gerçekten?

“Seninle geleyim,” dedi Ola.

Hayır deme şansım olmadı.

Çıkmazın tek sokak lambası yanıyordu ve gökyüzü yıldız doluydu. Sadece topuklarımın asfaltta tık tık sesini duyuyorduk.

“Bekle,” dedi Ola.

Araba yolunda bana ancak yetişebildi. Elimi kapıya koyduğum sırada enseme hızla nefes alıp verişini hissettim.

Arkamdan koridora girdi. Dar koridor karanlıktı. Parmağım ışığın düğmesindeydi ama basmadım. Kokusuyla ürpermişim, eliyle omzumu okşarken hissettiğim sıcaklıkla, teni tenime değerken. Birbirimize fazlasıyla yakın duruyorduk. Nefesi dudaklarımdaydı, elleri ağır ağır kalçamda geziyordu.

“Dur,” dedim.

Sesim ikna edici çıkmamıştı.

Ola’nın eli sırtımdaydı. Bana doğru yaslandı.

“Hadi.”

“Evine git,” dedim. “Sarhoşsun.”

Ola sırtıyordu.

Öperken sert ve açtı.

Tam o anda holün ışığı yandı. Gözlerimizi alan ışığın altında Fabian ve William duruyordu.

10. Mikael

Kazadan Sonra

13 Ekim 2017, Cuma

Yoğun Bakımdaki özel bekleme odasında duvarlar soğuk. Pencereden rüzgâr geliyor ve sandalye oturduğumda ve kitapçığın sayfalarını karıştırırken gıcırıyor. Kitapçığı okuyamıyorum, içinde yazanlar Yunanca bile olabilir.

“Karım nerede?” diye soruyorum.

Acil Servisten buraya koridorlar ve merdivenlerle dolu bir labirentin içinden geçip gelmeme yardımcı olan genç asistan hemşire yüzüme şefkatle bakıyor.

“Doktorlar paylaşabilecekleri bir bilgi olur olmaz gelip sizinle konuşacaklar.”

Telefonumda Sienna’nın telefon numarasını ararken parmağım titriyor. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. İki kız kardeşin arasında beş yıl ve neredeyse 650 kilometre mesafe var ve anladığım kadarıyla hiçbir zaman birbirlerine çok da yakın değillermiş.

Onu en son ne zaman görmüştüm? Babalarının cenazesiydi herhalde. Sienna yeni kocası, yeni dudakları ve ilk gençlik yılları

rındaki iki çocukla gelmişti. Törende neredeyse hiç ağlamamıştı. *Tam ona göre*, demişti Bianca daha sonra.

“Alo?” diyorum hattın açılma sesini duyunca. “Sienna ile mi görüşüyorum?”

“Micke? Bir şey mi oldu?”

Başka niye arayayım ki?

“Bianca’ya araba çarptı. Bisikletle giderken.”

Sienna bir an sessiz kalıyor.

“Yaralandı mı?”

“Fazla bir şey bilmiyorum. Doktorlar muayene ediyorlar. Hastaneye yeni geldim.”

“Ne diyorsun? Ne oldu?”

“Komşulardan biri ona çarpmış. Ambulans gelip götürdüğünde kendinde değildi.”

Sienna dişlerinin arasından soluyor.

“Peki çocuklar?”

“Onlar iyi. Bianca bisikletle markete gidiyormuş.”

“Ben... geliyorum.”

Önce ne demek istediğini anlamıyorum.

“Hemen uçakla geliyorum.”

“Biraz beklesen daha iyi olmaz mı? Önce doktorların ne diyeceğini öğrensek?”

Sessizlik.

“Geliyorum,” diyor.

Asistan hemşire sık sık gelip beni kontrol ediyor. Nasıl olduğumu, bana bir şey getirip getiremeyeceğini soruyor. Sadece karımın durumunu bilmek istediğimi söylüyorum.

Bir dakika sonra ya da belki on ya da yüz de olabilir –zaman

algımı kaybettim– elimde cep telefonum titriyor ve ekrandan yeni bir mesaj geldiğini görüyorum. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor.

Özür dilerim!! Bir anlamı olmadığını biliyorum ama başka ne yazabilirim bilmiyorum. Çok özür dilerim!! Bu nasıl olabildi anlayamıyorum. Birdenbire köşeden dönüp önüme çıktı. Keşke onun yerinde ben olsam. Kendimi asla affetmeyeceğim. Her şey nasıl bu noktaya gelebildi?

Mesaja tıklıyorum ve bir defa daha okuyorum. Cevap yazmaya başlıyorum ama sonra siliyorum. Bir defa daha yazıp, siliyorum. Sonunda telefonu kenara koyuyorum. Söyleyecek ne kaldı ki?

“Doktor geldi,” diyor asistan hemşire.

Doktor benim yaşlarımda, boksör burnu olan bir adam. Bir zamanlar kırılmış olmalı. El sıkışırken gözlerimin içine bakıyor. Adının Arif olduğunu söylüyor.

“Ne yazık ki Bianca’nın beyninde kanama var. Oldukça ciddi.”

Gözüm kararıyor. Kelimeleri başımın içinde yankılanıyor, ayaklarımı artık hissetmiyorum.

“Şu an ameliyathaneye götürülüyor,” diyor doktor.

Ağır ağır bacaklarım uyuşuyor. Yere yığılmak üzereyim.

“Ameliyathane derken ne demek istiyorsunuz? İyi olacak değil mi?”

Doktor Arif yumuşak, kahverengi bakışlarını kaçınıyor. Derin bir nefes alıyor, birkaç defa gözlerini kırptıyor ve sonunda nefesini bıraktığında sanki bir boksörünkini andıran bedeni büzüşüyor.

“Üzgünüm ama şu anda bu konuda başka bir şey söyleyemem. Şimdi kanamayı durdurmaya çalışacağız.”

Bana değil, arkamdaki duvara doğru bakıyor.

Şimdi ne olacak emin değilim ama galiba asistan hemşire sırtımın üstüne düşmemem için kolumdan tutuyor.

Hâlâ dumanların içinde hissediyorum, başım dönüyor ve titriyorum; o sırada cep telefonum bir defa daha titriyor. Gun-Britt arıyor.

Bianca'nın ameliyat olması gerektiğini anlatıyorum.

"Olamaz. Güzel, tatlı Bianca."

"Çocuklar nasıl?" diye soruyorum.

"Şok geçiriyorlar. Endişeliler."

Zar zor konuşabiliyorum ama onlara bir şeyler söylememeliyim.

"Hoparlörü açabilir misin?"

Gun-Britt telefonun diğer ucunda hızlı hızlı nefes alıyor. Kapı açılması gibi bir ses geliyor.

"Polis Jacqueline'in gitmesine izin verdi," diyor. "Burada, mutfakta kısa süre sorguladılar, sonra evine gitmesine izin verdiler. Ama arabasını yine de incelemeye aldılar."

Bu konuda hiçbir şey söylemiyorum; yeterince enerjim yok.

"Şu an en önemli konu Bianca'nın iyileşmesi."

"Evet, tabii."

Biraz cızırtı sesi geliyor, sonra telefonu hoparlöre alırken ses değişiyor. Kendimi toplamaya çalışıyorum.

"Baba?" diyor William.

"Oh, ufaklık."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, gözyaşlarımı tutuyorum.

"Kız kardeşin de orada mı?"

Bella kendisi cevap veriyor.

"Eve mi geliyorsun şimdi? Doktor annemi iyileştirdi mi?"

"Az kaldı," diye fısıldıyorum gerilen soluk borumdan çıkan nefesle. "Önce ameliyat edecekler. Sonra anne eve gelecek."

"Uzun mu sürer?" diye soruyor Bella.

"Bilmiyorum."

William endişelenmiş gibi.

“Neresinden ameliyat olacak?”

“Başından,” diyorum.

Onlardan bir şey saklamak istemiyorum ama ne kadarını duy-
mayı kaldırabilirler?

“Çok harika bir doktor. Anneyi yeniden iyileştirecek.”

“Söz mü?” diyor Bella.

“Söz.”

Söz veriyorum, küfrediyorum. Başka da bir şey yapamıyorum.

“Biraz sonra eve geleceğim,” diyorum.

Bir saniye daha onlardan uzak olmak istemiyorum.

“İkinizi de seviyorum.”

Gun-Britt hoparlörü de çocukların olduğu yerin kapısını da
kapatıyor.

“Tam bir kâbus, Micke.”

“Biliyorum. Burada yapabileceğim başka bir şey yok. Eve, ço-
cukların yanına geleceğim.”

“Åke de ben de buradayız, biliyorsun.”

“Bianca’nın kız kardeşi de geliyor,” diyorum.

“Sienna mı? Görüştüğünüzü bile sanmıyordum.”

Ben de sanmıyordum. Gun-Britt adını nereden biliyor?

“Hey.”

Sesini alçaltıyor.

“Evet?”

“Bunların hepsi senin suçun,” diyor. “Anlıyorsun değil mi?”

11. Mikael

Kazadan Önce

2015 Yazı

Yazın son sabahlarından birinde, alt kattan gelen seslerle uyandım.

“Selam? Evde kimse var mı?”

Bianca üzerinde iç çamaşırları ve kısa bir sabahlıkla koşarak alt kata inerken, ben de tırabzandan eğilmiş aşağıya bakıyordum. Holde, üzerinde yıpranmış bir tişört ve bermuda şortuyla Fabian duruyordu, kırpılmış, şekilsiz saçları her zamankinden daha dağınıktı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu başını kaldırıp bana bakarak.

“Uyuyorduk,” dedi Bianca.

“Hâlâ mı? İçeri gelebilir miyim?”

Sanki zaten içeriye, hole kadar girmemiş gibi.

Ben off diye nefes verirken Bianca beline bir havlu doladı ve Fabian’ın yanından hızla geçip mutfığa girdi.

“Saat kaç ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Fabian.

“Eve nasıl girdin?” diye seslendim.

Başını yukarı kaldırdı ve kocaman sırttı; bademciklerini görür gibi oldum.

“Kapıdan girdim tabii.”

“Kilitli değil miydi?” dedi Bianca.

İkisi de bana baktı.

“Anladım. Daha dikkatli olurum.”

Köpinge’ye taşındıktan kısa bir süre sonra kapıyı kilitlemek gibi kötü bir huy edinmişim. Stockholm’de böyle bir şeyi düşünmek bile olası değildi ama burada durum başkaydı. Her şeyi sürekli kilitleyip açmak gereksiz gibi geliyordu.

“Kapıda zil yok,” dedi Fabian.

“Yok,” diye iç geçirdim.

Hâlâ salondaki nakliye kolilerinden birinin içinde paketi açılmamış halde duruyordu. Onları düşününce bile başıma ağrılar giriyordu.

“Kalabilir miyim?” diye sordu. “Boya yapmanıza yardım edebilirim. Ya da William’la oynarım.”

Bianca bana doğru yalvaran gözlerle bakıyordu.

İkimiz de Fabian’ın William’la oynamak için fazla büyük olduğunu düşünüyorduk ama ikimiz de herhangi bir şey söylemeye cesaret edemiyorduk.

“Biraz beklemen gerekecek,” dedi Bianca cep telefonunu kontrol ederken. “Saat daha sekizi çeyrek geçiyor.”

“Tamam,” dedi Fabian. “Ne zaman geleyim o halde?”

“Birkaç saat sonra gel.”

“Birkaç saat mi?” dedi. “Daha net, kesin bir saat söyleyebilir misiniz?”

Bianca nefesini tutuyordu.

“İki saat,” dedi. “İki saat sonra gel.”

Fabian tekrar geldi. Hep tekrar geliyordu.

Çimlerin arasında biten yaban otları gibi, bahçemizde, araba yolunda, garajda, verandada beliriyordu. Fabian kutudan fırlayan palyaço oyuncakları gibiydi. Bir dakikalığına arkanızı dönseniz, çocuğun o an orada biteceğinden, kulağınızın dibinde boğazını temizler gibisinden bir ses çıkarıvereceğinden emin olabilirdiniz.

“Bildiğin hayalet gibi çocuk,” demiştim Bianca’ya. “Nereden çıkacağı belli olmuyor.”

“William’la oynamaya hevesliymiş gibi de görünmüyor,” dedi Bianca.

“Hayır, hayır, asıl *bizim* peşimizde.”

Güldük, boya rulom yere düştü.

“Kahretsin! Her yer boya oldu.”

“Sence teşhis konmuş mudur?” diye sordu Bianca.

“Kesin. Artık bu konularda teşhis konması, postaneden mektup gelmesinden daha kolay.”

Güldü ve elindeki fırçayı bana doğru salladı.

“Bu konuda bu kadar kesin hükümlü olma. İnsanların yardım alabiliyor olması muhteşem bir şey. Hissettiklerinin nedenini bilmek falan.”

“Tabii ki. Ama aynı zamanda biraz aşırıya kaçıyor da olabilir. Her kişilik tipine bir etiket yapıştırmamız şart mı?”

“Belki değildir,” diye düşündü Bianca. “Peki Fabian için ne düşünüyorsun? Asperger mi sence?”

“Bilmiyorum.”

“Belli konularda inanılmaz bilgili,” dedi Bianca. “Bence zeki de. Sıradan on üç yaşında bir çocuktan çok yetişkin biri gibi konuşuyor.”

“Zekâsıyla ilgili bir sorun olmadığı kesin,” dedim.

“O zaman ne sence?” diye ısrar etti Bianca. “Bir tahminde bulun.”

Duraksadım.

“BÇBTV vakası çok öğrencimiz var,” dedim.

Bianca bir an düşündü.

“BÇBTV nedir?”

Gülümsedim; birazcık utanarak.

“Bu Çocukta Bir Tuhafılık Var.”

O pazartesi Köpinge Orta Okulunda beden eğitimi öğretmeni olarak çalışmaya başladım. Sabah çatılara yumuşak bir dokunuşla inmişti ve bisikletimle nehir boyunca doğuya doğru giderken, güneş bulutlardan ince bir duvağın ardından parlıyordu.

Daha önce birkaç defa iş değiştirmiştım ama okullar hep Stockholm bölgesindeydi ve hiçbirinde belirgin bir gerginlik hissettiğimi hatırlamıyordum. Bu defa, bisikletimi kilitleyip girişe doğru yürürken karnımda kelekler uçuşuyordu.

Her şey yeniydi. Yaz boyunca sadece bir defa okul müdürüyle karşılaşmıştım. Hem modern akımdan şair Tomas Tranströmer’i beğenen hem de Tottenham Hotspurs futbol kulübünü tutan elli yaşlarında sevimli bir adamdı. Şimdi tüm personel konferans salonunda toplanmıştı ve içeri girdiğimde hepsi bana bakıyordu. Yeni öğretmen. Büyük şehirli.

Bir hafta sonra öğrenciler okula başladılar. Nazik, iyi yetiştirilmiş ve genel olarak harika gençlerdi, ara sıra ne söylediklerini anlamakta zorlansam bile. Öğrenciler arasında bakımlı, Oxford tişörtleri ve dar kotlarıyla beyaz, orta sınıftan olanlar aslan payını almıştı ama kırsaldan gelenler için Köpinge bir toplanma yeri gi-

biydi. Ayaklarında Crocs terlikleri ve arkaya dönük taktıkları şapkalarıyla, Ålsterp ve Hofterup gibi çevre kasabalardan ve haritada görmekte zorlanacağınız kadar küçük başka yerlerden otobüsle geliyorlardı.

Başlangıçtaki endişelerimi kısa sürede unuttum. Köpinge Okulunu sevmiştim. Güçlü bir birlik beraberlik duygusu vardı, bununla birlikte kendinden başka herkesin birbirini tanıdığı kapalı bir topluluk içerisinde yeni olmanın verdiği duyguyu üstünden atmam zordu. Öğretmenler öğrencileri hakkında her şeyi biliyorlardı.

Bu çocuk şurada oturuyor, öteki burada oturuyor.

Bu çocuklar falancanın torunları ve şu çocukla aynı futbol takımında oynuyorlar, anneleri de çocukluk arkadaşım.

“Küçük şehirlerde çoğu zaman böyle olur,” dedi bir gün İngilizce öğretmeni Majros, öğretmenler odasındaki kahve makinesinden aldığımız kapuçinolarımızı yudumlarken.

Deniz aygırını andıran bıyıklarıyla müzik öğretmeni Roine hatta bunun açık bir strateji olduğunu anlatmıştı.

“Okul müdürü sadece Köpinge’de yaşıyan kişileri işe alır.”

Demek o nedenle Lund ya da Malmö’ye taşınmamam gerektiğini kesin bir dille söylemişti.

Beden eğitimi dersleri için kapalı, büyük bir spor salonumuz, futbol sahamız ve salon hokeyi sahamız, basketbol kortumuz, koşu parkurlarımız ve uzun atlama alanımız vardı. Depo alanı modern ekipmanlarla doluydu ve öğrencilerin çoğunluğu aktif sporculardan oluşuyor, futbol ve hentbol oynuyorlar, yüzme yarışlarına katılıyorlar, ata biniyor ve golf oynuyorlardı. Durum daha önceleri eğitim verdiğim Stockholm’ün banliyölerindeki- den geceyle gündüz kadar farklıydı.

Eylül ayında bir cuma günü, 9A sınıfının dersinin sonunda bir av oyunu oynatıyordum, oyun temel olarak sınıf arkadaşlarının arkalarına yapıştırılmış “kuyruğu” çekip alırken, kendi kuyruğunu koruma üzerine kuruluydu.

Tuvaletim gelmişti, öğle yemeğinden beri tutuyordum ve artık daha fazla dayanamayacaktım. Burunları çok aktığı için oyuna katılamamış, sorumluluk sahibi iki kız öğrenciye sınıfı emanet ettim.

“En fazla beş dakika sürer.”

En yakında erkek öğrenci soyunma odaları olduğundan, köşeyi hızlıca dönüp, iç çamaşırı, ter ve ergen vücudu kokusunun içine daldım.

Kapıyı çekip açarken nefesimi tuttum.

“Ne oluyor?”

Biri vardı.

“Fabian!”

En iç tarafta, duşların olduğu yerin yanında duruyordu, eli askılardan birine asılı gümüş rengi bir ceketin cebindeydi.

“Ne yapıyorsun?”

Hızla ileri atıldığımda, Fabian olduğu yerden kıpırdamadı.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi. “Ben... ben...”

Hiç düşünmeden kolundan yakaladım; eli parlak, markalı ceketin cebinden çıkarken yere bir makas düştü.

“Ne yaptın?”

Askıdaki ceketı çektiğimde gördüm. Kesmişti. Pahalı kumaş boyunca uzun bir kesik vardı.

“Ben başlatmadım,” dedi Fabian. “Sadece intikam alıyorum.”

Şok olmuşum, fena halde tuvaletim olduğunu bile unutmuşum.

“Ne demek istiyorsun? Biri *senin* kıyafetlerine zarar mı verdi?”

Onu baştan aşağı inceledim. BMW şapkası, tulumu ve bir zamanlar beyaz olan yıpranmış spor ayakkabıları.

“Başka bir sürü şey yaptılar.”

“Ne gibi şeyler?”

Yüzünde protesto eden bir ifade belirdi. Bir şeylere maruz kaldıysa bile, açıklamaya niyeti yok gibiydi.

“Sana ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu yaptığın yanlış Fabian. Biri kötü niyetli bir davranış sergilerse, öğretmenine ya da annene anlatmalısın. İntikam asla doğru değildir. Sadece sonu gelmeyen bir kötülük döngüsüne yol açar.”

“Özür dilerim,” dedi. “Sadece çok feci sinirlendim.”

“Bu kimin ceket?” diye sordum, parçalanmış gümüş rengi kumaşı çekerek. “Özür dilemen gerekiyor. Sonra anneni aramamız gerekecek. Parasını ödemesi gerekiyor.”

“Hayır! Annemi arama. Ceketin parasını kendim ödeyebilirim.”

Avuçlarını birbirine bastırmış, yalvarıyordu.

“Lütfen, Micke. Annemin bir şey bilmesine gerek yok. Zaten kuruş kuruş idare ediyor.”

Onu böyle görmek kalbimi sızlatıyordu. Ama seçeneğim yoktu. Var mıydı?

Birinin ceketini kesmişti.

“İtiraf eder, özür dilerim,” dedi Fabian. “Pazartesi günü parasını getiririm. Lütfen annemi buna karıştıрма.”

Onun için gerçekten üzülmüştüm ama yine de söylemem gerekiyordu.

12. Fabian

Kazadan Önce

2015 Sonbaharı

İnsanlar bilmece gibi ve ben bilmecelerden hiç hoşlanmam. Cevapları her zaman zorlama ve saçma olur. *Kapıdan geçen ama asla içeri girmeyen ya da dışarı çıkmayan şey nedir?* Ha, ha, ha.

Böyle şeyler iğrenç.

Benim yaşımdakilerin hoşlandıkları şeylerden de hiçbir zaman hoşlanmadım. Kreşte evcilik oynadıklarında, yanlarında oturur ve yanlış gezegende mi doğdum acaba diye düşünürdüm.

İlkokuldayken erkek çocukların hepsi futbol oynardı. Spordan nefret ediyordum. O kadar saçma ki. Kızlar ip atlar ya da el işi yaparken ben kenarda oturur kitap okurdum.

Snapchat'den TikTok'tan nefret ediyorum. Tüm o anlamsız sosyal medya saçmalıklarından. Ben okumayı, bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Uydurma hikâyelerle değil, gerçeklerle ilgileniyorum.

Arabaları ve bilgisayarları severim. BMW ve CS.

Duygularmış falan, öyle şeylerin de meraklısı değilim. İnsan-

lar çok fazla dırdır ediyor. Her şeyin konuşulması ve fikir alışverişinde bulunulması, her şeyin söylenmesi bekleniyor. Sessizliğin ve yalnızlığın nesi yanlış?

Çoğu insan benim aptal olduğumu düşünüyor. Deli olduğumu, farklı olduğumu anlamadığımı. Ama asıl aptal olan onlar. Farklı şeylerden hoşlandıklarını ve herkesin tam da kendisi olmaya hakkı olması gerektiğini söyleyen geri zekâlılar. Bir sürü zırvalık. Boş laflar.

Ben arabaları ve bilgisayarları tercih ederim.

Ve hayvanları.

Annem köpeklerden bu kadar korkmasaydı ve daha fazla paramız olsaydı, köpek beslerdim. Boxer ya da labrador. Köpekler insanların en iyi dostu derler. Sadık ve vefalı.

Bir köpeğe verilebilecek en kötü ceza onu sürüsünden ayırmaktır. Bağırarak, dövmek ya da aç bırakmak değil. En kötüsü dışarıda bırakmaktır. Gruba katılmasına izin vermemek.

İnsanlar aynı zamanda pek çok açıdan hayvandır. Çok olağüstü olduğumuz fikrine kapılmışız sadece.

Birkaç farklı yerde yaşadım ama hiçbirini hatırlamıyorum. Beni rahatsız etmiyor. Kaliforniya'da doğmuşum, ABD'de, Atlantik'in diğer yakasında. Bir gün oraya döneceğim.

Köpinge tam bir in gibi. On bin insan sürü gibi yaşıyor. Sıçanlar gibi. Annem bunun gibi pek çok yerde yaşamış. Her yerin aynı olduğunu söylüyor.

Eskiden en azından Bengt vardı, şimdi Köpinge bomboş. Kesinlikle anlamsız.

Ehliyetimi almama beş yıldan az kaldı. Sonra hemen gideceğim. Kaliforniya'ya döneceğim, babamın tamirhanesine. Tamirhanede çalışacağım, Annem de sivrisinek girmesin diye yaptığı-

mız sineklikli kapının dışında, verandada oturacak ve meyankökü birasını içecek.

Köpinge'yi özlemeyeceğim. Bu boktan yer için tek bir düşünce bile boşa harcamayacağım.

Başta, Micke ve diğerleri buraya taşınınca işlerin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Annemin umut dolu düşüncelerini dinlemiştim ama ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum.

Tabii, Micke başlarda oldukça havalı da görünüyordu. Bu gibi konularda nadiren yanılırım; genellikle yapmacık insanları hemen anlarım. Ama Ruben'in ceketiyle ilgili olaydan sonra, nasıl biri olduğunu anladım.

Eve geldiğimde annem mutfak masasında oturmuş, ağlıyordu. Bir ceket için yüz yirmi dolar. Borç alması gerekecekti.

Nasıl yapabildim? O kadar üzgündü ki. *Hayal kırıklığı yaşıyordu.*

Onu öyle görmekten nefret ediyorum.

Keşke Micke çenesini tutsaydı. Para konusunu şöyle ya da böyle, kendi başıma hallederdim.

“Neden sürekli bunu yaşıyoruz, Fabian?” diye sordu annem.

Keşke bu soruya bir cevabım olsaydı. Bir daha olmayacağına söz vermekten başka hiçbir şey istemiyordum ama tutacağımdan yüzde yüz emin olmadıkça söz vermem ben.

O cuma gününün ilerleyen saatlerinde berbat bir şey keşfettim.

Yatak odasında annemin sesini duydum. Kapı kapalıydı ve dışarısı zifiri karanlıktı. Bütün akşamı bilgisayarın karşısında geçirmiştim.

Başta anlamadım. Farklı olan bir şey vardı. Kapıya yaklaştım ve dinledim. Annem fısıldıyor ve gülüyordu. Telefonda mı konuşuyordu?

Adamı sesi ele veriyordu. Fısıldıyor olmasına rağmen çıkardığı karanlık, boğuk sesi. Erkekler kadınlar gibi fısıldayamaz. Gülüşü de farklıydı.

Beni ateş basmıştı, kan damarlarımda köpürüyor gibiydi.

Sesi tanımıştım. Kaliforniya'dan ayrıldığımızdan beri zihnimdeydi. Çocuklar ebeveynlerinin sesini daha doğmadan önce ayırt edebilirler.

Bizi eve götürmek için gelmişti.

13. Jacqueline Kazadan Önce

2015 Sonbaharı

Çocuğunda tuhaf bir şeylerin olduğunu, bir şeyin tam olması gerektiği gibi olmadığını fark ettiğinde ne yaparsın?

Gözlerini kaparsın. Önemsiz bir şey olmasını, kafandan uydurduğun bir şey olmasını, bir dönem, geçip gidecek bir şey olmasını umarsın. Kendi kendine, herkes farklıdır ve kendine hastır dersin, varoluşun doğru tek bir şekli yoktur dersin.

Ama o benim çocuğum. İnsan çocuğu için her zaman en iyisini ister ve en iyisi herhalde çoğu zaman diğer herkes gibi olmak, fazla sivrilmemek, tuhaf ya da farklı olmamaktır.

İlk ne zaman anlamaya başladım? Kabul etmeyi isteyeceğimden çok daha önce. Bu evi satın aldığım da biliyordum. Buraya, Köpinge'ye taşındığımızda.

Fabian beş yaşındaydı ve ben ona mümkün olan, başarılı olacağı en iyi koşulları sağlamak istemiştim. İnsanın çocukluğunu geçirmesi için daha iyi bir yer düşünemezdim. Köpinge, herkesin birbirine selam verdiği, tek bir caddede karşıdan karşıya geçmeye

gerek kalmadan bütün toplumsal mekânlara bisikletle gidilebilen, okulların tüm bölgeler içerisinde en yüksek başarı puanlarına sahip olduğu ve nereye baksanız temiz ve çekici olduğu bir yer. Rûya gibi bir dünyaya, Astrid Lindgren'in Gürültülü Köyüne en yakın yer.

Emlakçı evi *ailelerin hayalindeki ev* diye anlatmıştı. Tabii ki sadece Fabian ve ben yaşayacağımız için metrekare olarak biraz büyüktü ama o tarihlerde burada on yıl boyunca yalnız yaşayacağımızı bilmiyorduk.

Bengt merdivenden düşüp boynunu kırınca, Fabian'ın da bir parçası öldü. Günlerce sessizliğe gömüldü ve kendini odasına kapattı. Ağlamıyordu ama konuyu konuşmayı da reddediyordu. Psikologla görüşme konusunu açtığımda, kemikleri kanayınca kadar kapıyı yumrukladı.

Yavaş yavaş iyileşmeye başladı ama asla iyi olmadı. Fabian nadiren gülümsüyordu. Bilgisayarının başında ya da elinde kitabıyla oturuyordu ve sadece doğrudan soru sorulursa cevap veriyordu, o zaman da olabildiğince kısa cevapları vardı.

İnsanın kendi çocuğunun mutsuzluğunu izlemesinden daha kötü bir şey olamaz.

Ne zaman ki yaz geldi, Micke ve Bianca çocuklarıyla birlikte buraya taşındı, işler değişmeye başladı.

Eylül ayında bir cuma günü, Lund'da içki satılan bir dükândan çıkmışken, gaz pedalına ayağımı biraz fazla basmışım. Teybin sesi sonuna kadar açıktı ve çılgının teki gibi beni geçip önümde frene basıncaya kadar siyah Volvo'yu fark etmemiştim. Beyinsiz herif. Tam kornaya basacaktım ki, mavi ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Yol kenarında arabayı çekebileceğim bir boşluk vardı. Polis memuru yaklaşırken sakız bulmak için çantamı karıştırmaya başlamış, bir yandan da camı açmıştım.

“Biraz hızlı kullanıyordunuz. Aceleniz mi var?”

Polis memuru başını arabanın içine kadar sokmuştu.

“Üzgünüm memur bey,” dedim.

Göğüs dekolteme bakıyordu. Tabii sinirlenebilirdim ama onun yerine olasılıkları görmeye çalışmayı tercih ettim.

“Peter,” dedi.

“Pardon?”

“Adım Peter. Bana ‘memur bey’ demenize gerek yok. Ehliyetiniz lütfen.”

Çantamı kucağıma koydum ve öne doğru daha çok eğildim. Cüzdanımı ararken oyalandım.

“Jacqueline Eva Selander.”

Ehliyetimi okudu. Beni inceledi; erkeklerin hep yaptıkları gibi.

“Jacqueline yeterli,” dedim.

“İleride okul var, *Jacqueline yeterli*. Ayağınızı gazdan çekseniz iyi olur.”

Başımı boyun eğdiğimi düşündürecek şekle sokup, gözlerimi kırptırdım.

“Üzgünüm...Peter.”

Bir adım geri çekildi. Üniformalarda özel olan bir şey vardı. Dahası, Peter spor salonunda epeyce zaman geçirmiş gibi görünüyordu.

“Yani, demek istediğim, aslında ayağım o kadar ağır değildir.”

Bu lafı bir filmde duymuştum ve hemen o an, Peter’da gerginlik falan kalmamıştı. Yüzü ışıldadı ve ehliyetimi iade ederken gülümsedi.

O kadar *erkekti* ki. Damarları ve kasları gömleğinden belli oluyordu.

“Sanırım telefon numaranızı almam gerekecek,” dedi.

Değerimden bir şey kaybetmediğimin başka bir kanıtını daha görüyordum. İnsanların zaman zaman böylesi hatırlatıcılara ihtiyacı oluyor.

Yirmi dört saat geçmeden, Peter’den hem mesajlar hem de fotoğraflar gelmişti. Kırk sekiz saat geçmeden, sevişmiştik.

14. Jacqueline

Kazadan Sonra

13 Ekim 2017, Cuma

Bianca ve Micke'nin mutfağından çıkıyorum ve hava sıcaklığı sanki birkaç derece düşmüş gibi. Åke divanda oturmuş, haberleri izlerken altyazıları açmış, Gun-Britt bu arada çocukları üst kata çıkarmış. Sessizlik bubi tuzağı gibi.

Koltukta oturan Fabian'a doğru yürürken hırkamı sıkıca bedene sarıyorum.

"Haydi. Eve gidiyoruz."

Bana bakmıyor bile. Keşke onu tutabilsem, sarsabilsem, okşayıp sarılabilsem. Annelerin yapacağı şeyleri yapsam.

Onun yerine:

"Hadi."

Polis memuru kapının ağzında durmuş dik dik bize bakıyor. Åke de.

"Onu tutuklamayacak mısınız?" diyor Gun-Britt.

Merdivenin ortalarında bir yerde dikilmiş, eliyle trabzanı öyle bir kavramış ki, trabzan sallanıyor.

“Alkolik o,” diye yumurtluyor.

Gun-Britt bana olan nefretini hiçbir zaman saklamadı ama şimdi haddini aşıyor.

“Buraya taşındığından beri dertten başka bir şey getirmedi. Şu yaptığına bak! İşlerin böyle olmasını mı istiyordun?”

Polisler bana bakıyorlar. Sessiz kalmalıyım, kontrolümü kaybetmemeliyim. Ne söylersem söyleyeyim aleyhime kullanılacak.

“Biraz sakın ol,” diyor Åke karısına.

“İyi de, anlamıyor musun? Bianca belki de bir daha uyanmayacak.”

Herkesin en büyük korkusunu kelimelere döküyor.

Şu ana kadar geçiştirmeye çalıştım ama şimdi olan biten tüm gerçekliğiyle üstüme doğru geliyor. Gun-Britt haklı. Hepsi benim suçum.

“Hepimiz şok yaşıyoruz,” diyor Åke.

Ama Gun-Britt bana saldırmaya devam ediyor.

“Ya onu öldürmüşsen! Bunu nasıl yapabilirsin?”

Kes sesini! diye bağırarak istiyorum ama kendimi kontrol edebiliyorum. Ona arkamı dönüyorum.

“Kazaydı,” diyebiliyorum sadece.

Gun-Britt vazgeçmiyor.

“Senin var olman başlı başına kaza, Jacqueline.”

Abartıyla ağlıyor ve Åke hemen koşup kollarıyla onu sarıyor.

“Tamam, tamam.”

Boğuluyorum. Boyun eğmeyi ve tüm bunlar sona erinceye kadar gözden kaybolmayı her şeyden çok istiyorum. Fabian’ın elinden tutuyorum ve çekip koltuktan kaldırıyorum. Hole çıkıncaya kadar direnme şansı olmuyor.

“Biz de senin kadar yıkıldık,” diyorum.

Gun-Britt kendini Åke'nin kollarından kurtarıyor ve polislerle işaret ediyor.

“Neden bir şey yapmıyorsunuz? Durdurun onu!”

Beni sorgulayan polis memuru onu sakinleştirmeye çalışıyor. Alkol testi verdiğimi söylüyor. Negatif çıktı, etkileşim olmadı.

“Yirmi iki Ağustos'tan beri alkol almadım,” diyorum.

Fabian'a verdiğim söz boynumun etrafına sardığım bir kemer gibi duruyor. Onu bir daha incitemem.

15. Jacqueline Kazadan Önce

Eminim kızların çoğu için durum aynıdır. İnsanlar ne kadar güzel olduğunuzu söyler durur. Her yerde, ne yaparsanız yapın, güzel ve tatlı olmak zorundasınız. Sadece anne babanızın beklediği bir şey de değil. Kreş çalışanları, öğretmenler, yüzme koçları, akrabalar, tanıdıklar ve komşular da bekler. Sonunda tek bildiğiniz bu olur.

Kız arkadaşlar. Arkadaşlığımızı bu şekilde yürütürüz.

Bugün çok güzel görünüyorsun.

Ayy, saçların! Tırnakların!

Yeni bluzuna BA-YIL-DIM.

Ve erkekler. Bizi aynı şekilde değerlendirmelerine izin veriyoruz.

Acayip seksi. Ah o kalçalar!

Ne kadar çirkinsin sen. Tahta göğüs Jacqueline.

Mutlulukla mahvolmak arasındaki, başarıyla başarısızlık arasındaki fark gibidir. Küçük kız, güzel misin yoksa çirkin mi?

Aradaki çizgi o kadar incedir ki. Tek bir sözle her şey değişir.

Çok şey için bedenime teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Şikâyet etmemeliyim. Benim için dış görünüm en harika sınav notlarından bile önemlidir. Özgeçmişimde kilom, ölçülerim, bacaklarımın arasındaki yay gibi boşluk yazar. Deneyimlediğim her şey dış görünüşüm sayesinde. Tanıştığım tüm o insanlar, yediğim yemek ve içtiğim içkiler. Dans ettiğim ve seviştiğim geceler.

Reddedemeyeceğim bir teklif alınca İsveç'ten ayrıldığımda on yedi yaşındaydım. Teklif için herkes aynı şeyi söylemişti. Dünyanın en iyi ajanslarından biri, ancak hayallerimde görebileceğim kıyafetlerle fotoğraflarımın çekilmesi için, yüzümün reklam panolarında, dergilerde ve televizyonda görünmesi için on binlerce dolar. Yıllar boyunca, New York ve Los Angeles'in podyumlarında bir ileri bir geri yürüdüm.

İyi bir kariyerim vardı ama otuz yaşına bile girmeden her şey bitti ve kendimi Manhattan'da bir otel odasında bir bebekle oturmuş evimi özlerken buldum.

Aslında evi hep özlemiştim.

“Neler yapabilirsin?” diye sordu Tidaholm'de iş bulma kurumunda bana yardımcı olan kadın.

Onun gibi yağlanmış cildi ve pırasa saçlarıyla öylesine vasat görünen birinin nasıl o kadar mutlu gülümseyebildiğini anlayamamıştım.

“Bilmiyorum,” dedim üzüntüyle. “Bir şey yapamam.”

Dudaklarımı büzer, parmak uçlarında durur ve gözlerimle kamerayla sevişirim. Yeteneklerim bunlardı.

“İnanmıyorum,” dedi iş bulma memuru; Labbâslı olmadığı çok belliydi.

Fabian kollarımda vahşi bir hayvan gibi ağlıyordu.

“Ne kadar güzel bir bebek,” dedi kadın.

Burnu zaten yamuk olmasaydı, güzelce kırabilirdim.

Üç hafta sonra, Fabian'la birlikte Jönköping'e doğru yola çıktık. Annemle ne kadar kötü bir ebeveyn olduğum konusunda bir tartışma daha yaşamamız bardağı taşıran son damla oldu. Hem ona hem de hiçbir şeye ses etmeyen babama cehenneme gidin dedim ve Tinder'da tanıştığım, benden beş yaş küçük bir beton ustasıyla, açık mutfaklı bir stüdyo daireye taşındım.

Aslında kararlıydım, ABD'den ayrılırken kendi kendime söz vermiştim: bir daha berbat ilişkiler yok, bir daha yalan sevdalara balıklama dalmak yok. Bir daha karşı cinsten biriyle yakınlaşacak olursam, sadece tek kerelik, hatta mümkünse anonim olacaktı. Diğer türlü, ilişkiyi yavaş ilerletmeye kararlıydım. Gelecekte ruh eşimle, birlikte yaşlanacağım, beni de Fabian'ı da anlayabilecek biriyle sıcak ve kökleri derinlere inen bir arkadaşlık görüyordum.

Beton ustasının bel altında ekipmanı sağlamdı ama beyin bölgesi yeterince gelişmemişti. Buzdolabında, bebek mamasının yanında içi anabolik steroid dolu şırıngalar bulunca, daha iyisini aramaya başladım.

Bu defa yaşadığımız yerde tek bir Y-kromozomuna bile yer olmayacaktı, Fabian'ın laneti olan az miktarda Y-kromozomu dışında.

Hayatım nadiren hayal ettiğim yere geliyordu. Çoğumuz için böyle olduğunu düşünüyorum.

16. Mikael

Kazadan Önce

2015 Sonbaharı

Çok geçmeden sonbahar Skâne’i ele geçirdi. Radyoda ağır hava koşulları uyarıları, evden gıcırtilar yükselmesine ve çatıdan parçaların uçmasına neden olan fırtınalar. Bahçedeki çimler ölü yapraklardan kahverengi bir denize dönüştü.

Günler geçen her haftayla birlikte kısaldı. Sık sık sağanak yağış yaşıyorduk. Evden çıkarken de karanlık oluyordu, eve dönerken de.

Çocukları erken yatırmıştık, birkaç mum yaktım ve bir şişe şarap açtım.

“O konuda ne düşündüğümü biliyorsun,” dedi Bianca başıyla titreyen alevleri işaret ederek.

Felaket düşünceleri bir günlüğüne bile bizi terk etmiyordu.

“Işıkları söndürmeden önce mumları söndüreceğime söz veriyorum,” dedim divanda yanına sokulurken.

“Son boya işlerini ne zaman yapacağız?” diye sordu Bianca.

Sadece bizim yatak odamız kalmıştı.

“Hafta sonu,” diye teklifte bulundum.

Düşüncesi bile ürpermeme neden olmuştu. Okuldaki işler tüm enerjimi alıyordu. Öğrencilerin çoğu sağlam spor yapıyordu ama her sınıfta az da olsa zorluk oluyordu. Derse ya da egzersiz yapmaya ya da genel olarak sağlık konusuna, şu ya da bu nedenle, olumsuz tavır geliştirmiş gençler. Spor kıyafetlerini sürekli unutanlar, haftada bir regl sancısı çekenler ya da yön bulma egzersizleri yapılırken bir tepenin ardına saklanıp sigara tüttürenler. Asıl bunlara ulaşmaya çalışıyordum. İlham vermeye. Dönüştürmeye. Öyle bir öğrencinin kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirim, tüm o sıkı çalışmaya ve uğraşa değecekti.

Stockholm’de çalıştığım zamanlarda, Bianca sık sık, “Dünyayı kurtarmak zorunda değilsin,” derdi. Ama konu o değildi. Sadece genç birinin üzgün olduğunu ve bu konuda bir şey yapmadığını görmeye dayanamıyordum. Bunun için yemin etmiştim. İlk başta öğretmen olma nedenim buydu.

Bianca, birlikte divanda otururken, “Seni seviyorum,” dedi.

Yan gözle mumlara bakmaktan kendini alamıyordu. Nihayetinde hepsini söndürdüm.

“İş görüşmesine gideceğim,” dedi.

“Ne? Bu harika bir haber! Ne güzel aşkım!”

“Rüyalarımındaki şirket olduğu söylenemez ama yine de fena değil gibi duruyor. Tamamen geçici bir iş ama Lund’da oldukça yerleşik bir bölgeyi ben devralacağım.”

Harika. Tüm emlakçılık işleri geçici diye başlar, ayrıca tabii ki Scania piyasasını neredeyse hiç bilmeden doğrudan tepe pozisyonlarda iş bulacağını düşünemezdi.

“Aslında çocuklarla bir süre daha evde birlikte olmayı tercih ederdim. Her şey bu kadar yeniyken. Sürekli karın ağrısı yaşayacağım şimdi.”

“Anaokulu şu ana kadar harika gidiyor ama,” dedim.

“Ah, tabii ki. Konunun bununla hiç alakası olmadığını biliyorsun.”

“Mükemmel olacaksın aşkım.”

William doğduktan sonra işe döndüğünde her şey tam bir kaosa dönüşmüştü. William’la ben birlikte sessiz bir an bile geçirememiştik. Bianca sürekli arıyordu, toplantılar arasında, müşterileri gezdirdiğı zamanlar arasında eve geliyordu; sonunda sabrım tükenmişti, sanki ebeveynlik becerilerime güvenmiyormuş gibi hissetmiştim. Bianca sinir krizleri geçiriyordu, nihayet birkaç hafta geçince, çılgınlık biraz da olsa dindi; ta ki William’ın anaokuluna başlama zamanı gelene kadar. Onu orada bırakmaya dayanamıyor, kapının önünde takılıyor, camlardan içeri bakıyordu. Müşterilere sadece hafta sonları ev gösteriyordu, böylece hafta içi günlerde William’ı eve erken getirebiliyordu. Ve çok geçmeden, ona bir kardeş vermekten bahsetmeye başladı.

Divanda oturan Bianca’ya baktım ve içim şefkatle doldu.

“Senin için zor olduğunu biliyorum ama başa çıkarız,” dedim.

Sarı saçlarını savurdu, tokasını çekip çıkardı ve saçlarını divanın arkasına doğru sarkıttı.

“Sadece evde olmaktan yoruldum. Skåne’de birilerini tanımak iyi olurdu.”

“Ama şey var... adı neydi... Lisa, değil mi?”

Emlakçılık derslerinden tanıdığı, bir yıl önce bu bölgeye taşınan iyi bir arkadaşıydı.

“Ama o Malmö’de yaşıyor. Ben burada, Köpinge’de birinden bahsediyorum. Yazları hiç değilse insanlar dışarıda oluyordu. Şimdi hayalet şehir gibi.”

Haklıydı. Skåne’e sonbahar gelir gelmez tüm bahçeler ve so-

kaklar boşalmıştı, kapalı perdelerin ardından televizyonların ışıkları görünüyordu ve insanlar arabalarıyla evlerinin kapıları arasında hızla gidip geliyor, alışveriş torbalarını, evrak çantalarını taşıyor ve bağırıp çağıran çocuklarını çekiştiriyorlardı. En fazla omuz üstünden bir el sallıyorlar ya da mutfak penceresinden selam veriyorlardı. Haftalar işle doluydu, hafta sonlarına etkinlikler serpiştiriliyordu. Spor salonu, yüzme dersleri, aile buluşmaları.

“Bence harika olacak,” dedim. “Yeni şirkette bir sürü arkadaşın olacağına eminim.”

Tahtaya vur gibi işaret etti.

“Henüz işe kabul edilmedim.”

“Sanki sana hayır diyecekler,” dedim onu öperek.

“Destegin için teşekkür ederim sevgilim. Harikasın.”

İki gün sonra sözleşmeyi imzaladı. İkimizin de daha önce adını duymadığı, Lund’un dışına doğru, döküntü bir binada, küçük, bağımsız bir emlak ofisiydi. Bianca’nın ilk izlenimi çok parlak sayılmazdı ama elimden geldiğince cesaretlendirmeye çalıştım. İşlerin yolunda gideceğinden emindim. Köpinge uzun zamandır düşündüğümüz ve umut ettiğimiz yeni başlangıç olacaktı. Bir gecede olmayacaktı ama uzun vadede olacaktı.

17. Mikael

Kazadan Önce

2015 Sonbaharı

Bir cuma akşamı yeniden koşuya başlamaya karar verdim. Kıçımı koşucu taytına zar zor sığdırabilmişim ve başıma kafa lambası takmakla, akıllı saatimi ve nefes aldırın şapkamı takmakla en az yarım saat uğraşmışım. Her şey tamam olduğunda yağmur salon penceresini acımasızca dövmeye başlamıştı.

“Cehennem gibi de olsa dışarı çıkıyorum,” dedim. “Kıyafetlerimle yüzmeye gitmeye benzese bile çıkıyorum.”

Bianca divanda oturduğu yerden gülüyordu.

“Onun yerine spor salonuna üye olmayı da düşünebilirsin.”

“Hayır, düşünemem. Tüm bu eşyalar keyfi harcama bütçemi tüketti çünkü.”

Satın alırken fazlasıyla gereклиymiş gibi görünen ekipmanımı göstererek sürünür gibi bir hareket yaptım.

“Kimse azıcık yağmurdan ölmez,” dedim ellerimle bacaklarıma pat pat vurarak.

“Azıcık yağmıyor, aşkım. Niagara Şelalesi gibi.”

Ön kapıyı açtım ve dışarı temkinli bir adım attım. Akan su duvar gibiydi ama şimdi geri adım atacak değildim. İki adım daha attıktan sonra koşmaya başlayayım dedim ve neredeyse evin içine geri savruluyordum.

“Üzgünüm.”

Fabian basamakların en başında duruyor ve elleri pantolonunun ceplerinde ve şapkasını alnına indirmiş halde akan suya gözlerini kırparak bakıyordu.

“Neden orada duruyorsun?” diye seslendim sağanağın sesini aşmaya çalışarak.

Fabian ellerini birbiri etrafında döndürüyordu.

“Kapı zilini çaldım. Dediğinizi yaptım ve kapı zilini çaldım.”

Düğmeye basıp zili denedim. Ses çıkmıyordu.

Lanet şeyi takmak için yarım günümü harcamıştım.

“Yanlış bir şey olmalı,” dedim tekrar tekrar basarken.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu, şüpheli halini gizlemeye bile çalışmadan, beni gözleriyle süzerek.

“Koşuya çıkıyorum,” dedim.

“Neden?”

Makul bir soruydu. Verecek cevabım yoktu.

“Bianca evde mi? William ve Bella?” diye sordu. “İçeri gelebilir miyim?”

“Şimdi olmaz,” dedim. “Geç oldu.”

“Ama...”

Alt dudağını sarkıttı ve somurttu.

“Bu havada sen neden dışarıdasın?” diye sordum.

“Evde olmak istemiyorum. Annem çok gıcık.”

“Haydi,” dedim bahçe kapısını açarak. “Seninle eve kadar geleyim.”

Bahçedeki su dolu çukurların arasında yan yana koştuk. Kondisyonum düşündüğümünden de kötüydü. Nabzım çok geçmeden üç haneli rakamlara çıkmıştı ve Fabian'a ayak uydurmakta zorlanıyordum.

On beş numaraya geldiğimizde kapı kilitliydi. Fabian aceleyle kapıyı yumrukluyordu ve çok geçmeden kapı açıldı; kapıda duran Jacqueline değildi ama. Uzun boylu, geniş omuzlu biriydi.

“Sen ne halt ediyorsun?” dedi başını önüne eğip yanından hızla geçerek evin sıcak ortamına dalan Fabian'a.

“Selam,” dedim. “Ben on üç numarada oturuyorum, şu tarafta.”

Bana sanki şehrin akıl hastanesinden kaçmışım gibi bakıyordu.

“Bu rezalet fırtınada ne diye sokaklarda koşturuyorsun?”

“Fabian dışarıda duruyor, kapımızın zilini çalıyordu,” dedim.

“Ama zil çalışmıyordu.”

İri kıyım adam yağmur yüzünden gözlerini kısarak bakıyordu.

“Kapıyı kapatıyorum,” dedi. “Sırılsıklam oldum.”

Orada, soru işareti gibi kıvrılmış duruyordum, sözde nefes aldırması gereken ama daha ziyade başımı sıkan ve rahatsız eden ultra pahalı koşu şapkamın altında ıslanıyordum.

Yaya altgeçidine giden yolun yarısına gelmiş, oyun parkını ve spor sahasını geçmiştim ki üst bacağıma kramp girdi ve eve kadar aksayarak yürümek zorunda kaldım.

Kapıdan içeri, yaralanmış ve sıırılsıklam halde kendimi attım. Başarısız olmuş bir koşucunun resmini çizmek isteseler model olabilirdim.

Salonda televizyon açıktı.

“Selam tatlım!” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Çamaşır odasına gittim ve üzerimdeki kıyafetleri meyve soyar

gibi çıkardım üstümden. Taytımı ve koşucu tişörtümü çıkarırken kıyafetlerle g reşiyordum, sonra üzerime kuru e sofman altı geçirdim. Hole çıktığımda duyduğum ses tanidik değildi.

“Selam?” dedim yeniden. “Tatlım?”

Salona başımı uzattığımda Bianca divanda oturuyor ve gülüyordu.

“Selam,” dedim üçüncü defa.

Sı radı ve oturduğu yerde toparlandı.

“Selam tatlım! Islandın mı?”

Karşısındaki koltukta Ola oturuyordu, on dört numaradaki kom sumuz. Bacak bacağa atmış ve gözlüklerini çıkarmıştı.

“Korkunç bir şey olmuş,” dedi Bianca.

Kahkahaları o anda kayboldu ve yerini düşünceyle sallanan ba lara bıraktı.

“Ola soyulmuş.”

“Ne? Bankada mı?”

“Hayır,” dedi Ola. “Lund’da Gerdahallen’in dışında.”

“Yeni mi?”

“Dün gece.”

“Orada spor yapıyormuş,” dedi Bianca. “ ki adam üstüne atlamış.”

Ola başını salladı.

“Hatta yüzlerinde maske bile yoktu. Cüzdanımı ve cep telefonumu aldılar.”

“Silahları var mıydı?” diye sordum.

“Gördüğüm kadarıyla yoktu. Ama her şey olabilirdi. Bıçak, tabanca. Değerli neyim varsa vermekten başka bir şey gelmedi elimden.”

“Kahretsin, çok kötü. Bu hallere gelmiş olmamızı aklım almıyor.”

Omzuna elimle pat pat vurdum. Ne kadar berbat bir his olabileceğini tahmin etmek zor değildi. Stockholm’de, öğrencilerimden birine daha büyük yaştaki erkek çocuklar tacizde bulunuyorlar ve onunla alay ediyorlardı. Zavallı çocuk aylarca evde kalmak zorunda kalmış, okula devam edememişti.

“Doktor işe gitmemem için rapor verdi,” dedi Ola. “Sakinleştirici bir ilaç da yazdı.”

Son kısmını mırıldanarak, sanki kabul etmesi zor bir şeymiş gibi söylemişti.

“Hava kararınca biraz titremeye başladım,” diye itirafta bulundu. “Bu ilaçları aldığım sürece araba da kullanamıyorum. Ben de gelip sizinle biraz sohbet ederim diye düşündüm.”

“Tabii, komşular ne içindir?” dedi Bianca.

Ola gülümsedi. Gerçekten ne düşündüğünü bilseydi.

“Gidip sıcak bir duş alacağım,” dedim.

“Ben de eve kaçsam iyi olur,” dedi Ola oturduğu yerden kalkarak. “Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sohbet için teşekkür ederim.”

Bianca Ola’nın koluna hafifçe dokundu.

“Umarım bu gece uyuyabilirsin.”

Arkalarından girişteki hole yürüdüm. Ola botlarını, paltosunu ve şapkasını giydi.

“Kendine dikkat et,” dedim.

Teşekkür edercesine başını salladı; Bianca ona sarıldı.

Gittikten sonra, “Onun için çok üzülüyorum,” dedi. “Gerçekten yalnız görünüyor.”

Ola’ya başka birinin acımasını tercih ederdim ama bir şey söylemek ikiyezlülük olacaktı. Banyoda soyunduktan sonra, belime bir havlu dolayıp Bianca’nın yanına gittim.

“Benimle duş a girmek ister misin?”

Gülümsedi ve elini havlunun altına soktu. İşveyle öptü.

“Hadi.”

Duşıta bedenlerimizi birbirine sımsıkı bastırdık. Ilık su üzerimizden akıyor, sıçırıyordu.

“Biliyor musun? Jacqueline’in evinde bir adam vardı,” dedim. “Fabian’ı eve götürdüğümde kapıyı bir adam açtı.”

“Ve?” dedi Bianca. “Jacqueline’in rahibe falan olduğunu mu düşünmüştün?”

“Hayır ama...”

Sorunun ne olduğunu ben de bilmiyordum. Ama o adam çok sertti.

“Ola’nın bir süre Jacqueline’le takıldığını biliyor muydun?” dedi Bianca.

“Takıldı ne demek?”

Çift olarak çok uyumsuz gibiydiler.

“Yani, sence ne demek istiyorum?” diye gülümsedi. “Ola bana Fabian olmasaydı aramızda ciddi bir şeyler olabilirdi, dedi.”

“Ne?”

“Ola onunla baş a çıkamamış.”

Çok da inandırıcı gelmemişti. Jacqueline kesin Ola gibi biriyle ilgilenmemiştir.

“Galiba Fabian Ola’nın kedilerine kötü davranıyormuş,” dedi Bianca. “Tekme atıyormuş, kuyruklarını çekiyormuş. O kediler Ola’nın çocukları gibi.”

Gülünce ağızıma su kaçtı ve öksürdüm.

“Kedi çocukları olan yetişkin bir adam.”

Bianca beni cımcikledi, ben de kaydım; omuzlarına tutunup dengemi sağladım. Burnunun ucu çeneme değdi.

“Umarım Ola beş dakikada bir bizim eve koşmaya başlamaz,” dedim.

“Sorun olmaz,” dedi Bianca. “Samimi biri gibi görünüyor. Aslında biraz sohbet edecek birinin olması da güzeldi.”

“*Komşulardan* birinin?”

Ağzının kenarları kıvrıldı.

“İdealim değil. Ola fena değil gibi görünüyor.”

“Pardon, siz kimsiniz?” dedim. “Ve karıma ne yaptınız?”

18. Mikael
Kazadan Sonra
13 Ekim 2017, Cuma

Hastaneden aceleyle dönüyorum. E6'dan çıkıyorum ve Köpin-ge'ye giden göbekten hemen önce önümdeki arabayı tehlikeli bir hareketle solluyorum. Arabayı park ederken Ola evinden çıkıyor.

“Durumu nasıl?”

Ona bakmadan Volvo'yu kilitliyorum. Bahçe kapısına doğru aceleyle yürüyorum.

“Hey!” diye sesleniyor. “Durumunun nasıl olduğunu öğrenmem gerek!”

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ama Ola beni takip ediyor ve iki panel arasındaki boşluktan içeri giriyor.

“Şu an ameliyatta,” diyorum. “Başka bir şey bilmiyoruz.”

Ola'nın gözleri gözlük camlarının ardında kocaman açılıyor.

“Ciddi anladığım kadarıyla.”

Arkamı dönüyorum ve uzaklaşıyorum. Onu görmek istemiyorum.

Eve girer girmez, çocuklar üstüme atlıyorlar ve çok geçmeden kendimizi divanda üst üste ağlarken buluyoruz.

“Annemi ne zaman görebileceğiz?”

“Başında yara izi mi olacak? Saçlarını tıraş edecekler mi?”

Bella ve William’ın soruları yağmur gibi geliyor ve ben, aslında gerçekten cevapları bilmesem de, onları sakinleştirmeye çalışıyorum.

“Siz eve gidebilirsiniz,” diyorum Gun-Britt ve Åke’ye. “Yardımanız için teşekkürler.”

“Bize ihtiyacın varsa kalabiliriz,” diyor Gun-Britt.

İhtiyacım yok. Onun tuhaf tembihlerini duymak istemiyorum. Çocuklarımla ilgilenmem gerek. Anneleri bir ameliyat masasında yatıyor ve gelecek fazlasıyla belirsiz.

“Bianca’nın kız kardeşi yolda,” diyorum. “Hızlıca akşam yemeği yiyip yeniden hastaneye gideceğiz.”

“Ameliyat ne kadar sürecekmış?” diye soruyor Åke.

“Bilmiyorlar. En az birkaç saat. Sonra uyanması da biraz zaman alacak.”

Çocuklara Sienna Teyzeyi hatırlıyor musunuz, diye soruyorum. William başını sallıyor.

“Yabancı bir isim,” diyor Bella. “Çocukları var mı?”

“Büyükler. En az on beş yaşındalar.”

“Fabian gibi,” diyor Bella.

Evet. Evet ama Fabian gibi değil. Bunu tabii ki söylemiyorum.

“Galiba onu şimdi hatırladım,” diyor William. “Neden buraya geliyor?”

“Çünkü o annenizin kardeşi. Anneniz için endişeleniyor.”

“Ben de,” diyor Bella.

Ona sarılıyorum.

“Hepimiz endişeliyiz, tatlım.”

Dışarı, kapının önündeki hole çıkıyorum; Gun-Britt orada, üzerine paltosunu giyiyor.

“Bunun olmasına nasıl izin verebildin?” diyor.

Åke dışarıya, merdiven basamaklarına çıkarken, soğuk rüzgâr kapıdan içeri giriyor.

“Yapma,” diyorum.

Onun seviyesine inmemeliyim ama parmaklarım karıncalanıyor ve yumruğumu sıkmak zorunda kalıyorum.

“Bianca zannettiğinden fazlasını biliyordu,” diyor Gun-Britt. “Sanki bir şeylerin olacağını biliyor gibiydi. Geçen yaz dedi ki ...”

“Sus şimdi!”

Bu konuyu konuşmayacağım. Bianca her zaman kaygılıdır. Onu tanıdım tanıyalı evhamlıydı. Bunun Jacqueline’le hiç alakası yok.

“Kaza oldu,” diyorum, sesimi alçaltarak.

Gun-Britt paltosunun en üst düğmesini ilikliyor. Öne iki adım atıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

19. Fabian

Kazadan Önce

2015 Sonbaharı

O gece annemin odasında saklanan babam değildi. Bazen onu o kadar çok düşünüyorum, ona olan özlemim o kadar artıyor ki hayaller kuruyorum. Onu gördüğümü, sesini tanıdığımı düşünüyorum. Bir defasında IKEA’da koşarak bir adamın yanına gitmiştim, babam olduğundan kesin emindim. Arkasını döndüğünde, hiç tanımadığım bir yüz bana bakarken o kadar üzülmüştüm ki, güvenlik görevlileri gelinceye kadar bağırmıştım.

Peter, annemin odasına sakladığı diğer pek çok erkeğe benziyor. Koca koca kasları ve bakışlarında tehlikeli bir tarafları var. Sanki, biraz daha dost canlısı görünseler hayatın çok daha kolay olacağını anlamıyor gibiler.

Onları sadece ilk bir hafta falan saklıyor. Hep aynı şey. İşlerin çok hızlı ilerlemesini istemediğini söylüyor. Ama sonra duygular ağır basıyor. *Bu defa farklı olacak.* Tüm benliğiyle öyle hissediyor.

Daha çok düşünmesi, daha az hissetmesi gerek.

Duygularını kontrol edemezsen kolay av olursun.

Peter hakkında ne düşünmeliyim, bilmiyorum. Diğerlerinden azıcık bile olsa daha iyi değil.

Çok geçmeden, giriş kapısının oraya tavandan sarkan sarı renkli iki yıldız asılıyor. Çarpmadan geçmek mümkün değil. Peter astı.

“Çünkü siz benim hayatımın yıldızlarısınız.”

Aşırı banal ama sanki annem büyülenmiş gibi ve Peter’in yaptığı her şeyin *çok romantik* olduğunu düşünüyor.

Peter polis memuru, onun tabancasına dokunabiliyorum. Zannettiğinizden daha ağır.

“Kimseyi vurdun mu?” diye soruyorum.

“Sadece bacağından.”

“Ne yapmıştı?”

“Bir çocuğu bıçakla tehdit ediyordu.”

Peter mezar kadar ciddi görünüyor.

“Sonra akıl hastası olduğunu öğrendim.”

Elimle silahın ağırlığını ölçüyorum.

“Kimseyi öldürebilir misin?”

“Öldürmem gerekirse,” diyor Peter. “İnsan seçeneğinin olmadığı durumlarla karşılaşabilir.”

Tereddüt edeceğini hiç sanmam. Aslında insanları tanımakta çok iyiyimdir. Acaba Annem de benim gördüklerimi görüyor mu?

Ama buraya üniformasıyla gelmesinden ve silahını getirmesinden hoşlanmıyor. Komşular benim suçlu olduğumu düşünebilir, diyor.

Peter bu fikre gülüyor.

“Yıldızım,” diyor onu boynundan öperken.

O zaman onun babam olduğunu düşünüyorum. Sert yüz ifadesini ve taş gibi soğuk gözlerini babamın yuvarlak yüzüyle ve

geniş gülümsemesiyle değiştiriyorum. Parmaklarında yağ var, elinde bir alyan anahtarı ve pantolonunun dizleri lekeli. Babam uyanık olduğu zamanın tamamını yükseltilmiş bir arabanın altında ya da başını bir Chevy ya da Studebaker'ın motor kapağının altına uzatmış halde geçiriyor.

Odamdaki kilitli çekmecedeki iki tane fotoğrafı var.

“Baban üstü açık arabalara bayılır,” diyor annem bir akşam iyi geceler demek için geldiğinde.

Yatağın kenarında oturuyoruz ve fotoğrafları inceliyoruz.

“Yağmur yağarken bile arabanın üstü açık olurdu,” diyor.

Gözümün önünde canlandırabiliyorum. Annemin saçları rüzgârda savruluyor, bir eli babamın vitesin üzerindeki parmaklarında. Alev alev Kaliforniya güneşinde Bir numaralı otoban.

“Neden İsveç’e gelemedi?” diye soruyorum.

Bu konuyu uzattığımda annem hep üzülüyor.

“Tamirhanesi vardı. Ayrıca annesi de yaşlıydı.”

Büyükanneme bakmak için orada kalmış. Annem müzik yeteneğimi büyükannemden aldığımı söylüyor.

“Verandada sallanan sandalyede oturur, mızıkça çalar ve country şarkıları söylerdi.”

Ben de country müziği seviyorum. Bir de Alman elektronik pop.

Peter hard rock dışında hiçbir müzikten hoşlanmıyor. Akşamları buraya geldiğinde sesi sonuna kadar açıp dinliyor. Ake ve Gun-Britt şimdiden şikâyeteye geldi.

“Katlanacaklar,” diye düşünüyor Peter. “Burası huzurevi falan değil.”

Aynı fikirdeyim.

Ake ve Gun-Britt neredeyse her şeyden şikâyetçi oluyor. Sırf

oturan en eski ev sahipleri oldukları için kendilerini buranın sahibi sanıyorlar. Bengt onlara gülerdi, *moruklar* derdi. Komikti çünkü Bengt de en az Åke kadar yaşlıydı. *Sadece kâğıt üstünde*, derdi.

Peter'dan emin değilim ama annem ona bir şans vermem gerektiğini söylüyor. Aynasız olması havalı en azından. Devriye aracıyla dolaşabiliyorum, 245 beygir gücünde bir V70.

Bir çarşamba günü okuldan eve geldiğimde annemi bağırıp çağırırken buluyorum. Holde yıldızlar yerde ama Peter'ın arabası garaj girişinde değil. Belki de telefonda konuşuyorlardır? Genellikle birkaç hafta geçtikten sonra konuşmalar böyle olur.

"Hayırdan anlamıyor musun? Seninle hiç işim olmaz. Ben senden vazgeçtim!"

Dikkatlice ceketimi çıkarıyorum ve görünmeden hole geçiyorum. Annem beni gördüğü an sessizliğe bürünüyor. Önünde, kollarını kavuşturmuş halde duran Peter değil. Komşumuz. Ola.

"Selam ufaklık," diyor annem.

"Selam," diyor Ola.

Onlara sadece bakıyorum.

Annemden uzak durması gerektiğini hâlâ anlamıyor mu?

"Ola da gidiyordu," diyor.

Ağzımı bile açmıyorum. Kapıya doğru giderken gözlerimle takip ediyorum. Kapının önünde duraklıyor ve çıkmadan önce anneme başını sallıyor.

"Peter nerede?" diye soruyorum sonradan.

Aslında onu unutmaması için soruyorum.

Çünkü Peter'la Ola arasında tercih yapmak hiç zor değil.

Ola geri zekâlının teki.

20. Jacqueline Kazadan Önce

2015 Sonbaharı

Annemle babam bana iyi bir kız olmak konusunda her şeyi öğretti; sessiz olmayı ve kıpırdamadan oturmayı, kibarca reverans yapmayı ve gülümsemeyi. Sevimli ve tatlı olmanın ve asla tartışmamanın önemini öğretiler. Ama aşk hakkında hiçbir şey öğretmediler.

Üçüncü sınıftayken anneme, “Birine âşık olduğunu nasıl anlarsın?” diye sormuştum.

Annemin bana özel bir bakışı vardı, sanki kim olduğumu ya da ne yaptığımı anlamıyormuş gibi tam bir şaşkınlık ifadesi olurdu yüzünde.

“Öylece bilirsin,” dedi. “O konuda endişen olmasın.”

O ana kadar endişem olmamıştı, daha çok merak ediyordum. Ama artık hâlâ endişe etmem gereken şeylerin olduğunu biliyordum.

Böylece o yılın yarısını âşık olmaya çalışarak geçirdim.

İlk defa aşka tutulduğumda on yaşına yeni girmiştim. Bir tür

hastalık gibiydi. Yakalandığım zaman, bedenimde yavaş yavaş yükselen o harika karıncalanma hissini yaşamadığım neredeyse bir hafta bile geçmiyordu. Bir bakış, bir söz, saçların arasından öylesine geçirilen bir el. Hiçbir hareket içimde fırtına koparamayacak kadar küçük değildi.

Aşka tutulma halini sevmeyi hızla öğrendim. Ama kimse bana gerçek aşkı öğretmedi.

Ama işte, neredeyse kırk yaşındaydım ve yine aşka tutulmuştum.

Peter fırtına gibi gelmiş ve her şeyi değiştirmişti.

“Acele derken ne demek istiyorsun?” dedi. “Her şeyi planlamazsın. Aşk öylece geliverir.”

Beni mesaj bombardımanına tutuyordu: kocaman sözler ve bir sürü kalp. Lund’da bir Yunan lokantasına davet etmişti beni ve Mårtenstorget’ten tren istasyonuna kadar yol boyunca elimi tutmuştu. Beni yemek istercesine öpmüştü.

“Eğer sen aynı şeyleri hissetmiyorsan ...”

“Ediyorum,” dedim ona, elleri kalçalarımdayken. “Tam olarak seninle aynı şeyleri hissediyorum.”

Baştan sona her şey beni sarhoş ediyordu. Peter yaşadığımı, yıllardır hissetmediğim kadar çok hissettiriyordu. Ayağımı fren-den çekmeye, şimdi burada olmaya ihtiyacım vardı. Kendimi, kendi DNA’mı yeniden bulmaya ihtiyacım vardı. Bazı insanların yaşadıklarını hissetme ihtiyaçları diğerlerinden fazladır. Benim her şeye ihtiyacım var.

Peter beni denize günübirlik seyahatlere götürmüştü. Minyatür golf oynamış ve aynı külahtan dondurma yemiştik. Elimi, sanki kayıp gitmemden korkarmışçasına, sıkıca tutmasını sevdim. Başka bir erkek bana doğru baktığında kolunu bana dolmasını.

Fabian ve Peter oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyordular. Daha çok erkendi ama durumları umut verici görünüyordu.

“Anne,” dedi Fabian bir sabah. “Ola’yı sevmiyorum.”

Öylesine söyleyivermişti.

“Neden Ola’yı düşünüyorsun?”

Mutfak masasında oturuyorduk ve çitlerin üstünden Ola’nın bahçesini görebiliyorduk. O yüzden mi söylemişti?

“Onu düşünüyorum çünkü onu sevmiyorum. Sevmediğim insanları düşünmeyi bırakmak çok zor.”

Bazen düşünce şekli beni çok aşıyordu.

“Ben de Ola’yı çok sevmiyorum,” dedim dürüstçe. “Onunla ilgili endişe duymana gerek yok.”

Komşulardan biriyle bir şeylere başlamak en başından hataydı. Safıktı. Ola ve Fabian’ın birbirleriyle çatışmaya başlaması çok çabuk olmuştu.

“Peter daha iyi,” dedi Fabian.

Kalbim sıcacık oldu. Umut hâlâ vardı.

“Kesinlikle öyle.”

Fabian kahvaltısını yaptı ve okul çantasını omzuna atıp, bisikletine atlayıp gitti.

Aynı gün öğleden sonra okuldan telefon ettiler.

Yıllar boyunca o kadar çok telefon, mektup gelmiş ve okula o kadar çok çağırılmışım ki, dürüst olmam gerekirse, umudumu kaybetmişim. Ebeveyn olarak bir kenara çekilmek ve sorgulanmak korkunç bir histi.

Sınıfındaki bir kız öğrenciyle anlaşmazlık, demişti telefonda okul müdürü.

Bu *sizin* başa çıkmanız gereken bir sorun diye cevap vermek istedim.

Peter ne kadar üzgün olduğunu gördüğünde, "Seninle toplantıya geleceğim," dedi.

Fabian'a sorduğumca omuz silkti.

"Olur," dedi Peter'a bakarak. "Üniformanla mı gideceksin?"

Üzerine bir gömlekle spor bir kaban giymişti. Onu ilk defa böyle bir kıyafetle görüyordum. Kıyafetlerini parçalayarak üstünden çıkarmayı tercih ederdim ama Köpinge Okulunun dışında park ettiğimizde kulağını yalamakla yetinmek zorunda kaldım.

Peter dönüp arka koltukta oturan Fabian'a baktı.

"Gergin misin?"

"Sayılmaz," dedi Fabian.

"Sen sakın olmaya bak. Bunu biz halledeceğiz."

Alacakaranlık çökmüştü ve Peter fena halde erkeksi kokuyordu. Okulun koridorlarında yürürken koluna girdim.

"Selam, Jacqueline," dedi okul müdürü elimi sıkarak.

12 Yıllık Esaret filmindeki haliyle Brad Pitt'i hatırlatıyordu. Uzun saçlı ve sakallıydı ama yakışıklı anlamında değil. Tipik bir okul müdürü değildi yani.

"Adım Peter," dedi Peter elini sıkarken.

Müdür bizi konferans salonuna götürdü. *Bilgi ve Sevgi* yazan bir pano vardı. Micke Andersson masada oturmuş, elindeki tükenmez kalem tepesine basıp duruyordu.

"Selam," dedi.

Fabian anlaşmazlığın beden eğitimi dersi sırasında çıktığını söylemişti ama Micke'nin toplantıda olmasını beklemiyordum.

"Sanırım daha önce karşılaşmıştık," dedi Peter kendini tanıınca.

"Sizi daha önce tutukladım mı?"

Sadece Peter ve Fabian güldü.

“Kendisi polis memurudur,” diye açıkladım.

“Evet, aracını gördüm,” dedi Micke. “Jacqueline ve Fabian’la aynı çıkmaz sokakta oturuyorum.”

Peter beni çekip kendine yaklaştırdı. Saçlarımı yana doğru çekip yanağımdan öptü. Fazla yersiz bir hareket gibi gelmişti, fazlasıyla kişiseldi ama bir şey söylemedim.

“Bunlar da Lilly ve anne babası,” dedi okul müdürü.

Kibarca selamlaştık.

Kızın üstündeki tişört o kadar minikti ki sütyen olduğunu sanabilirdiniz. Üzerinde renkli bir Fila ceketini geçirmişti ve dizlerinde büyük yırtıkları olan bir pantolon giymişti.

“Lütfen oturun,” dedi müdür.

Sandalyelere oturdular. Lilly’nin annesiyle babası son yirmi beş yıldır günde on saat çalışıyormuş gibi görünüyorlardı.

“Bugün beden eğitimi dersinde Lilly ile Fabian arasında bir şey oldu,” dedi müdür. “Ve bu konuyla derhal ilgilenmemiz gerekiyor.”

Onu hiç bu kadar sert görmemiştim. Kendimi azarlanmayı bekleyen küçük bir kız gibi hissettim. Sanki yanlış bir şey yapan *benmişim* gibi.

“Bu kesinlikle kabul edilemez,” diye devam etti.

Biraz şaşkındım. Fabian’a bakarsanız o kadar da kötü bir durum yoktu. Lilly bir süredir üzerine geliyor, ona takılıyor ve alay ediyormuş ve nihayet sabrını taşırması, o da hakarete başvurmuş.

“Yanlış bilgilendirilmediysem, olayları Lilly başlatmış,” dedi Peter. “Fabian’a sözlü olarak saldırmış. Hem de tahrik edici hiçbir şey olmadan.”

Müdür göğsünden gelen bir poflamayla onu susturdu.

“Bence öncelikle bu gençlerin neler söyleyeceğini dinlemeliyiz.”

Masanın altından Peter'in elini tuttum. Tüm vücudu yay gibi gergindi. Müdürün yönteminden hoşlanmadığı belliydi. Her durumda mutlak otorite olmaya alışıktı.

"Evet, bunu kabul ediyorum," dedi Lilly. "Fabian'a şişko, çirkin, geri zekâlı demem acımasızlıktı. Ama herkes diyor. Diğerleri o kadar korkak ki, yüzüne söylemeye cesaret edemiyorlar."

"Ama neden?" dedi Lilly'nin babası oturduğu yerde biraz doğrularak. "Neden sınıf arkadaşına böyle korkunç şeyler söyledin?"

"Üzgün olduğumu söyledim zaten. Aptalcaydı. Ama bu ona yaptıklarını yapma hakkı vermez. İnsanlar şimdi neler söyleyecek."

Peter Fabian'a baktı.

"Peki sen ne yaptın?"

Ancak şimdi konunun gerçekten ciddi olduğunu net olarak görebiliyordum.

"Hak etmişti," dedi Fabian.

Micke'nin yan taraftan bana nasıl baktığını hissedebiliyordum ve utanç tüm vücudumu sarıyordu. Ebeveyn olarak başarısız olduğumu düşünüyordu herhalde.

"Ne yaptığını söyle," dedi müdür Fabian'a.

"Cep telefonumla fotoğraflarını çektim. Suratıyla çirkin hareketler yapan kendisiydi. Ben zorlamadım."

"Ama insanlar oldukları gibi görünemez mi?" dedi Lilly eliyle gözlerini silerken.

"Kendinden utanmalısın," dedi babası Fabian'a.

Annesi, "Ne yaptığını görüyor musunuz?" dedi bana.

Peter'in eli masanın altında hızla kalktı ama zorla bastırdım ve ona uyarıcı gözlerle baktım.

"Fabian Lilly'nin uygunsuz durumda fotoğraflarını çekmiş," dedi müdür. "Sonra da bir porno sitesine yüklemiş."

Hayır! İmkânsız! Masanın altına girmek istedim.

“Fabian!”

Nasıl bu kadar büyük çuvalalayabildim? Doğduğundan beri, ona kızlara karşı saygılı olmasını öğretmeye çalışıyorum. Bu yaptıkları da nereden çıktı?

Fabian elbette farklı olabilir. Ben onu her haliyle kabul ettim ve sevdim. Ama kadınların bu şekilde aşağılanması asla affedebileceğim bir şey değil.

“Bu doğru mu?” dedi Peter. “Fotoğrafları porno sitesine mi koydun?”

Neredeyse kahkaha atacaktı.

“O başlattı,” dedi Fabian yeniden.

Lilly sümkürdü ve gözyaşlarını sildi. Onda kendimi görüyordum.

“Sana birazcık zorbalık yaptım,” dedi. “Ama şimdi bütün okul kaltak olduğumu düşünüyor.”

“O fotoğrafları derhal kaldıracaksın,” dedim Fabian’a.

“Tamam.”

“Bu çok ciddi bir konu, biliyorsun,” dedi Micke.

İlk defa bir şey söylüyordu.

Peter ona sanki yaşamaya hakkı yokmuş gibi baktı.

“Tabii ki fotoğrafları kaldıracak,” dedi Peter. “Ama hâlâ olayları başlatanın Lilly olduğu gerçeğini ele almış değiliz. Bazen ne yaptığını iyice düşünmen gerekir. Eylemlerinin sonuçları olacaktır.”

Müdürle Micke birbirlerine eleştiren bakışlar attılar, sonra dönüp Peter’a baktılar.

“Öğrencilerimizi birbirlerinden intikam almaları konusunda cesaretlendirmiyoruz,” dedi müdür. “Umarım siz ikiniz de yapmıyorsunuzdur, değil mi?”

“Yo, yo, yo,” dedim.

“Tabii ki hayır,” dedi Peter. “Sadece insanların ne yaptıklarına dikkat etmeleri ve üzerinde düşünmeleri gerektiğini söylüyorum.”

Fabian bana baktı.

“Fotoğrafları hemen kaldırabilirim.”

“Evet, kaldıracaksın,” dedi müdür. “Yaptığın suç.”

Peter, sanki söylenenlere katılmıyormuşçasına, ıslık gibi bir ses çıkardı. Masanın altında parmaklarını sıkıyordum.

“Bence çocuk dersini aldı,” dedi.

“Olanlar için çok üzgünüm,” dedim Lilly’yle göz göze gelmeye çalışarak.

Annesiyle babası bana sanki şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bakıyorlardı.

“İnternete yüklenen şeyler asla tamamen silinemez,” dedi müdür Fabian’a. “Bunu anlıyorsun değil mi?”

Fabian başıyla onayladı.

Bu gibi durumlarda duygularını asla göstermezdi. Sanırım ona ben örnek olmuştum. Zayıflığını gösterdiğin an şahdamarını keserler.

Gökyüzü kararırken arabaya döndük.

“Porno sitesi ha!” dedi Peter. “Çok yaratıcı.”

“Kes şunu,” dedim. “Böyle bir şey genç bir kızın hayatını mahvedebilir.”

“Peki ya Fabian? Sence şişko ve çirkin denmesi nasıl bir his? Bence Lilly en azından gelecekte ondan uzak durması gerektiğini anlamıştır.”

İtirazlarımı yuttum. Belki de Peter düşündüğüm gibi biri değildi. Tabii ki Fabian’ı savunmuş olması güzeldi ama bunu yapma şekli kadınlar hakkındaki düşüncelerine dair de ipucu veriyordu.

Arabayı uzaktan kumandayla açtı ve Fabian geçip arka koltuğa oturdu. Farları yaktığında yırtık kotu ve kısa tişörtüyle Lilly tam önümüzde duruyordu. Annesi de babası da birer sigara yakmıştı ve kahverengi bir Saab'ın yanında duruyorlardı.

“Hak ettiğini aldı,” dedi Fabian.

Başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi oldu.

21. Mikael

Kazadan Sonra

13 Ekim Cuma ve 14 Ekim Cumartesi, 2017

Yoğun Bakımın önündeki koridorda Bella ve William'ın elini tutuyorum.

“Sizi çok sevdiğimi biliyorsunuz değil mi? Her şey yoluna girecek.”

Kapıyı açıp, Bianca'nın uyumakta olduğu yatağa doğru yürürken onlara sımsıkı sarılıyorum. Üzerindeki çarşaf göğsüne kadar çekili ve yanında duran makineler tıslayıp vızıldıyor.

Solgun görünüyor. Yorgun. Aynı zamanda, kapalı duran ağzında huzur veren bir şey var.

Ystad'da kaplıcalarda geçirdiğimiz hafta sonunu düşünüyorum. Denizin kokusunu ve sonbahar havasını. Bornozlarımızla ateşin önünde uzanışımızı ve birbirimizin gözlerinde kayboluşumuzu.

Ameliyat iyi geçti. Beynindeki kanamayı durdurmayı başardılar ancak durumunun ne kadar ciddi olduğunu söylemek için henüz erken.

“Tek yapabileceğimiz beklemek ve görmek,” diyor Doktor Arif.

Kulağa fazla kaderci geliyor. Burada dimdik oturmamız gerekiyor, saatlerce. Sadece bekleyeceğiz.

Bella yüksek sesle ağlıyor. Bir barajın kapakları açılıyor ve gözyaşları gözlerinden fışkırıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyor ve ona sarılıyorum.

“Annem neden uyanmıyor? Uyanmasını istiyorum!”

Bella’nın gözleri kırmızı iki yarık. Normalde çoktan yatıp uyumuş olması gerekirdi.

“Ben de tatlım. Şimdi bir süreliğine uyursan, sanırım kalktığında annen uyanmış olur.”

“O zaman daha iyi olur mu?” diye soruyor William.

“Bilmiyoruz. Annenin eski haline dönmesi uzun zaman alabilir. Beyin bedenimizin en önemli parçası.”

“Hayır,” diyor Bella. “Kalp en önemli.”

“Kalbin durursa, ölürsün,” diye onu destekliyor William.

Bella burnunu çekiyor ve kollarını yeniden boynuma doluyor. Burnunu göğsüme bastırıyor.

“Annemin ölmesini istemiyorum. Lütfen baba, ölmeyeceğini söyle.”

O zaman ben de kontrolü kaybediyorum. Gözyaşlarım süzülüyor ve sesim çatallanıyor.

“Hayır. Annen ölmeyecek.”

“Söz mü?”

“Evet,” diyorum. “Söz veriyorum.”

Çünkü bunu yapmam gerek. Baba olmak böyle bir şey.

Bella kollarımda uyuyakalıyor ve çok geçmeden William’ın nefesi de yavaşlıyor ve derinleşiyor. Uyuyabilme ihtimalimin bile olmadığını görebiliyorum.

Geçen her dakika bir dağa tırmanmak gibi. Bakışlarımla Bianca'nın yüzünün her kıvrımını, her köşesini ağır ağır tarıyorum. Yıllar cildinde izini bırakmış olsa da, birlikte geçirdiğimiz zamanın başlangıcından, sadece o ve benim olduğumuz, tüm kapıların açık olduğu, hiçbir hayalin çok büyük olmadığı zamanlardan kalan en küçük izleri bir fark ediyorum.

Sonsuza kadar.

Öyle derdik.

Eriyip birbirine karışan iki kelime. Tıpkı bizim gibi.

Cumartesi sabahı erken saatlerde Sienna'dan mesaj geliyor.

Taksideyim, geliyorum.

OK yazıp, yolu tarif ettiğim bir mesaj atıyorum.

Tam *gönder* butonuna basarken Bianca kıpırdanıyor. Omuzlarından biri hafifçe kıpırdanınca bedeni yukarı doğru hareket ediyor ve başının zıplamasına neden oluyor. Elektrik şoku gibi. Ağzı kıvrılıyor, acı çekiyormuş gibi görünüyor.

Hemen yanına gidiyorum ve elini tutuyorum.

“Aşkım? Beni duyuyor musun?”

Dudaklarını sıkıyor, sonra başı yeniden huzurla yastığına gömülüyor.

“Aşkım?”

Uyanmasını istiyorum. Onu özledim.

İşin garip yanı onu uzun zamandır özlüyorum. Sanki yıllardır. Bir zamanlar âşık olduğum hayat dolu ve neşeli halini, uğruna ölmeye hazırım dediğim halini özlüyorum.

Küçük çocuklarla geçen yıllar. Günah keçimize bu adı takmıştık. Bu konuda kesinlikle aynı fikirdeydik.

Birbirimizi temin ediyor, *iyileşecek* diyorduk. *Sadece çocukların küçük olduğu zor yılları atlatmamız gerek.*

Sonsuza kadar iki kelime.

Sienna'yı neredeyse tanıyamıyorum. Saçlarını boyatmış herhalde. Bianca'dan on beş santim kadar uzun olmalı, kahverengi gözlü, zayıf ve dinç görünüyor. Bu kardeşleri birbirinden farklı kılan sadece kişilikleri ve ilgi alanları değil.

Elini yavaşça Bianca'nın kolunda gezdiriyor.

"Durumu nasıl? Ameliyat nasıl geçti?"

Doktorların söylediklerini aktarmaya çalışıyorum, beynindeki kanamayı durdurduklarını ama ameliyatla müdahale edemedikleri küçük kanamaların olduğunu söylüyorum.

"Uyanana kadar pek bir şey söyleyemiyorlar. Ancak o zaman beyninin hasar alıp almadığını söyleyebileceklermiş."

Sienna derin bir nefes alıyor.

"Küçük Bianca," diyor kız kardeşinin yanağını okşayarak. "Kaza nasıl oldu? Evin önünde nasıl olur da arabanın altında kalır?"

"Bilmiyorum. William bisikletle markete kadar gidecekti, diyor. Yemekte tako yiyecektik."

Sienna bana doğru dönüyor.

"Çocukları hep böyle yalnız bırakıyor mu?"

Sesi suçlayıcı. Umarım buraya tartışma çıkarmaya gelmemiştir.

"Market beş dakika mesafede," diyorum. "Ayrıca ben de işten eve gidiyordum."

Sienna elini alnına koyuyor.

"Birbirimize daha yeni kavuşmuştuk."

Ne demek istediğini anlamıyorum.

"Geçen yaz epeyce yazıştık," diyor.

Bianca bana söylememiştir.

"Aslında neden uzun zamandır görüşmüyorduk, bilmiyorum.

Önce babam öldü, sonra siz Skåne bölgesine taşındınız."

“Evet.”

Sienna’nın taşınma fikrinden hoşlanmadığını biliyordum.

“Ona çarpan komşulardan biri mi demiştin?” diye soruyor.

Yutkunuyorum.

“Evet. Mahalle içinde hızlı araba kullanır genellikle.”

“Şu Jacqueline denen kadın olduğunu söyleme.”

Sienna gözlerini bana diyor. Jacqueline hakkında ne biliyor?

“Bianca sana ondan bahsetti mi?”

Bianca birden hareket edince Sienna nefesini tutuyor. Bianca’nın omuzları sarsılıyor ve başı yana doğru dönüyor.

“Aşkım!”

Bianca’nın dudakları aralanıyor ve göz kapakları kıpırıyor. Gözlerini kırıştırıyor.

“Bianca?”

Elini tutuyorum. Yüzünde küçük spazmlar oluyor ve birkaç saniye sonra zümrüt gözlerinin içine bakıyorum.

“Aşkım? Beni duyuyor musun?”

Bana bakıyor, henüz değil. Gözleri sürekli hareket ediyor, bakışlarını bir noktada sabitleyemiyor gibi.

“Aşkım?” diyorum. “Bianca?”

22. Fabian Kazadan Önce

2015 Kışı

Peter anlıyor.

“Hiçbir bok yapma,” diyor.

Annem hiçbir şey anlamıyor. Beni cezalandırmak istiyor.

“İki hafta boyunca internet yok,” diye tehdit ediyor. “O kıza yaptığın korkunç bir şey.”

“Hadi ama,” diyor Peter. “Şu an adil davranmıyorsun. O piliç başlatmış işte.”

Annemin interneti kapatmasının önemli olmadığını söylüyorum. Annemi tanırım. Yarın olmadan yaptığına pişman olur, konuşmak ister, sonra çok geçmeden wi-fi yeniden açılır.

“Okulda durum gerçekten nasıl?” diye soruyor.

Bildiğimiz soru. Bu soruya kaç defa cevap vermem gerekecek?

“İyi, anne. Durum iyi.”

Çünkü annenizi endişelendirmek istemezsiniz. Ona okul cehennem gibi, sanki dünya savaşında gibiyiz, her zaman olduğu gibi, diyemezsiniz. Olmaz. *Her şey yolunda.*

İçten içe, biliyor aslında. Bilmesi gerek. Bazı şeylerin hiç söylenmemesi daha iyi.

Genellikle üç hafta sürüyor. Üç hafta geçer, sonra kavga etmeye başlarlar. Çoğu zaman, başlamasını beklemişimdir, hatta birazcık özlediğimi de söyleyebilirim Ama Peter'la durum farklı. Onu giderek daha çok seviyorum.

“Seni uyarıyorum,” diyor annem. “Oğlumu nasıl yetiştireceğime karışma.”

Dakikalar sonra ağlayıp sızlanmaya başlıyor, Peter da özür diyor.

Annem *hassas*.

“Toplantıya seninle gelmemi isteyen sendin,” diyor Peter.

Benim arkamda duruyor. Çoğu yapmaz.

“Biliyorum. Özür dilerim.”

Peter annemin saçlarını okşarken, yüzü bulanıklaşıyor ve yerini babamın yüzü alıyor. Annem ondan hoşlandığını söylüyor. Şimdilik umut var.

Kulaklıklarımı takıyorum ve ekranın karşısında gözden kayboluyorum.

Bir hafta sonra, bisikletle okula giderken kar yağıyor.

Birkaç kişi yaya tüneline, çalılıkların arasında saklanmış. Bana kartopu yağdırıyorlar ama kurtuluyorum ve tepeyi tırmanırken pedallara olabildiğince hızlı basıyorum.

Okulun sıcak havasına girdiğimde, mavi eşofmanıyla Micke'nin girişte beklediğini görüyorum.

“Ne hava ama!”

Ona dik dik bakıyorum. Kardan içeri yeni girdiğimi gördü, fırtına gözünün önünde yaşanıyor.

Dolabıma doğru giderken Lilly ve Dişi Mafyanın önünden geçiyorum. Beni görmemiş gibi yapıyorlar ama sesleri değişiyor; fısıldıyor, kıkırdıyorlar.

Hep böyleydi zaten. Alışığım.

Var olmanın farklı bir şeklini bilseydim, herhangi bir şeyi değiştirebilecek olsaydım, gözümü bile kırpmadan yapardım. Kendi kendime önemli olmadığını, onları hiç umursamadığımı, istediklerini düşünebileceklerini söylemeye çalışıyorum ama aslında bu imkânsız. Kendime yalan söylüyorum. Sevilmemek acı veriyor.

Her şeyin benim suçum olduğunu da biliyorum. Bunu küçük yaşta öğrendim.

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Suç tek taraflı değildir.

Koridorlarda başım dik yürümeye çalışıyorum. Dönüp gitmeye.

Dolabımın kilidini açmak için eğildiğimde, biri arkamdan yaklaşıp başımdaki şapkayı yere atıyor. Birinci sınıf öğrencilerinden bazıları gülüyor. Bakışlarını görmezden geliyorum, şapkamı alıyorum ve yeniden başıma takıyorum.

Kaliforniya'yı hayal ediyorum. Babamla tulumlarımızı giymişiz, atölyenin dışındayız. Annem verandada. Büyükannem mızıka çalıyor.

13 Aralık'ta, Aziz Lucia Gününün sabahında, annemle Peter divanda oturuyorlar. Peter gece bizde kalmış. Televizyondaki çocuklar gibi sıcak çikolata içiyorum, Lucia alayı şafak sökerken yürüyüşe başlıyor.

"Noel için annemlere Piteå'ya gitmeyi düşünüyordum," diyor Peter. "Siz de benimle gelseniz ne güzel olur."

Annem bana bakıyor. Düşüncelerini okuyabiliyorum.

“Bilmiyorum. Daha çok erken.”

“Annem açısından sıkıntı olmaz. O konuda endişelenme. O kadar geleneksel bir aile değiliz. Biraz ringa balığı ve biraz da alkol o kadar, sade bir kutlama, büyük aile yemekleri falan gibi şeyler olmaz.”

“Hımm.”

Annem huzursuzlanıyor, parmaklarındaki yüzüklerle oynuyor.

“Pitea çok uzak, çok kuzeyde kalıyor.”

“Uçakla gideriz tabii ki,” diyor Peter.

Sıcak çikolatadan dikkatle, büyükçe bir yudum alıyorum. Annem böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğimi biliyor.

“Ne dersin?” diyor Peter. “Bilet ayırtayım mı?”

Annem koltuğunda kıpırdanıyor.

Televizyonda “Aziz Stefan” ilahisini duyuyorum.

“Bilmiyorum. Hemen şimdi karar vermemiz şart değil.”

“Değil mi? Noel’e bir hafta kaldı.”

Peter ayağa o kadar hızlı kalkıyor ki, sehpaye çarpıyor ve üzerindeki kupalardan kahve sıçırıyor, kilime dökülüyor. Annem hemen, elinde kâğıt havlularla yere çöküyor, ovalayarak temizlemeye başlıyor.

Onu izlemek çok rahatsız edici. Keşke normal olsaydım, daha iyi bir evlat olsaydım, her şeyi berbat eden biri olmasaydım. Ama uçağa binmek mi? Asla olmaz.

“Tatlım?” diyor annem Peter’in arkasından mutfağa girerken.

“Fabian daha önce hiç uçağa binmedi ve...”

“Ne? Peki, bir ara bir ilk olması gerekiyor değil mi? Uçağa binmenin tehlikeli bir tarafı yok.”

“Ama şimdi olmaz,” diyor annem. “Önümüzde dünya kadar zaman var. Bu kadar acele etmemize gerek yok.”

Peter homurdanıyor, annem fısıldıyor. Sesleri tereyağı gibi oluyor, şekerli bir tatlı gibi, sonra dilleri dans etmeye başlıyor. Daha fazlasını duymaya dayanamıyorum, televizyonun sesini sonuna kadar açıyorum.

Koro şimdi “İyi Geceler” şarkısını söylüyor.

“Sesini kıs!” diye sesleniyor annem.

Çok geçmeden koridorda sert ayak sesleri duyuluyor. Ama gelen annem değil, gelen Peter.

“Neyin var senin?” diye söyleniyor elimden televizyonun kumandasını kaparken, ekran kararınca ve şarkının sesi kesilinceye kadar düğmelere basıyor.

23. Jacqueline Kazadan Önce

Ebeveyn olmak dünyanın en zor işi. En küçük bir hatalı adım yıkıcı sonuçları olabilir. Ne el kitabı vardır ne de verilen tavsiyeler yeterli gelir. Ancak bazıları için sanki doğal bir süreç gibi ilerliyor. Sanki kişiliği güncelleniyor, beyni formatlanıyor ve artık *ebeveyn* moduna geçiyor.

Fabian'ı karnımda taşıdığım dokuz ay boyunca, sürekli bunu yaşamayı bekledim. Doğum sırasında, doğumhanede bile, dua ediyordum. Az kaldı, az kaldı. *Yeniden formatlama tamamlandı, ünite yeniden başlatılıyor.* Ama hastaneden dönerken elimde sadece nasıl emzireceğimi ve ani bebek ölüm sendromunu önlemek için bebeği nasıl yatırmam gerektiğini anlatan bir broşür dışında bir şey yoktu. Başka bir insana nasıl insan olunacağını öğretmeye dair bir şey yazmıyordu.

Fabian harika bir insan. *Sorun* olan hiçbir zaman o değildi.

Köpinge'ye taşınmamızın hemen ardından, Bring'de mektup dağıtımı yaptığım geçici bir iş buldum ve Fabian için de kasabanın büyük yeşil alanını geçince, Bråkmakargatan'a yürüyerek beş dakika uzaklıkta bir anaokulunda kontenjan bulmuştum.

Bir taraftan, Fabian'ın tam ihtiyaç duyduğu şeydi, kendi yaşından başka çocuklarla sosyalleşebilecekti. Beş yaşındaydı ve o güne kadar hep evde annesiyle birlikte olmuştu. Diğer taraftan, anaokulunda işlerin onun için iyi gitmemesinden korkuyordum.

Ama çok geçmeden endişelenmeme gerek olmadığı ortaya çıktı. Okula başlama süreci şaşırtıcı derecede sorunsuz geçti ve çok geçmeden çalışanlardan biri, tek erkek öğretmen olan Göran, Fabian'ın favorisi oluverdi.

Emin olabilmek için Göran'a Fabian'ın biraz özel olduğunu, onu zorlayacak konularda kolayca moralinin bozulabildiğini ve olaylar zorlayıcı bir hal alırsa biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu anlattım.

“Endişelenmeyin,” dedi Göran. “Burada her şey yolunda olacak.”

Beni anlamadığından, çocuğunun benzersiz olduğunu sanan deli ebeveynlerden olduğumu düşünüp başından savdığından endişelendim.

Fabian'ı zamanında alabilmek için bisikletimle ter içinde anaokuluna geldiğim her akşamüzeri Göran, “Bugün her şey yolunda gitti,” dedi.

Zihnimde hâlâ hayaletler mi dolaşıyordu? Dünyanın her yerinde her ebeveynin her sabah yaşadığı kaygının aynısı.

Fabian sabahları mızıldanıyordu. *Acele et anne*. Anaokuluna gitmeyi özlüyor ve Göran'ın yakınlarında olmaya bayılıyordu. Fabian'ın bir baba figürü aradığı açıktı. Sık sık ABD'deki babasını soruyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmadan ne kadarını söyleyebileceğimden emin olamıyordum.

Haftalardır her şey yolunda gidiyordu ki bir akşamüstü Göran aradı. Postacı bisikletiyle dışarıdaydım ve üçüncü kata çıkmış,

öfkeli bir terrier köpeği olan bir adama senet tahsil yazısı teslim etmeye çalışıyordum. Göran'ın sesi bana köpeğin havlamasını hatırlatmıştı.

“Hemen gelmeniz gerekiyor.”

Bisikletime atladım ve pedallara artık bacaklarımı hissetmeyinceye kadar bastım. Anaokulunun kapısına geldiğimde ayağımdaki botları çekip çıkartırken kalbim küt küt atıyordu. Okulun farklı bölümlerine açılan kapılar kapalıydı ve kahve makinesinin önünde oyalanan iki öğretmen bana arkasını döndü.

“Fabian bir kızın kolunu ısırdı,” dedi Göran. “Hastanede dikiş atılması gerekti.”

Fabian oyun odasının köşesinde, kar kıyafeti ve beresini giymiş oturuyordu. Camın dışında diğer çocuklar oynuyorlardı.

“Ne oldu?”

“Bazen anlaşmazlıklar oluyor,” dedi Göran. “Fabian'ın diğer çocuklarla etkileşime girmeye alışması gerekiyor. Özellikle de kızlarla. Sınırları kavramakta zorlanıyor.”

İçim alev alevdi. O zamana kadar her şey yolunda gitmişti.

“Neden şimdiye kadar bir şey söylemediniz?”

Kollarımı Fabian'a dolamaya çalıştım ama bedenindeki her kasla bana karşı koyuyordu.

“Hiçbir zaman vuramazsın ve ısıramazsın,” dedim. “Bunu biliyorsun, Fabian.”

Kızgın bir ses tonuyla konuşmak için kendimi zorlamam gerekmişti. Aslında, ağlamak ve onu rahatlatmak istiyordum. Onun yerine, geriye bir adım attım ve yumruklarımı çizgi filmlerdeki gibi savurdum. Yoksa Göran hakkımda ne düşünürdü? Nasıl bir ebeveyn, masum bir kızın kolunu ısırın oğlu için üzülür?

Fabian'dan özür dilediğimde daha eve varmamıştık.

“Onu ısırarak istemediğini biliyorum.”

“Evet, tabii ki istedim. Oyuna katılamazsın dedi, ben de kolunu ısırdım.”

İçimde koca bir çukur açıldı.

“Isıramazsın, Fabian. Biri sana kötü davranırsa bir yetişkine söylemelisin. Bir daha yapmayacağına söz ver.”

Memnuniyetsiz, somurttu.

“Hm.”

“Ne dedin?”

“Söz veriyorum anne.”

24. Mikael

Kazadan Önce

2015-2016 Kışı

Sıfırın altında sıcaklıklar ve sicim gibi yağan yağmurlar yüzünden kış tam bir çamur deryası gibiydi. Batıdan esen, kesilmek bilmeyen rüzgârlar, karanlık ve melankoli hız kesmiyordu. Oregon'da bir okulda, bir öğrenci sekiz çocuğa ve bir öğretmene ateş ettikten sonra intihar etmişti, birkaç hafta sonra da Trollhättan'da maskeli bir adam bir okula girip kılıçla üç kişiyi öldürmüştü.

“Akıl alır gibi değil,” dedi Bianca. “Artık okullarda metal dedektörleri ve korumalar da olması gerekecek.”

Öyle bir okul istemiyordum.

“Açık topumu korumaya çalışmamız önemli.”

“Ama güvenlik mutlak öncelik olmalı,” dedi Bianca.

Noel'i Gothenburg'da kuzenlerimle birlikte kutladık; onları artık neredeyse tanıımıyordum ve çocukları da bizimkilerden çok büyüktü. Eve dönerken arabada William neden Stockholm'deki tüm arkadaşlarımızdan bu kadar uzağa taşındığımızı sordu. Bianca'nın gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu ve açıklamaya çalışırken gözlerini sürekli kırptıyordu.

Bağırsaklarım suçlulukla burkuldu. Benim hatamdı, benim korkularımdan kaçmıştık ama tek kelime bile söyleyemedim. Bella ve William henüz gerçeği duymaya hazır değildi.

Yılbaşında bulutlar biraz aralandı ama sonra karanlık yeniden çöktü. Günler yeterince uzun değildi, geceler de öyle. Yatağa gittiğimizde kafamız tam rahatlamamış oluyordu ve uykuya yeni dalmışken alarm çalıyordu.

Jakarta ve İstanbul'da patlayan bombalar masum insanları öldürüyordu. Halep'e bombalar yağıyordu ve Mısır'da bir otelde teröristler güneşlenen turistlere saldırmıştı.

Bianca televizyonda haberleri izlerken ıstırap içindeydi.

“Çocuklarımıza nasıl bir dünya bırakıyoruz böyle?”

Yağmur pencereleri döverken divana gömüldük. Olukları yıkayıp akıyordu ve her şey karanlığın içine gömülüyordu.

“Güzel şeyler de var,” dedim. “Her şey o kadar da içler acısı değil.”

“Hayır, tabii ki değil. Dünyanın en iyi ailesine sahibiz, Noel'i harika geçirdik. Sadece şu sıralar içimi kemiren çok şey var.”

Bianca Lund'daki emlakçıda zor bir başlangıç yapmıştı. Sorumlu olduğu bölge şehrin kuzeyinde nispeten zor bir hayatın yaşandığı düşük gelirli insanların yerleştiği yüksek apartmanlardan oluşuyordu. Satışlar düşüktü, müşterilerin pek çoğu onu zorluyor ve genelde olduğundan daha çok sorun çıkarıyordu.

“Neredeyse hiç para kazanamıyorum,” dedi. “İş yeri sahipleri satışı kolay olan tüm mülkleri kendileri satmak istiyor.”

“Daha iyi bir iş bulman gerek,” dedim. “Bu boktan şirket için fazla niteliklisin.”

“Ama bu taraftaki piyasayı bilmiyorum. GPS olmasa hiçbir yeri bulamam.”

“O zaman hepimiz yardımcı oluruz,” dedim. “Bu hafta sonu Lund’un içinde dolaşınız, şehirde ne kadar tur varsa katılırsınız ve farklı bölgeleri öğrenirsiniz.”

“Çok tatlısın,” dedi Bianca ayak parmağımı sıkıştırarak.

“Zor olacağını biliyorduk,” dedim. “Ama sen süper starsın aşkım. Bunu unutma.”

Ona sıkıca sarılırken utanarak gülümsedi. Biraz kıvrılıp, biraz göğüs kabarttım; tuhaf bir yeniyetme gibi.

Aramızda mesafe vardı, sonuna kadar gitmeme engel olan, gözle görünmeyen bir direniş. Bianca da fark etmiş miydi?

Bacaklarını okşadım.

“Bacaklarını tıraş mı ettin?”

Uzun zaman olmuştu. Bu davet miydi şimdi?

“Yaa,” dedi oturduğu yerde hareketlenerek.

Bacaklarının arası sıcacıktı.

“Biraz alevlenmiş olabilirim,” diye güldü. “Ama bu kadar da kibar olman şart değil.”

Elimi bacaklarının arasına soktum ve onu öptüm.

“Seni çok seviyorum.”

Kesinlikle yalan değildi söylediğim. Aşkım, farklı da olsa, her zamankinden daha güçlüydü. Bianca’nın mutlu olduğunu, tatmin olduğunu görmek istiyordum; onunla yaşlanmaktan ve çocuklarımızın büyümesini izlemekten başka bir şey hayal etmiyordum. Ama aşkım eskiden olduğu gibi gençliğin tutkusuyla dolu değildi. Bianca’nın göğüs uçlarını emmektense, boynumda nefesini hissederek uyumayı tercih ederdim. Çocuklarımız için dünyanın en harika annesiyken, güzelliğiyle neredeyse kör olmuşum. Aşk zamanla şekil değiştirebilir ve olgunlaşır. Gençliğimde fazlasıyla özlem duyduğum diğer şeye ihtiyacım yoktu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Bianca.

Bahar tatili için bir seyahat planladık. Bella da William da daha önce kayak yapmamıştı ama Branäs'daki pistlerin yeni başlayanlar için uygun olduğunu duymuştuk.

Tatilden önceki cuma günü 8B sınıfımı öğle yemeği saatinde bıraktım. Duşumu okulda aldım ve üstümü değiştirip kot pantolon ve gömlek giydim. Öğleden sonra son ders saatlerini devretmeyi düşünüyordum. Ertesi sabah daha gün doğmadan arabamıza binmiş, kuzeye doğru yola çıkmış olacaktık.

Okul bahçesini çaprazlamasına geçerken kollarımdaki tüyler soğuktan dimdik olmuştu. Kapıdan girince ayakkabılarımdaki çamurları temizlemek için ayaklarımı yere vuruyor, oflayıp puf-luyordum.

Öğrenci koridorunda 9C'den birkaç çocuk takılıyordu; yanlarından geçmek üzereyken içimde bir his uyandı. Yanlış bir şeyler vardı. İyi bir öğretmen yanlışın kokusunu alır.

“Ne yapıyorsunuz beyler?” dedim.

Birbirlerine, suç örtmek ister gibi baktılar.

“Öylesine takılıyoruz.”

Fazla kısa pantolonları ve polo tişörtleri olan iri yarı dört genç. İçlerinden ikisi oldukça umut vadeden futbolculardı.

“İçeride kim var?” dedim arkalarında duran tek tuvaleti işaret ederek.

“Kimse.”

Yalan söylüyorlardı. Kapının kilitli olduğu belliydi, kilidin kırmızı boyası görünüyordu.

Kapıyı çekerken, “İçeride kimse var mı?” diye seslendim.

“Kes şunu,” dedi içlerinden biri. “Kapıyı öyle çekiştiremezsin.”

Adı Andy'di ve okulda adı çıkmış, sorunlu bir tipti. Tesisatçı babası Köpinge Okulunda öğrenci olduğu dönemlerde kendisi de en az oğlu kadar sorun yaratmış olan, mobilet kullanan bir tipti.

"Haydi beyler," dedim. "İçeride kim var?"

Andy göğsünü şişirdi ve bana doğru bir adım attı. Tehdit edici ölçüde yakınlaşmıştı. Benden biraz daha uzun boyluydu.

"Sana ne?"

"Sakin ol bakalım," dedim.

Tuvalet kapısından ufak bir ses geldi, sonra kilit ağır ağır döndü. İçeride Fabian vardı, omuzları düşmüştü ve gözünü yerden kaldırmıyordu.

"Neler oluyor?" dedim.

Futbolcu çocuklar omuz silktiler.

"İçeride olmak istedi," dedi Andy. "Burası özgür bir ülke."

"Kes sesini."

En otoriter bakışım ile bakıyordum.

"Gel, Andy. Boş ver," dedi arkadaşları.

Ama Andy'nin boş vermeye hiç niyeti yoktu. Kolunu kaldırdı ve başımın üstüne doğru uzattı. İtip kapıya doğru geçti ve kapı koluna yapıştı.

"İçeride olmak istiyor," dedi bir defa daha. "Değil mi, Fabian?"

Kapıyı tekrar kapatmasına engel olmaya çalıştım. Ayakkabılarımın tabanını yere sürüp, ayağımın arkasını tekerleklerle konan takozlar gibi yerleştirdim ama Andy yine de geçmeyi başardı ve kapıyı Fabian'ın yüzüne kapattı.

"Bu kadar yeter!" dedim.

Andy güldü.

Kapı kolunu ele geçirmek için kısa bir itişme yaşandı. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Öfkeliydim ve kulaklarımdan buharlar çıkı-

yormuş gibi hissediyordum. On altı yaşında bir yeni yetme otoritemi, meslek onurumu çiğniyordu.

“Bırak şunu! Hemen!” diye bağırdım.

Andy daha da çok güldü.

Yanımızda duran arkadaşları bağınp çağırıyorlardı. Bazıları cep telefonları ile çekim yapıyordu.

Sonunda sabrım taşı. Kapı kolunu bıraktım, iki elimi saygısız zorbanın iki yanına koyup itince, uzun bacakları birbirine dolandı ve yere düştü.

Fabian’ın kaçabilmesi için kapıyı hızla açtım.

“Sen! Benimle okul müdürünün yanına geliyorsun, hemen,” dedim ayaklarının üstünde doğrulmaya çalışan Andy’e.

“Siktir!” Gözleriyle bana meydan okuyordu. “Seni şikâyet edeceğim.”

Onu şöyle bir inceledim, ciddi olup olmadığından emin olamıyordum.

Arkamızda, çocuklar bağırsıyordu.

“Her şeyi kaydettim,” dedi içlerinden biri. “Kanıt sayılır, anladın mı?”

Andy elini kaldırıp bir beşlik çaktı. Diğer öğrenciler koşarak geldiler, neler olduğunu soruyorlardı. Biri Andy’e gerçekten vurup vurmadığımı sordu.

Ne yaptığımı o an anlamıştım. Etrafa bakıp kaçacak bir yer aradım. Çizgiyi aşmış mıydım? Yine?

Branäs’da geçirdiğimiz hafta, tabii ki, olaydan etkilenmişti. Bella’yla birlikte teleferikte otururken de William’la odada PS4 oynarken de. Isınma kulübesinde, bacaklarım ağrır halde, elimde sıcak çikolatayla otururken de göz alıcı kış güneşinde orta düzey

kayakçılar için olan pistte slalom yaparken de. Andy'le yaşanan olay zihnimden çıkmıyordu.

“Ne yaptın, doğru söyle?” diye sordu Bianca. “Onu dövdün mü?”

“Tabii ki hayır! Fabian'ın tuvaletten çıkmasına yardım ederken Andy yere düştü. Kazaydı.”

“O zaman sorun yok demektir, doğru mu?”

Onu rahatlatılabilmeyi, önemli bir konu olmadığını ve çok geçmeden unutulacağını söyleyebilmeyi çok isterdim ama okul dünyasında bu işlerin nasıl geliştiğini biliyordum.

“Noel'den önce uyarılmayı azaltıcı yaklaşımlar üzerine eğitim almıştık,” dedim.

Kaldığımız daireye gittiğimizde Bianca ile bir şişe kırmızı şarap içtik ve Çılgın Sekizler oynadık. Bianca tekniği daha önce duymamıştı.

“O da nedir?”

“Gerginlik yaşanan durumlarda, yetişkin olarak, geri çekilmen ve azarlamak ve otoriter hareket etmek yerine duygusal tepkilerini baskılamaman gerekiyor,” dedim. “Söylemesi kolay, yapması zor. Üstelik böyle bir yöntemle var olan disiplini de korumak zor.”

“Ne? Hiçbir şey yapmaman mı gerekiyordu yani? Fabian'ı tuvalete kilitlemişler.”

“Olay boyunca orada beklemem ve onlarla sakince konuşmam gerekiyordu. Ama ben kendimi kaybettim,” dedim. “Strese kapıldım, eve gitmek ve yolculuk için toparlanmak istiyordum. Tuvalette Fabian'ın yüzündeki korkuyu görünce de...işte, çuvalladım.”

Aşırı tepki göstermiş ve olayların tırmanmasına neden olmuşum.

“Peki ya ...,” dedi Bianca. “Köpinge'de dedikodu çabuk yayılır.”

“Sorun olmayacağına eminim,” dedim.

“Bir daha, hiçbir şey yapma. Onun yerine git müdürü çağır. Artık bunun gibi başka bir olayla daha başa çıkamayacağım.”

Haklıydı aslında. Riskleri çok fazlaydı ve benim de başka bir hata yapacak alanım kalmamıştı.

Perşembe günü, pistlerin yakınlarında samimi ortamı olan bir restoranda geyik etli geleneksel Värmland pizzası yedik. Tatil süresince her geçen gün herkesin Andy’le yaşanan olayı unutacağına, beni şikâyet etme tehdidinin, öğrencilerin bugünlerde sık sık yaptığı gibi, öylesine söylediği bir şey olduğuna ve olayın önemli bir sonuç doğurmayacağına dair umutlarım artıyordu.

Pizza ile midemi o kadar çok doldurmuştum ki, kusmaktan korkuyordum. Daireye döndüğümüzde Bella ve William’a hikâyeye okudum, zaten gözleri kapanıyordu. Sonra Bianca’yla birlikte yorganın altına kıvrıldım. Birbirimizi okşayıp öpüştük. Yemek sanki boğazıma takılıp kalmıştı, karnım balon gibi şişti.

“Tatlı rüyalar,” diye fısıldadım öpüşmenin ortasında. “Seni seviyorum.”

Ertesi sabah uyandığımda telefonumda Köpinge okul müdüründen gelmiş bir mesaj vardı.

Bugün bir ara okula uğrayabilir misin?

25. Mikael

Kazadan Sonra

14 Ekim 2017, Cumartesi

Bianca başını çevirirken yüzü buruşuyor. Bakışları hareketli, göz kapakları açılıp kapanıyor. İnliyor.

“Hemşireyi çağır,” diyorum Sienna’ya. “Acele et!”

Bianca’nın elini sıkıyorum.

“Beni duyuyor musun, aşkım? Nasıl hissediyorsun? Bir şey söyleyebilir misin?”

Doktorun sözlerini hatırlıyorum. Ancak uyandığında beyninin ciddi bir hasar alıp almadığını anlayabileceğiz.

“Sevgilim? Bir şey söyle.”

Ağzını ağır ağır açıyor. Yüzü ıstırap içinde titriyor. Çatallanan sesiyle tek bir kelime söyleyebiliyor.

“Çocuklar?”

Üstüme bir tonluk kayalar düşüyor sanki.

“Çocuklar burada. İkisi de uyuyor.”

Onları görebilmesi için yana doğru kayıyorum. Sanırım belli belirsiz gülümsüyor. Hemen arkasından Sienna hemşireyle bir-

likte içeri giriyor; alev kırmızısı saçları olan yirmi beş yaşlarında bir kız.

“Uyandın mı, Bianca?”

Hemşire makineleri kontrol ediyor ve elini Bianca’nın koluna koyuyor. Bir ameliyat geçirdiğini açıklıyor.

“Ne oldu?” diye soruyor Bianca.

Genç hemşire bana doğru dönüyor.

“Kaza,” diyorum. “Sana araba çarptı.”

Bianca’nın gözleri bomboş, sanki hafızasında olayın görüntülerini aramak için içine dönmüş gibi.

“Markete gitmek için bisikletine binmiştin,” diyorum.

Sanki zihni hâlâ uzaklarda.

“Araba mı çarptı?”

Duraksayınca Sienna bana sert bir bakış atıyor. Olup bitenleri nasıl anlatabilirim?

“Garaj yolundan döndüğün anda.”

“Ne zaman?”

Ağır ağır konuşuyor. Her çabası ona acı veriyor sanki.

“Dün,” diyorum. “Bugün cumartesi.”

“Cumartesi mi?”

Bu kavramı anlamıyormuş gibi görünüyor.

“Saatlerdir uyuyordun.”

Bianca gözlerini sımsıkı kapatıyor ve elini başına götürüyor.

“Acıyor mu?” diye soruyor hemşire. “Bu alışılmadık bir durum değil. Ameliyat geçirdin.”

Bianca doğrudan bana bakıyor.

“Çıkmazda arabanın altında mı kaldım? Kimin arabasının?”

Derin bir nefes alıyorum.

“Jacqueline.”

Ardından uzun bir sessizlik oluyor. Bianca beni tereddütle incelediyor. Beyni çok yoğun çalışıyor. Kelimeler sanki ağzının içinde yuvarlanıyor. Dili dolanıyor, alt dudağını çiğniyor.

“Beni öldürmeye çalıştı.”

“Hayır aşkım. Öyle değil. Kaza oldu.”

Bianca başını sallıyor ama hemen sonra elini yine alnına koyup inliyor.

“Kusura bakmayın,” diyor kızıl saçlı hemşire bana. “Sizden biraz geri çekilmenizi rica edeceğim.”

Az sonra çocukları uyandırıyorum; mutlulukla ve gözyaşları içinde Bianca’nın üstüne atlıyorlar. İçim sevgiyle dolu.

“Sen de mi buradasın?” diyor Bianca kız kardeşini görünce.

“Olabildiğince çabuk geldim,” diyor Sienna.

El ele tutuşuyorlar.

“Anne, artık daha iyi misin?” diye soruyor Bella. “Burada kalmak istemiyorum.”

Bianca’nın gözlerinde ağır bir bakış belirliyor.

“Aşırı yorgunum,” diyor.

“Ama çokook uzun uyudun,” diyor William.

Bianca onun yanağını okşuyor. Göz kapakları yeniden kapanmak üzere.

“Şu anda Bianca’nın dinlenmesi çok önemli,” diyor hemşire. “İsterseniz siz kahvaltı edin. Hastane girişinde bir kafe var.”

“Tamam.”

Çocuklara sorgulayan gözlerle bakıyorum.

“Acıktınız mı?”

İkisi de başıyla onaylıyor.

“Açlıktan ölüyorum,” diyor William.

“Tabii isterseniz bir süreliğine eve de gidebilirsiniz,” diyor hemşire.

Kısa bir duş alıp üstümü değiştirsem fena olmayabilir ama daha yeni uyanmışken Bianca’yı yalnız bırakamam.

“Eve gitmek istiyorum,” diyor Bella.

Bianca gözlerini kısıp, yorgun, bana bakıyor.

“Eve gidin,” diyor.

“Emin misin?”

“Ben de sizinle geliyorum,” diyor Sienna. “Uyuman gerek.”

Bianca ancak hımlayarak cevap verebiliyor. Uykuya daldı bile.

“Annem bizimle gelmiyor mu?” diye soruyor Bella odadan çıkarken.

Şehrin içinden, Fjellievägen üzerinden batı yönünde hızla ilerliyorum.

“Hamburger yiyebilir miyiz?” diye soruyor William arka koltuktan.

“Evet! McDonald’s’tan,” diyor Bella.

“Kahvaltıda mı?”

Yanımda oturan Sienna’ya bakıyorum.

“Neden olmasın?”

Nova’da, Max’in arabaya servis yoluna giriyoruz. Bella hâlâ Max’le McDonalds’ı ayırt edemiyor. Onun için önemli olan poşetin içinde bir oyuncak almak.

Tek istediğim kahve. Hiç iştahım yok.

“Baksana,” diyor Sienna E6’dan Köpinge sapağına dönerken.

“Kaza olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Kahverengi gözlerinde bir sertlik var.

“Kadının kim olduğunu biliyorum,” diye devam ediyor. “Jacqueline denen kadının.”

“Biliyor musun?”

“Bianca geçen yaz bana ondan bahsetti.”

Dikiz aynasını hızlıca kontrol ediyorum. Çocukların elleri de gözleri de yemeklerinin olduğu paketlerde.

“Bianca sana ne söyledi bilmiyorum...”

“Korkuyordu, Micke.”

“Ne? Hayır.”

Volvo’yu sol şeride aldığımda Sienna yandan bana bakıyor.

“Bianca, Jacqueline’den korkuyordu.”

26. Fabian

Kazadan Önce

2016 İlkbaharı

Bahar tatilinden sonra okulda yine toplantı yapılıyor. Neyse ki bu defa annemin gelmesi gerekmiyor. Başı dertte olan ben değilim, 9C'den Andy.

En azından ben öyle düşünüyorum. Ta ki oraya oturuncaya kadar. Müdürün üzerinde buruşuk bir takım elbise var, Andy duğının altına tütün tozu sıkıştırmış, babası da kollarını kavuşturmuş oturuyor. 9C'nin futbolcu çocukları. Ve Micke; eşofmanını çıkarmaya fırsatı olmamış.

“Baştan başlayalım mı?” diyor müdür. “Bu talihsiz duruma yol açan neydi?”

Andy omuz silkiyor. Sandalyesine sinmiş, babası ise koluna pat pat vuruyor.

“Fabian’la biraz oynuyorduk. Tuvaletle sıkıştırdık. Ciddi bir şey değildi, eşek şakası işte.”

Müdür bana bakıyor.

Herkes bana bakıyor.

“Sen de olaya böyle mi bakıyordun, Fabian?”

“Mmm.”

İspiyonculuk yapmaya hiç niyetim yok.

“Onu içeri kilitlemişlerdi,” diyor Micke.

Sesi farklı geliyor, neredeyse korku dolu.

Tabii ki bana yardım ettiği için Micke’nin başının derde girmesini istemiyorum ama ders yılının sonuna kadar Andy’nin ve ötekilerin peşimde olmasındansa onun biraz sinirlenmesini tercih ederim.

“Bu doğru mu?” diye soruyor Andy’nin babası ters ters oğluna bakarak.

“Hayır,” diyor Andy. “Ne sanıyorsun? Tuvalet kapıları içeriden kilitleniyor.”

Micke bir şey söyleyecek ama müdür araya giriyor.

“Bu ayrıntıyı bir tarafa bırakalım; Micke oraya geldiğinde bir sorun varmış. Yaşanan durumu anlatır mısın, Mikael?”

Micke’nin eli çenesinde dolanıyor.

“Onlara Fabian’ın çıkmasına izin vermelerini söyledim. Kapıyı açtığında çok korkmuş görünüyordu.”

“Korktun mu?” diye soruyor müdür.

“Biraz,” diye itiraf ediyorum.

“Onun hatası,” diyor Andy, elini Micke’ye doğru uzatarak. “Geldi, her şeyi tırmandırdı. Agresifti falan.”

“Benim hatam olması imkânsız,” diyor Micke. “Siz Fabian’ı tuvalete kilitlemeye çalışıncaya kadar her şey yolundaydı. Öğretmen olarak bu gibi durumlara müdahale etmem gerekiyor.”

“Her şey kayıtlı,” diyor Andy, iPhone’unu masaya, müdürün önüne koyarken. “İzlemeniz yeterli.”

Kaydı zaten daha önce de birkaç defa gördüm. Olaydan yarım

saat sonra video hem Snapchat'te hem de Instagram'daydı. Yorum yapanların çoğu Micke'nin kovulması gerektiğini söylüyordu. Anonim bir hesaptan onun bal gibi de bir kahraman olduğunu yazmıştım.

Müdür cep telefonunu almıyor, Micke'ye bakıyor.

"Fabian'ın tehlike altında olduğunu mu düşünüyordun?" diye soruyor.

"Belki tehlikede değildi. Ama korkmuştu."

"Şakaydı," diyor Andy. "Değil mi?"

Tabii ki çocukların hepsi ona %100 katılıyorlar.

"Talebimiz Mikael'in özür dilemesi ve okulun da açıklamada bulunup harekete geçmesi," diyor Andy'nin babası.

Micke aşırı stresli görünüyor.

"Elbette niyetim olayların bu yöne evrilmesi değildi," diyor. "Seni ittiğim için özür dilerim ama geri çekilmeni defalarca tekrarladım."

Andy ona bakmıyor.

"Yarım yamalak bir özür bu," diyor babası.

Micke bir an duraksıyor.

Aşağılayıcı bile denebilir. Ben de defalarca aynı durumda kaldım.

"Üzgünüm," diyor.

Keşke itiraz etmeye cesaretim olsaydı. Özür dilemesi gereken Micke değil.

"Bu çocuklar on altı yaşındalar," diyor Andy'nin babası. "Sadece saçmalıyorlarmış. Böyle şeylerde hemen yumruğunu kaldıracaksan öğretmenlik yapmamalısın."

En az oğlu kadar uzun boylu. Kaba suratlı, suçizeği bozması yanakları, nasırlı elleri var.

“Seni iterek çizgiyi aşmış oldum, Andy,” diyor Micke. “Bunun için üzgünüm. Ancak şimdi özür dileme sırası sende; Fabian’dan özür dilemelisin.”

Evet! Nihayet biri gerçek kötüyü sıkıştırmaya başlıyor.

“Unut bunu,” diyor Andy.

Micke, “Hadi ama,” diye cesaretlendirmeye çalışıyor.

Cesareti çok etkileyici.

“Erkek gibi davran ve yaptığının sorumluluğunu al,” diyor.
“Ve ileride de Fabian’ı rahat bırak.”

Müdür avucunun içine öksürüyor ve öne doğru eğiliyor ama Andy’nin babası önce davranıyor.

“Andy’de DEHB* var. Onun hatası değil.”

Micke hızla geri çekiliyor.

“Peki. Bunu bilmiyordum.”

“Belki gerçekleri öğrenme konusunda kendini biraz geliştirmelisin,” diyor Andy’nin babası.

Micke’nin havası biraz sönüyor, dudaklarını sıkıyor ve başını öne eğip masaya bakıyor. Ama sonra, sanki fikrini değiştirmiş gibi, gücünü yeniden topluyor ve sırtını dikleştiriyor.

“Yine de Fabian’dan özür dilemeli.”

Andy’nin babası omuz silkiyor.

Olay müdürün herkesten el sıkışmasını istemesiyle sona eriyor. Andy elimi biraz fazla sıkıyor ama ne kadar acı verdiğini belli etmeyi reddediyorum.

“Mikael’e bu olayla ilgili yazılı uyarı verilecek,” diyor müdür.

Andy’nin babası memnuniyetle başını bir aşağı bir yukarı sallıyor.

“Konuyu daha başka noktalara taşıyabilirdik,” diyor Micke’ye. “Bu kadar iyi bir patronun olduğu için sevinmelisin.”

* Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu.

Sağ eliyle müdürün elini sıkarken sol eliyle de omzuna pat pat vuruyor.

Koridor boyunca Micke'nin hemen arkasından yürüyorum. Birkaç defa bir şeyler söylemeye çalışıyorum –bir teşekkür, benim tarafımı tutmasından memnuniyet duyduğumu gösteren bir şey– ama kafamda kurduğum her cümle saçma geliyor.

Eve geldiğimde kendimi odama kapatıyor, bilgisayarım ve kulaklıklarım la baş başa kalıyorum. Elim oyun kumandasını sımsıkı kavlıyor. Tetiğe basıyorum ve düşmanlarımı birer birer indiriyorum ama çok geçmeden düşüncelerim dağılıyor ve oyundaki diğer haklarımı fazlasıyla kolayca harcamış oluyorum. Micke'yi ve beni nasıl savunduğunu düşünüyorum.

Peter yanımda dikilinceye kadar kapının açıldığını fark etmiyorum.

“Kapıyı kaç defa çaldım,” diyor. “Duymuyor musun?”

“Hayır.”

Kulaklığımı işaret ediyorum ve oyunu durduruyorum.

“Gelip yemeği hazırlamaya yardım edemez misin? Hâlâ burada oturuyor, saçma sapan işler yapıyorsun.”

“Oyun oynuyorum,” diyorum.

Kapıyı kapatıyor ve ben de “devam” tuşuna basıyorum.

Her seferinde aynı. Peter'ın farklı olacağını düşünmüştüm ama o da diğerleri gibi. Söyleniyor ve baskı yapıyor.

“Fabian!” diyor kapının sonraki açılışında. “Tanrı aşkına!”

Direkt içeri giriyor ve monitörü kapatıyor, oyun kumandasını elimden alıyor ve sandalyeyi öyle bir savuruyor ki neredeyse üstünden düşüyorum.

“Sana odandan çıkıp yardıma gelmeni söylemedim mi?”

Suratı kıpkırmızı.

“Hayır, söylemedin.”

Çünkü aslına bakılırsa söylemedi. Tam olarak söylemedi.

“Hey. Benimle oyun oynama. Hemen mutfığa gidiyorsun ve işe yarar bir şeyler yapıyorsun!”

“Bana neden bağıyorsun?”

Sandalyenin kolçaklarına yapışıyorum ve sırtımı sıkıca bastırıyorum. Oturma eylemi yapacağım. Peter içinden taşan öfkeyi kontrol edemiyor.

“Hemen!”

Aklını yitirmiş. Kollarımdan yakalıyor ve beni havaya kaldırıyor. Direnmek için geriliyorum, öne doğru eğiliyorum, dört yana kıvrılıyorum.

“Siktiğimin piçi!”

“Ne dedin sen?”

Peter kolumu sırtıma doğru kıvrıyor. Yan tarafıma dizini yaslayınca tüm ağırlığıyla üstüme çöküyor. Canım o kadar çok yanıyor ki, bağıyorum.

“Özür dile,” diye tıslıyor.

“Bırak onu!”

Annem koşarak geliyor ve Peter’ı yumruklamaya başlıyor.

“Önce özür dileyecek.”

“Kes şunu!” diyor annem. “Canını yakıyorsun!”

Peter’ın gazabı derin bir iç çekişle sona eriyor. Beni bırakmasına ve dizini çekmesine rağmen bağırmaya devam ediyorum.

“Çık dışarı,” diyor annem.

Peter’ın gömleğinin omuz kısmı huni gibi kalıncaya kadar çektiyor.

“Özür dile,” diyor tekrar tekrar.

Cehenneme kadar yolu var. Asla özür dilerim demem.

Nihayet beni bırakınca, “Çık, çık, çık!” diye bağıyor annem.
“Çık dışarı!”

Peter burnumun dibinde tükürükler saçarak homurdanıyor ama annem bir milim kıpırdamıyor. Sokak kapısının önünde, askılık-tan ceketini alıyor ve ayaklarını botlarına sokuyor. Tavanda asılı duran yıldızlara bir yumruk savuruyor ve bana son defa bakıyor.

Arabası çıkmazdan uzaklaşırken annem benimle yere çöküyor ve ağlıyor.

27. Mikael
Kazadan Önce
2016 İlkbaharı

Bella koridorda, bana doğru geldi, havaya zıplayıp, kollarıma atladı.

“Babacım!”

Bıcır bıcır konuşarak bütün gününü, hatta duygu ve düşüncelerini anlatmaya başladı.

“Bugün kütüphanedeydik, babacım. Yeni bir Alfons kitabı ödünç aldım.”

Gözlerini ve burnunu Bianca’dan almış. Ona bakmaya doyamıyorum.

“Sonra Ola bana tarçınlı çörek verdi.”

Ağzının kenarında hâlâ küçük bir süs şekerleme var.

“Ola burada mıydı?” diye sordum.

“*Burada!*”

Bella beni çekiştirerek salona götürdü. Sehpanın üzerinde epeyce kuvvetli bir ikindi atıştırmasının kalıntıları var ve Bianca’yla Ola divanda oturuyordu, hafifçe kaykılmışlardı.

“Polis adamları yakaladı,” dedi Ola.

Bianca’yı öptüm. Bakışlarımla beklenmedik bu misafir hakkındaki düşüncemi anlatmaya çalıştım.

“Gaspçıları mı yakaladılar?” dedim. “İyi iş.”

“Ellerinde sağlam ipuçları vardı. Anlaşılan bu insan müsveddeleri en az on kişiyi daha gasp etmiş.”

“Ola karakolda adamları teşhis etmek zorunda kalmış,” dedi Bianca.

“İnanılmazdı. Sanki Amerikan polisiye dizileri gibi. Değişik kişileri yan yana dizip filme almışlardı.”

“Adamları tanıyabildin mi?” diye sordum.

“Hiç tereddütsüz. Hemen gösterdim. Genç çocuklar aslında.”

“O zaman, makul bir ceza almalarını, doğru yolu bulmalarını sağlayacak tedaviyi görmelerini umalım,” dedim.

Ola divanda toparlandı. Sanki itiraz etmek istiyor gibi görünüyordu ama kendini tuttu ve onun yerine okulda durumların nasıl olduğunu sordu.

“Bianca yazılı uyarı aldığını söyledi. Kulağa çok saçma geliyor.”

“Bilmiyorum. Çizgiyi biraz aştım.”

Ola kaşlarını kaldırdı.

“Öğretmen olarak harekete geçebilecek durumda olmalısın. Çocuğu dövmedin ya. Öğretmenlerden her türlü yetkiyi alırsak olay nerelere varır?”

Fazla siyah-beyaz bakıyor gibiydi.

“Çocukta DEHB var,” diye anlattım. “Bilseydim, muhtemelen farklı ...”

“Ama bu bahane değil ki. Sırf DEHB var diye canları nasıl isterse öyle davranabiliyorlar mı?”

“Tabii ki hayır. Ama öyle bir öğrenciye farklı yaklaşmak gerekiyor.”

“Orasını bilmiyorum,” dedi Ola, Bianca’nın desteğini almaya çalışarak. “Benim okul yıllarımda, öyle davranan birkaç çocuk vardı. Bugün olsa kesin onlara da bir şekilde teşhis konurdu. Ama öğretmenler saçmalıklarını engelliyordu ve herkesle aynı kurallara uymalarını bekliyordu. O çocuklar sonunda iyi insanlar oldular. Hepsi. Belalı tipler bugünlerde okulda ne öğreniyorlar?”

Mantıksız sayılmazdı. Zorbalığa uğramış, tuvalete kilitlenmiş bir çocuğa yardım etmişim ve benim başım derde girmişti. Pek çok açıdan, yetişkinlerin eli ayağı bağlıydı.

“Dengeleyici bir davranış bu,” dedim. “Her öğrenciyle, dosyalarında ne yazarsa yazsın, bulunduğu yerde ulaşmamız gerekiyor. Ama evet, bu türden aşırı bireyselleştirme sorunlara yol açıyor. İnsanlar sosyal hayvanlardır. Belli bağlamlarda kendimizi kolektifin gerisinde tutmamız gerekiyor.”

“Kesinlikle,” dedi Ola. “İyi ki öğretmen değilim. Ama bunu yapabildiğiniz için sizlere hayranlık duyuyorum.”

“Okul tercih etme hakkı getirilince olaylar ciddi anlamda yön değiştirmeye başladı,” dedim.

Bianca diğer tüm alanlarda serbest piyasayı desteklediğini ama okullar söz konusu olduğunda, bunun uygun olmadığını söyledi. Bilgi mal değildir.

“Ancak süregelen bu kişiselleştirme doğrudan okula bağlı değil,” dedim. “Her yerde böyle. Ve sadece rahatsızlıklarla ilgili değil.”

“Doğru,” dedi Ola.

Bianca düşünüyor gibiydi.

“Fabian, örneğin. Ona konmuş bir teşhis yok.”

Ola ona şaşkınlıkla baktı.

“Kâğıt üzerinde yok.”

“Neden acaba,” dedi Bianca. “Jacqueline bunu önleyebilir miydi acaba?”

“İmkânsız değil,” dedi Ola.

Mutfağa gittim. Bianca ne hissettiğimi biliyordu. Bir öğrenci hakkında bu şekilde konuşmak mesleki de değildi, etik de.

“Asperger hakkında bir belgesel izlemiştim,” diye devam ediyordu Ola salonda. “Fabian’da olabilir.”

Sanki bir film izleyip böyle bir şeyi belirleyebilirmiş gibi.

“Bill Gates’in Asperger olduğunu duymuştum,” dedi Bianca. “Ama artık o teşhis konmuyor. Artık ‘otizm spektrum bozukluğu’ deniyor.”

“Ben çocukken buna DEHB değil, ‘hiperaktif’ denirdi,” dedi Ola. “İnsanların bildiklerinden şüphe etmesine neden oluyor. Ya kanser ya da diyabetin de adını değiştirirlerse?”

“Ama aslında aynı şey değil,” dedi Bianca.

Karşı gelmesine sevinmişim. Bu geri zekâlının eve gelmesine neden izin veriyordu ki? Komşuları makul bir mesafede tut sloganına ne oldu?

“Neyse, benim yola koyulma zamanım geldi,” dedi Ola.

Nihayet.

Koridorda yelken ayakkabılarını giyerken başımla selamlayarak güle güle dedim.

“Jacqueline’in görüştüğü şu domuzu gördün mü?” dedi başını sallayarak. “Heriften hiç iyi enerji almıyorum.”

Benim de hislerim farklı değildi ama dedikoduya katkıda bulunmayı da hiç istemiyordum. Bianca da konuya girmek istiyor gibi görünmüyordu, sonunda Ola dışarıya, merdivenlere çıktı; kapının olması gereken tarafına geçti.

Bianca lavaboda arkama yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu ve masaj yaptı.

“Gergin gibisin.”

Ağrı boynumdan yayılıp başıma vuruyordu. Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için kendimi kontrol etmeye çalıştım.

“Burada ne işi vardı ki?”

Bianca’nın elleri durdu.

“Ola mı? Yalnızdı eminim. İşten izinli yine. Sanırım çalışmıyor.”

“Hiç arkadaşı yok mu bu adamın?” diye sordum.

Bianca omuzlarımı bıraktı.

“Ne oldu? Kiskandın mı aşkım?”

Muhtemelen kiskanmıştım. Birazcık.

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedim.

“Ola gayet normal biri.”

Arkamı döndüm ve ona baktım. Bu tartışmanın iyi bir yere gideceğı yoktu.

“Yazılı uyarı ne anlama geliyor gerçekten?” diye sordu Bianca. Cevapladım.

“Uygulamada, okul müdürünün müşteriye, yani velilere, konu hakkında harekete geçtiğini göstermesini sağlıyor. Ama teoride, benzer bir şey tekrarlanırsa işten atılabiliirim demek.”

Bianca yüksek sesle nefes aldı. Endişeyle bakıyordu.

“Yani Stockholm’deki gibi sonuçlanmaması için.”

Birkaç gün sonra, eve giderken marketin önünden geçiyordum. Çocukları Bianca almıştı ve eve gitmek için sabırsızlanmama aslında gerek yoktu ama son zamanlarda ne zaman Bella ve

William'a baksam, belli belirsiz de olsa, hayatın parmaklarımın arasından kaydığını hissediyordum. Ya da Bianca'ya baktığımda.

Podcast dinleyerek meyve seçerken bir el dikkatle dirseğıme dokundu.

"Affedersiniz," dedim, kulağımdaki kulaklığı çıkararak.

Jacqueline'in elinde bir elma vardı. Ruju parlak pembe, gözleri ise yumuşaktı.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi. "Fabian okulda olanları anlattı."

"Oh," dedim yüzüm kızararak. "İşim bu. Ne yazık ki, çok da iyi gitmedi ..."

"Öyle düşünmemelisin," dedi Jacqueline. "Şu çocuk, Andy. Babası okul müdürüyle eski arkadaşlar. Onun da oğlunun da işe yaramaz tipler olduklarını duydum. Fabian'a yardımcı olmana çok sevindim. Okul her seferinde onun suçlu olduğunu, olayları her zaman Fabian'ın başlattığını söylüyor."

"Çok...tatsız."

Etrafa bakındım. Tarafsız konuşmak için elimden geleni yapıyordum; yerin kulağı vardır.

"Cehennemden farksız," diye devam etti Jacqueline, rahatsız hissettiğimi hiç fark etmemişti. "Okulun Fabian açısından iyi gitmesi için nasıl uğraştığımı bilemezsin. Çocuğa teşhis konmamışsa, ilgi görmesini sağlamak neredeyse imkânsız."

Seçtiğim armutları koyduğum poşetin ağzını bağladım ve merakımı bastırdım.

"Ne düşündüğünü anlıyorum," dedi Jacqueline elindeki elmayı bir elinden diğerine geçirip dururken. "İnan bana, bir teşhis konsun diye çok uğraştım. Fabian çoğu insanın hayatı boyunca gördüğü psikolog ve doktordan fazlasını görmüştür. Hiçbiri ka-

bul etmedi; içlerinden bazıları apaçık kaba davrandı. Fabian bazı kriterleri karşılıyor bazılarını karşılamıyor. Bir açıdan bir rahatsızlığa, başka bir açıdan başka bir rahatsızlığa uyuyor. Dişimle, tırnağımla uğraştım.”

Hepimizin çocuklarımız için yaptığımız gibi.

Jacqueline elmayı tam çenesinin altında tutuyordu. Her hareketinin şehvetli bir yanı vardı. Belki bir tür mesleki deformasyondur, o kadar çok poz vermekten kalan bir durum.

“O kadar uzadı ki, Fabian artık kimseyle görüşmeye gitmek istemiyor,” dedi.

Manav bölümüne şöyle bir baktım. Köpinge’nin yarısı birdenbire buraya üşüşmüş gibiydi.

“Şey, neyse, sadece teşekkür etmek istedim,” dedi Jacqueline elmayı sepetine koyarken.

Kalbimde bir sıcaklık hissetmiştim. Her şeye rağmen, iyi niyetle hareket etmiş olduğum doğrulanmıştı.

“Sonra görüşürüz,” dedi Jacqueline.

Parmakları kolumda gezindi ve sıcak bir dalga tüm vücudumda dolaştı. Uzaklaşırken orada durup dar kotuna, uzun bacaklarına ve yüksek topuklu ayakkabılarına, altın şelalesi saçlarına baktım. Jacqueline Selander o güne kadar bana dokunan hiçbir kadına benzemiyordu.

Düşüncelerimden silkelenip kurtuldum ve ellerimi mandalinalara daldırdım.

Kendine gel tanrı aşkına.

Dünyanın en muhteşem eşine, harika bir aileye sahiptim. Yürüyüp giden başka bir kadına bakmak ihanetti.

Tam bir klişe hareketle, mağazadan Bianca için bir buket gül aldım. Eve geldiğimde girişteki holde duruyordu, dudaklarında

kocaman bir gülümsemeyle. Kollarını boynuma doladı ve neşeyle haykırdı.

“İş buldum! Lund’daki en büyük ve en iyi emlak şirketlerinden birinde!”

“Harika sevgilim! Ne güzel haber!”

Poşetleri yere koyup gülleri çıkardım.

“Ola sayesinde,” dedi Bianca.

Elime diken battı.

“Lanet olsun.”

“Ola bankanın emlak şirketinde bana iş buldu.”

28. Mikael

Kazadan Sonra

14 Ekim 2017 Cumartesi

Hastaneden eve döndüğümüzde, çocukların yemeklerinden arta kalan patates kızartmalarını yerken polis arıyor. Dedektif olduğunu söyleyen bir adam en kısa zamanda benimle konuşmak istiyor.

Duştan çıktığımda geliyor. Sivil giyinmiş, ütülü beyaz gömlekli. Kafasını kazıtmış.

Sienna çocukları alıp, üst kata çıkıyor. Karşımda dedektif, mutfak masasında oturuyorum. Bir şey ikram edebilir miyim diye soruyorum. Kahve? Hayır, istemiyor ama teşekkür ediyor yine de.

Ses kayıt cihazını kurcalıyor. Kırmızı bir ışık yanınca rapor numarasını okuyor ve görgü tanığı olarak sorgulandığımı söylüyor. İşte o zaman ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum.

“Anladığım kadarıyla eşiniz ameliyat sonrasında kendine gelmiş. Olanlardan sonra kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Gerginim,” diyorum. “Hâlâ şok yaşıyorum galiba.”

“Elbette,” diyor.

Bir an sessizlik oluyor, dudakları sımsıkı kapanırken beni iyice süzüyor.

“Bianca’ya araba çarptığında neredeydiniz?”

Gereksiz uzun süre düşünüyorum.

“İşten yeni çıkmıştım. Bisikletimle eve gelirken siren seslerini duydum.”

“O anda ne düşündünüz?”

Anlamıyorum.

“O anda?”

“Yaralananın Bianca olduğunu ne zaman anladınız?”

“Şey, çıkmaza dönüp, bisikletini yerde gördüğümde.”

“Peki,” diyor dedektif. “Peki ondan önce? Siren seslerini duyduğunuzda?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Tavrında düşmanca bir şey var, tüm durumda ve bana bakışında. Benim tarafımda olması gerekir.

“İş yerinizden bisikletle eve gelirken siren seslerini duyduğunuzu söylediniz. Ne olduğunu düşündünüz?”

Sanki üstünden yüz yıl geçmiş gibi. Dün bisikletle eve gelirken burnumdan soluduğum serin sonbahar havasını hatırlıyorum. Dünyada endişe duyacağım hiçbir şey yok. Ailemle birlikte dinlendirici bir hafta sonunu iple çekiyordum.

“Belli bir şey düşündüm mü bilmiyorum,” diyorum.

Siren sesleri hâlâ başımın içinde yankılanıyor.

“İş yerinizle eviniz arasında yolda kimseyi gördünüz mü?”

“Hayır.”

Hatırladıklarımı düzene koymaya çalışıyorum. Üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi ama tüm dünyam değişti.

“Ah, bir saniye,” şimdi hatırlıyorum, “komşularımız. Åke ve Gun-Britt.”

Dedektifin ağızında tatmin olmuş bir ifade belirliyor.

“Onlarla konuştunuz mu?”

“Sanırım. Ama çok kısa.”

“Ne dediklerini hatırlıyor musunuz?”

“Siren sesleri hakkında konuştuk. Büyük caddede bir çarpma sesi duymuşlardı.”

Başını aşağı yukarı sallıyor.

“Peki o zaman ne düşündünüz?”

“Belli bir şey düşünmedim,” diyorum.

“Endişelendiniz mi?”

“Evet, belki. Muhtemelen.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Çünkü komşular bir çarpma sesi duymuşlardı. Biri bir kazaya karışmıştı.”

“Aceleniz olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Åke ve Gun-Britt bir şeyler söylemiş olmalı.

“Evet, sanırım vardı.”

“Peki neden?”

“Ne olduğunu kontrol etmek istedim. Ben...”

“Bianca’ya bir şey olmuş olabileceğinden şüphelendiniz mi?”

“Hayır, tam olarak değil. Ya da...aslında herhangi bir şey olmuş olabileceği duygusunun gerginliğiydi. Hemen eve gitmek ve aileme bir zarar gelmediğinden emin olmak istedim.”

Dedektif kafasının tepesini kaşıyor ve sandalyesinde hareket ediyor. Zamanın tadını çıkarıyor. Düşüncelerim kafamın içinde defalarca dönüyor. Bir şeyler gizlediğimi düşünüyor gibi.

“Arabanın çarptığı kişinin Bianca olduğundan endişe etmeniz için özel bir neden var mıydı?” diye soruyor polis memuru.

“Ama endişem bu değildi. Başka biri de olabilirdi. Çocuklarım.”
Bakışlarını benden ayırmıyor.

“Bianca’ya çarpanın Jacqueline Selander olduğunu ne zaman anladınız?”

“Arabasını gördüm. Arabadan yeni inmişti.”

“Peki o zaman ne düşündünüz?”

Hatırlamak için gerçekten kendimi zorluyorum ama her şey sadece duyguların bir karışımı gibi. Baş dönmesi ve mide bulantısı.

“Jacqueline Selander ile ne tür bir ilişkiniz var?”

Dedektif öne doğru eğiliyor, bir kolu masanın üzerinde.

“Biz, şey... komşuyuz... arkadaşız... Başka bir şey yok.”

Bana temkinli bir bakış atıyor.

“Başka bir şey yok mu?”

“Hayır.”

“Sizin ve Jacqueline’in daha önce romantik bir ilişkiniz olduğuna dair bilgim olduğunu söylersem. Bu konuda ne dersiniz?”

“Doğru değil.”

Sakin ol. Şu an tüylerimi kabartmam uygun olmaz.

“Emin misiniz?”

“Bu *bilgiyi* nereden aldınız bilmiyorum ama Jacqueline ve benim aramda hiçbir zaman o türden bir şey olmadı.”

Daha fazlasını söylememi bekler gibi bir hali var ama sesimi kesiyorum. Kendimi savunmak için sarf edeceğim uzun cümleler ancak şüphelerini güçlendirir.

“Bence şimdilik burada duralım,” diyor.

Kaydı durduruyor ve ayağa kalkıyor.

Yalan söylediğimden emin.

“Bana inanmanız gerek,” diyorum. “Jacqueline’le aramda herhangi bir ilişki olmadı. O anlamda olmadı.”

Bana bakmıyor bile.

Dedektif gidince holde duruyor, karar vermeye çalışıyorum. Gidip Jacqueline'le konuşmalı mıyım?

Bir karar veremedi, Sienna başını merdiven trabzanının üzerinden uzatıyor.

"İyi gitti mi?"

Sakin bir sesle cevap vermeye çalışıyorum.

"A, evet."

Merdivenden aşağı temkinli birkaç adım atıyor.

"Polis de kaza olmadığından şüpheleniyor mu?"

"Yeter," diyorum. "Jacqueline asla..."

Ürperiyorum.

"Bianca ondan korkuyordu," diyor Sienna yeniden. "Jacqueline'in arsız biri olduğunu yazmıştı."

Ona hiç uymuyor. Gerçekten böyle bir kelime mi kullandı?

"Bianca daha ilk günden Jacqueline'den hoşlanmadı," diyorum. "Bella'yla olanlardan sonra daha da endişelenmeye başladı. Ama Jacqueline birini öldürebilecek biri değil. Düşüncesi bile tuhaf."

Sienna bana suçlayıcı gözlerle bakıyor. Kollarını uzatarak bir şey söylüyor ama araya cebimden gelen cep telefonu sesi giriyor.

Numarayı bilmiyorum.

"Micke ben," diye cevaplıyorum hızla, Sienna'ya arkamı dönerek.

"Selam."

Ses uzaktan geliyor.

"Mikael Andersson'la mı görüşüyorsunuz?"

Sienna holde arkamdan geliyor. Dümdüz, amaçsızca yürüyorum.

“Sizi Lund’da yoğun bakım servisinden arıyorum. Ne yazık ki Bianca’nın durumu kötüleşti.”

Mutfağın ortasında duruyorum. Tüm sınırlar kayboluyor, gerçeklik çözünüyor.

“Ama... nasıl?”

Telefondaki ses daha güçlü çıkıyor.

“Hepiniz hemen gelseniz iyi olur sanırım.”

29. Jacqueline Kazadan Önce

2016 Yazı

Yalnızlık acı verici. Çocukluğumdan beri nefret ederim. Ailemde her zaman mesafe vardı. Annemle babamın arasında, aynı zamanda benimle onların arasında da. Birbirlerine dokunduklarını hiç görmedim. Herhangi birini sevdiklerini söylediklerini hiç duymadım; ne birbirlerini ne de beni. Evimiz oyuncak bebek evinden farksızdı.

Hiçbir zaman gerçek arkadaşlarım da olmadı. İnsanlar buna inanmak istemiyor. *Ama sen çok güzelsin. Eminim erkekler etrafında dolanmıştır. Kimi istersen elde etmişsindir.* Ama hiçbir zaman istediğim kişi olamadım.

Ne zaman ki, yeni yetme bir genç kızken, erkek türünün zayıflıklarını öğrendim, nihayet görülmeye başladığımı hissettim. Tabii ki, hayranlık yüzeyseldi ve geçiciydi ama hayat bana değerimin özünün bu olduğunu öğretti.

Ama yalnızlık. Onunla hiç başa çıkamadım.

Yalnız olmak kendini görmek zorunda olmak demektir. Ken-

đini içinde saklayabileceğin gözler yoktur, kaybolup gideceğin
öpcükler yoktur. Boş sözler, dikenli düşüncelerden daha iyidir.

Kabul etmek istemesem de, Fabian'ı doğurma kararımın temelinde de yalnızlık korkusu yatıyordu; yalnızlığı onun için kesinlikle istemiyordum ama kendim için de istemiyordum.

Zor geçen çok fazla yılım oldu ama kararımdan hiç pişmanlık duymadım. Fabian hayatımda yaptığım en iyi şey.

Peter'ı kovduğumdan beri yalnızlığımı şarapla tedavi ediyordum. Pencerenin dışında, çiçekler açan bahar yaza döndü, insanlar üstlerine şortlarını, yüzlerine kocaman gülümsemelerini geçirdiler ama ben mutfak masasından ayrılmadım; ağırlaşmışım ve yorgundum.

“Anne,” dedi Fabian. “Neden bu kadar üzgünsün?”

Cevap veremedim. Kelimeleri belirlememe ve dilimde doğru yerlere oturtmama rağmen, ağzım sanki büyüyle bağlanmıştı. Boğazım kuru, dilim felçliydi.

Girişte iki yıldız yamuk yumuk asılı duruyordu. Onları indirmeye dayanamamıştım.

Okulun son gününü kutlamak için şarap şişesine dokunmadım. Fabian yedinci sınıftan mezun oluyordu, peşinden Köpinge'deki eski kiliseye gittim. Geleneksel İsveç şarkılarının dizeleri havada asılı duruyordu. Fabian gömlek giymiş, papyon takmıştı ve Micke için küçük bir buket çiçeği vardı. Son cemaat yerinde birkaç damla gözyaşı döktüm. Kendi mezuniyetlerini hatırlarken karışık duygular hissetmiş, Fabian'ın geleceği için kaygı duymuştum.

Törenin ardından, öğretmenler sınıfı kilise bahçesinde bir meşe ağacının altında topladılar ama Fabian benim yanımda oyalanıyor, çiçekleri arkasına gizliyordu.

“Arkadaşlarıyla vedalaşmak istemiyor musun?” diye sordum.

Diğer veliler dik dik baktılar. Dışarıdan bakınca, suratlarına vıcık vıcık yağ damlayan gülümsemeler bulaştırmışlardı ama tabii ki ne düşündüklerini, onları duyamadığımız zamanlarda neler söylediklerini biliyordum.

“Onlar arkadaşım değil,” dedi Fabian. “Benim arkadaşım yok, bunu biliyorsun.”

İçim paramparça oldu. Her annenin kâbusu.

Benim için yeni bir şey değildi ama bu acı verici duyguyu kelimelere dökmediğiniz sürece, yokmuş gibi davranması kolay oluyor.

Fabian park yerine doğru yürümeye başladı, ben de onu izledim. Önümüzde uzanan yoldan Micke bize doğru yürüyordu.

“Bunlar senin için,” dedi Fabian buketi verirken.

Çiçek tamamen onun fikriydi. Özünde düşünceli bir çocuktü.

“Çok mutlu oldum,” dedi Micke.

Mavi takım elbisesi ve desenli kravatıyla ışıldıyordu. Güneş sayesinde yanaklarına renk gelmişti.

“Güzel bir yaz geçir,” dedim.

Micke’nin gülümsemesi yeniden sıcacık ve umutlu hissetmemi sağlamıştı. Ne olduğunu bilmiyordum ama onun yanıdayken kendimi iyi hissediyordum.

Fabian’ın bile keyfi yerine geldi.

“Tatil başladığı için seviniyor musun?” diye sordu Micke.

“Olabilir,” dedi Fabian.

Micke başını kaldırıp kiliseye doğru baktı, beden dili gitmesi gerektiğini söylüyordu.

“Annemle Peter ayrıldılar,” dedi Fabian.

Hangimiz daha fazla şaşırdık, bilmiyorum, Micke mi yoksa ben mi?

“Fabian!” dedim.

Sadece sırttı.

Micke’yle çok kısa bakıştıktan sonra hızlıca yürüyüp uzaklaştı.

Peter mesaj yazmaya devam ediyordu. Genellikle akşamın geç saatlerinde, bazen de geceleri. Cevap vermeyince kalp emojileri ve ünlemler gönderiyordu.

Cevap ver! Seni özlüyorum!!!

Özlediğim gerçekten o muydu emin değilim ama ben de bir şeyleri özlemiştim.

Seni arzuluyorum, yazdı Peter.

Utanmış gülen suratla cevap verdim.

Mezuniyetten sonraki akşam yatağın kenarında, Fabian’ın yanına oturdum. Gün boyu tek kadeh bile içmemiştim.

“Bana babamdan bahset,” dedi.

Dediğini yaptım. Hikâyenin hepsini anlattım, genellikle söylediğim şeyleri tekrarlardım. Yol kenarında arabam bozulduğunda tanıştığımızızı. Döküntü arabamı atölyeye taşırken kamyonette yanında oturduğumu. Yağ lekeli parmaklarını ve dövmeli kaslarını. Arabanın altına girip sadece su pompasının arızalandığını söylemesini. Fabian’a bunları anlatırken bir ampul kadar ışık saçıyordu.

“Ne zaman gidip onu görebiliriz?” diye sordu.

Kapıya doğru döndüm.

“Neredeyse servete mal olur.”

“Biriktirmeye yardım edebilirim,” dedi.

“Bakarız ufaklık. Bakarız.”

O akşam sadece bir kadeh şarap içtim. Sadece bir.

Yaz tatili başlamıştı ve mutfak penceresinden giren güneş jilet gibi keskindi. Camı açtım ve dışarıda arların vızıltısını duydum.

“Fabian?”

Son günlerde odasında, bilgisayarın başına yapışıp kalmıştı.

“Nasıl bir oyun oynuyorsun?” diye sordum.

Gözleri ekrandan ayrılmadı.

“Strateji oyunu.”

Daha çok savaş, silahlar, patlamalar, şiddet ve ölüm görüyordum. Böyle şeyleri nasıl eğlenceli bulabildiğini anlayamıyordum.

“Güneş pırıl pırıl,” dedim. “Dışarı çıksak olmaz mı?”

“Oyun oynuyorum anne.”

Birkaç gün sonra, posta kutusunda bir broşür bulduk. Yaz boyunca Friskis & Svettis spor salonu akşamları parkta ücretsiz egzersiz seansları düzenliyordu, benim de cidden dışarı çıkmaya ve insanlarla tanışmaya ihtiyacım vardı. Bir defa denemekten zarar gelmezdi.

Yolda avucumun içine nefes almış, ağzımın şarap kokmadığından emin olmak istemiştım. Başında saç bandı olan sarışın bir kadın bluetooth hoparlörden 90’ların Avrupa disko parçalarını açmıştı ve plank, sıçrama ve şınav hareketlerini dönüşümlü olarak yaptırıyordu.

Ağaç dalları arasından güneş göz kırptıyordu ve hava tazecik kokuyordu; çok geçmeden nefes nefese kalmıştım.

Neredeyse sadece kadınlar vardı. Tabii ki çoğunu tanıyordum. Ama aralarında Bianca’yı fark etmem biraz zaman aldı.

Nihayet gözüme ilişince, ara ara ona bakmadan duramadım.

Desenli taytı bacaklarına mükemmel oturmuştu. Bacakları çok güçlü görünüyordu. Onun yanında anoreksik gibi görünüyorum herhalde diye düşündüm. Bianca çimenlerin üzerinde kedi pozisyonu alınca, sıkı kalçalarına hayran oldum. Kaslarına, gücüne. Dudaklarından eksik olmayan gülüşüne. Ben oflayıp puflarken ve

ara sıra su içmek için duraklarken, Bianca egzersizi yorulduğuna dair en ufak bir belirti bile göstermeden tamamladı.

Bazı insanlar öyle doğar. Ateşin içinden geçer, yanmazlar; suda yürür, ıslanmazlar. Hayatım boyunca, öyle kadınlar benim hep önümde oldu. Bazen durur ve bacaklarıma ya da göğüslerime imrenerek bakarlar ama hemen sonra hayat çekilişinde en uzun çöpü çekmiş olduklarını bilerek yollarına devam ederler. Bianca Andersson gibi insanlarla hiç boy ölçüşemedim.

Antrenör müziği kapatıp akşam dersi için alkışlarla bizlere teşekkür ettiğinde, bir şans yakaladığımı hissettim. Eskiden, New York'taki menajerimin söylediklerini düşündüm: *Onları yenemiyorsan, aralarına katıl*. Bianca'ya arkasından yaklaşıırken başka bir tarafa bakıyordum.

Güzel bir selam vermeyi düşünmüştüm. Karşılaşmamız tesadüfi görünecekti. Ama etrafa bakınırken, Bianca çimenlikten ayrılmıştı. Elinde matarasıyla hızla yürüyüş yolunda ilerliyordu. Büyük bir kestane ağacının altında bir adamın beklediğini fark edinceye kadar arkasından gittim.

Micke'yi görmeye dayanamayacaktım. Tam geri dönüp, doğrudan eve gidecektim ki, adamın saçlarını ve gözlüklerini fark ettim. Gömleğini. Yürüyüş yolunda Bianca'yla buluşan Micke değildi. Ola'ydı.

30. Fabian Kazadan Önce

2016 Yazı

Annemi üzgün görmek, istediğim son şeydi. O yüzden Peter hakkında bir şey söylemiyordum. Zaten ne düşündüğümü biliyordu.

Bir gün öylece geri geldi. Öpücükler, özürler, kimin hatalı olduğuna dair sözler; bunların hepsini daha önce bin defa duydum. Sonra her şey öylece yeniden başladı. Her zamanki gibi. Artık umursamak için bile enerjim yoktu.

“Senin de iyiliğin için,” dedi annem bir sabah; Peter mutfak masasında oturmuş, alışıldık saçmalıklarına devam ediyordu. “Onsuz mutlu değildim. Ne kadar çok şarap içtiğimi kendin gördün.”

Benim de iyiliğim için. Öyle düşünmeye çalışıyorum.

Benim yaşımdayken yaptığı sporlarla, en iyi olduğu her şeyle ilgili övünmesi, zamanımı harcamam gerektiğini düşündüğü her konu hakkında uzun uzun konuşması benim iyiliğim için, ama anlıyordum; tek istediği ayak altından çekilmemdi.

“Ben senin yaşımdayken yazın kampa gitmiştim,” dedi.

Ona bakmıyordum; yokmuş gibi davranıyordum. Kendimi odama kapattım ve bilgisayar oyunları oynadım.

Ama yaz uzun ve çok sıcaktı. Pencereyi açsam bile hava sanki kıpırdamıyordu. Nihayetinde çıkmam gerekecek.

“Yapacak bir şeyler bulamaz mısın?” diyor annem, elimde kitabımla gölgede otururken.

“Kitap okuyorum.”

Göz alıcı güneşin altında, tavada yumurta gibi, cildi çatlayarak yatıyor. Bahçeyi Hindistan cevizi yağı kokusu sarmış.

Peter yanında oturuyor, bir elinde bira şişesi ve suratında küçümseyici bir gülümsemeyle yarı çıplak.

“Sivilce gibi solgunsun, tanrı aşkına.”

Güneşten hiç hoşlanmam. Pek çok kişi “bronz ve güzel” olmak uğruna neredeyse yanık izleri oluşuncaya kadar kendilerine işkence ediyor. Ben rahat olmayı ve kendimi iyi hissetmeyi tercih ediyorum. İnsanlar ten renginin önemi olmadığını söylüyor ama sonra daha çekici bir ten rengine sahip olabilmek için ellerinde kremlerle ve spreyle kendilerinden geçiyorlar.

Bisikletimle güneşten kaçıyorum. Şapkamı indiriyorum ve her yerimden terler damlayıncaya kadar Köpinge boyunca uzun parkurlarda pedal çeviriyorum. Her yerde insanlar gülüyor, gülmüşüyor. İnsanların yeniden inlerine çekilecekleri sonbaharı ve karanlığı özleyorum.

Parti Peter’in fikri.

“Tabii ki parti vermelisin,” diyor. “Kırk yaşına bir defa gireceksin.”

Annem burnunu buruşturuyor.

“Kutlanacak bir şey değil.”

“Tam tersi,” diyor Peter. “İnsanlar daha sık kutlama yapmalı.”
Dediğini yaptıracak tabii.

Daha fazla dinlemek istemiyorum. Mahallenin içinde bisikletle birkaç tur atıyorum; çıkmaza geri geldiğimde Micke Volvo’suna eşya dolduruyor.

“Ne yapıyorsun?”

Elinin tersiyle alnını siliyor.

“Eşyaları yüklüyorum. Öland’a gidiyoruz. Hiç gittin mi?”

Emin değilim. O kadar çok yerde bulundum ki... ama çok küçükken.

“Sanmıyorum,” diyorum. “Sen hiç Kaliforniya’ya gittin mi?”

“Hayır, hiç ABD’ye gitmedim ama hep gitmeyi istemişimdir.”

“Babam orada yaşıyor,” diyorum. “Kaliforniya’da bir tamirhanesi var. Birkaç yıla kadar çalışmak için oraya taşınacağım.”

“Doğru mu bu?” diyor Micke.

“Ne demek istiyorsun? Sence yalan mı söylüyorum?”

Avuç içlerini açıyor.

“Tabii ki hayır. Sana inanıyorum.”

Yine de ikna olmuş görünmüyor. Ve bu beni rahatsız ediyor. Birbirimizi daha iyi anladığımızı sanıyordum.

Üstelik gidiyor olmaları da hoşuma gitmiyor. Öland’da bir köy evinde koca bir hafta, ne kadar keyifli olabilir ki?

Garaj girişlerine bisikletimi park ediyorum ve arabayı doldurmasına yardım etmek için valizlerden birini alıyorum. O anda anem ve Peter da çıkmaz sokağa giriyorlar.

“Bir karavan almalısın,” diyor Peter, Micke’ye. “Acayip pratik bir şey.”

Belli ki Micke onlara Öland tatilinden daha önce bahsetmiş. Posta kutularına gelenleri Gun-Britt alacak ama Peter ara sıra evin etrafında dolaşıp kontrol etmeye söz veriyor.

“Tamam, bu hafta işten izinliyim,” diyor. “Ama tabii ki insan komşularına yardım etmeli.”

Tanrı aşkına, burada yaşamıyor bile! Micke onun komşusu değil.

“Küçük bir sorumuz olacak,” diyor Peter.

Anneme işaret veriyor. Annem gergin sayılır.

“Bir parti versem katılmak ister misiniz diye sormak istemiş-tim,” diyor. “Önümüzdeki cumartesi doğum günümü kutlayaca-ğız. Eve dönmüş olacak mısınız?”

Micke başını aşağı yukarı sallıyor.

“İnanması zor, ha?” diyor Peter kollarını anneme dolayarak. “Bu hanım kırk yaşına giriyor.”

Parti için aslında pek de hevesli değilim ama Micke ile ailesi de gelecekse her şeye rağmen iyi olabilir.

Micke anneme şüpheyle bakıyor.

“Önümüzdeki cumartesi mi? Åke’nin site partisiyle aynı gün-de mi?”

Annemin yüz ifadesi 180 derece değişiyor.

“Kahretsın!”

“İptal etmeleri gerekecek,” diyor Peter.

Annem ona delici bir bakış atıyor.

“Site partisini nasıl untabildim?”

“Eminim Åke partiyi daha ileri bir tarihe alabilir,” diyor Micke.

Bagajı kapamaya çalışıyor ama çantalardan biri araya sıkışıyor.

“Gidip hemen konuşalım onunla,” diyor Peter. “Öland’da bi-rayı fazla kaçırma. O taraflarda bira biraz daha sert oluyor.”

Gülüyor ve annemi sokak boyunca yanında çekiştiriyor.

Micke çoktan eve doğru yürümeye başlamış. Arkasından gi-

diyorum ve bahçe kapısında duruyorum. Küçük bir gözetleme deliği var, ahşap panellerin arasında bir boşluk, oradan içeriyi gözetliyorum.

Verandada Bianca üzerinde sadece sütyeniyle oturuyor ve içine pipet koyduğu bir bardaktan su içiyor. Cam kapıdan başka biri daha görünüyor. Daha iyi görebilmek için başımı kıpırdatıyorum. Ola.

Ayaklarını yeşil Crocs terliklere geçiriyor ve Bianca'nın yanına oturuyor.

"Kırk yaş doğum günü partisine davet aldık," diyor Micke. Sadece sırtını görebiliyorum.

"Jacqueline'in partisi mi?" diye soruyor Ola.

Bianca şaşırmış görünüyor.

"Bizi davet mi etti?"

"Tüm komşuları davet edecek," diyor Micke.

Tam o anda Bianca sandalyesinden fırlıyor, kollarını savuruyor, sallıyor.

"Ayyy, alın şunu! Çekil!"

Masanın altındaki bir şey onu korkuttu. Ola korkutup da hayvan uçunca, masanın altındakinin güvercin olduğunu görüyorum. Son derece sıradan küçük gri bir güvercin.

"Bunlar çok sinsi oluyor," diyor Bianca.

Çok tuhaf biri. Güçlü ve stabil görünmek için çok uğraşıyor ama aslında neredeyse her şeyden korkuyor. Micke için üzülüyorum.

"Ne yazık ki bir anlaşmazlık var," diyor. "Jacqueline'nin kırkıncı doğum günü partisi, Åke'nin site partisi için planladığı güne denk geliyor."

"Berbat bir durum işte," diyor Ola. "Her zaman sorun yaratıyor."

“Bir hata olduğuna eminim,” diyor Micke.

“Hiç de değil. Jacqueline bu tarz şeylere bayılır.”

Hayır öyle değil, öyle mi yoksa? Ola yalan söylüyor. Annem böyle bir şeyi asla kasten yapmaz.

“Bence partisini boykot etmeliyiz,” diye devam ediyor Ola. “Böyle şeyler yapmamak gerekir. Åke herkesi çok önceden davet etti.”

Micke’yi kıskanıyor mu? O yüzden olmalı. Ola annemin Micke’den hoşlandığını anlamış olmalı.

Ama son zamanlarda daha çok Bianca’nın peşinde koşuyor. O ikisi birbirlerine çok uygun olabilir.

“Åke çok erken davet göndermiş olabilir,” diyor Micke. “Bence Jacqueline sadece partinin tarihini unuttu.”

“Buna inanmıyorum,” diyor Ola.

“Her durumda, ilk daveti Åke yaptı,” diyor Bianca. “Partisini başka bir tarihe alması gerekecek.”

Micke ikisinin arasında duruyor.

“Sanki çok büyük bir sorunmuş gibi konuşuyorsun. Eminim herkesin mutlu olacağı bir çözüm bulunabilir. Biraz kutlama yapmak kulağa güzel gelmiyor mu sizce de?”

İçim ısınıyor. Ellerimle bahçe kapısına bastırıyorum ama ayağım kayıyor ve deliği kaçınıyorum.

Şimdi sadece ahşabı görüyorum.

Gözlerim kararıyor ve görüntü bulanıklaşıyor, önümde babamı görüyorum. Micke gibi göründüğünü hayal ediyorum. Koca yürekli, basit biri.

Arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor ve irkilip gerçeklere dönüyorum.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye soruyor Peter.

31. Mikael
Kazadan Sonra
14 Ekim 2017 Cumartesi

“Ne oluyor?”

Yoğun bakımda odanın kapısını açıyorum ama Bianca orada değil.

“Yeni uyanmıştı. Bize eve gidebileceğimizi söylediniz. Dinlenmesi gerektiğini söylediniz!”

Odada bir ileri bir geri yürürken, Sienna çocuklarla birlikte oturuyor. Hemşire sakın konuşuyor ama fazla bir şey söylemiyor.

“Bianca’nın tansiyonu hızla yükseldi. Şu anda röntgene götürüldü, yeni bir beyin taraması yapılacak.”

“Ama her şey iyi gitmişti.”

Kollarımı savurunca hemşire yana doğru bir adım atıyor.

“Yeni sonuçlar gelir gelmez doktorlar size daha fazla bilgi verecekler.”

Yüzümü ellerimin arasına gizliyorum. Daha fazla yapamayacağım. Bir çukurun içine düşmek ve yok olmak istiyorum.

Sonra çocuklarıma bakıyorum; böyle çökemeyeceğimi biliyorum.

“Buraya gelin,” diyorum.

Bella ve William dizlerime oturuyorlar, ellerini tutuyorum başımı küçük bedenlerine yaslıyorum.

“İyi olacak,” diyorum. “Her şey iyi olacak.”

Sienna arkalarında duruyor, yüzü boyanın akmaya başladığı bir portre resmi gibi. Ağzının ve gözlerinin olması gereken yerlerde büyük boşluklar var.

“Uyanmıştı,” diyorum. “Ameliyat başarılıydı.

Arada bir her şeyin yoluna gireceğini tekrarlayıp duruyorum. Çocukların saçlarını okşuyorum. William’ın yanağını okşuyor Bella’yı öpüyorum. Çocukların tuzlu gözyaşları dudaklarımda.

Zaman geçmek bilmiyor. Duvarlar üstümüze doğru geliyor, hava ağır ve sıcak. Makinelerin sesi kulaklarımdan gitmiyor.

Kapı açılınca dördümüz birden ayağa fırlıyoruz.

Bianca’yı yatakla içeri itiyorlar. Hareket etmiyor. Huzurlu hali tamamen kaybolmuş. Şimdi derin ve gergin uyuyor, ağzında bir hortumla.

“Ah, aşkım...”

Zihnimde görüntüler beliriyor: Bianca gelinliğiyle, sahilde çıplak ayak. Bir şemsiyenin altında rahibin elindeki kutsal kitabın sayfaları rüzgârda uçuşuyor. *Hastalıkta ve sağlıkta*, ölüm bizi ayırıncaya kadar. Doğum için nefes dersinde aşırı hızlı nefes alıp verişim ve ikimizin gülme krizine girmesi, sonra ebenin bizi azarlayışı ve el ele oradan kaçışımız. Antredeki dresuarda duran Mallorca’da çekilmiş fotoğrafımız: ikimizin de omuzlarımızda mutlu birer çocuk, Bianca parmak uçlarında duruyor, dudak dudağayız. *Sonsuza kadar*.

“Sizi seviyorum,” diye fısıldıyorum ve birer birer yüzlerine bakıyorum. Bianca, William, Bella.

Gözyaşlarım dinmişken Doktor Arif geliyor, yüzü asık.

“Sizinle konuşabilir miyim?” diyor.

Ayağa kalkıp doktorun ardından koridora çıkarken bacaklarım birbirine dolanıyor. Bir kapının kilidini açıyor ve yeni bir odaya giriyoruz.

“Lütfen oturun.”

Ellerimi bacaklarımın üzerinde sıkıca birbirine kenetliyorum.

“Bianca’nın tansiyonu hızla yükseldi,” diyor Arif. “Uyandırmakta çok zorlandık.”

“Neden?”

Bilmek istiyor muyum, bilmiyorum.

“Ne yazık ki, röntgende beynindeki küçük kanamaların büyüdüğü görülüyor.”

Başımı iki yana sallıyorum. Burada durması gerek.

“Son derece üzgünüm,” diyor Arif.

Anlamıyorum. Bianca yeni uyanmıştı; onunla konuştum.

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye soruyorum.

Doktor Arif yutkunuyor. Ellerim titremeye başlıyor.

“Şu an için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Elimizden ancak bekleyip, görmek geliyor.”

“Ama... yapabileceğiniz bir şeyler olmalı. Tekrar ameliyat edemez misiniz?”

“Risk çok büyük, ne yazık ki. Yapılacak ameliyat beyinde nispeten büyük bir bölgenin feda edilmesi anlamına gelecektir. Buna değmez. Bianca bir daha konuşamaz ya da yürüyemez. Bilişsel işlevler de ciddi zarar görür.”

Bunu çocuklarıma nasıl açıklayabilirim? Yapılacak hiçbir şey yok.

“Yani sadece beklemek kalıyor?” diyorum. “Yine?”

Arif gözlerini kapatıyor.

“Çok çok üzgünüm.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum, görüntü parçalara ayrılıyor, yıldızlar ve şekiller görüyorum. Sonra sanki beni bir arada tutan ipler kopuyor ve her şey kararıyor.

32. Jacqueline Kazadan Önce

2016 Yazı

“Doğum günü kızının şerefine!” dedi Peter yüksek sesle, bira şişesini gökyüzüne doğru kaldırarak.

Bir an, onunla yeniden birlikte olduğum için seviniyordum. Hemen sonra, ona karşı durmadığım için kendimden nefret ediyordum. Artık konuşabileceğim biri, en azından bana dokunan ve benden hoşlandığını söyleyen biri vardı.

Bahçe neşeyle ve kahkahalarla doluydu.

Epeyce homurdanıp söylendikten sonra, Åke ve Gun-Britt site partisini ertelemeyi kabul etmişti. Bu yıl kış partisi verecekler.

“Otuz yaş kızının şerefine!”

Barbara, Bring’den eski çalışma arkadaşım, bana kadeh kaldırdı.

“Otuz! Keşke!”

Ben içkimi yudumladım ve Barbara da Ellos’dan aldığı ley-lak rengi çiçek desenli zevksiz bluzunun içinde şişme göğüslerini zıplatarak güldü.

“Sen altınsın,” dedi kadehini benimkine vurarak.

Bu ikimizin arasında bir şaka diyebiliriz. Barbara’da sinestezi var ve insanları renk olarak görüyor.

Bring’deki ilk iş günümün üzerinden yedi yıl geçmişti ama iş bulma kurumundaki memurun gönderdiği, sıraya koymam için bir mektup yığınıyla karşılaştığım odanın havasızlıktan nasıl koktuğunu hâlâ hatırlıyordum.

Bring yaşlı adamlarla doluydu, ölmüşlerdi ama bir şekilde hayattalardı, osurup osurup gülüyorlar ve onlarla konuştuğumda alınları kızarıyordu. Barbara benim kurtarıcımdı. Dosdoğru yanıma gelmiş, kolumu tutmuş ve fısıldamıştı:

“Sen özel olmalısın. Altın rengisin.”

Bazı insanların başkalarını renk olarak görebildiklerini daha önce hiç duymamıştım. Bring’de, İsveç topraklarındaki ilk işimde, bacaklarım ya da memelerim sayesinde almadığım ilk işimde geçirdiğim süre boyunca Barbara’dan öğrendiğim pek çok şeyden biriydi bu.

Otuz iki yaşındaydım ve sabah saat altıda kalmak, çişin gelince tutmak ve sadece belirli saatlerde kahve içmek konusunda hiçbir halt bilmiyordum. Deli gibi etrafta koşuşturmak, bir merdivenden diğerine durmadan inip çıkmak, kimsenin istemediği reklam gönderileriyle dolu posta kutularına bir şeyler tıkmak. Gerçek bir iş, podyumlardan ve azgın fotoğrafçılardan çok farklı.

“Acayip seksisin,” derdi Barbara sık sık. “Kusursuz. Tam anlamıyla, korku verici ölçüde rüya gibi.”

Yürürken birdenbire durur ve bana bakardı. Tek eksiği ağzından dışarı sarkan bir dildi.

“Kes şunu,” derdim.

“Sen başka bir dünyadan gelmişsin,” diye söylenirdi Barbara.

O günkü postalar dağıtıldıktan sonra, genellikle gösterişsiz yemekhanede birlikte kahve içiyorduk. Barbara'nın peynirli, marmelatlı, incirli ve cevizli sandviçleri Bring'te klasik haline gelmişti.

"Burada uzun süre kalmazsın," derdi. "Senin gibi insanlar böyle yerlerde kalmaz."

"Saçmalık."

stnmşm gibi hissetmeyi kabul etmiyordum. Bir defasında, Fransız bir tasarımcı markasının kol çantalarıyla podyuma çıkmıştım. şimdiyse, içindeki posta kartları ve faturalar yüzünden ağır bir çantayla sokak sokak dolaşıyordum. Elinden geleni yaparsın, yapılması gerekeni. Hayatta kalmak ve biri tarafından sevmekten başka hiçbir şey hayal etmiyordum.

"Sen modeldin ya, nlydn," dedi Barbara.

"İnanılmaz küçük bir işti. Ekstra gibi bir şey."

"Mtevazılığı bırak," dedi, tepeleme yüklediğimiz posta bisikletlerimizi pedallarken dişleriyle sigarasını tutarak.

Kırkıncı doğum günü partimde tekrar karşılaştığımızda, "ok zaman oldu," dedi.

Yedi yıl çok çabuk geçiyor. Bende herhangi bir şeyin değiştiğini söyleyemem. Gğslerim eskisi kadar diri değil, üst bacaklarımda sellitler var ama iime baksanız, gözlerini kırpıştırıp duran ve ABD'ye kaçıp giden, kendine güveni olmayan genç kız duruyor.

"ok büyümüş," dedi Barbara başıyla Fabian'ın olduğu tarafı işaret ederek.

zerindeki gömleği giymeye ikna etmem kırk beş dakika srmşti. Diğer taraftan, BMW şapkası pazarlığa açık bile değildi.

"Beni davet etmene sevindim," dedi Barbara.

Yıllardır iletişim halinde değildik. Mesajları ve e-postaları telefonumda cevaplanmadan duruyordu.

“Gelmene çok sevindim,” dedim kadehine yeniden panç doldururken; Peter mangalın dumanını savuruyordu.

“Ne kadar hoş bir komşun var,” dedi Barbara yaklaşıarak. “Bekâr mı?”

“Kim? Micke mi?”

“Yok, yok. Şuradaki. Ola.”

Çaktırmadan, elinde içkisiyle Peter’in yanında duran Ola’yı işaret etti. Gözleri şimdiden kızarmıştı ve ayakta duramıyor gibiydi.

“Boş ver onu,” dedim.

Barbara güldü ama ciddi olduğumu hemen anladı.

“Anladım,” dedi.

Anlamamıştı tabii ki ama önemli de değildi.

Et yanmıştı ama yine de herkes beğendiğini söyledi. Soslu patatesim o kadar çok övgü aldı ki, nihayet Lidl’den hazır aldığımı itiraf etmek zorunda kaldım.

Yemekten sonra masada içkiler vardı. Peter hoparlörü yatak odasının penceresine çıkardı ve bahçede 80’lerin hit şarkılarıyla çılgınlar gibi dans ettik.

“Aman, ne kadar sıkıcılar,” diye fısıldadı Peter kulağıma, başımı Micke ve Bianca’ya doğru çevirerek.

“Şşşş,” dedim kıkırdayarak.

Haklıydı. Anderssonlar bir köşede birbirlerine sarılmış oturuyorlardı; partilerin canına okuyan tipler gibi.

Åke ve Gun-Britt o sabah gelemeyeceklerini bildirmişlerdi. Åke’nin migrenini bahane ettiler ama aslında site partisinin ertelenmesini aşamıyorlardı.

“Şimdi, sizi serseriler, biraz ateş yakma zamanı,” dedi Peter.

Masaya gitti ve kadehleri yan yana dizdi. Sambuca doldurduktan sonra, zippo çakmağıyla yakmaya çalışırken, Bianca’nın yüzünde küçümseyen bir ifade vardı.

“Kahretsin.”

“Al,” dedi Barbara ve plastik bir Bic marka çakmak uzattı.

Bu arada, Eslöv’den gelen ikiz Mutić kardeşleri şarkı listesinin kontrolünü ele geçirmişlerdi ve kemanlı bir Yugoslav şarkısıyla başladılar, her şey son ses çalınıyordu.

Micke’yi elinden tutup çimenlere doğru çekerken Bianca’ya baktım. Başta birazcık dirense de, kollarımı boynuna dolayıp, kalçalarımı müzikle beraber hareket ettirdikçe, itirazı bıraktı.

“Gelmene çok sevindim,” dedim. “Her şeye rağmen.”

Micke’nin site partisini ertelemesi için Åke’yi ikna etmeye yardım ettiğini düşünüyordum.

“Bunu kaçırmak istemezdim,” dedi.

Yüzüne düşen ışıktaki farklı bir şey vardı. Güldüğünde yüzünde küçük gamzeler oluyordu.

Yanımızda, ikizler bir tür Balkan dansı yapıyor, etrafta dönüp duruyorlardı.

“Okulda Fabian’ı savunduğun için tekrar teşekkür ederim,” dedim. “Benim için anlamı çok büyük.”

Başımı geriye doğru attım ve göğüslerimi ona doğru bastırdım. Gerildi, rahatsız olmuş görünüyordu.

Çok içmiştim. Yine.

Fazlasıyla Jacqueline. Fazlasıyla trajik. Bir erkek birazcık fazla yaklaşsın, içimde imkânsız duygulardan bir çeşme gürlemeye başlıyor.

“Dans için teşekkürler.”

Gülümsedim.

Micke'yi elde edebileceğimi biliyordum. Benim için meydan okuma bile sayılmazdı. Ama ben artık öyle biri değildim. Koca bir aileyi mahvedecek değildim. Bir daha yapmayacaktım.

Arkamı döndüğümde, Ola tam arkamda belirdi. Fazla ısrarcı ve fazla ileri giderek, kollarını bana doladı. Sulu gözlerle bana baktı.

“Bırak beni,” dedim.

“Hadi ama. Elde edilmesi zor kadını oynama. Sadece dans etmek istiyorum.”

“Lanet olsun,” deyip itince, tökezledi ve denizci ayakkabılarının tabanları üzerinde arkaya doğru kaydı.

Göz ucuyla Peter'ı görüyordum. Öfkeli kıpkırmızı gözlerini, sıkıştığı yumruklarını.

“Bir sorun mu var?”

“Hiçbir şey yok,” dedi Ola dili dolanarak.

Ama Peter onu yakaladı.

“Jacqueline'den uzak dur.”

“Sadece dans ediyorduk,” dedi Ola ellerinden kurtulmaya çalışırken.

Peter sorar gibi bana baktı.

“Boş ver,” dedim.

Olay çıksın istemiyordum. Micke'yle Bianca ne düşünürdü? Utanarak, kırkıncı doğum günümün enkazını oluşturan, şaşkınlık içindeki küçük gruba baktım.

Peter Ola'yı dışarıya doğru itti.

“Evine git,” dedi. “Yoksa gidişin olay olacak.”

Ola homurdanarak geri geri, bahçe kapasına doğru gitti.

“Pislik herif,” dedi sanki Bianca ve Micke'den destek beklercesine.

Beş dakika sonra, onlar da evlerine dönmek üzere kalktılar.

Micke'nin koluna hızla tutunurken, Bianca'nın yeşil gözlerinde korku vardı. Bir şey söylemediler ama Micke teşekkür edencesine elini koluna koydu, yine de dokunuşunda anlayış da vardı.

"Saarıım parti mahvoldu," dedim.

Belki de mahvolan sadece parti değildi. Peter kollarını savururken ne demek istediği anlaşılmıyordu ama yaşanan bu drama bende sonsuz üzüntü yaratıyordu. Micke Bianca'nın elinden tutup, ay ışığında çıkmaz sokağın diğer tarafına yürürken, keşke onunla yürüyen ben olsaydım diye düşündüm. Her şey çok farklı olurdu.

Ayakkabılarımı ayaklarımdan fırlatıp attım ve koşarak üst kata çıktım. Giderken, küfrederek ve aptalca hareketler yaparak orada dikilen Peter'a dirsek geçirmeyi de ihmal etmedim.

Ön kapıyı suratına kapatırken, "Taksiyle gidebilirsin," dedim.

Az sonra, küvetin kenarında oturmuş, ağlıyordum; bir saatte yaptığım makyaj gözyaşlarımla akıyordu.

Hayatımın hikâyesi böyle.

Hep lanetli olduğumu söylerler. Los Angeles'taki menajerim için dışın bir, derdi. Duygularımı gizlemeyi öğrenmem gerekti. Duygularımı tıkıştırabileceğim sayısız delik, içinde ağlayabileceğim muazzam sayıda banyo var.

Bir süre sonra, Peter ön kapıyı yumruklamaya, pencereleri tıklatmaya başladı ama onu içeri almaya niyetim yoktu. Bir daha kimseyi içeri almayacaktım. Her şey kötü gitmişti. Yanlış seçim yapmıştım, yanlış yapmıştım. Kendim *yanlış*tım.

Banyodaki aynada kendime baktım. Maskara sürmüş bir canavar.

Bazı şeyleri düzeltmek mümkün değildir. Tamir edemediğiniz bir şeyi ne yaparsınız? Çöpe koyar, atar ve unutursunuz.

Benim için geriye kalan tek seçenek kaçmaktı.

33. Jacqueline

Kazadan Sonra

15 Ekim 2017, Pazar

“Korkuyorum anne.”

Fabian mutfak masasında oturuyor, dışarıya, boşluğa doğru bakıyor. Tişörtü kirli ve lavabodan kötü bir koku geliyor.

“Bundan sonrası nasıl olacak?”

Keşke onu rahatlatacak şeyler söyleyebilsem, güvence verebilsem ama sunabileceğimden fazlasının sözünü vermeyeceğim.

“Geri gitmek istemiyorum. Oraya dönmeyi kabul etmiyorum.”

Fabian ileri geri sallanıyor, ellerini birbirinin etrafında dörüyor.

“Ne kadar korkunçtu, bilemezsin.”

Ona bakamıyorum. Acısı katlanılmaz.

Onu göndermeyi nasıl kabul edebilirim? Anıları silkeleyip uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onu dışarıya çıkarıp çekştirerek arabaya koydukları zaman Fabian’ın gözlerindeki korku. Rehabilitasyon merkezinde geçen saatler boyunca zihnimden çıkmayan o görüntü. Kaçıp gitme içgüdümlün o derece güçlü olduğu bir anda direnmemi ve orada kalmamı sağlayan o resim.

“Ya hapse girersen,” diyor Fabian. “O zaman beni o eve geri gönderirler!”

“Hayır, oraya asla dönmeyeceksin.”

Ne kadar zaman geçiyor, ne kadar zamandır birlikte mutfaktayız, bilmiyorum ama pencerenin dışındaki karanlık belli belirsiz gölgelerden yoğun bir siyaha dönüyor. Çıkmaza bir arabanın dönmesiyle mutfağı farların ışığı dolduruyor.

“Peter!”

Kapının yumruklanmaya başlamasıyla Fabian koşarak odasına çıkıyor.

“Aç kapıyı!” diye kükrüyor Peter.

“Seni burada istemiyorum!” diye bağıyorum.

Kapının iki tarafında burun buruna duruyoruz.

“Sadece beş dakika istiyorum.”

Kararsız kalıyorum. Komşuları düşünüyorum. Zaten uyanık olmayan kim varsa uyandırıyor.

Kilidi açınca, Peter dosdoğru içeri giriyor ve bana sarılıyor.

“Kes şunu,” diyorum onu iterek. “Ne istiyorsun?”

Kocaman elleriyle yanaklarımı tutuyor.

“Hadi ama. *Benim.*”

Keten gömleğinin üst düğmelerini iliklememiş, kollarını dirseklerine kadar katlamış. Günlerdir tıraş olmamış.

“Artık buraya gelmeni istemiyorum.”

“Hey,” diyor. “Şu anda güçlü olmak zorunda değilsin.”

Peter yanağımdaki bir tutam saç eliyle düzeltirken gözlerimi kapatıyorum ve karşı koymaya çalışıyorum.

“Bana ihtiyacın var,” diyor. “Birbirimize ihtiyacımız var. Bırak senin ve Fabian’ın yanında olayım.”

Ara sıra duyduğum aynı baştan çıkarıcı şarkı, hayatım boyunca hissettiğim aynı okşamalar.

Ama ben artık başka biriyim.

“Dedektiflerin beni de sorgulayacaklarını biliyorsun, değil mi?” diyor.

“Niye böyle bir şey yapsınlar?”

Dinlemiyor.

“Söylenmesi gerekenleri söyleyebilirim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

“Kes şunu! Zaten polise her şeyi anlattım, itiraf ettim ve yaptığımdan sorumluyum.”

“Çocuk Koruma Fabian’ı senden tekrar alacak,” diyor Peter.

Silkelenip elinden kurtuluyorum, itip geçiyorum ve ön kapıyı karanlığa açıyorum.

“Dışarı!”

“Hadi ama,” diyor, bu defa daha yumuşak bir sesle. “Bu süreci yalnız başına yaşamak zorunda değilsin.”

“Yalnız değilim.”

Peter belli belirsiz gülümsüyor, sora gözlerinde alevler beliriyor ve sesi yeniden sertleşiyor.

“Micke’yi mi kastediyorsun?”

“Kes,” diyorum.

“Biliyordum. Onunla sevişiyorsun!”

“Çık dışarı! Hemen!” diyorum.

Karşı tarafta, Åke ve Gun-Britt’in penceresinde ışık var. En kötü durumda, çıkmazı koşarak geçer, yanlarına giderim.

“Bianca’yı öldürmeye mi çalıştın?” diye soruyor Peter.

“Delirdin mi sen?”

Ciddi olamaz.

“Ondan kurtulmak için fırsat buldun.”

“Delirmişsin,” diyorum. “Olanların kaza olduğunu anlıyorsun

herhalde! Cidden, Bianca'ya kasten zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Pis pis gülüyor, üst bacak kaslarını geriliyor, gerekirse taşaklarına tekme basmaya hazırlanıyorum.

"Git!"

Gözlerini dikip bana bakıyor, ağzı açık. İleriye doğru birkaç adım atıyor.

"Seni seviyorum."

Kelimelerinden nefret akıyor.

Geri geri gidiyorum.

"Ama buna değmezsin," diyor.

O anda Fabian arkasında duran kapıyı hızla açıyor. Elinde beyzbol sopası var.

"Bizi rahat bırak!"

İleri geri sallanıyor, burnundan soluyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Deliye dönmüş halde.

"Yoksa?" diyor Peter. "O elindekiyle bana vurur musun? Sen sineği bile incitemezsin, tanrı aşkına!"

Sopa Fabian'ın elinde titriyor. Benim de her yerim titriyor.

Peter birkaç saniye tereddüt ediyor, sonra bana sürtünerek geçip, serin karanlığa çıkıyor. Hızlıca kapıyı çekip kapatıyorum ve kilitliyorum. Beyzbol sopası yere düşüyor.

Fabian'la birbirimize dokunmadan, bir anneyle oğlu ne kadar yakın durabilirse, o kadar yakın duruyoruz. O ilkel öfke ağır ağır vücudunu terk ediyor.

Dışarıda bir araba motoru çalışıyor.

34. Mikael

Kazadan Önce

2016 Yazı

Jacqueline'in kırkıncı doğum gününden sonraki sabah geç saatte kadar uyudum; çocukların üzerimde trambolin gibi zıplamasıyla uyandım. Zıp zıp zıplıyorlar, karnıma düşüyorlar ve kollarımın altını gıdıklıyorlardı.

"Uyan baba!" dedi William. "Pankek istiyoruz."

"Kurbağam öldü," dedi Bella üzüntüyle.

Kafamın içi çimento mikseri gibiydi ama yataktan kalkmak ve kahvaltı hazırlamaktan başka şansım yoktu.

Bianca, ayakları çıplak, bornozuyla mutfak adasında oturuyordu.

"Günaydın," dedi öperek.

Kahve makinesi şimdiden fokurdamaya başlamıştı, ben de pankek hamurunu hazırlamaya başladım.

"Demek, şu Peter denen adam," dedi Bianca. "Biraz deli gibi."

"Ola da oldukça rahatsız edici davrandı."

"Evet, ama kendisini savunmak zorunda kaldı. Peter neredey-

se yere yapıştırıcaktı onu. Bir polis memurunun mantıklı davran-
mamasını düşününce.”

Kahvenin tamamı demlenmeden, demlikten bir fincan kahve
arakladım; damlalar pijama pantolonuma sıçradı.

“Sanki on dört yaş doğum günü partisinde gibiydik;” dedi Bi-
anca kahve lekelerini ıslak peçete ile silerken.

“Jacqueline, Peter’da ne buluyor anlamıyorum,” dedim.

Bianca silmeme yardımcı oldu.

“Daha çok Fabian için üzülüyorum. O iki manyakla aynı evde
yaşamak zorunda olduğunu düşünsene.”

Yardım ve yataklık suçundan bahsediyor gibi gelmişti. San-
ki Peter’in münasebetsizliği Jacqueline’e sıçramış gibi. Birazcık
kıskançlık sezmiştim. Herhalde Jacqueline’le dans ettiğim için.
Epeyce sarhoştu ve gereksiz flörtöz davranıyordu.

“Benim için site partileri bitmiştir,” dedi Bianca ayağa kal-
karken.

Kollarımı arkadan ona doladım, köprücük kemiğini okşadım,
oradan göğüslerine doğru indim.

“Baştan beri seni dinlemeliydim,” dedim. “Komşularla takıl-
mak tehlikeli.”

Boynunu öpünce gerginleşti ve beline dayanırken sertleştim.

O anda, Jacqueline’le dansımız zihnimden geçti. Görüntüle-
ri aklımdan silmek için gözlerimi kırıştırdım. Bedenimi karıma
bastırılmışken başka birini nasıl düşünebiliyordum?

Bianca’nın cep telefonu bipledi ve şifresini girdiğinde ekran-
daki bildirim Ola’dan yeni bir mesaj geldiği dedikodusunu ileti-
yordu.

“Ne diyor?” diye sordum.

“Dün olayların geldiği noktadan pişman. Ama uzun zamandır
Peter ve Jacqueline’nin hasta tipler olduğunu söylüyordu.”

Ola'nın tarafını hiç eleştirmeden tutuyor olması beni rahatsız etmişti. O da Peter kadar uygunsuz davranmıştı.

"Ola'nın saldırıda bulunmakla suçlandığını unutmadın değil mi?"

Bianca gerildi ve teni ellerimin altında buz kesti. Hemen ellerimi gevşettim.

"Sıra dışı bir durummuş o," dedi. "Ola'nın sinirlenmesini anlayabiliyorum."

"Sinirli, evet. Ama yaptığı başka bir şeydi, değil mi?"

Gerçekten onu savunacak mıydı? Aldığı cezadan bahsettiği zaman dehşete düşmüş gibi konuşmuştu. Ola'nın demans hastası annesinin yanına geldiğini, evde bakım hizmetleri görevlisi varken kadını yatağında idrar gölü içinde bulduğunu anlattı. Yirmi yaşında bir geçici görevli olan davacının ifadesinde annesinin bezini daha önce değiştirdiğini ve tekrar yapmaya yetkisinin olmadığını ve Ola'nın yapması gerektiğini açıkladığında Ola'nın sinirlendiğini söylemişti. Mahkeme, genç bakıcıya saldırmış, onu duvara itmiş ve alnının ortasına tükürmüştü olduğu için Ola'nın saldırıda bulunmaktan suçlu olduğuna şüpheye yer olmayacak şekilde hükmetmişti.

"Söz konusu senin annen olsaydı?" dedi Bianca, belinde duran ellerimi gevşeterek.

"Tabii ki berbat bir durum. Ama bakıcının suçu olduğu da söylenemez. Ayrıca şiddet hiçbir zaman çözüm değildir, değil mi?"

"Tabii ki değildir."

Bianca kahvenin geri kalanını kendisine aldı ve kahve makinesini kapattı.

Ola aklını mı karıştırıyordu? Stockholm'de okulda kendimi kaybettiğimde bana hiç anlayış göstermemişti. Hiç mi hiç acıma-

miştı. Benzer bir şey yapacak olursam, çocukları alıp beni terk edeceğini söylemişti.

Dizlerimin üstüne çöküp bir şans daha vermesi için yalvarmışım. Ve hata yapmamın sorumluluğunu almışım. Şiddet her koşulda yanlıştır.

Belli ki Ola Nilsson için başka kurallar geçerliydi.

Tamam, Bianca'ya yeni bir iş ayarlamıştı. Bunun için ben de minnettardım. O zamandan beri daha mutlu, daha sağlıklı görünüyordu. Ama yine de.

“Ola'ya karşı borçlu mu hissediyorsun?” diye sordum. “İşi sadece onun sayesinde almadın. Sen gerçekten yetenekli bir emlakçısın, bulabileceklerinin en iyisisin aşkım.”

İsteksizce gülümsedi.

“Teşekkürler.”

İçimde birbirimize yalan söylemeye başladığımıza dair tuhaf bir his vardı. Sadece birbirimize değil, kendimize de.

Çocuklar uykuya dalıp, çatıların üzerinde gökyüzü alacakaranlığa dönünce divandan ancak sıyrılıp kalkabildim ve üzeri kahve lekeli pijama pantolonumu çıkarabildim.

“Gideyim de hayatımı kontrol altına alayım,” dedim.

Bianca şaşkınlıkla gülümsedi.

“Şimdi mi? İç çamaşırlarınla mı?”

“Koşmak için dışarı çıkıyorum.”

Aslında canım hiç istemiyordu ama bu duygunun beni yenmesine izin vermeyecektim. Koca bir yaz gününü divanda akşamdan kalma geçirdiğimiz zamanlar geçmişte kalmıştı. Ben artık yetişkin bir adamdım, babaydım.

Üzerime giderek daha çok yapışan koşu taytımla çıkmaza

doğru ilerlerken, Jacqueline'in bahçesine bir göz attım. Şişeler, teneke kutular ve kadehler her yere dağılmıştı. Ezilmiş çimenlerde sönmüş balonlar ve konfeti vardı.

Ortalık bu halde bırakılmaz. Neden toparlamadı acaba?

Yaya yoluna doğru yürümeye devam edecektim ki, evin yanında bir bahçe koltuğunda Jacqueline'in oturduğunu fark ettim.

"Selam," dedim.

Cevap vermedi. Koyu renk güneş gözlüğü takmıştı. Berbat hissettiği belliydi. Uyuyor muydu acaba?

"Jacqueline?"

Bahçe kapısını açtım ve içeri girdim.

"Nasılsın?"

Toparlandı, ayağa kalktı ve güneş gözlüğünü kaldırdı. Uykulu görünüyordu, makyajsızdı ve saçları darmadağındı.

"Kusura bakma..." dedi. "Çok utanıyorum."

Ciğerlerini havayla doldurdu. Alt dudağı titredi ve nefesini vermeden önce yüzü sanki bin parçaya ayrıldı.

"Nasılsın?"

Ona doğru birkaç adım attım. Ne yapmam gerekiyordu?

"Dün her şey çok kötü gitti. Ne biçim fiyasko ama."

"Takma kafana. Belki biraz su içsen iyi olur. Hadi, seninle içeri geleyim."

Salondaki masada zaten bir bardak vardı. Birkaç yudum aldı, divanın kenarına oturdu ve serçe parmağıyla gözlerindeki yaşları sildi.

"Galiba özürlüyüm ben."

"Ne demek istiyorsun?"

Kuru kuru güldü.

"Bende yanlış bir şeyler var. Tüm ilişkilerimi sabote etmeme neden olan psikolojik bir bozukluk."

Dilimi ısınyordum. Asıl sorun büyük ihtimalle h d k tiplerle ilişkiye girmesiydi.

“Aşk kolay değildir,” dedim onun yerine.

“Keşke Fabian gibi olsaydım. Bu gibi şeyleri benim kadar umursamaz o,” dedi Jacqueline. “Ya da senin gibi olsaydım: on beş dakikada bir yeni bir drama yaratmayan normal biri.”

“Bunu iltifat kabul ediyorum,” dedim.

“O amaçla söyledim.”

Bana bakışını rahatlama olarak yorumlamıştım ama altında başka bir şey vardı, daha acı dolu bir şey, hayal kırıklığı.

“Ben böyle değilim,” dedi. “Bu tür şeyleri neredeyse hiç tanımadığım biriyle konuşmak. Ya da bu tür şeyleri herhangi biriyle konuşmak.”

Büyük bir itirafta bulunuyordu. Başa çıkabilir miyim, bilmiyordum.

“Komşular başka ne içindir?” dedim. “şeker ödünç almak için mi?”

Yarı bulutlu gülümsemesine karşı koymak zordu.

“Kendimden çok yoruluyorum. Her şeyden. Belki de buralardan çok uzaklara taşınmamız ve yeni baştan başlamamız gerek.”

Tıpkı Bianca ve benim yaptığımız gibi.

“Fabian nerede?” diye sordum etrafa bakınırken.

Bu konuşmayı duymamalı.

“O... Biz...”

Jacqueline ayağa kalktı ve banyonun kapısını işaret etti.

“İçeride.”

Kapının kilitli olduğunu gösteren kırmızı boyaya baktım.

“Ona çok sinirlendim,” dedi Jacqueline. “Tanrım, her şeyin cezasını Fabian ekiyor.”

“Onu banyoya mı kilitledin?”

Jacqueline başını çevirdi.

“Sadece içeriden kilitleniyor tabii ki.”

9C’den Andy’nin yaptığı açıklamanın aynısı.

“Ona ceza vermek anlamsız. İçeride olmaktan memnun,” dedi Jacqueline. “Ya da odasından çıkmasını yasaklasam? İçeride onlarca yıl kalsa sorun etmez. Ne yapmam lazım? Ona ceza verebilmeliyim. Başka türlü nasıl öğrenir?”

Beni ilgilendirmiyordu; Fabian gibi ergenlik çağında bir çocukla yaşamak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama içimden bir ses bunun kesinlikle doğru yöntem olmadığını söylüyordu.

“Onunla konuşsan olmaz mı? Orta yol bulmaya çalışsan?”

Çok bilmiş bir pislik gibi hissettim kendimi.

“Denemediğim şey kalmadı.”

Jacqueline derin bir iç çekince, bir tutam saç yüzüne düştü. Onun için üzülmüştüm ama ne yapabilirdim ki? Selander ailesinin işlerine daha fazla karışmak istemiyordum.

“Okuldaki rehber öğretmenle konuşabilirim,” dedim. “Bununla bağlantılı psikolojik ...”

Jacqueline elini havaya kaldırıp durmamı işaret etti.

“Teşekkürler ama hiç anlamı yok. Tüm bunları zaten yaşadık ve Fabian artık kabul etmiyor.”

“Ben...”

Ön kapıya doğru anlamlı bir bakış attım.

“Koşmak için dışarı çıkmıştım.”

“Tekrar özür dilerim,” dedi. “Dinlediğin için teşekkür ederim. Dünyanın en geri zekâlı insanı gibi hissediyorum kendimi.”

“Etme,” dedim. “Hep daha kötü biri vardır.”

Güldüğünü görmek güzeldi. Koşu sırasında ondan ve Fabi-

an'dan başka bir şey düşünemedim. Onu kilitli banyoda, kâkülleri gözlerine düşmüş halde otururken görebiliyordum. Jacqueline'in yaşadığı ıstırapı ve moralsizliği. Koşu boyunca podcast açık olmasına rağmen, kırk dakika sonra bahçeye adım attığımda dinlediğim bölümde neden bahsedildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

15 numaranın önünde, Peter'ın arabası oldukça kötü park edilmiş halde duruyordu.

Bianca'nın yanına divana çöktüğümde bitkin haldeydim. Nefesim düzelinceye kadar ona Jacqueline'i, bahçenin savaş alanı gibi olduğunu, ne kadar yıkılmış halde olduğunu ve Fabian'ı banyoya kapattığını anlattım.

"Onu banyoya mı kilitlemiş? Gerçekten mi?"

Bianca şaşırıp kalmıştı.

"Hastalıklı hali giderek daha beter oluyor."

Aynı fikirdeydim.

"Bu insanların hayatına daha fazla girmemeliyiz bence," dedi Bianca.

"Daha kuzeye, Lappland'e taşınma şansımız hâlâ var," dedim.

Dik dik baktı. Ağzının kenarları kıpırdamadı bile.

"Onu çocuk korumaya şikâyet etmek lazım."

35. Mikael

Kazadan Sonra

15 Ekim 2017, Pazar

“Neden uyanmıyor?” diye soruyor Bella. “Eve şimdi gitmek istiyorum.”

Bianca’nın yatağının önünde, kucagımda oturuyor.

“Anne, hemen uyan. Lütfen.”

Zaman akıp giderken yanağına okşuyorum.

Bianca ile ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum. Åhléns mağazasına kısa bir iş için uğramıştım ve erkek reyonuna girmiştım.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi arkamdan bir ses.

Gülümseyerek karşılık verecek ve uzaklaşacaktım ama arkamı döndüğümde dünyanın en büyüğü yeşil bakışlarıyla karşılaştım. Yüzlerce dolarlık kıyafet satın aldım ve sonrasında günlerce kendime söylendim çünkü numarasını istememiştım. Neyse ki, en azından nerede çalıştığını biliyordum.

Sonraki hafta, sürekli şehir içinde işler uydurmuş ve göz ucuyla da olsa onu görebilmek için Åhléns’e girmiştım. Kıyafet rafının arkasına saklanmış kasayı gözetliyordum ki, birden bana doğru geldi.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Aynı harika gülümseme. Donakaldım, söyleyecek bir şey bulamadım. Sonunda beni hatırlayıp hatırlamadığını sordum.

“Hayır, hatırlamalı mıyım?”

Ben saçma sapan açıklamalar yapmaya koyulmuşken Bianca dudaklarının kenarlarında minik gülümseme kıpırtılarıyla bana bakıyordu. Nihayet, teklifi araya sıkıştırabildim: Bir ara benimle kahve içmek ister miydi?

İki hafta sonra, kahvemizi içmiş, yürüyüş yapmış ve evimin balkonunda romantik bir akşam yemeği yemişken, Bianca tabii ki Ahléns’de beni tanıdığını itiraf etti. İlk karşılaşmamızdan sonra beni defalarca düşünmüştü.

Sonraki yaz Sardinya’ya tatile gittik ve o zamandan beri birbirimizden hiç ayrılmadık.

“Babacım,” diyor Bella, elini çeneme koyarak.

Korkulu bakışlarım gözlerinden yansıyor. Beni daha önce neredeyse hiç ağlarken görmedi.

“Annem ne zaman bizimle eve gelebilecek?” diye soruyor.

Cevabım boğazımda parçalanıyor ve ağızımdan kekeleyerek ıstırap şeklinde çıkıyor.

“Ben...şey...bilmiyorum.”

Bu bekleyiş. Zıplarken havada kalmak ve yere inememek gibi.

“Ben film seyretmek istiyorum,” diyor William.

Bella kucağımdan yanına zıplıyor.

“Ben de.”

Sienna tablette *Gürültülü Köyün Çocukları*’nı açıyor ve Astrid Lindgren’in sıcak sesi makinelerin seslerini bölüyor.

Az sonra bir erkek hemşire geliyor ve sessizce selam veriyor. Çocukların üzerinden uzanıyor, jaluziyi kaldırıyor ve otuz saniyelğine içeri temiz hava alıyor.

“Şimdiden karanlık oldu,” diye iç geçiriyor.

Benim açımdan hiç önemi yok. Bu oda hep karanlık. Artık zaman yok, ışık çok uzakta.

Hemşire kapıda duruyor ve biriyle selamlaşıyor. Kısa birkaç cümle konuşuyorlar, sonra odaya dönüyor.

“Ziyaretçiniz var.”

Daha düşünmeye fırsatım bile olmadan Ola’yı karşımda buluyorum. Gömleğini en tepeye kadar iliklemiş, gözlük camları buğulu.

Onu burada istemiyorum.

“Ne istiyorsun?”

Sandalyemden hızla kalkıyorum.

“Merhaba, Ola,” diyor Bella, tableten başını kaldırarak.

Çocukların iyiliği için kendimi kontrol etmeliyim.

“Çiçek aldım,” diyor Ola, “ama buraya getirilmiyor.”

Sienna’ya elini uzatıyor ve kendini tanıtıyor.

“Uzun kalmayacağım. Sadece durumunun ne olduğunu görmek istedim.”

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ama olay çıkarmayacağım. Burada olmaz, şimdi olmaz.

Ola yatağın yanında duruyor ve Bianca’ya bakıyor.

“Doktorlar ne diyorlar?” diye soruyor.

“Tek yapabildiğimiz beklemek ve görmek.”

“Anlaşılır gibi değil,” diyor elini ağzına götürerek.

“En iyisi sen git,” diyorum.

Başıyla onaylıyor. Durup Bianca’ya kısacık bir an daha bakıyor. Giderken ben de arkasından koridora çıkıyorum.

“Jacqueline’le konuştun mu?” diye soruyorum.

“Çok az.”

“Neden o arabayı almış? BMW? Hep eski, döküntü arabaları kullanır.”

Ola omuz silkiyor.

“Fabian BMWlere takıntılı.”

Bunu biliyorum. Ama yine de. Öyle bir arabayı almaya gücü nasıl yetti?

“Onu asla affetmeyeceğim,” diyorum.

“Anlıyorum.”

“Bianca’yı nasıl görmez? İçkili miymiş?”

Ola parkasının fermuarını çekiyor.

“İçkiyi bıraktı. Rehabilitasyondan eve yeni dönmüştü.”

Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor. Jacqueline alkol etkisinde değildi. Kendindeydi, duyularını tamamen kontrol edebilir haldeydi.

“Çok hızlı kullanıyordu mutlaka. Jacqueline mahalle içinde her zaman tam bir geri zekâlı gibi araba kullanır.”

“Mümkündür,” diyor Ola.

Aldırmaz hali beni hasta ediyor.

“Bianca içeride yatıyor ve bir daha uyanabilecek mi, bilmiyoruz. Bunu anlıyor musun?”

Ensesine bakıyorum. Bir yerde, parmaklarını doğru yere bastırırsan insanın altı saniyede bayılacağını duymuştum.

“Umarım hapse girer,” diyorum.

Ola fermuarını bir aşağı bir yukarı çekip duruyor.

“Sanmıyorum,” diyor. “Dikkatsiz araç kullanma sonucu bedensel yaralanmaya neden olma. Para cezası alır sanırım.”

“Hayır. Birini komalık edecek şekilde ezip, sadece para cezası ile kurtulamazsın.”

Jacqueline’in kayda değer bir ceza almasının neden o kadar

önemli olduğunu bilmiyorum. İlkel bir duygu ve bu duyguyla başlamakta zorlanıyorum ama intikam ve adalet düşünceleri beni rahat bırakmıyor.

“Gideyim artık,” diyor Ola.

“Teşekkürler.”

Tam o anda Sienna kapıyı açıyor.

“Bekle,” diyor. “Sana bir şey sormam gerek.”

Dışarı çıkıyor, kapıya arkası dönük duruyor.

“Bianca geçen yaz bana Jacqueline’den korktuğunu söyledi. Ona endişelenmesine neden olacak şeyler söylemişsin.”

Ola fermuarı bırakıyor ve bakışları koridorun ilerisine doğru dalıyor.

“Şey, bilmiyorum. Ne söylemiş olabilirim?”

“Jacqueline’in Micke’nin peşinde olduğunu düşünüyormuşsun. Bianca evliliğinin bitmesinden, ailesinin dağılmasından endişeleniyordu.

Sözleri başımın tepesine çekiç gibi iniyor.

“Ne çok saçmalamışsın,” diyorum Ola’ya.

“Sadece Jacqueline’in bana ne yaptığını anlattım. Bianca kendisi çıkarımlarda bulunmuş olabilir.”

Arkasındaki kapının açılmasıyla Sienna neredeyse düşecek gibi oluyor.

“Babacım?” diyor Bella. “Ne yapıyorsunuz?”

Hepimize birer birer bakıyor.

“Ola gidiyordu,” diyorum.

O sırada Doktor Arif başka bir kapıdan çıkıyor.

“Nasılsınız?”

Sienna cevap veriyor ama ne dediğini duymuyorum. Ola asansörlere doğru gözden kayboluncaya kadar Arif’e doğru dönüyorum.

“Bazı testler yapacağım,” diyor doktor. “Siz tabii ki orada bulunabilirsiniz ama çocukların aile bekleme alanında beklemesi iyi olacaktır.”

Bella endişeli görünüyor. Tabletinde Gürültülü Köyün Çocukları festival için dikilmiş direğin etrafında dans ediyorlar.

“Ne gibi testler?” diye soruyorum.

Doktor Arif, Bella’ya bakıyor ve sesini alçaltıyor.

“Bianca’ya nasıl tepki gösterdiğini görmek için çeşitli uyaranlar vereceğim, acı da buna dahil. Uyanmaya yakın olduğuna dair herhangi bir işaret göremiyoruz.”

36. Fabian

Kazadan Önce

2016 Sonbaharı

Belki de sadece şansım kötü. Öğretmenler sendikasında başka yerlerden daha fazla geri zekâlı olacak değil ya. Buna rağmen, el ve ayak parmaklarımla sayabileceğimden daha fazla geri zekâlıya maruz kaldım.

İçlerinden sadece Helmer'ı gerçekten seviyordum, ilkokuldaki özel eğitim öğretmenimdi. Kapısında "C1" yazan ama herkesin "Spastikler odası" dediği odada savaş oyunu ve Çılgın Sekizler oynardık. Kâğıt oyunları, ödevlerimi her zaman diğerlerinden çok önce bitirdiğim için aldığım ödüldü. Helmer da ben de, tabii ki, özel eğitim öğretmenine ihtiyacım olmadığını anlamıştık. Sadece öğretmenlerin beni sınıftan çıkarmalarının bir yoluydu bu.

Ama Helmer işi bıraktı, emekli oldu ve yerine yeni öğretmenler geldi. Dangalaklar ordusu.

Şimdi sekizinci sınıftayım. Özgürlüğe sadece bir buçuk yıl kaldı. Öğretmenlerin çoğu şimdiden lise hakkında vaaz verip duruyor, doğru programa yerleşmek istiyorsak notlarımız ne kadar önemliymiş de, falan filan. Sıkılmışım liseyi.

Büyümenin en iyi tarafı okuldan kaçmanın kolaylaşması. Cep telefonunda yalandan dişçi randevusu ayarlarsın, anksiyeteni bahane edersin ya da rehberlik öğretmeniyle konuşman gerektiğini söylersin. Bazı öğretmenler yoklama bile almaz. Bazen kütüphaneye gidiyorum ve at suratlı Frida sınıftakilere sürdürülebilirlik ve küresel ısınma hakkındaki zırvalarla işkence ederken, ben oyun oynuyorum ya da YouTube’da geziniyorum.

İsveççe dersinde öğretmenimiz Kenneth şişko ve kel. Galiba hayali yazar olmalı. Şimdi onun yerine sınıfın yüzde doksanın tahammül bile edemediği kolay okuma kitaplarının özetlerinde, yanlış yazılmış bileşik kelimeleri düzeltiyor.

Müzik dersine giren Roine taş devrinden kalma uzun saçlı moruğun teki, ne gözü görür ne kulağı duyar. Matte-Matik’in okulda üç oğlu var, karısı Tenerife’ye taşındı. Herkes hafta sonlarını Malmö’de travesti olarak geçirdiğini söylüyor.

Ve bir de Micke var tabii. Andy’le olan o karmaşadan önce neredeyse herkes onu çok seviyordu. Şimdi insanlar gölge tarafları olduğunu söylüyor. Bir yanım Micke’nin kovulmasını istiyor çünkü onu komşu olarak, öğretmen olduğundan daha çok seviyorum.

En kötüsü yine de Bayan Pembe. Asıl adı Majros, kulağa domuz adı gibi geliyor, İngilizce öğretmeni. Her gün pembe renk giyiyor.

Bayan Pembe için dünyanın en kötü şeyi öğrencilerinin herhangi bir kelimeyi Amerikan aksanıyla söylemesi.

“Doğru telaffuz bu değil.”

Neredeyse benden mem yapın diye yalvaracak.

Sınıf sohbet grubunda mem yapıp paylaştım ve çok geçmeden neredeyse viral oldu ve tabii okul müdürüne kadar gitti.

“Doğru mu bu?” dedi annem. “Bunu gerçekten sen mi yaptın?”

Kızgın tabii ki, ama içten içe, yaptığımdan etkilendi; itiraf etmese bile.

“Sadece bir şaka,” diyorum annem ekrandaki görseli büyütürken.

İsveç çocuk kitaplarındaki inek karakteri Mamma Mu’yu kes-tim ve pembeye boyadım. Sonra Majros’un, yani Bayan Pem-be’nin suratını photoshop yaptım. *Doğru telaffuz bu değil*. En gü-zeli de, sesi bozmuş olmamdı; *telaffuz* kelimesini yanlış telaffuz ediyordu.

“Kadın diktatörün teki anne. Bütün sınıf ondan nefret ediyor.”

“Ne yaptığı ya da kim olduğu fark etmez, Fabian. Böyle bir şey hiçbir yerde kabul edilemez. Kabalık yapmak asla doğru de-ğildir.”

Üç hafta bilgisayar yasak, internet yasak, cep telefonu kulla-nabileceğim.

“Onun yerine banyoda otursam olmaz mı?”

Annem kabul etmiyor.

Ama yine de, daha hafta bitmeden bilgisayarımı geri verece-ğini biliyorum.

Annemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama bu defa yaptığımı de-ğiyor. Okulda herkes bana öncekinden farklı bakıyor. Sırtıma pat pat vuruyorlar ve tezahürat yapıyorlar. Do-kuzuncu sınıftan bazı çocuklar bana “kral” diyor, yaptığım memi can alıcı buluyorlar. Üstelik geçen hafta Bayan Pembe sınıfta kimsenin telaffuzundan şikâyet etmedi.

Birkaç hafta sonra yeni bir drama yaşanıyor. Annemi okula çağırıyorlar.

“Daha fazla toplantı istemiyorum, Fabian. Kaldıramıyorum!”

Büyük bir hayal kırıklığıym ben.

Annem her zaman benim için savaşı. Tüm bu yıllar boyunca, tüm bu toplantılarda. Dinlemek zorunda kaldığı ve karşı çıktığı tüm öğretmenlere ve rehber öğretmenlere karşı. O benim askerim.

Fabian işlerin böyle olmasını istiyorsa, o zaman böyle olacak.

Okul koca bir şaka gibi. Baktan bir hapisane. İnsanın bilmesi gereken her şey zaten internette var.

Sınıfın duvarında asılı posterde *Kendin ol, diğer karakterler kapıldı* yazıyor.

Herkes aynı şeyi düşünüyorsa kimse düşünmüyor demektir.

Arasan daha saçma bir laf bulamazsın.

Burada ne yapıyorum? Tamirhanede çalışacağım ben. Nasıl bongo oynanır, münazara konuşması nasıl yazılır ya da küpün köşegeni nasıl hesaplanır öğrenmeme gerek yok.

“Bu defa ne oldu?” diye soruyor annem konferans salonunda otururken. “Majros konusunun hallolduğunu sanıyordum.”

Bir süredir ayakta durmuş annemin göğüslerini dikizleyen okul müdürü nihayet bakışlarını yukarıya çevirebildi.

“Evet, evet. Fabian, Majros’dan özür diledi. Bu defa toplantıyı isteyen Kenneth.”

Kenneth karşımızda oturmuş parmaklarıyla masayı dövüyor. Sınıf öğretmenim ve bana kesinlikle *Family Guy*’daki babayı hatırlatıyor.

“Fabian’ın eğitim geleceğini konuşmamız gerektiğini düşündüm.”

Kenneth anneme bakıyor, annemse giderek daha çok sinirleniyor.

“Bu konuyu defalarca konuştuk. Söyleyecek ne kaldı?”

Müdür kravatını çekiştiriyor; kıcından bezi çıkarılır çıkarılmaz pipisini tutan bebekler gibi.

“Sence okul nasıl gidiyor, Fabian?” diye soruyor.

“İyi,” diyorum omuz silkerek.

Gerçekle başa çıkamazlar.

“Anladığım kadarıyla Fabian tüm kazanımları tutturuyor,” diyor annem. “Ülke genelindeki testlerde de çok iyi sonuçlar aldı.”

“Elbette,” deyip başını aşağı yukarı sallıyor Kenneth. “Dersleriyle ilgili sorunu yok.”

“Konu *sosyal çevre*,” diyor müdür. “Eminim biliyorsunuz, bölgemizde bir alternatif okul var.”

Annem hemen saldırıya geçiyor.

“Fabian okul değiştirmeyecek.”

Gün boyu şarap içmiş. Sesinden anlayabiliyorum.

“Okulda çok fazla çatışma yaşadı,” diyor Kenneth. “Hem öğretmenlerle hem de öğrencilerle. Sence neden böyle oluyor, Fabian?”

Çünkü hepsi aptal.

Ama tabii bunu sesli söylemiyorum.

“Aslında bilmiyorum.”

“Başka bir seçenek de Fabian’a bir paraprofesyonel atanması,” diyor Kenneth.

Müdür söylediğinden hoşlanmıyor. Paraprofesyoneller pahalıya mal olur.

“Bunu daha önce konuştuk,” diyor annem. “Fabian paraprofesyonelle çalışmak istemiyor.”

Tüm paraprofesyoneller aynı. Öğretmen okulundan terk, devlet yardımı alabilmek için çalışması gereken kafası karışık sanatçı bozuntusu tipler. Çalışmaktan çok cep telefonlarıyla ilgilenirler. Okulda sürekli öyle biriyle dip dibe olmaya kim katlanabilir?

“Bir şeylerin değişmesi gerekiyor,” diyor Kenneth.

Müdür bana bakıyor.

“Öğretmenler arasında özellikle güvendiğin kimse var mı?”

Üçü de bana bakıyorlar. Müdürün aradığının ne olduğundan çok emin değilim. Kendimden başka kimseye güvenmem ben.

“Micke?” diyor annem.

“Ya, şey, olabilir.”

Micke iyidir. Benim tarafımda. Aslında gerçekten önemsediyiğini düşünüyorum.

“Mikael Andersson mı?” diyor müdür, nihayet kravatını bırakmayı becerince. “Beden eğitimi öğretmeni mi?”

“Beden eğitimi sevmeyi sevmediğini sanıyordum,” diyor Kenneth.

“Sevmiyorum.”

Annemle birbirimize gülümsüyoruz. İkimiz de Micke’yi seviyoruz, en azından o kadarını biliyorum.

“Mikael’le konuşabilirim,” diyor müdür. “Diğer bazı görevlerini üzerinden alırsam Fabian’a danışman olabilir. Buna ne dersiniz?”

Annemin keyfi yerine geliyor.

“Ne dersin?” diye bana soruyor.

Danışman mı? Ne anlama geldiğini pek bilmiyorum. Ama Micke ile yakınlaşma fırsatı.

“Uygun herhalde.”

“O halde bu planı uyguluyoruz,” diyor müdür.

Ayağa kalkıp elini anneme doğru uzatıyor. Bir an için ona sarılacakmış gibi duruyor.

37. Mikael

Kazadan Önce

2016 Sonbaharı

Bianca eve geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Çocuklarla ben, yemeğimizi yemiştik, kalanlar da ocağın üstündeki tencerede, üzeri alüminyum folyoyla örtülü duruyordu.

“Şu ana kadarki en iyi satış sözleşmesini imzaladım!” diye seslendi Bianca holden. “Liste fiyatının yüzde elli üstünde! Patron şampanya açtı!”

“Harika, aşkım!”

Ona sarıldım.

Emlak şirketini değiştirdiğinden beri çok şey değişmişti. Daha sağlıklı ve daha mutlu görünüyordu. Ama aynı zamanda artık daha az evde oluyordu ve o kadar stresliydi ki, bazı şeyleri unuttuyordu.

Yemeğin kalanını yerken, sattığı daire hakkında her şeyi, teklif edilen fiyatların yavaş yavaş tırmanıp sonunda nasıl tavan yaptığını, patronunun onu nasıl iltifatlara boğduğunu anlattı.

“Üzgünüm, durmadan konuşuyorum,” dedi kocaman bir bardak sütü içerken. “Senin günün nasıldı?”

“İyi,” dedim, “her zamanki gibi.”

Mutluluğunu gölgelemeden haberi nasıl vereceğimi bilemiyordum.

“Okul müdürü Fabian’a bir tür koçluk yapmamı istedi. Jacqueline’le ve Fabian’la toplantı yapmışlar ve güvendiği tek öğretmen olduğum sonucuna varmışlar.”

İki tarafı keskin bıçak gibiydi durum. Bir taraftan, Bianca’nın ne düşüneceğini biliyordum. Diğer taraftan, gurur duymamak elimde değildi.

“Şaka yapıyorsun herhalde?” dedi. “Onlarla gerekmedikçe ilişkimiz olmamasına karar verdiğimizizi sanıyordum.”

“Evet ama bu benim işimle ilgili.”

Fabian yıllardır başka herhangi bir yetişkinle bağ kurmamıştı. Hissettiği güveni silkeleyip atamazdım.

“Fazla kibar, saf ve sadesin aşkım,” dedi Bianca dudağındaki sütü peçeteyle silerek.

Altında gizlediği bir gülümseme vardı.

Beklediğimden çok daha iyi karşılamıştı. Herhalde bunun için sattığı daireye şükretmem gerekiyordu.

Duş alıp çarşafı değiştirdikten sonra, uzun uzun seviştik ve uykuya dalıncaya kadar sarılıp yattık.

O cumartesi günü Bianca, Lund’da üç ev göstermişti. Çocuklarla birlikte gidip onu aldık ve Skrylle’deki doğal parka gittik. Ormanda yürüyüş yaptık ve sopalara geçirdiğimiz sosisleri pişirdik.

Akşam, Bella da William da erken yattı. Bianca’yla divanda oturup *So Much Better* izlerken bir şişe İspanyol şarabı içtik.

Kapı çalınca önce birbirimize, sonra duvardaki saate baktık.

“Gecenin bu saatinde gelen kim?”

“Muhtemelen Fabian’dır; danışmanıyla görüşmek istediği bir şey vardır,” dedi Bianca vıcık vıcık alaycı bir tonla.

Birlikte kapı girişine gittik. Kapının diğer yanında Gun-Britt vardı.

“Bunun gerçek olduğuna inanamayacaksınız,” dedi.

“Yine ne oldu?”

“Jacqueline anaokulunda çalışmaya başlayacakmış.”

Bianca’yı hıçkırık tuttu.

“Bizim anaokulunda mı? Bella’nın?”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Gun-Britt sadece kah kah güldü.

Burada iki dedikodu kaynağı vardı. Biri *Köpinge Check* adlı Facebook grubuydu, diğeri de Bråkmakargatanlı Gun-Britt.

“Ama Jacqueline anaokulu öğretmeni değil!” dedim. “Daha önce posta dağıtımı işinde çalışmış.”

“Galiba lisedeyken çocuk ve boş zaman etkinlikleri dersi almış,” dedi Bianca. “Muhtemelen tek gereken budur.”

“İçeri gelebilir miyim?” dedi Gun-Britt. “Uzun kalmayacağım.”

İçeri adımını atmadan önce bir komplo teorisinden bahseder gibi parmağını havaya kaldırdı.

“Kimin dinleyeceğini asla bilemezsin.”

Delik kulak olmakla ün yapmış biri olarak risklerin farkında olduğu belliydi.

“Acaba Bella’nın sınıfında çalışacak mı,” dedim.

Bianca bana baktı.

“Umarım çalışmaz.”

“Çalışanlar için aranan şartların daha fazla olmaması tuhaf,” dedi Gun-Britt. “Jacqueline’e güvenilmez.”

“Neden öyle dedin?”

Tüm bu dedikodular beni rahatsız ediyordu. Gun-Britt ve Åke sürekli komşular olarak birbirimizi desteklemekten bahsediyordu ama fırsatını buldukları an Jacqueline ve Fabian'a olan nefretlerini kusuyorlardı.

"Bence adil davranmıyorsun," dedim. "Jacqueline neden anaokulunda çalışmasın?"

"Hadi ama. Kendin biliyorsun," dedi Bianca. "Jacqueline'in çocuk yetiştirme teknikleri için süper modern diyemeyiz. Fabian'ı banyoya kapatıyor."

"Onunla işinin kolay olduğunu sanmam," dedim.

"İçki de içiyor," dedi Gun-Britt. "Herkes biliyor."

Ona sırtımı döndüm ve Bianca'ya yaşlı kadının boğazını sıkmamak için kendimi zor tuttuğumu işaret ettim.

"Jacqueline'e karşı dikkatli olmanız gerektiğini anlamadınız mı?" dedi Gun-Britt. "Tıpkı Ola gibi."

"Ne?"

Yeniden ona baktım. Merakıma engel olamamıştım.

"İnanılmaz trajik, baştan sona," dedi Gun-Britt. "Mette-Louise'den, Ola'nın eşinden çok hoşlanmıştım."

"Ola'nın eşini tanıyor muydun?"

"Eski eşi," dedi Bianca.

"Buraya taşınır taşınmaz iyi arkadaş olmuştuk," dedi Gun-Britt. "Mette-Louise çok tatlıydı. Olanlardan sonra Ola'yı affetmem zaman aldı."

"O zaman Ola buraya taşındığında hâlâ evliydi?"

"Tabii."

Ben öyle anlamamıştım. Ama Bianca açısından yeni bir haber gibi görünmüyordu.

"Peki ne oldu?" diye sordum.

Gun-Britt dramatik bir yüz ifadesi takındı.

“Jacqueline.”

“Ne demek istiyorsun? Ola eşini Jacqueline’le mi aldattı?”

“Taşınmaya bile fırsat bulamadan,” dedi Gun-Britt. “Tadilat işlerinin ortasında. Mette-Louise yıkıldı tabii.”

Bianca anlayışlı görünüyordu. Olayların ne kadarını biliyordu?

“Mette-Louise evden taşınır taşınmaz, Jacqueline artık Ola’yı kesinlikle istemedi,” diye devam etti Gun-Britt. “Sanki onları mahvetmek istemiş gibi. Başarınca, artık eğlenceli gelmedi ona.”

Ola ve Jacqueline. Ola’nın evliliğini sabote mi etmiş?

“Dikkatli ol,” dedi Gun-Britt. “Jacqueline eline koluna hâkim olamaz. Postanedeki işinden de o yüzden kovuldu. O yüzden gözünüz üzerinde olsun.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

Beni kastediyordu. Gözetim altında tutulması gereken bendim.

Bu kocakarı gelmiş ve benim sadakatsiz olduğumu ima ediyordu.

“Ben hayvan değilim,” dedim. “Kendi tercihlerimi kendim yaparım.”

“Elbette,” dedi dedikoducu bunak. “Elbette.”

Benim için bu bardağı taşıran damla oldu.

“Ben yatmaya gidiyorum. Geç oldu.”

Merdivenlerde adımlarımın fazladan gürültü çıkardığından emin olmaya çalışıyordum. Bianca kapı önünde Gun-Britt’i uğurlarken ben de dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim.

Yatak odasına girdiğimde Bianca yatağın ucunda oturuyordu. Duvarın bir köşesinde, çirkin kahverengi duvar kâğıdı soyulmaya başlamıştı.

“Taşınmadan hemen önce boyamalıydık,” dedim. “Muhtemelen asla boyanmaz artık.”

“İcabına sonra bakarız,” dedi Bianca. “Şu anda yapamayacağım.”

Gözlerinin derinliklerine baktım. Ola ve Jacqueline’i düşündüm. Gun-Britt’in saçma sapan imalarını.

“Beni biliyorsun, ben asla ...”

Kelimenin kendisi bile karşı konulmaz bir direnç yaratıyordu.

Bianca gözlerini yere doğru çevirdi.

“Seni seviyorum,” dedim onun yerine.

Bana temkinli bakıyordu; dudaklarımız buluştu.

“Ben de seni seviyorum.”

38. Mikael

Kazadan Sonra

16 Ekim 2017, Pazartesi

Kalabalık aile bekleme odasında bir duvardan diğerine volta atarken dakikalar birbirini izliyor. Sienna, tabletlerinde mutlulukla Astrid Lindgren dünyasına dalmış olan çocuklarla birlikte oturuyor.

Pazar akşamı geç saatlerde Bianca'nın acıya tepki vermediğini öğrendik. Doktor Arif ağır ağır konuşmuş, ciddi bir ses tonuyla düzenli aralıklarla başka testler de yapacaklarını anlatmıştı.

Arafta, şimdiyle gelecek arasında bir boşlukta süzülüyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum ama bir taraftan da bilmek istemiyorum. Her şey şu anda duracak olsa, en azından hâlâ burada oluruz: Bianca, Bella, William ve ben. Burada ve şimdi. Bir, belki iki saniye sonra her şey için geç olabilir.

Beyin faaliyetini nasıl ölçersiniz? Yaşamı nasıl ölçersiniz?

Doktor Arif'i parmaklarının arasında ince ayar yapılmış bir aletle hayal ediyorum. Şu an geleceğimi ölçüyor.

Ölüm hakkında nadiren konuşurduk ama Bianca'nın babası öldüğünde, kaçınılmaz olanın kapısını açmak durumunda kalmıştık.

“Daha fazlası olmalı,” dedi Bianca.

“Var mıdır?”

Elinde babasının rengi solmuş bir vesikalık fotoğrafı vardı. Şimdi boynunda bir madalyonda taşıyor.

“Diğer türlü, tüm bunlar... çok... anlamsız.”

“Anlamsız değil,” dedim. “Hayat harika. Tadını çıkarman gerek.”

Yaptık mı? Tadını çıkardık mı? Çocuklarımıza ve gözlerinde parıldayan geleceğe baktım. Henüz hiçbir şey için geç değil.

“Biraz otur,” diyor Sienna.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. İçimde o kadar çok hareket var ki.

Cep telefonumdan Sydsvenskan gazetesini açıyorum ve en son haberleri okuyorum.

Cuma günü Köpinge’de gerçekleşen, otuzlu yaşlarında bir kadının ciddi yaralanmasıyla sonuçlanan trafik kazasında polis suç unsuru olmasından şüpheleniyor. Dikkatsiz araç kullanma ve yaralanmaya neden olma şüphesi bulunan kadın sürücü hakkında ön inceleme başlatıldı.

Belki de her şeye rağmen adalet yerini bulur.

Buna hep güvenmişimdir. Kader, karma, adına ne dersiniz. Sistemde bir denge. Ektiğini biçersin.

Kapı ağır ağır açılıyor. Koridordan soluk bir ışık geliyor ve beni hançer kadar keskin gerçekler ağıyla yakalıyor.

“Micke, lütfen benimle gelin,” diyor Doktor Arif.

Ayaklarım kurşun gibi ağır. Bianca’nın odasına kadar olan kısa yürüyüşümüz sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor.

Zihnimde Bianca’nın yataktan kalktığını canlandırıyorum. Bana kızgın, bağılıyor, azarlıyor ama hiç önemli değil çünkü hayatta, uyanık ve birbirimizi seviyoruz ve her şey yoluna girecek.

Sonra hayalimdeki görüntüler ağır ağır parçalanıyor ve uyuduğu yatağın enkazına basıyorum.

“Beni terk etme aşkım,” diye fısıldıyorum.

Bianca sessizlikle ve hareketsizlikle cevap veriyor. Ağzında hortum olan bir heykel gibi.

Onurlu hayat nedir? Gözlerimi kırıştıyorum, sonra kapatıyorum ve gözümün önüne bir kabuk, bir bitki, insan şeklinde bir kılıf geliyor.

“Oturun lütfen,” diyor Arif.

Kocaman gözleri hüznün dolu.

“Durum şu,” diyor. “Ne yazık ki, Bianca’da herhangi bir beyin aktivitesi tespit edemiyoruz. Testlerimizin hiçbirine tepki vermiyor.”

Ama demesini bekliyorum. Her zaman bir *ama* vardır.

“Bianca’nın organ bağışı hakkında ne istediğini biliyor musunuz?”

Neden bahsediyor?

“Anlamıyorum,” diyorum.

Doktor Arif gözlerini öne eğiyor ve sesi alçalıyor.

“Gerçekten çok üzgünüm. Acele etmenize gerek yok.”

Bianca’ya bakıyorum.

“Ama nefes alıyor. Ne demek istiyorsunuz?”

Arif yutkunuyor.

“Bianca kendi kendine nefes almıyor. Entübe ettiğimiz için bedeni hayatta.”

Artık daha fazla dayanamıyorum. Ağlamaya başlıyorum.

Sonsuza kadar.

Sonsuza kadara ne oldu?

39. Jacqueline

Kazadan Sonra

16 Ekim 2017, Pazartesi

Polis bizi sorgu için çağırdı. Lund'a doğru giderken, otobüste Fabian şüphe duymaya başlıyor.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Pencereden dışarıya sakince uzanan tarlalara bakıyor. Kara toprakta uzun izler bırakan bir pulluğun ardından uçan bir karga sürüsü var.

Onu hazırladım. Polisin aramasından bu yana her şeyin üzerinden defalarca geçtik. Fabian tam olarak ne yapması gerektiğini biliyor.

"Yalan söylemekten nefret ediyorum," diyor.

"Ama yalan söylemene gerek yok. Anlaştığımız şeyleri söyle sadece. Geri kalanını konuşmayacağız, o kadar."

"İyi de, ya sorarlarsa?"

Ben de çekiniyorum. Ya planladığımız gibi gitmezse?

"Hadi," diyorum otobüs durunca.

İstasyon meydanında sessizce yürüyoruz. Fabian'ın elleri ce-

ketinin cebinde, şapkasını da gözlerini gizlemek için indirmiş. Ben yere bakıyorum.

Lund karakolu bir köşe başında ve danışma alanı neredeyse boş. Lütfen Peter'ı görmeyeyim. Duvar dibinden yürüyor ve bir camın ardından neden geldiğimizi söylüyorum.

Otuz yaşlarında esmer bir kız adının Emelie olduğunu söylüyor. Sorgulamayı yapacak olan o.

"Bu kadar kısa sürede gelebilmenize çok sevindim," diyor.

Seçeneğimiz olduğunu düşünmüyordum.

"Merhaba," diyor Emelie, Fabian'a elini uzatırken.

Tokalaşmadan, mırıldanarak selamlıyor. Acaba açıklama yap-sam mı diye düşünüyorum ama neden yapayım ki? Herkesin onu aynı şekilde selamlamasını talep etme hakkı yok.

"Bir şey içmek ister misiniz?"

Emelie bizi üst kata çıkarıyor.

"Böyle iyi, teşekkürler," diyorum.

Kafası kazınmış uzun boylu bir adam bizi küçük bir sorgu odasında bekliyor.

"Sizinle tek tek konuşmamız gerekiyor," diyor Emelie. "Jacqueline, önce sizi alalım; Fabian şimdilik burada bekleyebilir. Oyalanacak bir şeyler istersen dergiler var."

Fabian çift kişilik bir koltuğun ortasına oturuyor. Tamam mı, diye soruyorum; başını sallayarak onaylıyor.

Emelia ile kel adam beni sorgu odasına alıyor; daha oturmadan konuşmaya başlıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum. Tam olarak neler olduğunu daha önce anlattım. Fabian'ı buna maruz bırakmaya gerek var mı?"

Polisler birbirlerine bakıyorlar.

“Fabian biraz farklıdır,” diyorum. “Bu gibi şeyler onu çok **ge-**
riyor.”

Emelie anladığını iddia ediyor.

“Ona sadece birkaç soru soracağız,” diyor mesai arkadaşı.
“Kısa süreceğine eminim.

“Olanlar hakkında nasıl hissediyorsunuz?” diye soruyor
Emelie.

Yumuşak, buğulu gözleri ve nazik bir tavrı var.

“Berbat. Gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum. Üzgünüz ve
şoktayız. Kafamız allak bullak.”

Emelie ellerini masanın üzerinde birleştiriyor ve önündeki kâ-
ğıtlara göz gezdiriyor. Mesai arkadaşı kayıt almaya başlıyor.

“Daha önce tarafınıza suç işleme şüphesiyle bildirimde bulu-
nulmuştu, Jacqueline. Şu anda sizi bedensel yaralanmaya neden
olacak şekilde dikkatsiz araç kullanma şüphesiyle sorguluyoruz.
Cevap vermeme hakkına sahipsiniz ve ayrıca avukat bulundurma
hakkına da sahipsiniz.”

“Avukata ihtiyacım yok,” diyorum hemen.

“Size yöneltilen suçlamaları anlıyor musunuz?” diye soruyor
adam.

“Evet.”

“Bu suçlamalarla ilişkili olarak savunmanız nedir?”

Bunların üzerinden geçmiştik.

“Yaptığının sorumluluğunu alıyorum. Tabii ki kimseye zarar
vermek istememiştim. Ama eğer suç işlemişsem, sonuçlarına ha-
zırım.”

Emelie başını aşağı yukarı sallıyor. Sanırım benim için üzülü-
yor. Yaşananların, tabii ki, kaza olduğunu anlıyor.

“Geçen cuma olanları tekrar anlatabilir misiniz?”

Anılarım derhal geçmişe gidiyor. Fabian'la marketteyiz, BMW otoparkta. Ne kadarını söyleyebilirim?

“Akşam yemeği ve bazı temel ihtiyaçları almamız gerekiyordu. Çoğunlukla Lidl'dan alışveriş yaparım, orası daha ucuz olduğu için ama ICA bize daha yakın.”

“Mağazada kimseyi gördünüz mü?” diyor Emelia. “Tanıdığınız birilerini?”

Sakin kalmaya ve normal nefes almaya çalışıyorum.

“Köpinge'de insanlar birbirlerini tanır. Kim kimdir, bilirsiniz. On yıldır orada yaşıyorum.”

“Elbette,” diyor Emelie. “Ama cuma günü belli biriyle buluştunuz mu? Durup, kimseyle konuştunuz mu?”

Alt dudakımı ısırıyorum.

Polis ne biliyor? Markette ya da dışarıda, otoparkta bizi gören birileri olabilir. Yalan söylediğimi ya da bir şeyler sakladığımı anlarsa her şey biter.

“Roine'nin orada olduğunu biliyorum. Köpinge okulu müzik öğretmeni,” diyorum. “Onunla selamlaştık.”

“Başka?” diyor kel olan.

Genel havası Emelie'ninki gibi rahatlatıcı olmaktan çok uzak.

“Şekerleme büfesi işleten Polacklar; onlarla da selamlaştık,” diyorum. “Otoparkta komşularımızdan biriyle karşılaştık, Ola Nilsson.”

Emelie memnun görünüyor, sanki söylediğim her şey elindeki bilgilerle örtüşüyormuş gibi.

“Hatırladığınız başka bir şey var mı? Arabaya binmenizden önce başka bir şey oldu mu?”

“Belli bir şey olmadı.”

“Şu araba,” diyor polis memuru, kel kafasını kaşıyarak.

“BMW 323. Bir hafta önce satın almışsınız, doğru mu?”

“Evet, evet.”

Araba hakkında ne söylemeliyim?

“Satın almanızın belli bir nedeni var mıydı?”

Gerginliğimle savaşıyorum, belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

“Yeni bir arabaya ihtiyacım vardı.”

“Eskisine ne oldu? Öncesinde başka bir arabanız olmalı, doğru mu?”

“Renault. Takasa verdim.”

“O halde arabanın bir sorunu yoktu?”

Gülümsemeye çalışıyorum.

“Eskiydi. Canı isterse çalışıyor, istemezse çalışmıyordu.”

Emelie nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibi bakıyor.

“BMW’nin ödemesini nasıl yaptınız?” diye soruyor kel olan.

“Standart araç kredisi kullandım.”

Masanın üstünden Emelie ile göz göze geliyoruz.

“Sorma nedenimiz, bu araç alımının tipik tüketim şeklinizden farklı görünmesi. Ekonomik durumunuza bakacak olursak, bir arabaya bu kadar çok para harcamanız biraz tuhaf görünebilir.”

Üfleyerek yüzüme düşen bir tutam saçı uzaklaştırıyorum.

“Fabian’ın hatırına aldım,” diyorum. “BMWlere bayılır.”

Emelie gülümsüyor. Mesai arkadaşı bile yumuşuyor, sanki o da beni anlıyor. O da çocuk sahibi olmalı.

“Araba ne kadar daha sizde kalacak?” diye soruyorum.

“Bugün alıp götürebilirsiniz,” diyor Emelie.

Kel, dirseğinin içine öksürüyor.

“Şimdi, cuma gününe dönecek olursak. Fabian’la birlikte ICA’nın otoparkında, arabada oturuyorsunuz. Sonra ne oluyor?”

Anılardan kaçınmayı tercih ederim. Çok fazla düşünmezsem sanki beynimdeki görseller değişecek. Sanki gerçekleri yönlendir-

direbilirmişim, böylece söylediklerimle gerçekte olanlar örtüşebilirmiş gibi.

“Eve gittik,” diyorum.

“Doğruca eve mi?”

“Evet. En fazla üç, dört dakika sürmüştür. Neredeyse hiç trafik yoktu.”

“Belli bir konuda sohbet ettiniz mi, Fabian’la siz? Arabada birbirinize ne dediniz?”

Bir an düşünüyorum.

“Çoğunlukla sessizdik sanırım.”

Anılar şimşekle aydınlanan görseller gibi belirliyor.

Önce: önümde anayol var. Asfalt, sonbahar yaprakları ve bahçeleri çevreleyen çalılar. Dışarıda neredeyse kimse yok.

Sonraki görsel: Köşede mazılar. Gerekenden daha hızlı gitmeye başlayan araba. Fabian’ın yüzündeki korku.

Sonra: *Güm!* Araba aniden duruyor ve her şey bulanıklaşıyor, gölgeleniyor. Öne doğru savruluyorum ve emniyet kemeri göğsümden sımsıkı çekiyor.

Yarım saniye içinde arabadan iniyorum. İlk gördüğüm bisiklet, tekeri, dönüyor. Bianca asfaltta yatıyor ve ben çılgılık atıyorum. İlkel bir haykırış.

“Şimdi farklı bir konuya geçelim,” diyor Emelie.

Vücudunu esnetiyor ve yüzü gerginleşiyor.

“Kısa süre önce alkol bağımlılığı tedavisi gördüğünüz bilgisini aldık. Bunu doğrulayabilir misiniz?”

Sır değil ama yine de bilgiyi nereden aldıklarını merak ediyorum. Gun-Britt mi? Yoksa Peter mi?

“Nämndemansgården’de rehabilitasyondaydım,” diyorum.

“Yakında sekiz haftadır ayık olacağım.”

“Tebrikler,” diyor Emelie.

Ondan hoşlanıyorum. Zeki birine benziyor.

“Kaza olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?” diyorum. “Cuma gününden beri berbat haldeyim ve aynı yola yeniden girmemek için savaş veriyorum. Fabian’ın iyiliği için. Ona bir daha asla içki içmeyeceğime söz verdim.”

“Anlıyorum,” diyor Emelie.

“Cuma günü test yaptılar. Sarhoş değildim.”

“Biliyorum. Yine de bu soruları sormam gerekiyor.”

“Elbette,” diyorum.

Sadece işini yapıyor.

“Başka bir şey daha öğrendik,” diyor Emelie kâğıtlarını karıştırırken. “Fabian’la ilgili.”

Nefesim tıkanıyor. Ne şimdi bu?

“Hakkında bir suçlama olmuş.”

“Evet... doğru... ama çok zaman önceydi.”

Berbat görüntüler geri geliyor.

“Konumuzla ne alakası var?” diye soruyorum.

“Muhtemelen hiç,” diyor Emelie.

İyi de, o zaman neden bu kadar endişeli görünüyor?

“Büyük bir hataydı hepsi,” diyorum ne demek istediğimi bile bilmeden.

Emelie kâğıtlarına bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

“Zarar gören küçük bir kız çocuğuymuş.”

40. Jacqueline Kazadan Önce

Bring'deki işimi seviyordum. Bisikletle egzersiz yapmış oluyordum, pek çok mutlu insanla karşılaşıyordum ve çalışma arkadaşlarımla eğleniyordum. Alışveriş katalogları ve reklamlardan ibaret bir hayata ne kadar dayanabilirsin?"

Barbara'nın zihninde modellik işiyle ilgili dayanağı olmayan olumlu imajı ufak ufak kırıyordum. Beni bağlamak isteyen uyuşturucu etkisinde bir ajans müdüründen kaçmak için on altıncı kat yangın merdiveninden kaçışımı, asansörde önceden hiçbir belirti vermeden iç çamaşırımı yırtıveren fotoğrafçı asistanının iki gözünün ortasına şaplağı indirişimi anlattım.

"Sonuçta postacılık o kadar da kötü olmayabilir?" dedi Barbara dişlerini efsane sandviçlerinden birine geçirirken.

Postacılık yapmaktan gerçekten çok memnundum. Dejan Brynhildsen'e kadar.

Fabian kreşe başladığında, çoğu düğümün çözülmesine de gevşeyeceğini umut etmiştim. Zaten okumayı ve yazmayı biliyordu

ve daha fazlasını öğrenmeye çok istekliydi. Anaokulunda yeterince teşvik edilmemesinin o ortamda yaşadığı pek çok sorundan bir kısmına katkıda bulunduğundan oldukça emindim.

Okul hemşiresi altı yaş kontrol muayenesi için çağırmıştı ve görme ve işitme testlerinden sonra, Fabian yeme alışkanlıkları, uyuma alışkanlıkları ve oyun arkadaşları ile ilgili sorulara çekinecek cevap vermişti. Hemşire vücut kitle endeksinin biraz yüksek olduğuna işaret etmiş ve Tabak Planı hakkında konuşup konuşmadığımızı sormuştu. Sonra hiçbir haber almadık, ta ki posta kutumuzda çocuk psikoloğuna çağrıldığımızı dair bir ihbar bulana kadar.

Dejan şef olmak için gençti. Yirmi yedi yaşındaydı. Bring'de hızla yükselmişti. İşe başlamasından altı ay sonra posta dağıtım görevinden alınmış, Malmö'de ofis görevine yükseldikten sonra da Köpinge'nin sorumluluğunu almıştı.

Kahverengi saçlıydı, saçlarını atkuyruğu yapıyordu. Gece kulübünde barmen ya da DJ olduğunu sanırdınız. Durmadan *züppe*, *hasta* gibi kelimeler kullanıyor ve bana da *piliç* diyordu. Ona bakmaktan çok hoşlanıyor, ondan bir o kadar da nefret ediyordum.

Bir dağıtım turunun sonunda yükleme köprüsüne oturmuş ve zavallı ayaklarımızı ter içinde kalmış çoraplarımızdan kurtarmış, sohbet ederken, "Seni istiyor," dedi Barbara.

"Ya, yapma."

"Ben olsam hayır demezdim," dedi Barbara, dilini ağzının içinde döndürüyordu.

Dejan Brynhildsen'in Köpinge postanesindeki her postacıya düşman olması uzun sürmedi. Altında çalışanları azıcık olsun umursamayan, bencil bir kariyer manyağıydı.

“Artık mola zamanlarımızın süresini mesaiden düşmemiz gerekiyor,” dedi Barbara bir sabah. “Ayrıca yükleme köprüsünde soluklanmak da yasaklandı.”

Dejan bölgeyi yeniden tanımladı ve çalışan sayısını beşte bir oranında azaltmayı başardı. Kıcıma tekmeyi yiyeceğimden emindim. Son gelen ilk gönderilir. Ama bir gün, kel Torsten ve Terli Sture gitti. Başka bir bölgede görevlendirilmişlerdi.

“Köpinge’de sadece elitleri tutuyoruz,” dedi Dejan sırtarak. Barbara fısıldadı:

“Buhar olan bir sonraki kişi ben olacağım.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim.

Bir gün akşamüzeri geç saatlerde, mola odasından çıkarken Dejan benimle konuşmak istediğini söyledi.

Ofisi bizim postaları tasnif ettiğimiz oda kadar büyüktü. Masasındaki çalışma koltuğu taht gibi görünüyordu.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

Ne tür bir iş aramaya başlasam diye düşünmeye başlamıştım bile.

“Tam tersine,” dedi Dejan. “Sana takdirlerimi iletmek istiyordum. Harika iş çıkarıyorsun, Jackie.”

Bana böyle hitap edip edemeyeceğini sormamıştı bile.

“Jacqueline,” diye düzelttim.

“Tabii,” dedi, uzun uzun bakarak.

Fazla yakınımda duruyordu, dudaklarını yuvarladı ve kâkülle-rime üfledi. Çok geçmeden elleri bacaklarımda geziniyordu.

Taşaklarına tekmeyi basmak istedim.

Fabian’ın bir çocuk psikoloğu tarafından değerlendirilmesini isteyen okul çalışanları olmuştu. İlk psikoloğu uyurgezer tip-

li, kalın camlı gözlükleri olan, boğuk sesi bir adamdı. Benimle ebeveynlik yöntemlerim ve Fabian'la ilişkim hakkında görüştük. Her sorusunda kınama gizliydi. İki defa Fabian'la konuştu ve onu oyun oynarken, kitap okurken ve bir ağaç ve üzerinde tekne olan bir göl çizerken gözlemledi.

“Çocuğun bir sorunu yok,” dedi psikolog nezaketsiz bir tonda. “Bazen okullar kendilerince bir fikre kapılabiliyor.”

Öğretmenlerine göre Fabian hem sınıfta hem de teneffüslerde arkadaşlarıyla etkileşim kurmakta zorlanıyordu. Söyledikleri bilmediğim şeyler değildi.

“Erken gelişme gösteriyor,” dedi psikolog. “Fabian zeki ve oldukça pratik bir çocuk. Yaşıtlarıyla olan etkileşimlerde gerçek uyarılarla karşılaşmıyor. Onlar da yakında Fabian'a yetişirler.”

Klinikten son defa çıkarken ayaklarım yerden kesilmişti, dudaklarımda gülümseme vardı. Fabian'ı Sofia Grill'e yemeğe götürdüm.

Onu okula bıraktığımda, başım yukarıda yürüyordum, içimden fısıldıyordum, başarısız olan ben değilim, sorunlu olan Fabian değil, çevresi diye kendimi inandırırıyordum.

Bir hafta sonra öğretmenler yine aradılar. Fabian kendini bisiklet depolanan dolaba kilitlemişti ve çıkmayı kabul etmiyordu.

Dejan performans değerlendirmesi için çağırmıştı. Cuma öğleden sonra son görüşmesi benimleydi. Ofisinin önünde beklerken, binada her yer karanlıktı. Dejan gecikmişti.

“Kusura bakma, önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekti.”

Oturmamı istedi ve etrafımda bir o tarafa, bir bu tarafa dolanıp duruyordu.

“Skâne'in en iyisi olacağız,” dedi. “Müşteri memnuniyetinde

en iyi, verimlilikte en iyi. Bunun için organizasyonun küçültülmesi gerekiyor.”

Birdenbire arkamda durdu. Sıcak elleri omuzlarımı ovalıyordu.

“Seni beğendiğimi biliyorsun, Jackie. En iyi elemanlarımdan birisin.”

Kokusu yoğun ve erkeksiydi. Elleri güçlüydü; en doğru noktalara baskı yapıyordu.

“Barbara’yla çok takıldığınızı biliyorum,” dedi. “Ne yazık ki onunla senin kumaşınız aynı değil.”

“Ne?”

Ellerini ittim ve sandalyenin üzerinde ona doğru döndüm.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Dejan ellerini havaya kaldırdı.

“Arkadaş olduğunuzu anlıyorum ve saygı duyuyorum. Ancak Barbara’yı şirkette tutamam. Bütün takımı düşürüyor.”

“Barbara’yı başka bir lokasyona mı göndereceksin?”

Tüm yüzü kasıldı.

“Yok, denedim. Başkaları da istemiyor onu.”

Canım acıyordu. Dışlanmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

Düşünmek için sadece birkaç saniye zamanım vardı. Ya ben ya Barbara olacaktı, orası belliydi.

“Barbara senin umurunda değil.”

Sandalyeyi itip, kapıyı tüm gücümle açarken Dejan şok olmuş gibiydi. Koridorlarda gururla ve gözlerimde yaşlarla yürüdüm.

Bir hafta sonra, posta düzenleme masamda bir kâğıt vardı. Yetersiz performans nedeniyle verilen pembe renkli form.

Barbara ağlıyordu, mutlaka yapabileceğimiz bir şeyin olacağını düşünüyordu.

Sendikaya gidelim? Üye değildim.

Protesto listesi yayınlayalım? Güldüm ve her şeyin yolunda gideceğini, merak etmemesini söyledim.

Ben toparlayacaktım. O da beni unutacaktı.

Birinci sınıftan önce okul, sınıfta yardımcı olması için Fabian'a bir paraprofesyonelin eşlik etmesini önerdi. Liseden yeni ayrılmış ve her hafta farklı renk saçla okula gelen, enerjik, genç bir kadındı. Fabian onun çok iyi biri olduğunu düşünüyordu ama sınıfta fazladan bir öğretmene ihtiyacı olan o kadar çok çocuk varken neden sınıfın en zekisi olarak kendisine böyle birinin verildiğini anlamıyordu.

Neyse ki evde olduğu zamanlarda, kapının hemen dışında, Bengt vardı.

Fabian kendini kötü hissettiği an soluğu on üç numaradaki komşu Bengt'in yanında alıyor ve gözleri ıslıl ıslıl ve mutlu, eve dönüyordu.

"Bengt aslında Alice'in büyükbabası ama istersem benim de ona büyükbaba diyebileceğimi söyledi."

İçimi sımsıcak bir his sarmıştı. Fabian'ın önünde erkek bir rol model olmaması, tabii ki, benim hatamdı ve Bengt de hayal bile edemeyeceğim kadar iyiydi.

Fabian'ın sekiz yaşına girdiği ve benim de işsiz kaldığım yıl, Bengt *torunları* için şişme havuz satın aldı. Su yeterince sıcak olmazsa Fabian yüzmek istemiyordu; havuza sıcak su eklemek için Bengt'in banyoyla havuz arasında mekik dokuması gerekmişti.

Bengt'in, yüksek topuklu ayakkabıları ve bol paça pantolonuyla kibirli bir "Kezban" sayılabilecek kızı, genellikle yaptığı gibi Alice'i büyükbabasına atmak için geldiğinde, Fabian kollukları ve deniz gözlükleriyle havuzun içinde oturuyordu.

“Ben de yüzmek istiyorum,” dedi Alice.

Annesi bana ve Bengt’e suçlayıcı gözlerle baktı. Bengt’in Fabian’ın evde takılmasına izin vermesi konusundaki düşüncelerini hiç saklamamıştı. Herhalde buna bir son vermenin benim görevim olduğunu düşünüyordu, ne de olsa babası görülmedik ölçüde büyük bir kalbe sahip olmanın cezasını çekiyordu.

“Yanımızda mayo yok,” dedi Alice’e. “Hava 15 dereceyi bile geçmedi.”

“Ama su 34 derece,” dedi Fabian elinde plastik bir termometreyi sallayarak.

Bengt, “Tabii ki yüzebilirsin,” dedi, Alice’in başını okşayarak. Kız tüm kıyafetlerini çıkarıp, çimenlikte çınlıplak dikilirken titriyordu.

“Hadi gel,” dedi Fabian.

Çocuk sıcak suya atladı.

Annesi bir süre memnuniyetsizce izledikten sonra Bengt’e alelacele sarıldı.

“Bak benim hemen gitmem gerek. Saat onda bakımım var. *Tırnak* bakımı yani.”

Çocuklar havuzda birlikte su sıçratarak oynarlarken Bengt kızına el sallıyordu. Bense çıkmazda karşı tarafa doğru yürürken kendi kendime gülümsüyordum. İki, belki üç kadeh şarap içer, keyif yaparım diye düşündüm.

Gideli en fazla yarım saat olmuştu. Geri gelip bahçe kapısını açtığımda, Bengt havuzun yanına çökmüş Alice’i sakinleştirmeye çalışıyordu. Havluya sarılı halde, dişleri birbirine vuruyordu.

“Ne oldu?”

Koşarak havuza gittim. Fabian hâlâ havuzda oturuyordu, gözleri de çenesi de düşmüştü. Gözlük yüzünde kırmızı bir iz bırakmıştı, kollukları suyun üstünde yüzüyordu.

“Alice’e dokundu,” dedi Bengt.

“Ne demek istiyorsun?”

Fabian bana arkasını döndü.

“Ne yaptın sen?”

Kolundan tutup, havuzdan çektim.

“Kıza ne yaptın?”

“Sakin ol,” dedi Bengt.

“Sadece inceleyecektim,” dedi Fabian. “Daha önce hiç vajina görmedim.”

Beynim kısa devre yapmış, bağırsaklarım düğümlenmişti.

Fabian burnunu çeke çeke, için için ağlıyordu. Saçlarını okşadım, canım oğlum. Göğsümün içinde üzüntüyle iğrenme duygusu birbirine karışıyordu.

Fabian’ın farklı olduğunu ve sosyal ilişkilerde zorlandığını kabul edeli çok zaman olmuştu. Etrafındaki dünyanın sinyallerini çoğumuz kadar iyi anlayamıyordu. Ama onun kızlara saygısız davranmasına asla tolerans göstermeyecektim. Bu defa tüm sınırları aşmıştı. Yaptığı saldırı sayılırdı.

“Çok acıdı,” dedi Alice.

Bengt onu kollarının arasına aldı.

“Bu konuyu annesine anlatmam gerekecek,” dedi.

“Tabii ki.”

Onu anlıyordum.

Tabii Alice’in annesinin dünyayı başıma yıkacağını da anlıyordum.

41. Mikael

Kazadan Önce

2016 Kışı

Jimnastik ekipmanlarıyla bir dersi henüz bitirmiştim ki, Roine merdivenlerde önüme geçti.

“Benimle gelmen gerek. Fabian’la ilgili.”

Roine kararlı adımlarla müzik odasına girdiğinde Fabian içeride, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, oturuyordu.

“Onun danışmanısın, değil mi?” dedi Roine bıyıklarını burarak. “Ne oldu?” diye sordum.

Fabian bir şeyler mırıldandı ama ne dediği anlaşılmıyordu.

“Trompeti sınıf arkadaşlarından birinin kulağına doğru tutarak çaldı,” dedi Roine. “Böyle bir şeyin duyma sorunlarına neden olabileceğini anlatmaya çalıştım.”

“Neden yaptın?” diye sordum Fabian’a.

Yüzüme dik dik baktı.

“Çok kötü şarkı söylüyordu.”

Şaka mı yapıyordu? Ciddi görünüyordu ama.

“Sanırım Fabian’la yalnız konuşsam daha iyi olacak,” dedim Roine’e; hiç itiraz etmedi ve hemen eşyalarını toparlamaya başladı.

“Şimdi anlat bakalım,” dedim Fabian’a yalnız kalır kalmaz
“Ne oldu?”

Ellerini birbiri etrafında döndürdü.

“İşitme sorunu olan Roine.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Aslında ‘Başaracağız’ şarkısını söylememiz gerekiyordu ama Tindra, bir de birkaç kişi daha şarkıyı ‘Fabian’ın çükü yamuk’ diye söylüyordu. Sonunda dayanamadım, trompeti aldım So-fie’nin kulağına üfledim.”

“Roine duymadı mı?”

“Trompetin sesini duydu canım.”

İç geçirdim.

“Onunla konuşurum.”

“Önemli değil,” dedi Fabian. “Ödeştik şimdi.”

Saate baktım. Sonraki derse geç kalmıştık; ikimiz de.

“Yine de teşekkürler,” dedi Fabian.

Bu çocuk daha ne kadar zorbalığa katlanmak zorunda kalacaktı? Köpinge gibi küçük, tek tip bir toplumun içerisinde farklı olmak kolay olmasa gerek.

Bianca’nın bundan hoşlanmadığını biliyorum ama Fabian’ın bana bu kadar güvenmesine memnundum. Jacqueline’le daha fazla temasım olacağı anlamına gelmiyordu.

Fabian gülümsedi, ben de, temkinli bir hareketle, elimi koluna koydum.

Yapmamalıydım. Kendini bir kenara attı, sanki elimde kor ateş varmış gibi.

“Bana dokunma!”

“Özür dilerim,” dedim.

Hızla nefes alıp veriyor, başını iki yana sallıyordu.

“Fiziksel temastan nefret ederim.”

Saat dört civarında, Bella’yı almak için bisikletle anaokuluna gittim. Geç kalmıştım; sınıfına girdiğimde, ceketimin içinde her yerimden ter damlıyordu.

O saate kadar çocukların çoğunu aileleri almıştı. Köpinge’de küçük çocukların anne babaları tam zamanlı çalışmıyorlar.

Bella yere oturmuş, blokları üst üste koyuyordu. Adını söyleyince kollarıma zıpladı.

“Bugün günün güzel geçti mi?” diye sordum.

“Evet.”

Yüzünü göğsüme dayadı.

“Her şey harika geçti gerçekten,” dedi arkamızdan bir ses.

Tanıdığım bir ses.

“Öyle değil mi, Bella?”

Jacqueline, Bella’nın omzunu okşadı.

“Selam,” dedim. “Demek buradasın.”

“Anaokulunda geçici bir iş buldum. Uzun zamandır çocuklarla çalışmayı seveceğimi düşünüyordum. İnanılmaz eğlenceli.”

Tabii ki onun adına sevinebilirdim. Ama gerçekten Bella’nın sınıfında çalışması şart mıydı? Bianca’nın başı öfkeden tavana vuracaktı.

“Jacqueline benim yeni öğretmenim!” dedi Bella.

Gülümsedim ve hissettiğim endişenin belli olmamasını umdum.

“Ne güzel. Hoş geldin, Jacqueline!”

Akşam Bianca’nın Lund’da ekstra bir açık ev gösterme partisi vardı.

“Eve Ola’yla birlikte döneceğim,” dedi telefonda. Gelirken bir şeyler yeriz, o yüzden bana yemek ayırmana gerek yok.”

“Ola mı?” dedim. “İyi de, banka her gün saat üçte kapanmıyor mu?”

O kadar uzun süre ofiste ne yapacak?

Kıskançlığın yüzü hiçbir zaman güzel olmamıştır ama herhalde saflık kadar tehlikeli olamaz.

Eve geldiğinde, çocukları yatırmış ve ayaklarımı sehpaye dayayıp spor haberlerini seyrediyordum. Bianca ayakkabılarını da, ceketini de çıkarmadan içeri girdi.

“Bu akşam evi görmeye Köpinge’den bir kadın geldi. Tanırsın, ikizler Keanan ve Kit’in annesi.”

“Eee?”

İyi biliyordum. İkizler çok iyi hokey oynuyorlardı. Anneleri botokslu bir sarışındı, ısrarlı dedikodulara göre kocasını kendisinden yirmi yaş küçük spor eğitmeni için terk etmişti.

“Çocuklar küçükken kendisinin Jacqueline’le aynı anne grubunda olduğunu söyledi,” dedi Bianca. “Ama sonunda diğer anneler dayanamamışlar. Jacqueline’le Fabian’ı gruptan atmışlar.”

Yorgun gözlerimi ovaladım.

“Neden atmışlar?”

“Fabian diğer çocuklarla düzgün oynayamıyormuş. Sürekli anlaşmazlıklar ve kavgalar oluyormuş,” dedi Bianca.

“Tuhaf bir durum değil herhalde! Fabian’ın nasıl olduğunu sen de biliyorsun.”

Bianca ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

“Ama asıl sorun Fabian değilmiş. Jacqueline’miş.”

“Nasıl yani?”

“Her zaman Fabian’ın tarafını tutuyormuş,” dedi Bianca kolunu ceketten sıyrıp çıkarırken. “Ne olursa olsun, hep başkasını suçluyormuş. Zavallı Fabian; hiçbir zaman onun suçu değilmiş,

hep diğerk anneler çocuklarını iyi yetiştirmemişler. Sonunda sabırları tükenmiş ve onu toplantılarına çağırmamaya başlamışlar.”

“Tüh.”

Okulda haftada en az bir defa uğraşmak zorunda kaldığım konulara benziyordu anlattıkları. Bir türlü anlaşılamayan, birbirlerinin arkasından konuşan ve başkalarını suçlayan on dört yaşındaki çocuklar.

“Teklif verdi mi?” diye sordum.

Bianca dik dik yüzüme bakıyordu.

“Kim?”

“İkizlerin annesi. Ev için teklif verdi mi?”

“Ha,” dedi Bianca. “Hayır, yatak odası çok küçükmüş.”

Biraz sonra, birlikte yatağa girdiğimizde, bendeki haberi fazla uzun süre saklamıştım.

“Hey,” dedim.

Bianca çoktan yorganı çekmiş, bana sırtını dönmüştü.

“Hmm,” diye mırıldandı yüzünü yastığa iyice gömerek.

“Bugün anaokulunda Jacqueline’i gördüm.”

Bianca, ağır ağır, bana doğru döndü, üst dudağı seğiriyordu.

“Bella’nın sınıfında olacak belli ki,” dedim.

“Tuhaf.” Bianca başını iki yana salladı. “O kadar sınıf varken. O sınıfı istemiş olmalı.”

“Neden böyle bir şey yapsın?” dedim.

Gözlerini devirdi.

“Tabii, neden böyle bir şey yapsın?”

Gun-Britt’in laflarını düşünüyordu tabii ki.

Kıskanmıştı.

Birbirimizi kıskanıyorduk.

“Benim için mi?” Kendimi tutamadım ve güldüm. “Karşı konulması zor bir adam olduğumu biliyorum ama birazcık abartmıyor musun?”

Bianca şaka yapma havasında değil gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, bu da beni endişelendirdi. Gerçekten, ciddi ciddi, Jacqueline’in ailemin gözü önünde beni baştan çıkarmaya çalışacağını mı düşünüyordu?

“Parkın diğer tarafında özel bir anaokulu var,” dedi. “Yeni yapılan evlerin orada. Belki de Bella’yı oraya alabiliriz, ne dersin? Çok daha iyi bir okul olduğunu duydum. Daha güzel bir tesis ve iyi yemek falan.”

“Kayıt için yıllar sonrasına tarih verdiklerini de duydum,” dedim.

Bianca bunu da biliyordu tabii.

“Dürüst ol,” dedim. “Bana güvenmiyor musun? Neden Jacqueline’e ilgi duyayım ki?”

Bianca yorganı çenesine kadar çekti.

“Sadece yüzsüzün teki olduğunu düşünüyorum. Duyduğum şeyler. Onun çocukların bakımından sorumlu olması gerçekten uygun mu?”

“Ama ona bir şans vermeliyiz, haksız mıyım?” dedim.

Bianca’nın yüzü aydınlandı. Aklına bir fikir gelmiş gibiydi.

“Gun-Britt’ten rica edebilirim. Belki Ake’yle birlikte gün içinde Bella’ya bakmak isterler.”

“Hmm.”

Aslına bakarsanız, daha kötü bir fikir olamazdı.

“Biraz zaman verebiliriz, olmaz mı?” dedim. “Jacqueline’le anaokulunda işler yolunda gitmezse Gun-Britt’le konuşuruz.”

Bianca bulduğumuz çözümü beğenmiş görünüyordu.

Yanağından öptüm. Daha önce onu kışkandığım için biraz gerilmiştim. Şimdi kendimden utanıyordum.

“Hey,” dedim ellerimi yorganın altına sokarak. “Seni her şeyden çok seviyorum. Biliyorsun, değil mi?”

Uzun uzun ve sevgiyle öpüştük.

Kolunun altında hassas bir yere dokununca kıkırdadı.

Bu arada Jacqueline aklımı kurcalıyordu. Tamam, flörtöz davranmıştı ama bunu özellikle bana yönelik bir şey olarak değil, genel hali olarak yorumlamıştım.

Bianca’nın sütyenini açtım ve yere fırlattım. Dudaklarımı göğüslerine sürüyordum. Nefesini tutuyordu.

Ellerim üst bacaklarının arasındaydı. Yavaş hareket ediyorduk. Parmaklarım külotunun kenarlarından geçti ve nemli sıcaklığın içine gömüldü.

Üzerime oturduğunda, şilteye ellerimi geçirip, kendimi tutmaya çalışıyordum. İnledim ve gözlerimi kapadım.

Gözlerimin önüne yine Jacqueline geldi. Göğüsleri ve kalçaları, uzun, ince bacaklarının arasındaki boşluk. Ne halt oluyor? Zihnimden silmeye, gözlerimi açıp görüntüleri göndermeye çalıştım.

Bianca’yı üzerimden indirdim ve yandan içine girdim. Adımı söyledi.

Gözlerimi kapadığım anda Jacqueline yine oradaydı.

Korkunç bir ihanetti ama engel olamıyordum.

42. Mikael

Kazadan Sonra

16 Ekim 2017, Pazartesi

Mutlak sessizlik. İçimde bir ışık sönüyor. Tehlikeye işaret eden ve susmak bilmeyen her şey, tüm o panik, tüm öfke ve üzüntü koskoca bir hiçliğin içinde kayboluyor.

Karanlığa çöküyorum.

Çocuklarım benimle; nasıl ağladıklarını duyabiliyorum. Küçük ellerini avuçlarımda tutuyorum ama artık yeterli olmadığını biliyorum. Bir daha nasıl yeterli olabilirim?

İnsan geçmişteki o zaman, şimdi ve sonradan oluşur. Ama önümüzde bekleyen artık beklemedince, şimdide sadece boşluk varsa, o zaman geriye ne kalır? Anılar ve geçmiş. Biri, insanlar seni hatırladığı sürece hayatta kalırsın demiş ama ölümün kesin olduğunu ve anıların hızla solgunlaşacağını herkes bilir.

Yüzünü görüyorum ama seni göremiyorum.

Kalbin atıyor; elimin altında titreşimleri hissedebiliyorum ama sen orada yoksun. Bizi terk ettin.

Hayatımızın en uzun anı bu. Bella ve William'ın elleri ellerimi sarıyor, hiçbirimiz bırakmak istemiyoruz.

Yakında kalbin başka bir bedende atacak. Arif organlarının pek çok hayatı kurtarabileceğini söylüyor, bunun rahatlatıcı olması gerek ama karanlığın içinde sadece karanlık var.

Onun yerine, canımın yanmasını isterdim, üzgün olabilmeyi.

“Hastane papazını çağırmamı ister misin?” diye soruyor Doktor Arif.

“Ne yapabilir ki?”

Papaz falan istemiyorum. Benim tanrım küçük çocukları anesiz bırakmaz.

Biri masanın üzerinde bir mum yakıyor. Alevi yastığın üzerine düşen güzel saçlarının, yanaklarındaki küçük gamzelerin, doğum lekesinin, ince dudaklarının yanında yanıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ayaklarım ağır ve vücudum tükenmiş, sanki bir şey beni yere doğru çekiyor.

“Beni terk etme aşkım,” diye fısıldıyorum.

Bella kendini öne atıyor ve kolunu çekiyor.

“Uyan annecim! Uyan!”

Sienna çocukları dışarı çıkarıyor ve Arif hazır mısın diye sorduğunda elini tutuyorum.

Nasıl hazır olabilirim? Hayatta hiçbir şey insanı buna hazırlayamaz.

“Hazır mısın?”

Asla hazır olmayacağım.

“Seni seviyorum,” diyorum.

Son bir öpücük.

“Sonsuza kadar.”

Sonsuz burada bitiyor.

43. Mikael

Kazadan Önce

2016 Kışı

Depodan Noel süslerinin olduğu kutuları sürükleyerek getirmiş, yıldızları asmış ve renkli ışıkları test etmişim. Çocuklar annelerden kalan, İsa'nın doğumunu tasvir eden biblolarla oynarken Bianca nefes nefese eve geldi.

“Kusura bakma, geç mi kaldım?”

Hızlıca öpücük verdi, az önce Üç Bilge Adamı alıp ellerindeki bastonlarla Yusuf'a ve bebek İsa'ya saldırma oyunu oynayan William'a sarıldı.

“Bak annecim! Uçan eşek,” dedi Bella.

Bianca dikkatini veremiyordu ama yine de güldü.

“Bak şimdi cidden kızgınlım işte,” diye fısıldadı kulağıma.

Pencereye yapışmayı ısrarla reddeden kâğıt yıldızı indirdim.

“Bengt'i biliyorsun,” dedi Bianca. “Eskiden burada yaşayan adam.”

“Evet, tabii ki.”

“Bir torunu varmış, Alice adında bir kız; zaman zaman torunu-

na bakıyormuş. Fabian'ın Bengt'e 'manevi büyükbaba' dediğini ve sürekli rahatsız ettiğini de biliyorsun."

Kulağa biraz Gun-Britt'in ya da belki Ola'nın yorumu gibi geliyordu ama şu an itiraz etmek için uygun zaman değildi.

"İş Fabian'ın kızı mıncıklamasıyla bitmiş. Şişme havuzda yüzüyorlarmış ve Fabian'ın aklına parmaklarını kızın vajinasına sokmak gelmiş."

Midem ekşidi.

"Bunu nereden duydun?"

"Önemli olan o değil. Bengt'in kızı tabii ki aşırı öfkelenmiş. Kim öfkelenmez? Polise şikâyetle bulunmuş ama Bengt, Fabian ve Jacqueline'le zaman geçirmeye devam etmiş. Sonunda kızı Bengt'le tüm bağıını kesmiş."

Bella'yı düşündüm.

"Ne zaman olmuş bunlar? Fabian kaç yaşındaymış bu olay olduğunda?"

"Kıza saldırdığında mı?" dedi Bianca; sanki olayı iyice netleştirmek istiyordu. "Sekiz ya da dokuz yaş civarı. Polis dosyayı sosyal hizmetlere aktarmış."

"Bella'nın Fabian'la yalnız kalmasına kesinlikle izin vermemeliyiz," dedim.

Çok kötü bir durumdu ama ona güvenemezdik. Ve konu Bella olduğunda, risk almak gibi bir niyetim yoktu.

"Ola ana okul müdürüyle konuşmamız ya da kasaba idaresine eposta göndermemiz gerektiğini düşünüyor," dedi Bianca. "Jacqueline'in çocuklarla çalışmasına izin verilmemeli."

Fazla abartılı bir tepki gibiydi. Mantıklı denemezdi.

"Ama olanlardan o sorumlu değil, haksız mıyım?"

"Aslında Jacqueline'in sorumluluğuydu," dedi Bianca. "Sekiz

yaşında bir çocuğun bir kıza o şekilde dokunulmayacağını anlaması gerekir. Onu savunmaktan vazgeç.”

“Ben kimseyi savunmuyorum.”

Sadece olayın siyahla beyaz olacak derece net olduğundan emin değildim. Fabian Selander ile ilgili hiçbir şey basit değildi.

“Okuldaki patronunla da konuşmalısın,” dedi Bianca. “Senin Fabian’ın danışmanı olman hakkında. Bundan hiç hoşlanmıyorum.”

Muhtemelen haklıydı, iyi bir fikir değildi. Jacqueline ve Fabian’la aramızda mesafe olması gerekiyordu. Aynı zamanda, inanılmaz üzücü de bir durumdu çünkü Fabian bana gerçekten güveniyordu. Yetişkinlerin dünyasının onu dışarıya itmesi hiçbir şeyi iyileştirmeyecekti.

“Bence bu konuyu Bella ve William’la konuşmalıyız,” dedi Bianca.

Şüpheliydim ama tartışmak istemedim, dolayısıyla çok geçmeden, çocukların ikisi de yüzlerinde tedirgin bir ifadeyle divana oturmuşlardı.

“Biliyorsunuz, kimse başka birinin vücuduna dokunamaz,” dedi Bianca.

Yüzü kıpkırmızıydı ve benim yardımımı istiyordu.

“Hayır demek, hayır demektir!” dedim.

Anaokulunda bu sözü öğretiyorlardı.

Bella bildiği için gülümsedi.

“Senin vücudun senindir,” dedi Bianca. “Kimsenin dokunma izni yoktur.”

Bu gerçekten gerekli miydi? Çocuklar konuşmanın çoğunda daha çok ne olduğunu anlayamıyor gibi görünüyorlardı.

“Peki birinin dokunmasını istersem, o zaman ne olacak?” dedi Bella.

Bianca dudaklarını sıkıyordu. Bana yalvarır gibi baktı.

“Kimsenin dokunmasına izin olmayan belli bölgeler var,” dedim. “Dokunmasını istemeniz ya da istememeniz önemli değil.”

“Hangi bölgeler?”

“Şey, bacaklarınızın arası.”

“Ne?” diye güldü Bella.

Bianca işaret etti.

“Burası mesela.”

“Kuku mu?”

“Kesinlikle.”

“William’ın kukusu yok,” dedi Bella. “Onun pipisi var.”

“Kimse William’ın pipisine de dokunamaz,” dedi Bianca.

“Ve kimse benim kukuma dokunamaz,” dedi Bella neşeyle.

“Çok doğru.”

“Ben de mi dokunamam?”

Bianca derin bir nefes aldı, yüzü kıpkırmızıydı.

“Tabii, evet, tabii ki *sen* dokunabilirsin,” dedim.

“Tamam,” dedi Bella. “Peki çişimi yaptığımda? Oramı silebilir miyim?”

“Evet, tabii ki.”

“Annemle babam kukuma dokunabilir,” dedi Bella.

Bianca ellerini çenesinin altında kenetledi.

“Evet, şey, altını sildiğimiz zaman,” dedim.

“Ya da merhem sürerken.”

“Evet, tabii, merhem sürerken.”

Bianca bana baktı. Başını iki yana salladı.

Noel yıldızıyla yeni bir savaşa hazırlanırken, yanımdan ayaklarını yere vura vura geçip koridora çıktı.

“Neyse, iyi geçti,” dedikten sonra merdivenlerde kayboldu.

Noel tatilinin ilk gününde çocukları Lund'daki kapalı buz pistine götürdüm. Bianca ev göstermeye gidecekti, dolayısıyla Bella ve William'ın buz pateni yapması için koyduğu tek şarta uyabiliyorduk: Bianca'nın orada olmaması.

İnternette çocuğun birinin yüzüne hokey pateni çarpan bir videoya denk geldiğinden beri, buz pistine tavrı, uçaklara, teknelere, lunaparklara ve ölüm ya da sakat kalma riski içeren diğer her şeye olan tavrıyla aynıydı.

Bu konuyu tartışmayı bırakmıştım. Bianca'nın korkularında mantık yoktu ve çoğu zaman onu gereksiz yere endişelendirmekten kaçınmak için uyum sağlamak en kolay yol oluyordu.

William bebekken terapiye gitmişti. Bir ya da iki ay oldukça gelişme kaydettiğini hissetmiştim ama zaman içinde her şey eski haline döndü.

Buz pateni seansı bitmişti, patenlerini çözerken, "Eve dönerken McDonald's'da yiyebilir miyiz?" diye sordu William.

"Lütfen babacım," dedi Bella bana tutunarak.

"Tabii ki yiyebiliriz."

Arabayla istasyona kadar gittik ve şehirdeki büyük meydanlardan birinde Burger King'de yemeğimizi yedik.

"Biliyor musunuz? Anneniz bugün buraya yakın bir yerde çalışıyor. Gidip ona bir merhaba diyelim mi?"

Bianca'nın gösterdiği daire iki adım ötemizde, Winstrupsgatan'daydı. Stockholm'de, düzenlediği açık ev partilerinden bazılarına gitmiştim. Çoğu zaman kılık değiştirerek katılıyordum, bir tür oyun gibiydi. Gidiyor, sıradan müstakbel bir alıcı gibi etrafı dolaşıyordum. Teklif vermiyordum, tek kelime bile konuşmuyordum. Ama bir şekilde heyecanlı da oluyordu; ayrıca Bianca'yla her zaman fazlasıyla gurur duyuyordum, çalışma ortamında onu

görmek, işinde ne kadar iyi olduğunu, bilgili ve cazibeli olduğunu görmek beni mutlu ediyordu. Sonrasında, satışa çıkan daire hakkında ve ciddi alıcılar hakkında uzun uzun konuşurduk. Bazen kimlerin teklif vereceği ve sonunda daireyi kimin alacağı üzerine iddiaya girerdik.

Üzerinde emlakçının logosu ve Bianca'nın gülümseyen bir resmi duran sandviç büfesinin önünde dururken, "Anneyi tanıımıyormuş gibi yapalım mı?" diye sordum Bella ve William'a.

"Neden?" dedi Bella.

"Evi almak istiyormuş gibi yapacağız."

"Çok eğlenceli," dedi William.

Bella'yı dürtükledi ve etrafımda daire çizerek koştu.

Merdiven boşluğunda kahve kokusu vardı. İkinci kata geldiğimizde, kapı sonuna kadar açıktı, kapı girişinde ayakkabılarımızın üzerine galoş giydik.

"Bana bak," dedi Bella, yerdeki kilimin üzerinde dans ederek.

Dar bir koridordan, boğazımı temizleyerek ve biraz da inleyerek geçtim. Koridordaki hipster sakallı, uzun boylu adamın karnının yanından geçebilmemiz için sırtını duvara dayaması gerekti. Omuzumun üzerinden geriye bakıp, William ve Bella'nın beni takip ettiklerinden emin olmak istedim.

Salon, çok güzel fayanslarla döşeli bir ocağın etrafında uzun bir yay şeklinde kıvrılıyordu; o güne kadar gördüklerim arasında en güzellerinden biriydi. İnsanlar masif ahşap zemin döşemesi üzerinde küçük gruplar halinde dolaşıyorlardı.

Odanın ortasında duran Bianca, ütülü ceket ve şelale gibi saçlarıyla ıslıl ışıldı.

"Anne!" diye seslendi Bella.

"Hey, şapşal," dedi William. "Tanımıyormuş gibi yapacaktuk ..."

Kolunu okşadım.

“Önemli değil. Başka zaman yaparız.”

Bianca’ya baktım. Şaşırmasını bekliyordum. Hatta kızmasından endişelenmişim ama gördüğüm tamamen farklı bir duygunun ifadesiydi. Korku.

“Burada ne işiniz var?” dedi Bella’ya.

Bir saniye sonra, nedenini anladım. Yanında, kolları parlak kâğıtlara basılı broşürlerle dolu halde duran Ola Nilsson’dan başkası değildi.

“Bir şey mi oldu?” dedi Ola.

Kiminle konuştuğu anlaşılmıyordu.

Ne işi var burada? Bianca açık ev partilerine onun da geldiğinden hiç bahsetmemişti.

“Sana sürpriz yapacaktık,” dedim Bianca’ya. “Anneciği iş yerinde ziyaret edecektik.”

Sesimin nasıl tatsız çıktığını kendim bile duyabiliyordum.

Bianca çocuklarının başlarının üzerinden bana gülümserken rahatsız olduğu belli oluyordu.

“Buz patenine gittik,” dedim Ola’ya bakarak.

“Şu an çok uygun bir zaman değil,” dedi Bianca. “Görüyorsun, içerisi gerçekten kalabalık. Önceden arasaydın ya da mesaj atsaydın, söyledim.”

“Kusura bakma,” dedim. “Daha fazla rahatsızlık vermeyelim.”

William’la Bella’nın ellerinden tuttum ve girişteki hole doğru çekiştirdim.

“Ama babacım! Daha yeni geldik. Şey yapmayacak mıydık...”

“Başka zaman,” dedim. “Anneni iş yerinde başka bir zaman ziyaret etmemiz gerekiyor.”

Kendim fark etmemiştim ama çocukların seslerini hemen kesmelerinden ve başlarını eğmelerinden, sesimin sert çıktığı belliydi.

Bir süre sonra, Bråkmakargatan'da arabayı evin önüne park ettiğimizde, telefonumda Bianca'dan gelen iki yeni mesaj vardı. Sert çıktıysa özür dilediğini söylüyordu, gerçekten çok stresli olduğunu ama açık ev partisinin harika gittiğini yazmıştı. Şimdiden teklifler gelmeye başlamıştı.

Cevap yazdım: *Sorun değil.*

Hemen sonra: *Ola'nın orada işi neydi?*

Kıskançlık ediyormuşum gibi geleceğinden emindim ama umurumda değildi. Ola'dan sıkılmaya başlamıştım. O ve Bianca birlikte ne yapıyorlardı hakikaten?

Çocuklara pijamalarını giymelerinde yardımcı oldum ve dişlerini fırçaladım. Bella kitaplıktan bir kitap seçerken Bianca'nın cevabı geldi:

Banka temsilcisi olarak oradaydı. Bazen yaptıkları bir şey.

İki saat sonra, çift kişilik yatağımızda, iki omuzumda mışıl mışıl uyuyan birer çocuk, göğsümde açık duran bir kitapla uyandım. Bianca yoktu.

William'la Bella'yı uyandırmadan dikkatlice yataktan kalktım. İkinci katın karanlığına sessizce çıktım. William'ın odasından mekanik sesler duydum, yanıp sönen mavi bir ışık vardı. Bianca, William'ın yatağına yatmıştı ve cep telefonu yastığının yanında, uyuyakalmıştı.

Durup uzun süre ona baktım. İçimdeki hava, sanki bir yerde delik varmış gibi, ağır ağır boşaldı.

44. Jacqueline Kazadan Önce

2016 Kışı

Site partisi, şimdiye kadar ilk defa, kışın olacaktı. Åke Yeni Yıl Partisi fikrini ortaya attığında hiçbirimizin başka seçeneği kalmamıştı. Parti tarihini değiştirmeye onu ikna eden bizdik, şimdi de gülümsememizi takınıp katlanmak zorundaydık

“Ama zaten herkes bu partilerden nefret ediyor,” dedi Fabian. “Kimse gitmek istemiyor.”

“Micke ve Bianca tatlılar, değil mi?” dedim. “Yemekten sonra kaçıp eve gelebilirsin.”

Yeni ince askılı elbisemle aynanın önünde şöyle bir döndüm.

“Ne düşünüyorsun?”

“Güzel,” dedi Fabian; ilgilenmemiştir.

Muazzam bir direnç gösterse de, sahip olduğu tek gömleğinin düğmelerini ilikledi, şapkasını başına geçirdi ve giriş holünde beni bekledi.

Çıkmazdan karşıya yürürken, gecenin soğukunda, atılan tek tük havai fişegin sesi yankılanıyordu. Gun-Britt bizi şampanyayla

ve sarılarak karşıladı. Ola, Bianca ve Micke çoktan gelmişlerdi; ayaklarında şık ayakkabılar vardı.

“Peter’in gelememesi çok kötü oldu,” dedi Gun-Britt.

Ola hemen atladı.

“Aa, Peter gelmiyor mu?”

O kadar mutlu olmuş görünüyordu ki, Bianca’nın bile kaşları kalktı.

“Çalışması gerekiyordu,” dedim.

Tam olarak doğru değildi. Kırk yaşına gelmiştim ve hâlâ normal bir ilişki yaşamayı beceremiyordum. Bunun utanç verici olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Tüm sonbahar gelgitlerle geçmişti. Bir gün Peter’la kavga ediyor, birbirimize bağırıp çağırıyor ve bir şeyler fırlatıyorduk. Ertesi günü özürlerle ve barışma seksiyle, geleceğe dair hayalleri yeniden canlandırarak, etrafta kelebekler uçuşur halde geçiriyorduk.

Noel’den sonraki gün, Fabian’a aşırı pahalı hediyeler aldığım için bana bağırmıştı. Tartışma onu, kim bilir kaçınıcı defa, evden kovmamla sonuçlanmıştı.

Şimdi en azından Yeni Yıl partisinde beni utandırmasından endişe etmem gerekmeyecekti. Kimse geçen yaz kırkıncı doğum günümde yaşadıklarımızın bir tekrarını görmek istemiyordu.

“Mutlu Yıllar,” dedi Micke, elindeki şampanya kadehini kaldırarak.

“Mutlu Yıllar,” dedim gülümseyerek.

Akşam yemeğinden sonra Åke içki büfesi hazırladı. Ben şaraba devam ettim ama Ola ve Micke şeker dükkânına girmiş küçük çocuklar gibiydiler. Dillerinin dolanması ve yüksek sesle gülme-ye başlamaları uzun sürmedi.

“Eve gidebilir miyim artık?” diye sordu Fabian. “Söz vermiştin.”

Gitmeden önce Gun-Britt ve Åke'ye teşekkür etmesini söyledim. Tabii ki oğlumun böyle buluşmalara katılmak istemeyecek kadar büyümüş olması üzücüydü ama onun yaşlarındaki halimi hatırladım. Babam sık sık beni korkunç yetişkin etkinliklerine katılmaya zorlardı.

Bianca yanıma oturdu ve Fabian giderken ona dik dik baktı. Aramızdaki hava biraz gergindi, konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştım.

“Anaokulundaki yeni işimden çok mutluyum,” dedim. “Gerçekten çok eğlenceli. Çok harika çocuklar.”

Abartmıyordum. Bu yeni işe bayılmıştım.

“Çok güzel,” dedi Bianca kısaca.

Esnemesini elinin arkasına gizlemeye çalıştı. Konuşmayı devam ettirebilmek için fikir bulmaya çalışıyordum ama Bianca diğer tarafında oturan William'a doğru döndü.

Yanlış bir şey mi yapmıştım yoksa genellikle böyle ters miydi? Bianca artık bankanın emlak biriminde çalıştığı için Ola'yı çok sık görüyordu. Ola hakkımda kötü mü konuşmuştu acaba? Konuşmasına hiç şaşırırmazdım.

“Şu sıralar hayat nasıl gidiyor, Ola?” diye sordu Åke bir taraftan kadehini yetmiş bilmem kaçınıcı defa doldururken. “Hâlâ hastalık izninde misin?”

“Yarı zamanlı çalışıyorum,” dedi Ola. “Doktorlar TSSB diye bir şeyim olduğunu söylüyor.”

“TSSB? O nedir?” diye sordu Åke.

“T-S-S-B,” diye harf harf tekrarladı Ola. “Travma Sonrası Stres Bozukluğu.”

“Savaş gazileri arasında oldukça yaygın görülüyor,” dedi Micke.

“Aman, doktor dili işte. Böyle havalı harf kombinasyonlarına bayılıyorlar,” dedi Ola kadehinin içinden.

“Ah canım,” dedi masanın etrafında garson gibi koşturup duran Gun-Britt. “Gasp yüzünden yaşadığın onca ıstırap mı?”

“Ama çok da garip değil herhalde?” dedi Ola. “Spor yapmaya gidiyorsun, sonra birdenbire iki serseri çıkıyor karşına ve seni gasp ediyor. Tabii ki izi kalır.”

“Ama artık üzerinden uzun zaman geçti,” dedi Åke.

“Normal çalışmaya başlamıştım aslında,” dedi Ola. “Çok fazla düşünmüyordum ama birdenbire anksiyete yeniden başladı. Belli bazı durumlar da tetikliyor. Her zaman içe dönük biri olsam da, artık tek başıma kalmakta zorlanıyorum.”

Demek o yüzden köpek yavrusu gibi Bianca’nın peşinden dolaşıyordu. Yalnız hissediyordu, sıkılıyordu.

Bianca, “Kendini iyi hissetmemekte yanlış bir şey yok,” dedi, Ola’ya şefkatle bakarak. “Hassas olmamaya çalışmak tipik bir erkek davranışı.”

Epeyce şey biliyor gibiydi. Ola bunların hiçbirini benimle konuşmamıştı.

“Ama polis gaspçıları epey çabuk yakaladı, değil mi?” dedi Micke.

Ola içkisini kadehinde çalkaladı.

“Evet ama sonra soruşturmada bir sürü sorun oldu. Çok acayip uzun sürdü.”

“Bir yıldan fazla geçti,” dedim.

Ola rahatsız olmuş gibi baktı.

“Evet, evet, mahkeme en az üç hafta sonra.”

Ona imalı bir bakış attım. Bianca’ya bakış şekli beni rahatsız ediyordu. Ola’nın gerçek yüzünü hâlâ görememiş olması beni şaşırtıyordu.

“Umarım gereken cezayı alırlar,” dedi Åke.

Ola iç çekerek kadehini bıraktı.

“Almazlar. Daha on yedi yaşındalar.”

“İsveç adalet sistemi şaka gibi,” dedi Åke.

Bianca laf arasında en önemlisinin bu çocukların olaydan ders almaları ve suç işlemekten vazgeçmeleri olduğunu söyledi. Ona katıldığını açıkça belirttim.

“Umut dünyası,” dedi Ola.

Micke ona doğru döndü.

“Mahkemede ifade verecek misin?”

İçimden bir ses Micke’nin cevabı zaten bildiğini söylüyordu. Sadece canını sıkmak için soruyordu.

“Hayır, hiçbir işe yaramaz,” dedi Ola.

“Ne? İfade vermeyecek misin?” dedi Åke.

“Hayır.” Ola koltuğuna yerleşti. “Saldırıya uğrayan en az on kişi var, dolayısıyla bu işi yapabilecek başkaları var.”

“İfade vermene *izin* vermiyorlar mı?” diye sordu Gun-Britt.

“Onları tanıdın, değil mi?” dedi Micke. “Karakolda teşhis etmiştin. Doğru mu?”

“Evet.” Ola dudağını ısıırıyordu. “Ama mahkemede karşılıklarına oturmamakla aynı şey değil. Doktorlar iyileşme sürecim açısından iyi olmayacağını söylüyor.

Korkuyordu. Bunu anlamak zor değildi.

“İfade vermek son derece stresli olmalı,” dedi Bianca.

Başımı aşağı, yukarı sallayarak destekledim.

“Ama bizim adalet sistemimiz insanların bildiklerini söylemesi üzerine kurulu,” dedi Micke. “Ya her suç mağduru Ola gibi hissederse? Elbette çok rahatsız edici bir deneyimdir ama...”

“Yine de cezalandırılmayacaklar,” dedi Ola. “Bir sosyal hizmet görevlisi ile konuşmak zorunda kalacaklar sadece. Çok kötü

bir çocukluk geçirmiş zavallı ufaklık. Sonra şehirde gezerken onlarla tekrar karşılaşma riskini almış olurum.”

“Anlıyorum,” dedi Åke.

Ama Micke peşini bırakmıyordu. Ola’ya baskı yapmaya kararlı gibiydi. Muhtemelen Bianca’nın onunla çok zaman geçirmesine içerliyordu.

“Bence adalet için gerekeni yapmak her vatandaşın görevi,” dedi Micke.

Bianca ona kızgın gözlerle baktı, tam o sırada Bella ağlamaya başladı.

“Köpinge’ye böyle şeylerden uzak olmak istediğim için taşındım,” dedi Ola. “Karışmak istemiyorum.”

“Ama zaten işin içindesin!”

Bianca, “Bu kadar yeter,” dedi, Bella’yı kucağına alarak. “Bağırıyorsun, Micke.”

Abartıyordu. Aslında oldukça iyi bir tartışmaydı.

“Ama duymuyor musun...”

“Şşşş!”

Şaşıp kalmıştım. Evet, Micke sarhoştı ama ona poposuna şaplağı hak eden bir çocuk gibi davranmasına gerek yoktu.

“Böyle bir şeye maruz kalmamışken konuşmak kolay,” dedi Bianca, Bella’nın yanağını okşayarak. “Her zaman senin gibi düşünmüşümdür, Micke. Ayağa kalkar, ifademi veririm diye. Ama gerçekten göreve çağırılısaydım, bilmiyorum...Değer mi gerçekten?”

Ola ve Åke başlarıyla onayladı ama Micke, en yumuşak ifadeyle, karısıyla başkalarının yanında tartışmaya niyetli değil gibiydi. Sandalyesinde geriye doğru yaslandı, bacak bacağa attı ve başını çevirdi.

“Ben eve gideyim, çocukları yatırayım,” dedi Bianca. “Bella çok yoruldu.”

Micke ayağa kalkıp yardım edecekti ama Bianca elini omzuna koydu ve neredeyse iterek sandalyesine geri oturttu.

“Sen kal,” dedi. “Gece yarısından önce geri gelirim. Uyuyamazsam.”

Yarım saat sonra Ola da ortadan kayboldu. Benden ABD’deki günlerim hakkında art arda hikâyeler anlatmamı isterken Micke’nin kızaran gözleri kapanıyordu. Domuz gibi fotoğrafçılardan ve tığ gibi ajans yöneticilerinden, yanlarında Narkissos’un bile diğerkam kalacağı tasarımcılardan, Amerikalıların lüks ve uyuşturucu merakından ve seks takıntısından bahsederken gülüyordum.

“Ne değişik bir hayatın varmış,” dedi Åke.

“Aa, aslında ben küçük kasaba kızıyım. Komşu kızı derler ya. O hayat tarzına hiç uyum sağlayamadım.”

Micke bana rüya âleminde geziyormuş gibi bakıyordu.

Gülümsemesi beni uyarıyordu.

“İşıltılı hayatla ve göz alıcılıkla hiç mi hiç ilgilenmiyorum,” dedim. “Kıyafetler ya da takılar ve ayakkabıları da hiçbir zaman çok umursamadım. Yine de mutluyum.”

Öyle hissediyordum. Her zamankinden daha özgür ve daha mutlu. Alkolün bu duygulara katkısı olduğuna hiç şüphe yoktu ama her şeyin ötesinde, beni bekleyen yeni yıla, maceralarla ve fırsatlarla dolu on iki yeni aya dair düşüncelerle doluydum. 2017 benim yılım olacaktı.

Peter olmayacaktı. Boktan ilişkiler olmayacaktı.

Televizyonun olduğu yerde duran divanda oturan Gun-Britt, “Skansen’de geri sayıma başlayacaklar,” diye seslendi.

“Ne? Saat on iki oldu mu?” dedi Micke, elindeki cep telefonunu kurcalayarak. “Bianca uyuyakaldı herhalde.”

“Ola nereye gitti?” diye meraklandı Åke.

“Eve gitti,” dedi Micke. “Herhalde TSSB yüzünden.”

“Ya da alkol,” dedi Gun-Britt.

Micke’nin koluna girdim.

“Hadi gel. Havai fişekleri izlemek istiyorum,” dedim.

Dengesini tam koruyamıyordu, o yüzden koridorda yürürken elinden tutmam gerekti. Paltosunu giymesine yardım ederken, Sol omzumdan kıyafetimin askısının düştüğünü fark ettim.

“Siz de geliyor musunuz?” diye sordu Micke.

“Biz içerideyiz,” dedi Gun-Britt. “Hava buz gibi.”

Micke bana gülümsedi. Dışarıya, çimenlere çıktık ve yüzümüzü gökyüzünde patlayan renklere çevirdik. Mantom açıldı, atkım ya da berem yoktu; Micke’nin yanında titriyor, gözlerinde havai fişeklerin yansımasını görüyordum.

Güçlü bir patlama geceyi titretince elimi Micke’nin ceketinin içine daldırdım. Dişlerim birbirine çarpıyordu, muazzam soğuk vardı ve gökyüzü kırmızıya, maviye ve altın rengine boyanmıştı. Micke’nin sıcaklığına yaslandığımda gözlerinde fişekler ve yıldızlar vardı.

“Yeni Yılın Kutlu Olsun.”

Ilık nefeslerimiz birbirimizin yüzüne doğru dumanlar çıkarıyordu. Her yerde havai fişekler patlıyordu.

“Yeni Yılın Kutlu Olsun,” diye fısıldadım.

Dili cennet tadındaydı.

45. Fabian

Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Yeni Yıl partisinden sonra hiçbir şey aynı olmadı. Başta iğreniyordum ve öfkeliydim ama sonra, şoku atlatınca, avantajlı taraflarını görmeye başladım.

Anneme onları gördüğümü söylemiyorum ama bahçede ya da okulda Micke'yi gördüğümde içimde küçük bir şimşek çakıyor; kontrol edemiyorum. Sanırım bu iyi olabilir.

Ocak ayında sıkıcı bir salı günü, dokuzuncu sınıftan üç kız yemek sırasında bana sataşıyor. Müdür geliyor ve işler iyice karışıyor.

Kızlardan biri, "Suzi'nin göğüslerine baktı. İğrenç yaratık!" diyor.

Suzi o yüzden bana bir kaşık dolusu turp püresi atmış.

"Bu cinsel istismardır, biliyorsunuz," diyor müdüre.

O zaman neden üstünden düşecek kadar küçük, askılı bir bluzla dolaşıyor etrafta? Tabii ki insanların bakmasını istiyor.

"Micke'yi çağırmamız gerek," diyor müdür. "Bu tip sorunlarla normalde danışman ilgilenir."

Grup toplantı odasında oturup beklemek zorundayım; karnım

gurulduyor. Micke nihayet üstünde eşofmanları ve terli baş bandıyla geldiğinde öğle yemeği neredeyse bitmek üzere.

“Neden böyle bir şey oldu?” diyor Micke.

Sesi yorgun değil. Daha çok ilgili, sanki gerçekten önemsiyor gibi. Buna alışık değilim ve nasıl hareket edeceğimi bilemiyorum. Ama gerçekten iyi hissetmemi sağlıyor.

“Çünkü ucubeyim ben,” diyorum. “UFO’dan inmiş bir uzaylıyım.”

Küçükken bir şekilde yanlış gezegene geldiğimi düşündürdüm. Psikologlar ve doktor sorunumun ne olduğu konusunda bir anlamaya varamıyorlardı çünkü daha önce hiç uzaylı görmemişlerdi.

“Sen uzaylı değilsin,” diyor Micke. “Ama nasıl hissettiğini anlıyorum.”

Anlıyor mu? Gerçekten? Micke’nin hayatında hiç böyle bir şeyle başa çıkmak zorunda kaldığını düşünemiyorum. O kadar normal ki. O kadar mutlu ve çekici ve basit. Herkesin sevdiği tipte biri.

Ama beni yargılamıyor. Sesi öfkeli ya da abartılı ölçüde acıyormuş gibi çıkmıyor. Çözüm odaklı ve bu da hoşuma gidiyor.

“Kızların söyledikleri doğru mu? Suzi’nin göğüslerine baktın mı?”

“Sanırım. Gözlerim takıldı. Amacım bakmak değildi.”

Bakan başka biri olsaydı, başka herhangi biri, Suzi muhtemelen göğüslerini daha da dikleştirir ve dikkat odağı olmanın tadını çıkarırdı. Ama ben olunca, tabii, işler değişiyordu.

“Sana yemek mi fırlattı?” diye soruyor Micke.

“Evet.”

Gömleğimdeki lekeleri gösteriyorum.

“Umarım müdür protokolü uygular ve kıza kafeteryaya giremeyeceğini söyler,” diyor Micke.

Ona gülümsüyorum. Danışmanım benim.

Aklımın bir köşesinde annemle onun yılbaşı gecesi halleri var. Umutlanıyorum.

Ama sanırım Suzi için kafeteryaya girme yasağı gibi salakça bir cezadan daha iyi bir şeyler bulabilirim. Tavuk parçalarını ve patates köftelerini özleyecek değil ya.

“Evde işler nasıl?” diye soruyor Micke birden.

Daha önce böyle bir şey olmamıştı. *Öpücük*le bir alakası var mı? Annemi mi düşünüyor?

“Peter?” diyor. “Hâlâ...?”

Cevap ağzımdan dökülüveriyor.

“Hayır.”

Micke mutluluğunu gizleyemiyor. Duymak istediği tam da buydu. Ama onu kandıramam, yakında öğrenir.

“Eskisi kadar sık gelmiyor en azından,” diyorum sonra. “Çoğunlukla annemle kavga ediyor.”

Micke endişeyle bakıyor. O ve Bianca hiç kavga etmiyorlardır eminim. O şekilde yani. Ayrıca Micke haksızlıkla karşılaşınca bir şey yapmadan durabilen tiplerden değil.

“Keşke biriyle...daha iyi biriyle tanışsa,” diyorum.

Micke aptal biri değil. Ne demek istediğimi anlıyordur ama sesini çıkarmıyor ve kesinlikle bir şey belli etmiyor. Bu yönünü seviyorum. Tabii ki bana gereksiz umut vermek istemiyor.

Kafeteryaya döndüğümüzde, çalışanlar benim için bir tepsi ayırmışlar. Matematik dersini kaçırmam önemli değil, zaten herkesten ilerideyim.

“Yardıma için teşekkürler,” diyorum Micke’ye.

“Tabii,” diyor.

Suzi ve arkadaşlarını boş vermeye karar veriyorum. İntikamı hak etmediklerinden değil, Micke’yi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden.

Cumartesi günü Peter geri geliyor. Annem yalnız olmaya dayanamadığını söylüyor.

“İyi de, başka biriyle tanışsan olmaz mı?” diyorum. “Peter beni hiç rahat bırakmıyor.”

“O kadar kolay değil,” diyor annem.

Cidden ama. Ne kadar zor olabilir ki?

İstersen yaparsın.

Peter salonda hard rock müzik açıyor. İçiyorlar, çığlıklar atıyorlar ve başka kim bilir neler yapıyorlar. Kulaklıklarımı takıp, sesi sonuna kadar açıyorum ve oyunuma odaklanmaya çalışıyorum ama dinledikleri müziğin bası zemine ve duvarlara vuruyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Sonunda dışarı çıkmak zorunda kalıyorum.

Kapı girişinde ayakkabılarımı giyiyorum. Annemle Peter divanda neredeyse üst üste yatıyorlar, kusmamak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye sesleniyor annem elektro gitar seslerinin arasından.

“Dışarı!” diye bağırıp kapıyı çarpıyorum.

Akşam olurken mahallenin içinde bisikletle birkaç tur atıyorum. Şehir merkezinde, çevre mahallelerden toplanan tipler takılıyorlar, büyük parkın kuytu bir köşesinde bir grup kız gizli gizli sigara içiyor. Onun dışında Köpinge boş ve sessiz. Bråkmakargatan’a döndüğümde, on üç numaranın önünde bisikletten iniyorum. Volvo garajın önünde duruyor. Etrafa bakıyorum ve bahçe kapısının üstünden içeriye göz atıyorum. Aradaki boşluktan içeriyi dikizliyorum ama dikkat çekici bir şey görünmüyor.

“Neden orada duruyorsun?”

Arkamı döndüğümde, Ola’nın çıkmazda bana doğru geldiğini görüyorum.

“Seni pencereden gördüm,” diyor. “Bir şey mi oldu? Üşümüşsün, titriyorsun.”

Fark etmemiştim bile.

“Dışarıda bisikletle gezdim.”

Ola’nın ağzından buhar çıkıyor. Alkol ve tıraş losyonu kokuyor.

“Cumartesi gecesi on bir buçuk oldu. Eve gitmelisin.”

Bir şey söylemiyorum ama hareket de etmiyorum.

“Peter mı var?” diye soruyor Ola.

İkimiz de eve doğru dönüyoruz. Durduğumuz yerden müzik sadece boğuk bir kalp atışı gibi duyuluyor.

“Annen neden onu evden kovmuyor?” diyor Ola. “Onunla konuşmaya çalıştım.”

Sanki annem onu dinlermiş gibi. Annem Ola’nın ne düşündüğüyle zerre kadar ilgilenmiyor.

“Seninle içeri geleyim mi?” diye soruyor.

Tuhaf. Ola bana karşı hiç nazik davranmazdı. Başka bir amacı olmalı ama ne?

Buraya taşındığında, annemin peşinden koşmaya başlaması çok uzun sürmedi. Benim açımdan sorun yoktu ama tabii karısı için çok kötüydü. Bengt hakkında saçma sapan konuşmaya başlayınca kadar nasıl biri olduğunu anlamamıştım.

“Olur,” diyorum her şeye rağmen.

Olayın nereye gideceğini görmek ilginç olacak. Peter’ın Ola’dan pek de hoşlanmadığını biliyorum.

Bisikletimi alıyor ve çıkmazda peşinden gidiyorum. Ola’nın kolları gergin; parmaklarını açıp kapatıyor, açıp kapatıyor.

Kapıyı açtığımda itip önüme geçiyor ve koridora giriyor.

“Kimse yok mu? Kimse yok mu!”

Müzik susuyor ve annem divandan kayarak kalkıyor.

“Fabian’ı bahçede buldum,” diyor Ola. “Neredeyse soğuktan donacaktı.”

Abartıyor tabii ki ama annemin silkelenmeye ihtiyacı var.

“Bırak şimdi. Çocuk değil o,” diyor Peter.

Pantolonunun düğmeleri açık ve pis ayakları sehpanın üzerinde, divandan kalkmıyor.

“Neden öyle kaçıp gittin?” diyor annem.

Ola salona giriyor.

“Belki de önceliklerini kontrol etmelisin,” diyor.

Peter’in ayakları yere iniyor. Ayağa kalktığı anda göğsünü şişiriyor, annem kolundan tutup durdurmaya çalışıyor.

“Buraya gelip burnunu üstüne vazife olmayan şeylere sokma,” diyor Peter, Ola’ya.

Sarhoş, tıpkı annem gibi.

“Kesin şunu,” diyor annem.

Ama Peter kolunu çekip kurtarıyor ve Ola’ya doğru sendeliyor.

“Başka bir arzun?”

Ola’nın gözlerinden öfke fışkırdığını görebilirsiniz ama Peter onun iki katı; çenesine attığı yumruk havada asılı kalıyor.

“Git hemen,” diyor annem.

Ola ağır ağır geri çekilip, girişe doğru giderken Peter yeniden divana uzanıyor. Annem koridora çıkıyor ve bana küçüklüğümde olduğu gibi bakıyor. Benim için endişelenmesi kendimi iyi hissettiriyor.

“Siktiğimin salağı,” diyor Peter, Ola gider gitmez ve müziği yeniden açıyor.

Annem sıcak çikolata yapıyor ve bana yün battaniye getiriyor; salona girdiğimizde Peter başını koltuğun koluna dayamış, ağzı açık horulduyor.

“Benim için bir numara sensin biliyorsun değil mi?” diyor annem oturduğumuzda. “Her zaman bir numara olacaksın.”

46. Jacqueline Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Daha önce de ilişkilerimi sessizliğe gömülerek öldürmeye çalıştığım olmuştu. Ama Peter keçi gibi inatçıydı. Yazdığı mesaja cevap vermezsem, birkaç dakika geçmeden arıyordu. Aradığında cevap vermezsem de, çok geçmeden kapıda bitiyor, yumruklamaya başlıyordu.

“Bir şey oldu sandım. Beni korkuttun.”

Bir yıldan uzun zamandır sürüyordu ve nasıl bitireceğimi bilemiyordum. Düşüncelerimde onu çoktan aşmış, yoluma bakmıştım ama mutfakta oturup şarabımı içerken, zihnim bulanıklaştığında ve yalnızlık acı verirken, iletişim kurunca hayır diyemiyordum.

Yılbaşından beri Micke’yi çok fazla düşünüyordum. Öpüşmemiz, havai fişekler ve güven veren sarılması. Tüm bunlar bir şeyi harekete geçirmişti, savunmasız kaldığım bir şeyi. İnanılmaz aptalcaydı. Aramızda asla bir şey yaşanamazdı.

“Köpinge’den taşındığımızı hayal edebiliyor musun?” diye sordum bir akşam Fabian’a.

Üzerinde çok düşünülmüş bir şey değildi ama taşınmalarımın üzerinde hiçbir zaman çok düşünmemiştik.

“Hayır! Neden?”

Fabian ani değişikliklerden hiç hoşlanmaz.

Ama sonra:

“Kaliforniya’ya mı? Babamın yanına mı taşınıyoruz?”

Daha çok Halmstad ya da Kungälv’ı düşünmüştüm. Emmaboda’da hoş bir kafe vardı.

“Bakarız.”

Gözetliyordum demek istemiyorum ama mutfak penceresinden Andersson ailesinin garaj yolunu görebiliyordum, bazen Micke dışarı çıkıyordu ve yılbaşının anıları içimde yeni yangınları ateşliyordu.

Bir akşam hava karardığında, Bianca’nın çocuklarla birlikte Volvo’ya binip gittiklerini görünce, fırsatı değerlendirdim. Micke garaj duvarına yaslanmış duruyor, koşu sonrası esneme hareketleri yapıyordu. Yılbaşından beri onunla ilk defa yalnız kalacaktım.

“Selam,” dedim. “Koşu nasıldı?”

Bir ayağını arkaya doğru kaldırmıştı. Alnından ter akıyordu ve göğüz kasları ince koşu tişörtünü geriyordu.

“Artık otuz beş yaşında değilim.”

Başını havaya kaldırıp güldü ve sıcak nefesi garaj ışığının altında buhara dönüştü. Sanki etrafında beni çeken ve sıkıca tutan manyetik bir alan vardı.

“Taşınmayı düşünüyoruz,” dedim.

Tepki almak için çocukça bir yöntemdi. Ama işe yaradı. Micke ayağını yere indirdi ve bacağına salladı.

“Nereye?”

Endişelendiğini hissediyordum.

“Bilmiyorum aslında. Småland, Emmaboda olabilir.”

Micke başını aşağı yukarı salladı. Şaşırmış görünüyordu ama daha fazla bir tepki alamadım. Ne beklemiştim ki? Bana sarılıp gitmemem için yalvaracak mıydı?

Uzun birkaç saniye geçti. Sessizce duruyorduk, birbirimize doğru duman bulutları soluyorduk.

“Şey, yılbaşı gecesi olanlar ...”

Fısıldamaya başlamıştı, gözlerime bakamıyordu. Nefesimi tuttum ve söyleyeceğini bildiklerimden farklı bir şey söylemesini umutsuzca diledim.

“Bianca’yı seviyorum. Bir şey duyarsa korkunç olur.”

“Tabii,” dedim hayal kırıklığı içime hızla otururken. “Anlık bir şeydi.”

Micke rahatlamış görünüyordu.

“Çok fazla içmiştim,” dedi. “Hataydı, değil mi?”

“Hı hı.”

Hissettiğim acıyı bastırdım. İçimde ne kadar umut varsa, kafasını kopardım ve çıktığı karanlık çukura geri tikiştirdim.

“Yılbaşı gecesi hakkında kimse bir şey bilmeyecek,” dedim. “Bana güvenebilirsiniz.”

Micke rahatlayıp içini çekti ve elini göğsüne koydu. Çoktan uzaklaşmıştım.

Micke gibi insanlar için ben hiçbir zaman hatadan fazlası olmamıştım.

47. Mikael

Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Aslında mahalle temizliği yapmamız zorunlu değildi. Kasaba idaresi o işi hallediyordu. İlkbaharda ve sonbaharda birer pazar günü temizlik yapmak tamamen Åke'nin fikriydi. Hep birlikte çıkmazı süpürdük, çiçek tarhlarını düzenledik ve bahçe mobilyalarını boyadık. Gun-Britt hepimize kahve yaptı, Åke de mangal yaktı.

“Geleneklerimizi koruyalım. Yardımlaşmayla her şey daha kolay oluyor,” dedi Åke; belli ki hiçbirimizin bununla ilgilenmediğini ve ruhunu teslim ettiği an temizlik günü geleneğinin de sona ereceğini hiç düşünmemişti.

Aslında Mart ayının ilk pazarı tarih olarak çok erkendi ama Åke bir karar vermişse tartışmaya açık olmuyordu.

Bankları boyamada ona yardım ederken, Jacqueline yere eğilmiş, çiçek tarhlarını çapalıyordu. Biraz ileride Bianca ise Ola'nın ağaçlardan budadığı dalları süpürüyordu.

Jacqueline'le Bianca ne zaman birbirlerine yaklaşırsalar geri liyordum. Jacqueline anaokulunda çalışmaya başladığından beri

Bella'yı okula ben bırakmaya çalışıyordum ve mümkün olduğunca ben alıyordum. Jacqueline'in Bianca'ya herhangi bir şey anlatmayacağından yüzde doksan dokuz emin olsam da, endişelerimden tamamen kurtulamıyordum. Cümle içinde geçecek tek bir kelime, ufacık bir ipucu dünyamı darmadağın edebilirdi.

Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin vermiştim? Saatin on ikiyi vurduğu o bir anda sürüklenip gitmiştim ve her şey aklımdan uçmuştu. Geceyle ve havai fişeklerle büyülenince, dudaklarımın Jacqueline'in dudaklarına dokunmasına izin vermiştim. Masum falan değildim. Onu durdurmamıştım, itmemiştim ya da kendimi çekmemiştim. Zavallılık etmiştim, domuzun tekiydim, hayatım boyunca iğrendiğim o adamlardan birine dönüşmüştüm.

Daha önce hiç sadakatsizlik etmemiştim. Aklımın ucuna bile gelmemişti. O tip biri olmaktan o derece uzaktım. Öyle olduğumu düşünüyordum.

Sonrasında, uzun süre birbirimizin gözlerinin içine bakmıştık ve aynı şekilde düşündüğümüzden, bunun bir hata olduğunu, asla yaşanmaması gereken bir şey olduğunu düşündüğümüzden emin olmuştum. Artık o kadar emin olamıyordum. Acaba Jacqueline başka bir şeyler mi umuyordu? Daha fazlasını?

Tabii anında öfke bastırmıştı. Yeni yıl televizyonda kayakla atlama programıyla ve boynumu giyotine uzatmışım gibi bir hisle gelmişti. Bianca'ya söylemeyi gerçekten çok istiyordum ama çok fazla oyalanmış, mükemmel fırsatın gelmesini beklemiştim. Böylece günler geçmişti ve artık söylemek imkânsız geliyordu. Unutmak ve hafızamdan silmek en iyisi olacaktı. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum ve Bianca'yı o kadar çok seviyordum ki, canım yanıyordu.

Şimdi çıkmazın diğer ucunda durmuş, merdiven tutuyordu; Ola da tuttuğu merdivene tırmanıyor, bir huş ağacının yola doğru uzanan dallarını kesiyordu.

“Acele et,” dedi Bianca gözlerini kapatarak.

Yüksekten çok korkardı. Merdivende duranın kendisi ya da başkası olması hiç fark etmiyordu.

Ola özellikle ileri geri sallanıp onu korkutuyor, işini abartılı yavaş yaparak onunla dalga geçiyordu. Birlikte gülüyorlardı.

“Şuna bakın,” dedi Åke ve herkes durdu.

Bir polis arabası çıkmaza giriyordu. Peter çakarları yakınca Bella’yla William neşeyle zıplamaya başladılar.

“Arabaya binebilir miyiz?”

Peter yanlarından hiç duraklamadan geçti.

“Komiserim,” dedi Åke. “Size kahve ikram edebilir miyiz?”

Fincanı aldı ve Jacqueline’e doğru gitti.

“Arıyorum, cevap vermiyorsun. Ne düşüneceğimi şaşırdım.”

Jacqueline rahatsız, etrafa bakındı.

“Şimdi olmaz,” dedi sessizce. “Temizlik yapıyoruz.”

Fabian’ın Peter’in sürekli tartışma çıkarması hakkında söylediklerini düşündüm. Geçen yaz kırkıncı doğum günü partisinden sonra Jacqueline’in nasıl darmadağın olduğunu hatırladım. Belki de farklı bir şeye özlem duyması garip değildi.

“Bana yokmuşum gibi davranılmasını kabul etmeyeceğim,” dedi Peter. “Bunu biliyorsun.”

Jacqueline fısıltıyla özür diledi. Hızla göz göze geldik, gözlerinde sessiz bir yakarış gördüğümü düşündüm.

Konuşmalarını bölmek için, “Çocuklar polis aracında oturabilirler mi?” dedim.

Bella’yla William neredeyse arabanın içindelerdi.

“Ne? Evet, sanırım sorun olmaz.”

Peter biraz homurdandı. Sonra çocukları birer birer sürücü koltuğuna oturttu ve polis telsizinin nasıl çalıştığını gösterdi.

“Hep polis olmayı mı istemiştin?” diye sordu William.

“Bütün erkek çocukları istemez mi?” dedi Peter saçını düzelterek. “Ama zor bir iş. Kimse minnet duymuyor. Bugün olsa herhalde başka bir meslek seçerdim.”

Gerindi ve kahvesinden bir yudum aldı.

“Evet, fena stresli görünüyor,” diye kah kah güldü Åke.

Peter dik dik baktı.

“Hayal bile edemezsiniz. Bir gece benimle devriye gezin. Rosengård, Kroksbäck, Lindängen’e gidelim. Köpinge’de içinde yaşadığınız pembe baloncuktan çıkın biraz.”

“Anlıyorum,” dedi Åke. “Çocuklarımız Malmö’de büyümek zorunda kalmasın diye buraya taşındık.”

“Abarttın şimdi,” dedim. “O kadar da kötü değil.”

Malmö’yü severim. Çevre dostu Västra Hamnen, romantik şehir meydanları, Möllan gibi çok kültürlü mahalleler. Stockholm’le karşılaştırılınca çok daha Avrupalı.

“Hey,” dedi Peter. “Her gün gasp yapan, saldırıda bulunan, hırsızlık yapan insanları yakalıyorum ama asla ceza almıyorlar. Bana gülüyorlar. Ben kelepçe takıyorum, onlar yüzüme sırıtıyor. Çünkü birkaç saate özgür kalıp dışarı çıkacaklarını onlar da benim kadar iyi biliyorlar.”

Çok hızlı konuşuyordu, neredeyse deli gibi.

“Ne kadar umutsuz bir durumda olduğumuzu anlamıyorsunuz. Sizler de diğer tipik İsveçliler gibisiniz. Vergi indirimleri ve düşük faiz oranlarını, genç kızların tecavüze uğramasından ve saldırganların serbest kalmasından daha çok önemsiyorsunuz. İşlerin gerçekte nasıl gittiği hakkında hiçbir fikriniz yok.”

“Yeter artık,” dedi Jacqueline. “Kimse senin siyasi söylevlerini dinlemek istemiyor.”

Peter ona öfkeyle baktı. Bu arada ben de William’ı polis aracından uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Tabii ki kimi zamanlar umutsuz hissedebildiğini anlıyordum, ardındaki mantığı kısmen eğitim dünyasında da görebiliyordum ama durum Peter’in resmini çizmeye çalıştığı kadar zifiri karanlık olamazdı.

“En iyisi İzlanda’ya taşınmak olur,” dedi. “Orada yılda iki cinayet işleniyor. İki. Polisin silah taşınması bile gerekmiyor.”

Jacqueline ona bıkkınlıkla bakıyordu. Belki de gerçekten İzlanda’ya taşınsa herkes için en iyisi olacaktı.

“Ola’yı gasp eden şu çocuklar var ya,” diye devam etti. “Şartlı tahliye edildiler ve toplum hizmeti cezası aldılar. Şaka gibi.”

Tekrar doldurmak için kararlı bir hareketle termosunun kapağını açtı. O sırada Ola merdivenden inmişti ve bize doğru yürüyordu, Bianca da arkasındaydı.

“Ama daha ağır cezaların önleyici etkisi daha büyük olmuyor,” dedim. “ABD’ye bakın.”

Peter üzerinden dumanlar çıkan kahveye üfledi.

“Onları caydırır mı, caydırmaz mı umurumda değil. Beni mağdurlar ve sevdikleri ilgilendiriyor. Birini öldürüp, bir yıl sonra topluma karışmamalısın. Birini temizlemek istiyorsan tek yapman gereken çocuk yaşta birini kiralamak. İsveç’te on beş yaşında birinin cezasında yüzde seksen indirim yapılıyor. Yüzde seksen! Cezası on yıl hapisse mesela, iki yıl ceza alır, bir buçuk yıl sonra da çıkar.”

“Doğru mu bu?” dedi Gun-Britt eliyle döküntüleri toplarken.

Kulağa mantıklı gelmiyordu. Bu konuda yeterince bilgi sahibi değildim.

“Tabii ki doğru,” dedi Peter. “Bir de on beş yaşın altındaysan, cezai ehliyet yaşının altında kalıyorsun. İsveç’te on dört yaşında biri cinayet işlerse sadece ıslahevine gönderilir ve üzerinde batık elbiseyle dolaşan sosyal hizmet görevlisi bir kadınla konuşur, o kadar.”

“Yeter bu kadar,” dedi Jacqueline.

Bir polis memuru nasıl böyle konuşabilir?

Bella çıkmazın diğer tarafından koşarak gelince arkamı döndüm.

“Bak, bak! İskelet buldum!”

Peter, refleks olarak, hazır ola geçti. Asfaltta uzun adımlarla yürüdü. Bacaklarını iki yana açarak durduğunda kemeri titreyerek ses çıkarıyordu. Ola, Åke ve ben ardından köşedeki mazılara gittik, Bella’nın keşfini yaptığı yere.

Peter döndü ve gözlerini Ola’ya dikti. Onu aç bir vahşi hayvan gibi, içine çekiyordu.

“Bu manyak kedilerinin işi mi?”

“Ev kedisi onlar,” dedi Ola ters ters.

Peter çalılığa doğru eğildi ve ayağıyla, tüyleri hâlâ üzerinde duran bir kuşun kemikleri görünen kalıntılarını çıkardı.

48. Jacqueline Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Elbette favorilerimiz oluyor, birazcık. Belki “favori” doğru kelime değil. Anne babasını tanıdığın, komşusu olduğun bir çocuğun daha çok farkında oluyorsun, birazcık daha fazla zaman geçiriyorsun ve daha fazla ilgileniyorsun. Bella’ya bir şey olmasından, canının yanmasından, Bianca’yla Micke’nin gözlerinin içine bakarak olanları anlatmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum.

Anaokulunda çalışmaya başladığımda, durumu açıklamış ve komşularımın kızının olduğu sınıfa yerleştirilmemem mümkün mü diye sormuştum.

“O konuda endişelenmene gerek yok,” dedi anaokul müdürü. “Köpinge’de çoğu insan bir şekilde komşun olur. Herkes birini tanıyan birini tanır. Bu gibi şeyleri sorun etseydik elimizde personel kalmazdı.”

Belki de endişem gereksizdi? Bella mutlu, iyi yetiştirilmiş bir çocuktu, birbirimizle iyi anlaşıyorduk ve Bianca’yı da nadiren

görüyordum. Gergin hissetmemin tek nedeni, Micke'yi neredeyse her gün görmek zorunda olmamdı. Ona baktığımda ister istemez yılbaşı gecesi aklıma geliyordu.

İş bulma kurumunda, anaokulundaki çabalarım için çok övgü alıyordum. Herkes çok memnundu: patron, çalışma arkadaşlarım, çocuklar ve veliler. Belki de üniversitede okul öncesi eğitim bölümüne gitmeyi düşünebilirdim. Bir taraftan çalışırken ders almak mümkündü.

Mart ayında bir cuma günü hava hızla soğudu, kış geri geldi. Nereden çıktığını bile anlamadığımız rüzgâr anaokul bahçesini süpürüyor ve bahçeyi boşaltıyordu. Ortak salonda, kilimin üzerinde oturuyorduk; pencerenin dışında kaydırakların ve salıncakların etrafında kar taneleri savruluyordu.

Tir tir titreyen veliler birer ikişer gelip çocuklarını aldılar. Sokakların berbat durumda olduğu belliydi. Altında siyah buz tabakası serili karlı kaos. Saat beşe yaklaşıyordu ve çok geçmeden sınıfta sadece Bella kalmıştı.

“Programa göre, on dakika önce gelip almış olmaları gerekirdi,” dedi çalışma arkadaşım Elahe.

Yarım saate kadar kapatacaktık. Kötü bir şey olmamıştır diye umuyordum.

On dakika sonra Elahe, “Anne babasını arayacağım,” dedi. Bella'yla ikimiz yapboz yapıyorduk. Zaman geçiyordu ve ben giderek endişemin arttığını Bella'ya belli etmemeye çalışıyordum.

Elahe geri geldiğinde yanında okul müdürü vardı.

“Babası şehir dışında, kamptaymış,” dedi Elahe. “Köpinge okulunda öğretmen olduğu için. Belli ki bugün çocuğu almaya annenin gelmesi gerekiyordu ama kendisine ulaşamıyoruz. Cep telefonu kapalı. İki sesli mesaj bıraktım, bir de kısa mesaj gönderdim.”

Dışarıda kar birikmeye başlamıştı. Lund'dan buraya gelmek zor olmalıydı. Ya Bianca'nın arabası yoldan çıkmışsa ya da başka bir şey olmuşsa.

"Beş dakika önce kapatmış olmamız gerekirdi," dedi müdür. "Çocukla birlikte kalabilecek kimse var mı?"

"Ne yazık ki yok," dedi Elahe. "Benim bir randevum var."

Bella bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Jacqueline," dedi. "Annem nerede?"

"Yakında burada olur," dedim.

Tabii ki onun yanında kalmak istiyordum ama Fabian zaten saatlerdir evde yalnızdı, okul çıkışından beri. Akşam yemeği her zamanki gibi saat altıda hazır olmazsa kriz geçirirdi.

"Kural nedir bilmiyorum," dedim, "ama Bella'yı yanımda eve götürebilirim."

Müdür yüzüme baktı.

"Ah tabii ya, siz komşusunuz."

Gözleri parladı.

"O zaman anne babasını iyi tanıyorsundur?"

"Evet."

Tanıyordum.

En azından tanıdığımı düşünüyordum.

"Sen ne dersin, Bella?" diye sordu ana okul müdürü. "Annen gelinceye kadar Jacqueline'e gitmeye ne dersin?"

Yağan kar yüzünden eve gitmemiz her zamankinden iki kat uzun sürdü.

"Akşam yemeğinde en çok ne yemeği seversin?" diye sordum Bella'ya.

Çoğu şeyi yediğini zaten biliyordum.

“Köfte, patates püresi, gravy sosu ve kızılıcık reçeli.”

“O zaman ne yiyeceğimiz belli oldu.”

Suyu kaynatırken ve kıymayı mikrodalgada çözdürürken Bella mutfak masasında oturdu. Fabian yanında oturuyor ve parmaklarıyla masaya vuruyordu.

“Gidip YouTube’a bakmak ister misin?” diye sordu Bella’ya.
“Hadi gel, odama gidelim.”

İrkildim, sadece reflekti.

Ama Bella çoktan peşine takılmıştı, heyecandan kıpır kıpırdı.

“Kapı açık kalsın, tamam mı?” dedim.

Fabian hakarete uğramış gibi baktı.

Utanmıştım. Ona güvenmeme ihtiyacı vardı. Kendi annesine.

Köfteleri şekillendirdim ve hazır karışımlarla patates püresini ve sosu yaptım. Ara sıra aspiratörü kapatıyor ve Fabian’ın odasından gelen sesleri dinliyordum. Müzik, bilgisayardan gelen sesler ve Bella’nın mutlu gülüşü duyuluyordu.

Bianca geldiğinde masaya yeni oturmuştuk.

Kapıyı açtığımda koca kar taneleri içeri girdi. Bianca bere giymiş, atkı takmıştı ve bakışlarından canının sıkkın olduğu belliydi.

“Bella burada mı?”

Kardan ıslanan ayakkabılarıyla öylece mutfağa daldı.

“Annecim! Köfte ve patates püresi yiyorum.”

Bianca bana dik dik baktı. Hareketleri kesik kesik, neredeyse şiddetliydi.

“Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Şehirlerarası yolda trafik tıkanı, cep telefonum da kapandı.”

“Üzgünüm,” dedim. “Biz de çok endişelendik.”

“Bunu yapman yasal mı? Bir çocuğu alıp eve getirmen?”

Bella’yı kucağına aldı ve bez bebek gibi taşıdı.

“Annecim dur! Daha köfte yemek istiyorum!”

Fabian’la birbirimize şaşkınlıkla bakakaldık.

“Neredeyse polisi arayacaktım,” dedi Bianca. “Ne yaptığının farkında mısın? Çocuğumu almak için anaokuluna geldiğimde, orada yoktu!”

Ona okulun kapandığını ve yardımcı olmak istediğimi anlatmaya çalıştım ama Bianca dinlemiyordu.

“Defalarca aradık,” dedim. “Micke okul gezisindeydi, sen de cevap vermiyordun. Ama mesaj bıraktığımızı görmüşsündür, değil mi?”

Beresinin altından bana baktı.

“Evet, gördüm. Geç de olsa!”

Bianca zorla kar kıyafetlerini giydirirken Bella, “Neden daha fazla köfte yiyemiyorum?” diye mızıldanıyordu.

“Köfte yiyeceksin tatlışım. Ne istersen yiyeceksin. Ama önce eve gideceğiz.”

Sesi titriyordu. Kesinlikle dengesiz davranıyordu.

Belki de tepkisine daha fazla anlayış göstermeliydim. Çocuğumu bulamasaydım benim de kafam karışır. Ama nedense tüm bunlar aslında başka bir şeylerden kaynaklanıyor hissinden kurtulamıyordum.

“Pazartesi görüşürüz,” dedim Bella’ya.

Kar fırtınasının arasından bana el sallamasının ardından Bianca onu çıkmazın karşı tarafına sürükledi.

“Bianca bizden hoşlanmıyor,” dedi Fabian çatal bıçağını çapraz yapıp tabağına koyarak.

“Neden öyle söyledin?”

“Çünkü öyle.”

“Sanmıyorum,” dedim.

Ama sanırım aslında haklı olduğunu biliyordum.

Pazar günü, Fabian'la divanda Othello oynadık. Kardan geriye çimenlerin üzerinde birkaç beyaz noktadan başka bir şey kalmamıştı. Saksâğânlar ve bülbüller ağaç dallarına konmuştu.

“Oyun sıkıcı olmaya başladı,” dedim Fabian üst üste dokuzuncu defa kazanınca.

“Othello asla sıkıcı olmaz,” dedi oyunu yeniden hazırlarken.

Onu oyun parçalarını hareket ettirirken izlemeyi seviyordum. Sabrını, şaşmaz hassasiyette hareket etmesini. Diğer taraftan bana her zaman ne kadar baştan savma oynadığımı söylerlerdi.

“Anne,” dedi temkinli, “babam neden bizimle İsveç’e gelmek istemedi?”

Bir parçayı daha çevirmişti.

“Bu... biraz karmaşık bir konu,” dedim. “Aşk karmaşıktır.”

“Ama neden? Birbirinden ya hoşlanırsın ya da hoşlanmazsın.”

O gece, iyi uyuyamadım ve erken uyandım. Kahvaltıda bir fincan çaydan başka bir şey boğazımdan geçmedi. Hafta sonu Bianca’yla daha fazla konuşmalıydım. Neler olduğunu açıklamak için kapısına gitmeliydim. Cuma akşamı canı sıkındı.

Sonuçta, pazartesi günü erkenden işe gittim, böylece Bianca ya da Micke, Bella’yı bırakmaya geldiğinde yüzleşebilecektim.

Kapının her açılışında ve çocuğunu getiren veli kapının önündeki paspasa ayağını her silişinde girişe gidip bekledim. Çok geçmeden tüm çocuklar geldi ve kahvaltı başladı.

“Bella eksik,” dedim Elahe’ye.

“Hasta olduğu için gelmeyecekmiş.”

Öğle yemeğinden sonra, müdür sınıfıma gelip beni çağırdı. Derhal Lund’daki iş bulma kurumuna gitmem gerekiyordu. Çocuklara hoşça kalın demek için bile zamanım yoktu.

İş bulma kurumunda, danışmanım yüzünde derin bir üzüntüyle karşıma oturdu.

“Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı, Jacqueline. Bu tamamen kasaba yönetiminin kararı.”

Karar derhal geçerli olacaktı. Derhal anaokulundan alınıp, Köpinge’nin kenar mahallelerinde bir bakımevine gönderiliyordum.

“Ama anaokulunu çok seviyorum. Okul öncesi eğitimi için üniversiteye dönmeyi bile düşünüyordum,” dedim.

Danışmanım bir defa daha vurguladı. Talimat *yukarıdan* gelmişti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Ama anaokulu müdürü Bella’yı eve götürmemin iyi fikir olduğunu düşünmüştü. Hepimiz aynı fikirdeydik.”

“Gerçekten çok üzgünüm.”

Kasaba yönetimi konuyla ilgili şikâyetler almıştı ve anaokulunun benim için iyi bir çalışma yeri olmadığını düşünmüştü.

“Bunun arkasında Bianca Andersson mı var? Çocuğun annesi? Bence benimle bir sorunu var. Kişisel bir şey bu.”

Midem bulanıyordu. Bianca’ya iyilik yapmışım ve aldığım teşekkür de buydu.

“Kasaba yönetimi kararın oybirliğiyle verildiğini bildirdi,” dedi danışmanım. “Genellikle velilerden gelen bireysel şikâyetlere göre hareket etmezler.”

Fabian haklıydı. Bianca bizden hoşlanmıyordu. Bu bir intikam hareketiydi, savaş ilanı. İyi de neden? Bildiğimiz şeyler, tabii ki. Rekabet, bir şeyin senden çalınması, yerini başkasının alması korkusu. Yılbaşı gecesi neler olduğunu mu öğrenmişti?

Micke’ye mesaj yazdım:

Bianca’ya yılbaşı gecesi yaptığın “hatayı” mı anlattın?

Hemen cevap geldi:

HAYIR! Sana bir şey mi söyledi?

Cevap vermek için biraz bekledim. Acımasızlık yapıyordum ama o kadar kızgındım ki!

İş bulma kurumundan arabayla uzaklaşırken, Clio'nun hız ibresini sonuna kadar dayadım. Görüşüm daralmıştı ve son derece tanıdık gelen bir duygu içimi kaplamıştı.

Güçsüzlük.

Mutlak ve başa çıkılmaz güçsüzlük.

Mağdur falan olmayacaktım. Bu defa olmayacaktım.

Arabayı yolun kenarına çektim ve telefonumun rehberinde Bianca'yı buldum. Başparmağım titreyerek mesaj yazdım.

*Hayatımı mahvettiğin için TEŞEKKÜRLER. Bunu unutmaya-
cağım!*

49. Mikael

Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Småland, Isaberg'e düzenlenen konaklamalı kayak tatilinde dokuzuncu sınıflara refakat etmiştim ve eve çocuklar için şekerlemeler ve peluş oyuncaklarla dönmüştüm.

Bianca mutfakta yeni açtığı pizza hamuruna domates sosu sürüyordu.

"Kırık kemik var mı?" diye sordu. "Ya da sarhoş olan?"

"Gördüğüm kadarıyla yok. Diğer taraftan, insan yarım litre votka içince dikkati epeyce dağılıyor."

Bianca'nın gülüşü sönüktü. Artık birlikte eğlenemiyorduk.

"Şimdi anlat bakalım neler oldu," dedim henüz pişmemiş pizzadan bir parça salam aşırıırken.

"Uzayıp duran bir alım işiyle uğraştım," dedi Bianca. "Dünyanın en feci kar fırtınasına yakalandım ve cep telefonumun şarjı bitti. Anaokulunun 5:30'da kapandığına dair hiçbir fikrim yoktu."

Oraya vardığında tüm ışıklar kapalı, kapılar da kilitliymiş. Kendini kaybetmiş ve panik içinde binanın etrafında koşup durmuş.

"Bella yoktu. Nasıl bir his olduğunu anlayabiliyor musun?"

Bir süre sonra, kapılardan birinde el yazısıyla yazılmış bir not bulmuş.

“Kötü bir şaka olduğunu düşündüm. Kim böyle bir şey yapar? İnsanlar nasıl bu kadar profesyonellikten uzak olabilir?”

Okul sonrası etütte hiç sorun olmamış. Tamam, William oflayıp puflayan bir öğretmenle beklemek zorunda kalmış ama kimse onu alıp evine götürmeyi düşünmemiş.

“Jacqueline sadece iyilik yapmak istemiş,” dedim Bianca’nın boynunu ovarken.

Gerildi ve başını çevirdi.

“Benim hatam olduğunu düşünüyorsun. Toplantıyı erken kesmiş ve zamanında eve gelmiş olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Hayır, öyle bir şey söylemedim.”

Eğildi, mutfak çekmecelerinden birini açtı ve içini karıştırmaya başladı.

“Hem anaokulu müdürüne hem de kasaba idaresinde ilgili kişiye e-posta gönderdim. Böyle bir şey olamaz.”

“Ciddi misin? Şimdi orantısız tepki veriyorsun.”

Çekmeceyi çarparak kapattı.

“Jacqueline’e karşı yumuşak karnın olduğunu farkındayım ama çocukları etkiliyor, çok ileri gitti. Ya Fabian...”

İçimdeki her bir organın gerildiğini hissettim.

“Bella’yı Fabian’la yalnız bırakmamış, değil mi?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim bunun artık sona ermesi gerektiği. Ola bana Jacqueline’in kendisine de aynı şeyi yaptığını söyledi. Aileye sızmaya çalışmış. Daha eve tam anlamıyla taşınmamışlarken.”

Ola’nın bir şey söylemeye hakkı yoktu ama suçlu vicdanım beni rahatsız ediyordu.

Bianca mutfak eldivenlerini giydi ve pizza tepsilerini fırına koydu.

“Peki Jacqueline için anaokulunda işleri berbat etmeye gerçekten gerek var mıydı?” dedim. “Kadrolu bile çalışmıyor. Sadece yedek öğretmenlik yapıyordu.”

Fırın kapağı güm diye çarparak kapandı.

“Jacqueline’le mümkün olduğunca az işim olsun istiyorum. Senin de öyle.”

Muhtemelen haklıydı.

“Hadi ama aşkım.”

Kollarımı ona doladım ve onu öpmeden önce parmaklarımı çenesindeki çukurda gezdirdim.

“Sen benim her şeyimsin,” dedim.

“Emin misin?”

Fırın eldivenleri yere düşüyor, ellerinden tutuyorum.

“Jacqueline Selander şu kadarcık bile umurumda değil. Biliyorsun, değil mi?”

Bianca, Jacqueline’den uzak durmamı istiyorsa, dediği gibi olacak. Evliliğimizi ya da harika ailemi riske atmayı aklımdan bile geçirmem.

İki gün sonra, Jacqueline’in artık anaokulunda çalışmayacağını öğrendik. Böylesi en iyisi oldu.

Kürk yakalı kışlık kabanımı ince bir kumaş ceketle değiştirmiştim ama Mart her zamanki huysuzluğunu yapıyordu ve ertesi gün hava yeniden bozdu. Durmak bilmeyen yağmur yüzünden gecenin yarısında hâlâ uyuyamamıştım.

Sabah belli ki üzerimden silindir gibi geçecekti. Bahçeden gelen mutsuz sesler ve kapının önünde pijamalarıyla duran çocuklar.

“Babacım, kalkman gerek. Komşular gelmiş.”

Bianca çoktan ahşap verandaya doğru hareketlenmişti, Åke orada bağıra çağıra söyleniyordu.

“Eve hırsız girdi!”

Hiç durmadan el kol hareketleri yaparak anlatıyordu, Gun-Britt de onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Hemen yanında duran Ola son derece ciddiye, sonra bahçe kapısında tıraşsız ve saçları darmadağın halde Peter belirdi. Belli ki geceyi Jacqueline’in yanında geçirmişti. Aralarındaki ilişkiyi anlayamıyordum.

“Demek sıra Köpinge’ye geldi,” dedi Åke.

“Her yerde var,” dedi Peter.

Gun-Britt sanki her an gözyaşlarına boğulabilirmiş gibi görünüyordu.

“Yirmi yıl önce böyle bir şey asla yaşanmazdı. Burada olmazdı. Ama insanlar artık benim olanla senin olanı ayırt edemiyor.”

“Görevli olarak mı buradasın?” diye sordum Peter’a.

Daha çok dalga geçmek için söylemiştim ama oyuna gelmedi.

“Değilim, tanrı aşkına. Bu hafta sonu çalışmıyorum.”

“Ne zaman oldu bu?” diye sordum Åke’ye. “Siz evde miydiniz?”

“Kötülük yapacak olanın umurunda bile olmaz,” dedi Peter.

“Uyanmadığınız için o kadar şanslısınız ki, sonuçta uyansaydınız kim bilir neler olurdu.”

“Gör bak, tavan arasında kardeşimin eski tüfeği duruyor,” dedi Åke. “Galiba artık aşağıya indirme zamanı geldi.”

Kulağa şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu.

“Kapıdan mı girmişler?” diye sordum.

“Garajdan öteye gidememişler,” dedi Åke. “Elektrikli testere mi çalmışlar. Yepyenydi.”

“Biliyor musun, sigorta şirketine de güvenilmez. Eminim hiçbir şey alamayız onlardan,” dedi Gun-Britt.

“Güvenlik sisteminiz yok muydu?” diye sordu Peter.

Åke hızlı hızlı konuşuyordu.

“Olmasına gerçekten ihtiyacımız olmalı mı?”

Åke’yle Gun-Britt çok daha ucuz bir çözüm tercih etmişti: pencerelerine sahte bir etiket yapıştırmışlardı. Maalesef o kadar amatörce tasarlanmıştı ki, uyuşturucu alıp işe çıkan acemi hırsız bile gerçek olduğuna inanmazdı.

“Güvenlik şirketleri fiyat verirken yüzleri bile kızarmıyor,” dedi Gun-Britt.

Gece bir ara, bir ya da belki daha fazla sayıda hırsız on iki numaranın garaj kapısını kırıp içeri girmişti. Şimdi de Åke öfkeli adımlar ve dumanı üstünde küfürlerle, oluşan hasarı göstermek için sokakta yürüyüş başlatmıştı. Sıradan bir levye kullandıklarından şüpheleniyordu.

“Belki yine de polisi aramalısın,” dedim. “Parmak izi ya da belki başka kanıtlar olabilir.”

“İşe yaramaz,” dedi Peter. “O tip şeylerle artık uğraşmıyoruz. İş yine sigorta şirketlerine ve özel güvenlik hizmetlerine geliyor.”

Her zamanki gibi abartılı konuşuyordu ama konu Peter olunca karşı çıkmaya çalışmanın anlamı yoktu.

“Gerçekten o kadar kötü mü?” dedi Ola. “Sosyal devlet tarih olmak üzere.”

“Her mahalleye devriye gezen güvenlik görevlisi koyamazsın,” dedi Åke. “Sürdürülebilir bir şey değil.”

“Aslında...” dedi Peter sakalını kaşıyarak. “Mahalle nöbetlerinin iyi örneklerini gördüm. İnsanlar birlikte dolaşıyor ve etrafa göz kulak oluyor. Aslında genellikle işe yarıyor. İyi bir köpeğin varsa, pisliği güzelce temizleyebilirsin.”

“Ne?” dedim. “Bir çeşit sivil bekçiden mi bahsediyorsun?”

Tam bir delilik!

“Mahalle nöbeti,” dedi Peter.

Åke öne doğru yaklaştı ve sesini biraz alçalttı.

“Yirmi bir numaradaki Börje geçen gece dışarı çıkmış ve evlerinin olduğu çıkmazda gezinen, bağırıp çağıran birkaç serseriye korkutmuş. Bu çeteler nereden çıkıyor anlamış değilim. Köpin-ge’den olamazlar.”

Neredeyse gülmeye başlayacaktım ama diğerleri ciddi-
moral-siz görünüyordu.

“Polis memuru olarak ne yazık ki ben sizinle dolaşamam,” dedi Peter. “Ama tavsiye isterseniz... örneğin, çok fazla diklen-memeye dikkat etmelisiniz. Bıçakları falan olabilir. Uyuşturucu falan almış olurlarsa, ne yapacakları da belli olmaz.”

Åke ayağıyla yere vuruyordu.

“Yirmi yaş genç olsaydım, bunu hemen hallederdim. Büyü-meden önlem almak lazım, değil mi, beyler?”

Beklentiyle Ola’ya bakıyordu, o ise bana doğru dönmüştü.

“Tabii ki göz kulak olma konusunda yardımcı olabilirim,” de-dim. “Gece bekçisi gibi bir bakıma.”

Diğerleri sanki hiçbir halt anlamamışım gibi bana baktı.

“Ben bir program hazırlayabilirim,” dedi Ola.

Tam olarak aklımdaki bu değildi belki ama Åke gaza gelmişti.

“Diğer bloklardaki birkaç kişiyle de konuşurum. Daha inşaat halindeyken buradaydım ben, biliyorsunuz.”

“Akıllıca,” dedi Peter. “Bu konuda hiçbir şey yapmazsanız, suç çok geçmeden yayılır. Bu işler çok hızlı gelişebilir.”

“Mahallede köpeği olan birini tanıyorum,” dedi Ola.

“Aa, güzel,” dedi Åke. “Onu ekibe almamız gerek.”

Gerçek dışı bir şey yaşadığım hissiyle uzaklaştım. Bu insanlar

ciddi miydi? Stockholm'deki eski arkadaşlarım tüm bunları duy-
sa gülmekten kırılırdı.

“Hırsızlık konusu çok fena,” dedi Bianca hep birlikte kahvaltı
masasına otururken. “Neyse ki alarmımız var.”

Vardı ama garajda değil. Ev çevresinde de yoktu. Alarm sade-
ce evde kimse yokken çalışıyordu. Ama Bianca'nın bunu bilme-
sine gerek yoktu.

“Yine de bizim başımıza gelme olasılığı pek yok,” dedim.
“Muhtemelen aynı sokağa iki defa gelmezler.”

Diğer taraftan, kaygılanmadan da duramıyordum. Eşyaları
kaybetme olasılığı hiç umurumda değildi, maddi şeyler her za-
man yerine konabilir. Sorun daha çok özgürlüğü kaybetme hissiy-
le, bütünlüğümüzün baskı altına girmesiyle alakalıydı.

“Bölgenin genelinde, bina duvarlarında bitecek. Güvenlikli
sitelerde. Orada her yerde kameralar var ve içeri girmek isteyen
herkesi güvenlik görevlileri kontrol ediyor.”

“Benim açımdan sorun yok,” dedi Bianca. “Böyle olması ge-
rekiyorsa.”

Önceliklerimiz her zaman bu derece farklı mıydı?

“Şey, bilmiyorum.”

Çocuklarımın içinde yaşamasını istediğim dünya böyle bir yer
değildi.

“Mahalle nöbeti,” diye mırıldandım. “Biraz abartılı değil mi?”

Sonraki cuma günü, tako gecesi için domatesleri ve salatalık-
ları doğramıştım, kâseye salsa sosu koymuştum ve beyaz peyniri
dilimliyordum ki Bianca ön kapıdan koşarak girdi.

“Sonunda oldu.”

Cep telefonunu elime tutuşturdu.

“Bak řuna. Drottninggatan’da bir kamyon bir sũrũ insanı ez gećmiř.”

Bianca duyduğu her şeyi aktarıırken, ekranda yazanları okumaya çalıştım. Çok sayıda yaralı, lũler var, nakliye kamyonu Åhlens mağazasına girdi. Silahlı bir adamın ve bomba tehdidi-
rinin olduğuna dair sũylentiler var. Stockholm’de kaos yaşanıyordur.

“Artık hićbir yerde gũvende deėilsin,” dedi Bianca.

İki hafta önce Londra’da Westminster Kprũsũnde benzer bir saldırı yaşanmıştı. Olaydan nce Bianca’yla yazın oraya gitmeyi konuşmuştuk. şimdi artık tartışma konusu bile olamazdı.

Akřam, artık tanımakta zorlandığımız bir dũnyada, Stockholm’den gelen haberleri izledik. Drottninggatan’dan gelen grũntũler sanki savaş bölgesi gibiydi. O kadar yabancıydı ki. O kadar uzak, aynı zamanda korkutucu lćũde yakın.

“Ya iř ićin o eėitime gitmiř olsaydım,” dedi Bianca. “Kamyon geldiėinde orada olabilirdim.”

“İyi de Ålvsj fuar alanında olmayacak mıydı?” dedim. “Ve bu hafta sonu da değildi.”

“Ama, o zaman ve orada da olabilirdi. Tamamen varsayım.”

“Aşkım, kendini tamamen izole edemezsin. O zaman teröristler kazanmış olur.”

“Zaten kazandılar,” dedi Bianca. “Kazanalı çok zaman oldu.”

Çocuklar uyur uyumaz, kendimi yorgun ve midem takoyla dolu halde divana attım. Netflix’in sunduğu sonsuz sećenek arasında dolaşırken kapı zili çaldı.

“Bu saatte?”

Bianca ayağa kalkıp karanlıkta dışarıyı görmeye çalışırken ben de kapıyı aćmaya gittim.

“Merhabalar.”

Kapının önünde duran Ola simsiyah giyinmişti; her tarafında cepleri olan, her hava koşuluna uygun bir tür üniforması vardı. Yanında buralarda gördüğüm için gözüme tanıdık gelen bir adam duruyordu.

“Zaman geldi,” dedi Ola.

“Ne zamanı?”

Bianca arkadan dinliyordu, Ola’nın el sallamak için uzanması gerekti.

“Bu gece ilk devriyeye çıkacağız. Program yaptım.”

Yanındaki adam selam verdi ve kendini Saltkråkan’dan Krille olarak tanıttı.

“Oğlum sizin okulda. Tristan.”

Tabii ya. 7C’den Tristan. İyi bir güreşçiydi.

Babasının elinin üzerinde dikenli tel dövmesi vardı, çalı gibi sakalları ve tuttuğu tasmanın ucunda da labradoru vardı.

“Bak,” dedi Ola, yarım sayfalık bir tabloyu göstererek. “Senin için uygun olmayan bir zaman varsa değişiklik yapabiliriz tabii.”

Labrador havladı, Krille tasmayı hızla çekti.

Ola pis pis güldü.

“Artık burası huzurlu ve sessiz bir yer olacak.”

50. Jacqueline Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Aşırı kalabalık huzurevinde, inlemeler ve kötü kokuların, altlarını pisleten insanların ve adımı öğrenmek dahi istemeyen çalışma arkadaşlarının arasında iki gün geçirdikten sonra pes ettim ve hastalık izni aldım.

Anaokulunu ve çocukları özölüyordum. Kendimi daha önce hiç bu kadar hakkı yenmiş, bu derece adaletsiz muameleye maruz kalmış hissetmemiştim. Üstelik on yıl modellik mesleği yaptığım halde.

Mutfak masasında yaşamaya başladım. Perdelerim kapalı, kahvem sertti. Kafamın içinde vızırdayan düşünceleri susturmak için öğle yemeğinden sonra bir şişe şarap açıyordum.

Peter gönderdiği kısa mesajlarla ve Messenger üzerinden canımı sıkmaya devam ediyordu ve geceler çok uzun geldiğinde yalnızlık canıma tak ediyordu, boyun eğmek o kadar kolaydı ki. Bir gece daha, son bir defa daha, sonra onu bir daha kabul etmeyeceğim.

Kapana kısılmıştım, bir köşeye sıkışmıştım. Bazı insanlar her zaman her işlerini yoluna koyar, benim gibilerse sonsuz başarısızlıkla ve umutsuzlukla lanetlenmiştir. Neredeyse bir felaket, her şeyi belirleyecek ve yeni bir şeyin ortaya çıkmasına neden olacak bir şey yaşansın istiyordum.

Öfke içimde usul usul yanıyordu. Kor ateş aleve dönüyordu.

Bianca mesajıma cevap vermemişti. Vermesine gerek yoktu. Kasaba idaresine beni onun şikâyet ettiğini biliyordum, anaokulundan zorla gönderilmemin onun hatası olduğunu biliyordum.

Bir cumartesi günü, Fabian bisikletiyle dışarı çıkmış, ben de bir litre şarabı bitirmişken, çıkmazın içinde biraz yürüdüm ve on üç numaranın bahçe kapısını açtım.

İçim yangın yeriye. Gece saatlerce uyumamış, nasıl intikam alacağımı düşünmüştüm. Kendimi savunmam gerekiyordu; bu kabul edilir bir şey değildi. Bianca'nın üstün havalarından ve kendini haklı görmesinden fena halde yorulmuştum.

Volvo garajın önünde değildi. Bianca evde yalnız olmalıydı. Kendime çeki düzen vermeye, düşüncelerimi toparlamaya ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Alçalmaya ve pislik yapmaya, konuyu kişisel bir saldırıya dönüştürmeye hiç gerek yoktu ama Bianca'ya da bana tam olarak ne yaptığının söylenmesi gerekiyordu.

Kapıyı Micke açınca şaşırdım.

"Evet?" dedi.

Gözleri sanki sakinleştirici etkisi yaratıyordu. Yılbaşıyla ilgili düşüncelerimi bastırmaya çalışmıştım ama şimdi hepsi yeniden su yüzüne çıkmıştı.

"Bianca evde değil mi?" diye sordum.

"Çocuklarla birlikte Malmö'de bir arkadaşımıza gitti."

Micke, içerde istenmediğimi göstermek istercesine, ~~kapı~~ önünde duruyordu.

“Konuşmak istiyorum,” dedim.

Bianca evde değilse başka bir seçeneğim daha olabilirdi. ~~Bun~~ da düşünmüştüm aslında ama vazgeçmem fazla zaman almamıştı. Şimdi Micke karşımda dururken, kararım o kadar da kesin gelmiyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Micke. “Bence ...”

İtip içeri adım atınca, yolumdan çekildi.

“Bianca’nın ne yaptığını biliyor musun?”

Kapıyı arkasından kapattı. Utanmış görünüyordu.

“Hey, sakın ol bakalım.”

Hakaret gibi. *Sakin ol.*

“Anaokulunda çalışmaya devam edemiyorum. Anlıyor musun? O işi çok sevmiştim. Hayatımın içine etti.”

Micke kaşlarını oynattı.

“Sarhoş musun sen?”

“Yapma!” dedim. “Kasaba yönetimi uygun olmadığını düşünüyor. Sosyal hizmetlerden eski bir rapor bulmuşlar. Ama her şeyin ötesinde, nedeni velilerden birinin şikâyeti. Tahmin et bakalım kimin?”

Micke elini çenesine götürdü. Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi, bu beni daha da öfkeliyordu.

“Tanrı aşkına!” dedim. “İnsan neden bir başkasının işlerini böyle yerle bir etmek ister?”

“Bianca’nın seni yok etmeye çalıştığını sanmıyorum. Sadece korkmuştu. Ne kadar paranoyak olabildiğini biliyorsun.”

Oh, Micke. Hep çok anlayışlı.

Ama bunun kişisel bir mesele olduğundan emindim.

“Okula geç kalan Bianca’ydı. Ona iyilik yapmak istedim,” dedim.

Sesim çatlamaya başlıyordu.

Micke elini koluma koydu ve gözlerimin içine baktı.

“Bianca’yla konuşacağım,” dedi. “Eminim kasaba idaresinden biriyle görüşebilir ve durumu düzeltebiliriz.”

Micke işleri yoluna koymaya çalışan tipte adamlardandı. Alışık olduğumdan o kadar farklıydı ki.

Kolumu bıraktı ama ben gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Bu şekilde biraz fazla uzun bekledik.

Ardından mutfağa gittim. Sırtı bana uyum vaat ediyordu. Dimdik ve güçlü. Her sabah yanında uyanmak isteyeceğim bir sırt.

“Çalışabileceğin başka bir anaokulu olmalı,” dedi buzdolabına yaslanarak. “Düzelecektir.”

Onun dünyasında her şey her zaman düzelirdi. Keşke hayat benim için de o kadar kolay olsaydı.

Yavaş bir hareketle, omuzlarıma düşen saçı geriye attım, başparmaklarımı pantolonumun beline geçirdim ve pantolonu kasıklarım kadar indirdim.

Micke gözlerini alamıyordu.

Bedenim hem bir nimet hem de lanetti, aynı zamanda da silah.

Belki ona yaklaşmama neden olan şey arzuydu. Daha iyi bir şeylere duyduğum özlem? Ya da belki sadece Bianca’dan intikam alma arzusuydu.

“Hayır,” dedi Micke.

Yüzümden birkaç saç telini geri alarak ona doğru yaklaştım.

“Hayır, Jacqueline.”

Parmağım yüzünde minik çizgiler çiziyordu. Gözlerinin içi titriyordu, elleri bana karşı koymaya çalışıyordu, ta ki elimi göğsüne koyup onu aniden buzdolabına dayayıncaya kadar.

“Git artık,” dedi.

Ama gözleri kalmam için yalvarıyordu.

Kokusunu soluyordum. Elim kot pantolonunda gezindi; **hava-**
da yoğun bir titreşim vardı.

“Yapmak istemiyorum. Bianca’yı seviyorum. Ailemi.”

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Tırnaklarım sert kota ge-
çiyordu.

“Dur,” dedi.

Ben öp beni diye duydum.

Elim üzerindeydi. Taş gibi sertti.

“Duracağım,” dedim.

Micke soluk soluğaydı. Parmaklarımı ensesine doladım ve du-
daklarını öptüm.

Arkamızdan ön kapı açıldı.

Micke geriye çekildi ve eliyle ağzını sildi.

Bianca koridorda, çantasını kolunun altına sıkıştırmış halde
duruyordu.

“Ne? Ne oluyor...”

Onun için neredeyse üzülecektim. *Neredeyse.*

“Jacqueline bir şey almaya gelmiş,” dedi Micke.

Bianca’nın çantası yere düştü.

“Verdiğin için teşekkür ederim,” dedim, Bianca’yı itip geçtim.

Çıkmazda ilkbahar gözlerimde ışıldıyordu. Güçlü güneş ışığı
gözlerimi canlandırmıştı ve bedenim de şahlanmıştı.

51. Fabian

Kazadan Sonra

16 Ekim 2017, Pazartesi

Sorgu odasının önünde oturuyor, oradaki araba dergilerinden birini karıştırıyorum. Koltuk sırtımı rahatsız ediyor. Vücudumu nereye kıpırdatsam, ne tarafa dönsem fark etmiyor.

Annem sanki asırlardır içeride. Polisle birlikte dışarı çıktığında aslında yüzüne biraz renk gelmiş gibi. Günlerdir doğru düzgün uyumadığı artık o kadar belli olmuyor.

Esmer kadın memura, “Sorguya Fabian’la birlikte girsem en iyisi olur herhalde,” diyor. “Daha reşit değil ne de olsa.”

Polis memuru, adı Emelie, kel mesai arkadaşına bakıyor. Kararları veren kel olan gibi görünüyor.

“Kendi başıma halledebilirim,” diyorum anneme.

Öylesi herhalde daha kolay olur.

“Emin misin?”

Bana güvenmiyor. Bazen diğerlerinden farksız oluyor.

“Sorun yok,” diyorum. “Sen burada bekleyebilirsin.”

Sorgu odasında Emelie kayıtlara alınması için dosya numara-

sını ve diğer bilgileri okuyor. Benim tanık olarak sorgulanacağımı söylüyor.

“Önce lütfen bize geçen cuma gününü anlat, Fabian.”

“Tamam.”

En baştan başlıyorum. Markete gidip yiyecek aldığımızı söylüyorum. Annemin alışveriş arabasını ittiğini, benim de alışveriş listesinde aldıklarımızı işaretlediğimi. Her şeyi arabaya yerleştirdik ve dosdoğru eve gittik. Tam çıkmaza döndüğümüzde, Bianca bisikletiyle önümüze çıktı ve annemin frene basma şansı olmadı.”

“Bekle biraz,” dedi Emelie. “Markete dönecek olursak. Alışveriş yapmanız ne kadar sürdü? Tahmini olarak?”

“Yirmi dakika belki? Yarım saat?” Tahminde bulunuyorum. Emelie memnun görünüyor.

“Mağazada kimseyle konuştunuz mu?” diye soruyor.

“Yo, sayılmaz. Tabii selamlaştığımız insanlar oldu. Galiba annem kasadaki adamla birazcık sohbet etti. Onun dışında, bilmiyorum.”

“Peki sonra?” diyor Emelie. “Otoparka çıktığınızda?”

Hazırlıklıyım. Ne söyleyeceğimi biliyorum. Ama kelimeler bir şekilde, bir yerlerde takılı kalıyor. Dolanıyor ve takılıyor.

“Biz...O...Dışarıda...”

“Marketin dışında kimseyi gördünüz mü?” diye soruyor kel adam, sabırsız.

“Ola, komşumuz. Otoparkta onunla karşılaştık.”

Birden boğazım kaşınmaya başlıyor. Boynum. Her yerim. Kaşımam gerek.

“Ola’yla konuştun mu?” diye soruyor kel adam.

O da Emelie de yüzlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyorlar. Kaşınmamaya çalışıyorum.

“Yeni arabamızı görmek istedi. 2014 model bir BMW 323.”

“Sonra?” diyor Emelie.

“Ne?”

“Ola arabanıza baktıktan sonra ne oldu? Nereye gitti?”

Ellerime bakıyorum, sabit durmalarını sağlamak için uğraşıyorum.

“Gitti. Sanırım kendi arabası oradaydı.”

Emelie kâğıtlarını karıştırıyor. Sorun olmayacak; hallediyorum. Artık o kadar çok kaşınmıyor.

“Sonra Bråkmakargatan’a, eve gittiniz. Arabada belli bir şey hakkında konuştunuz mu?”

Hatırlamaya çalışıyorum.

“Sanmıyorum.”

“Sonra ne oldu?” diye soruyor kel adam. “Anlat bize.”

“Çıkmaza doğru döndük ve... annem çığlık attı.”

“Çıkmaza döndüğünüzde ne gördün, Fabian?”

“Kırmızı bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Annem çığlık attı, sonra bir çarpışma oldu. Her şey çok hızlı oldu.”

Emelie çalışma arkadaşına garip bakıyor. Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Önce annen çığlık attı, sonra çarpışma oldu,” diyor kel adam. “Doğru mu anladım?”

Gömlek yakamın altını kaşıyorum.

“Tersi de olabilir.”

Emelie’nin canı sıkılıyor.

“Ama yine de önce annemin çığlık attığını düşünüyorum,” diyorum hızlıca.

Bu olay yeri teknisyenlerinin nasıl çalıştıklarını biliyorum. Televizyonda görmüştüm, asfaltta kalan izleri inceleyerek arabanın ne zaman fren yaptığını yaklaşık olarak belirleyebiliyorlar.

“Başka birkaç soru daha sormak istiyoruz,” diyor Emelie.

“Bazıları sana tuhaf gelebilir, bazılarına cevap vermek rahatsızlık

verici de olabilir ama her şeyi net olarak belirlemek bizim için önemli.”

“Tamam.”

Vücudum yay gibi gergin.

“Annen Mikael ve Bianca Andersson hakkında çok konuşur muydu?”

“Sayılmaz. Yani, biz komşuyuz. Ve...”

Başımı öne, masaya eğiyorum.

“Ve?”

Emelie öne doğru geliyor.

“Micke benim beden eğitimi öğretmenim,” diyorum. “Annem de Bella’nın kreşinde çalışıyordu.”

“Hımm, anladığımız kadarıyla anaokulunda bir olay yaşanmış. Annen bu konuda bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Yani, ne demek istiyorsunuz?” *Olay* derken neyi kastediyor? “Kar fırtınası olduğu ve Bianca’nın Bella’yı almaya gelmediği zaman mı?”

“Kesinlikle,” diyor Emelie. “Bu konuda ne biliyorsan anlat.

“Şey, annem Bella’yı eve getirdi ve köfte yaptı. Ama Bianca geldiğinde süper kızgındı.”

Emelie önce memnun görünüyor ama otuz saniye falan sonra yine didiklemeye başlıyor.

“O akşam birbirlerine ne söylediklerini duydun mu?”

“Aslında hatırlamıyorum. Bianca çok bağırdı. Annemin Bella’yı yanında getirmemesi gerektiğini düşünüyordu.”

“Annen bu konuda ne dedi?”

“Aslında hiçbir şey söylemedi. Ama sonra kreşte çalışmayı bırakması gerekti.”

“Bu konuda ne düşünüyordu?” diye soruyor Emelie.

“Üzgündü. Ondan sonra her gün sarhoş gezmeye başladı.”

Emelie'nin gözlerinin kenarında hüzünlü bir şey beliriyor ve kel adam sözü alıyor.

"Annen sonbaharda rehabilitasyona gitmiş," diyor. "O dönemde sen nerede yaşadın?"

Mideme kramp giriyor. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Düşünmek bile istemiyorum.

"Şu yurtlardan birinde."

Onlardan gözlerimi kaçırıyorum.

"Baban yanınızda değil yanlış anlamadıysam," diyor kel adam.

"ABD'de yaşıyor."

"Annenin hayatında özel biri de yok öyle mi? Bir erkek arkadaş falan?"

Bunu kontrol etmemişler mi?

"Uzun süre Peter'la birlikteydi. Polis memuru o."

Emelie kim olduğunu bildiğini söylüyor.

"Çok fazla kavga ediyorlardı. Ayrılıyorlardı, sonra tekrar birleşiyorlardı," diyorum. "Artık herhalde devam etmez. Annemle taşınma konusunu konuşuyoruz."

"Neden?" diye soruyor adam.

Omuz silkiyorum.

"Delikte yaşadığınız oldu mu hiç?"

Emelie hafifçe gülümsüyor.

"Teckomatorp'ta yaşıyorum," diyor kel adam.

"O zaman anlarsınız."

Emelie ile göz göze geliyoruz.

"Bu durum için üzgünüm, Fabian. Umanım neden böyle zor sorular sorduğumuzu anlıyorsundur. Böyle bir olay yaşandığında, her şeyi en küçük ayrıntısına kadar öğrenmemiz gerekiyor."

"Tamam."

Tabii, polis soruşturmalarının nasıl yürütüldüğünü çok iyi anlıyorum.

Sorgunun burada biteceğini söylüyorlar ve sonra beni ~~ama~~ min yanına götürüyorlar. Önünde şu saçma sapan dedikodu ~~da~~ gilerinden var, dizleri titriyor.

“Nasıl geçti canım? İyi misin?”

“Tabii.”

Kendini toparlaması gerek. Orada titreye titreye oturursa ~~poli~~ tabii ki şüphelenir.

“Dediğimiz gibi, teknisyenlerimiz arabanızla işlerini bitirdiler,” diyor Emelie. “Burada biraz beklerseniz, size teslim edilmesini sağlayayım.”

Annemle rahatsız koltuğa sıkışıyoruz. Ben kaşınıyorum, annemin dizleri de zıp zıp zıplıyor.

Sürekli her şey yoluna girecek, sakın olabilirsin deyip duruyor. Sanki sakinleşmesi gereken benmişim gibi.

Birkaç dakika geçtikten sonra, “Gideli epey zaman geçti,” diyor. Cevap vermiyorum.

Artık karnıma kadar kaşınıyorum.

“Galiba çamaşır deterjanımız alerji yaptı.”

Annem yeni bir şey alacağına söz veriyor. Hipoalerjenik olanları var.

“Sonunda geliyorlar,” diyor; tam kalkacakken Emelie oturmasını istiyor.

“Ne yazık ki, kötü haberlerimiz var.”

Annem ayakta durmakla oturmak arasında bir pozisyonda kasatı kesiliyor.

“Arabayla mı ilgili?”

“Hayır,” diyor Emelie, elindeki BMW anahtarlarını göstererek.

“Suçun tanımını değiştirmemiz gerekecek,” diyor kel adam.

Emelie gözlerini indiriyor.

Şimdi ne oldu?

“Bianca Andersson bu sabah hayatını kaybetmiş.”

52. Mikael

Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Bianca çocukları da alıp Malmö'ye, Lisa'nın yanına döndü ve tabii ki onu suçlayamazdım.

Seni ve ailemizi seviyorum, yazdım mesajda. Asla sadakatsizlik yapmam.

Bu dediğim doğru muydu, onu bile bilmiyorum. İhanetin sınırı nedir? İnisiyatif bana ait değildi. Jacqueline sarhoştı ve ben de gitmesini söylemişim ama tabii daha kesin konuşabilirdim. Onu itebilirdim, kolundan tutup evden çıkarabilirdim. Yeterince güçlü duramamıştım ve sonunda o anın içine çekilmeye göz yummuştum.

Bianca'ya bunların hepsini söyledim. Tamamen dürüst davranmıştım. Jacqueline'in neden geldiğini, herhangi bir şey ödünç almaya gelmediğini, besbelli sarhoş ve olup bitenler nedeniyle üzgün olduğunu ve Bianca'yla konuşmak istediğini anlatmıştım.

Ama anlamsızdı. Bianca dinlemiyordu. Yüzüme bile bakmadan, öfkeyle çocukların eşyalarını iki büyük IKEA poşetine doldurmuştu. Bella ve William'a hoşça kal dememe bile zar zor izin vermişti.

Cumartesi akşam, *Gider birileriyle görüşürüz*, yazdım ~~men~~ jimde.

Özür dilerim. *Seni seviyorum! Buradan taşınabiliriz.*

Cevap gelmiyordu.

Onun yerine kapı zili çaldı.

Aklımdan bin türlü düşünce geçti. Kapıyı açmadan önce, holdeki aynada kaygılı yüzüm gözüme ilişti.

Dışarıda siyah güvenlikçi kıyafetiyle Ola duruyordu.

“Bu gece olmaz. Uygun değilim.”

Gece nöbetimizi tamamen unutmuştum ve Ola şu anda konuşmak isteyeceğim dünyadaki son insandı.

“Ne?” dedi. “Ama Bianca ve çocuklar evde değiller.”

Bunu nereden biliyordu? Sinirleniyordum.

“Onunla konuştun mu?”

Ola hızla başını iki yana salladı.

“Gittiklerini gördüm.”

“Dediğim gibi, bu gece gelemem.”

“Ama programda sen varsın,” dedi, bir sürü cepten birinden kâğıdı bulup çıkararak. “İşte burada. Bu gece senle ben varız. Gelemiyorsan bana önceden söylemeliydin.”

Programını uygun bir anatomik deliğine sokmasını söylemek istedim. Sivil korumalardan ve kendine göre kanun uygulamaya kalkanlardan orduları olan bir toplumu kabul etmediğimi söylemek istedim. Onun yerine şöyle dedim:

“Tamam o zaman. Kısa bir süre.”

Bisiklet parkurundan yürüyor, karanlık evleri sımsıkı sararken ardı ardına bahçeleri gözden geçiriyorduk. Ola rolünü fazlasıyla sahiplenmişti, ellerini depoların camlarına dayayıp içeri bakıyor, çitlerin üzerinden sarkıyor ve bahçelerin zifiri karanlığını elindeki fenerin ışığıyla yarıyordu.

İç geçirdim. Sanki yeniden on iki yaşına dönmüş, süper kahramancılık oynuyorduk.

Fazla konuşmadık. Boğazıma takılan yumru ve kafamın içinde dönüp duran düşünceler beni fazlasıyla meşgul ediyordu. Ama oyun parkının yanında uzanan yola geldiğimizde bir sokak lambasının altında durduk ve Ola bana gasp olayından biraz daha bahsetti. Çok ciddi sarsılmıştı.

“Bence insanın başına gelebilecek en kötü şeylerden biri,” dedi. “Güvende olma duygunu kaybetmek.”

“Tuhaf,” dedim. “Filmlerde ve kitaplarda, güvende olmak biraz saçma bir şeymiş, özgür olmak için kaçıp kurtulunması gereken bir şeymiş gibi anlatılır.”

Ola, düşünceli, bakışlarını yeşillik ortak alana çevirdi.

“Güvenlik duygunu gerçekten kaybettiğinde o görüş hızlıca buhar oluyor.”

Haklı olduğuna emindim. Pek çok açıdan ayrıcalıklara sahiptim.

Kendi çıkmaz sokağımızın önünden üçüncü defa geçerken, Jacqueline’in mutfağında şarap kadehiyle oturduğunu gördüm.

“Çok fazla içiyor,” dedi Ola. “Mutlu olduğunu sanmıyorum.”

Vicdanım göğsümü sıkıştırıyordu.

“Anaokulunda çalışmaya devam etmesine izin vermediler,” dedim. “Bianca olanları anlatmadı mı?”

Kar fırtınasını ve Jacqueline’in Bella’yı eve getirdiğini anlattığımda Ola şaşırmış görünüyordu. Bianca’nın neden o kadar büyük tepki gösterdiğini anlamamıştı.

“Jacqueline ona iyilik yapmaya çalışmış,” dedi çıkmazın içinde gezinirken.

Tepkisi en basit ifadeyle, beklenmedikti. Yoksa Ola asla Bianca’nın tarafını tutmakta tereddüt etmezdi.

Bunu Bianca'ya söylemesini isteyecektim ki, birden garajımızda bir şey fark ettim. Küçük camda bir hareket vardı. Solgun bir ışık duvara yansıyordu.

“Ne oluyor?”

Ola sessizce işaret etti.

“Gel,” dedi.

İçim çok rahat olmasa da arkasından gittim. Hızlı, sessiz adımlarla garajın önüne kadar uzanan yolda ilerledik.

“Şşşş,” dedi Ola.

El fenerini tabanca gibi tutuyor ve kapıyı hedef alıyordu. Hiç şüphe yoktu. Eve hırsız girdiğine dair işaretler vardı.

“Polisi arayacağım,” dedim.

Ola şüpheyile bana baktı.

“Anlamsız olur. Yetişmeleri imkânsız.”

Kapı kolunu sıkıca tuttu.

“Tehlikeli olabilir,” dedim.

Ola burnundan nefes alıyordu. Kapıyı açmadan önce gözlerini kısı ve bağırdı:

“Kıpırdama! Olduğun yerde kal!”

Fenerin giderek genişleyen ışığı spor ceketli ve spor ayakkabılı iki genç çocuğu aydınlatıyordu.

“Kıpırdamayın!” dedi Ola.

Hırsızları hemen tanıdım.

“Kim olduklarını biliyorum,” dedim. “Liam ve Bleridon. Köpinge okulunda öğrencilerdi.”

“Pislik domuzlar,” diye tısladı Ola.

“Onlar sadece çocuk,” dedim. “On sekiz yaşında bile değiller.”

Ola homurdanıyor ve ayaklarını yere vurarak sağa sola yürüyor, fenerin ışığını çocuklara tutmaya devam ediyordu.

“Kapıyı kapa.”

Dediğini yaptım.

Liam ve Bleridon yerlerinden kıpırdamadılar.

“Sakin ol, tamam mı?” dedi Liam. “Çıkıp gideceğiz hemen. Söz veriyorum, gideceğiz.”

İyi fikir gibiydi. Çocukları tanıyordum. Liam beden eğitimi dersimi alıyordu, iyi bir çocuktı, iyi hentbol oynardı. Annesiyle babası ayrılınca işler yolundan çıkmıştı. Bleridon ise girdiği her durumda fazla sert erkeği oynayarak kendini ifade etmeye çalışan özgüvensiz bir tipti.

“Yok ya,” dedi Ola. “Duvara yaslanın.”

“Ama...”

Ola, gereksiz güç uygulayarak, beni kenara itti ve çocuklara doğru öfkeyle birkaç adım attı. Pantolonunun ceplerinden birinden uzun, siyah bir şey çıkardı.

“O ne?” dedim.

Cop. Katlanan, uzayabilen coplardan.

“Ellerinizi duvara yaslayın!” diye kükredi Ola.

“Kes şunu,” dedim. “Anne babalarını aranız. Polise şikâyet ederiz.”

Ola elindeki copu sallayarak tüm itirazlarımı havada dövüyordu.

“Şikâyet edersek hiçbir şey olmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

O anda Liam hızla hareket edip, yanımdan geçmeye çalıştı. Ola copunu sallayarak cevap verdi. Bleridon da şans yakalamıştı; Ola’nın arkasından kapıya doğru koştu. Yolundan çekilip kaçmasına izin verdim.

“Yeter artık,” dedim.

Ama Ola elindeki copla Liam’ı tehdide devam etti.

“İnandığım her şey üzerine yemin ederim,” dedi Liam. “Sen şikâyet edeceğim.

Yanağı şişiyordu; kan tükürdü.

“Tanrı aşkına,” dedim.

Birbirlerine bir bacak boyu mesafede, sanki düello yapıyor gibi yüz yüze bakarak duruyorlardı.

Sonunda, Ola geri çekildi; copu hâlâ havadaydı. Liam eliyle patlayan dudağını sildi ve koşarak bahçeye çıkıp gözden kaybolmadan önce incinmiş gözlerle bana baktı.

Ola’nın kolu gevşemişti, cop aşağıya doğru indi.

Her şey kafamın içinde bir hortum gibi dönüyordu. Şiddetten hep iğrenmişimdir ama Stockholm’de okulda olanlardan sonra hepimizin içinde bulunan potansiyeli kabul etmek zorunda kaldım. Derimizin hemen altında. Ola’da. Tabii bende de.

“Yüce İsa,” dedi Ola.

Hızla soluk alıp veriyordu, ellerini dizlerine dayamıştı.

“Bundan kimseye bahsetmeyeceğiz, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim.

Yalanlar ve sırlar artmaya başlayınca, bir tanesine daha ya açmak zor olmuyordu.

53. Mikael
Kazadan Sonra
16 Ekim 2017, Pazartesi

Evimiz perili eve döndü. Uzun süredir kapalı duran bir bağ evinin kokusu, tüm ışıklar kapalı. Sadece duvarların sesi duyuluyor, yıkılma sesi.

Mutfak masası çiçekçi dükkânı gibi. Yavaş yavaş buketlerdeki küçük kartları çevirip okuyorum.

Düşüncelerimiz sizinle.

Üzüntü ve sevgilerimizle.

Boş bir karanlık çuval gibi çöküyorum. Artık ağlamayı bile başaramıyorum.

Sienna çocukları odalarına çıkarırken bir saat boyunca duşta, üzerimden su akıtıyorum. Bianca'nın çekmecesinden bir vücut fırçası buluyorum ve elimin ulaştığı her yerimi ovalıyorum. Duştan çıktığımda içerisi buharla dolu ve cildimde kızarıklıklar var.

Salonda pencerenin önünde duruyorum. Alnımı cama pat pat vuruyorum. Dışarıda dünya renksiz. Bianca olmadan nasıl yaşayacağım bilmiyorum.

Bitkin haldeyim. Uyuşmuş gibiyim. Sanki vücudumdaki ~~tüm~~ kaslar çürüyor.

Ellerim titreyerek bir şişe viski açıyorum ve kendimi ~~divana~~ bırakıyorum. Bianca'nın görüntüsünü gözümün önüne getirmeye çalışıyorum, bana bıraktıklarından farklı görüntüleri; ama ~~anılar~~ gölgeden öteye geçemiyor. Artık yüzünü gözümün önüne getiremiyorum. Sesi de gitti. Geriye sadece çıkmazdaki BMW, polis arabasının çakarıyla aydınlanan yamuk yumuk olmuş bisiklet ve Jacqueline'in çığlık atan hali kaldı.

Kadehimi doldurmak için kalkıyorum ama içki dolabına varmadan cep telefonum çalıyor.

Cevap vermeli miyim emin değilim. Yeşil cevapla düğmesine bastığımda zil sesi neredeyse kesilmek üzere.

"Ben Micke."

"Mikael Andersson'la mı görüşüyorum? Lund karakolundan arıyorum."

Arayan adam cumartesi günü beni sorgulayan polis. Ön soruşturma ile ilgili bilgi vermek istediğini söylüyor.

"Soruşturma sonucuna göre suç işlendiği kanıtlanamadı. Cuma günü yaşananlar kaza kabul ediliyor."

Bu doğru olamaz. Gazetede Jacqueline'in şüpheli olduğu yazıyordu.

"Bunu yapamazsınız," diyorum.

Dengesiz birkaç adım atıyor, elimle divanın arkasına tutunuyorum.

"Kaza yerinde ve araçta teknik inceleme tamamlandı, ilgili herkes sorgulandı," diyor polis memuru. "Çok zor zamanlar geçirdiğinizi anlıyorum ancak tüm kanıtlar olanların kaza olduğuna işaret ediyor."

İtiraz etmek istiyorum ama kelimeler boğazıma diziliyor. Nasıl olur da birine çarpıp öldürebilir ve herhangi bir ceza almazsın? *Dikkatsiz araç kullanma ve taksirle öldürme* suçlamalarına ne olduğunu bilmek istiyorum.

“Ailenizle ilgilenin,” diyor telefondaki polis memuru. “Çocuklarınızın şu an size her zamankinden çok ihtiyacı var.”

Telefonu kapatıyor ve divana çöküyorum.

Ne yani? Bianca sonsuza kadar gitti ve soruşturma da kapandı mı? Öylece hayatıma devam etmem mi gerekiyor?

İçimdeki boşluk ağır ağır doluyor. Karanlık şimdi renge bürünüyor. Hüznün ya da ıstırabın rengine değil, öfkenin koyu kırmızısına.

Jacqueline’i bulmam gerek.

“Nasıl hissediyorsun?” diye soruyor Sienna.

Koridorda duruyor, gözlerinin etrafında koyu halkalar belirmiş.

“Ben...Bianca...”

Anlamlı herhangi bir şey söyleyemiyorum.

“Çocuklar uyuyorlar şimdi,” diyor Sienna.

“Teşekkürler.”

Ellerimle şakaklarımı ovalıyorum.

“Jacqueline,” diyorum. “Jacqueline’le konuşmam gerek.”

Sienna homurdanıyor.

“Neden? Akıllıca olur mu?”

Belki olmayacak. Ama olanların kaza olduğunu, bisikletiyle Bianca’yı görmediğini iddia ederken Jacqueline’in gözlerinin içine bakmak istiyorum. Ona hayatımı mahvettiğini, çocuklarımın hayatını mahvettiğini söylemek istiyorum.

“Bianca seninle Jacqueline arasında bir şeyle olduğundan emindi,” diyor Sienna. “Seni yakaladığını yazmıştı bana. Kardeşimi aldattın mı?”

“Evet, Jacqueline’le öpüştüm. Hiçbir anlamı yoktu ama ~~oldu~~ Bianca’yı seviyorum. Onu hep sevdim. O benim her şeyim.”

Şimdiki zamanda konuşuyorum. Asla farklı olmayacak.

Yumruğumu sıkıyorum ve alnımı elimin kemiklerine dayıyorum. Nefes al, nefes al. Tüm bunlara nasıl dayanırım? Bianca’ya ihanet ettim ve o artık yok.

“Bianca sana aldığı mesajdan bahsetmedi mi?” diyor Sienna.

“Ne mesajı?”

Sienna yutkunuyor. Gözleri kıpkırmızı.

“Bianca’nın anlattıklarından anladığım kadarıyla, anaokulunda olan Bella’yla ilgili olaydan sonra Jacqueline’i kasaba idaresine şikâyet etmiş. Jacqueline geçici işinden atıldığını öğrenince, Bianca’ya epey tehditkâr bir mesaj yazmış.”

“Ne demek istiyorsun? Bianca bahsetmedi bana.”

Sienna başını iki yana salladı.

“Bianca pişman olmuştu. Jacqueline’i şikâyet etmekle fazla bel altı vurduğunu biliyordu. Ama kıskanıyordu, Jacqueline’in seni elinden alacağından korkuyordu.”

Tüm bunlar sindiremeyeceğim kadar fazla.

Keşke birbirimizle konuşmuş olsaydık.

“Mesajda ne yazıyordu peki? Jacqueline’in gönderdiği mesajda?”

Sienna karşımdaki koltukta bacak bacağa atmış otururken öne doğru eğiliyor.

“Bianca’nın hayatını mahvettiğini yazmış. Bu yaptığını asla unutmayacağım, demiş.”

Söyledikleri içimi kemiriyor. Jacqueline ne kadar ileri gitmeyi göze almıştı? Kendi deneyimlerimden yola çıkacak olursam, kabul edilebilir tüm sınırları aşmanın düşündüğünüz kadar zor olmadığını biliyorum.

“Geçen yaz birbirinizle ne kadar yazıştınız? Bianca ikinizin yeniden görüşmeye başladığınızdan hiç bahsetmedi.”

Elimi göğsüme koyuyorum. Duşta o kadar sert ovaladıktan sonra cildim hâlâ acıyor.

“Son iletişimimiz gideceğiniz site partisinden hemen önceydi,” diyor Sienna. “Ne düşündüğümü yazdığım da deliye döndü.”

Belki sormamalıyım ama yine de soruyorum.

“Ne düşünüyordun?”

“Seni terk etmesi gerektiğini,” diyor Sienna.

Onu suçlayamam.

“Ben de işimizin bittiğini düşünmüştüm,” diyorum.

Sienna dizlerini birleştiriyor.

“Peki ne oldu?”

54. Mikael

Kazadan Önce

2017 İlkbaharı

Pazar günü geç saatlerde, Bianca çocuklarla birlikte Malmö'den döndü.

“Hırsızlık ha? Berbat bir durum.”

Mesajlarımı okumamıştı.

Şimdi garaja açılan kapıda duruyor ve suç mahallini inceliyordu. Yerden kan lekelerini silmeye çalışmışım ama yerdeki betonda hemen koyu bir leke oluşmuştu.

“Bu ne?” diye sordu Bianca.

“Ola gerçek renklerini ortaya koydu.”

Sanki yine yalan söylüyormuşum gibi baktı bana. Ona coptan bahsettiğimde başını iki yana salladı; doğru olduğuna inanmak istemiyordu.

“Evde bakım hizmetlerinden gelen çalışana ne yaptığını biliyoruz,” dedim. “Bu beni çok da şaşırtmadı.”

“Ama bu ikisini karşılaştıramayız,” dedi Bianca. “Bizim garaja giren çocuklar o kadar da masum değillerdi.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Ola'nın yaptığı saldırıyı savunuyordu.

"Elinde cop vardı," dedim. "O çocuklar daha on yedi yaşında."

"Bazen çok saf oluyorsun, Micke. Gasp olayından sonra Ola'nın neler yaşadığını çok iyi biliyorsun. Bana copla muşta aldığını söylemişti. İçinizden birinin kendinizi savunabilecek bir şeylerinizin olması büyük şans. Olay çok daha beter sonuçlanabilirdi."

Karıma ne olduğunu anlamıyordum. İnsanların güvenlik duygusunu nasıl yaratacaklarına dair görüşlerimiz taban tabana zıttı.

"Ayrıca, onu yargılayacak konumda değilsin," dedi. "Stockholm'de olanlardan sonra. Ardından da şu Andy denen çocukla."

Bu söylediği gerçekten çok ağırdı.

Şiddet gösterebilecek olan sadece Ola değildi. Bunu ikimiz de biliyorduk. Göğsümü sıkıştıran bir suçluluğun gölgesiyle savaşıyordum.

"Üzgünüm," dedim. "İşlerin nasıl bu noktaya geldiğini anlamıyorum. Geri gidebilsem ve her şeyi farklı yapabilsem."

"Ama yapamazsın."

Bianca'nın öfkeyle dolu bakışları delip geçiyordu.

Yine yaz gelmişti ama bahçemizde öten kuş yoktu. Bianca plaj şemsiyesinin altında gözleri çökmüş halde oturuyor ve çimenlerin üzerinde balonları suyla dolduran çocukları izliyordu.

"Bu konuyu konuşmamız gerek," dedim.

"Söyleyecek fazla bir şey yok."

Yeni tanıştığımız zamanlarda her şey hakkında konuşabilirdik. Güneş batarken Rålambshovs Parkında otururduk. Hiçbir şey zor gelmezdi, her şey mümkünmüş gibi görünürdü. Bianca'ya bir

ilişkide en önemli şey nedir diye sorduğumda, cevabı düşünmem gerekmemişti. *Dürüstlük. Birbirimize karşı dürüst olursak, her şeyi yapabiliriz.*

Bianca, Jacqueline'in beni öptüğünü görmüştü. O görüntü zihninden asla silinmeyecekti.

"Sadece bahaneler ileri sürecektir değilim," dedim bu sefer Bianca'nın hareket ettirmediği ellerini avuçlarımın içine alırken. "Ama adımı atan Jacqueline'di. Hayır demeye çalıştım. Bir daha asla olmayacak."

"Hayır demeye mi çalıştın?"

Kulağa nasıl geldiğini anlayabiliyordum. Ne halt etmeye karşı koymamıştım ki? Yılbaşı partisinden sonra böyle bir şeyin olmasına bir daha asla izin vermemeye karar vermiştim ama... Nasıl bir insandım ben böyle?

"Biliyordum," dedi Bianca. "Bir ara delirmeye başladığımı düşündüm. Ama baştan beri düşündüklerimde haklıydım. Senin peşindeydi."

Kulağa çok dramatik geliyordu. Sanki tüm bunlar tesadüfi olmazmış gibi.

"Seni tüm kalbimle seviyorum, Bianca."

Sanki tüm bunlar geçmişte kalmış gibi baktı.

"Jacqueline ona ilgi duyduğun fikrine nasıl kapıldı? Nasıl sinyaller gönderiyordun ona?"

Kesinlikle haklıydı. Kendimi açmıştım.

"Sanki, bilmiyorum, birbirimizden uzaklaştığımızı hissettim. Çok fazla çalışıyordun; sana ulaşmak çok zordu."

"Benim suçum yani?"

"Hayır!"

Genellikle kelimeleri kullanırken bu kadar umutsuzluğa düşmezdim.

“Sana söyledim. Senden Jacqueline’den uzak durmanı özellikle istedim. Anlamıyor musun? İnsanlar görüyordu. İnsanlar ikiniz hakkında konuşuyordu.”

“Gun-Britt’in dedikodularını mı kastediyorsun?”

Bianca ayağa kalktı. Elleri neredeyse elimden kayıp gidecekti.

“Sana bir daha güvenebilir miyim bilmiyorum, Micke.”

Sesi neredeyse titremeye başlayacaktı. Umutsuzluk içinde ona doğru uzandım ve onu tutmaya, ona sarılmaya çalıştım ama çekildi.

“Üzgünüm aşkım,” dedim tekrar tekrar. “Üzgünüm.”

Acınacak haldeydim ama tüm kalbimle konuşuyordum.

Bianca’nın yanakları ıslanmıştı.

Ona gerçekten her şeyi anlatmak istemişim. Ben de dürüstlüğü inanıyordum. Yüzde yüz dürüstlüğü. Ama artık yılbaşı gecesinde bahsetmek imkânsızdı. Karanlık dehlizlerin daha da derinlerine gömülmeme neden olurdu.

“Bir gün beni affedebilir misin?” dedim.

Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki kalp atışlarını hissediyordum, nefesi çeneme değiyordu. Buna rağmen birbirimizden hiç şimdi olduğu kadar uzak olmamıştık.

“Beni artık sevmiyorsan, söylemelisin,” diye fısıldadım.

Bir yalan daha.

Beni artık sevmiyorsa bile, bunu bilmek istemiyordum.

55. Jacqueline Kazadan Önce

2017 Yazı

İsveç Ulusal Bayramında, Åke bahçesine mavi, altın sarısı renkli bayrağı asmıştı. Bense artık sabah kahvaltısında, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde şarap içiyordum. Yalnızlığı katlanılır kılmanın tek yolu buydu, düşüncelerimin keskinliği azalıyor, duygularımın dikenleri kırılıyordu.

Peter'in arabası çıkmaza döndüğünde mutfak masasında otuyordum. Günlerdir durmadan mesaj göndermişti, bazı günler cevap vermemiş, bazı günler alaycı cevaplar vermiş, bazı günlerse yanımda olmasını, özlediğimi itiraf etmiştim.

Sandaletlerimi ayağıma geçirdim ve hızla araba yoluna çıktım.

"Selam güzellik," dedi Peter yanağımdan öperken.

"Ne işin var burada?"

"Sizin için yemek yaparım diye düşündüm," dedi. "Piteå usulü mantı, Ulusal Bayram şerefine. Büyükkannemin tarifi."

Ona sadece baktım. Sanki hiçbir şey olmamış, her şey yolundaymış gibi öylece çıkagelmeye devam etmesi rahatsız ediciydi. Ama olay çıkarmak istemedim.

“Bu ne hal, sarhoş musun?” dedi. “Saat daha on bir buçuk bile olmadı.”

Elini kolumdan ittim.

“Bugün bayram. Kutlama yapıyorum.”

Başımızı kaldırıp solgun mavi gökyüzüne ve Åke’yle Gun-Britt’in çatısında gönülsüzce dalgalanan bayrağa baktık.

“Veri tabanında komşunu araştırdım,” dedi Peter.

“Micke’yi mi araştırdın?”

“Yok, yok. Ola’yı. İyi biri gibi görünmeye çalışan hödügün teki anladığım kadarıyla. Herkesten sakladığı şeyler var.”

“Neden komşularımı araştırıyorsun?” dedim. “Bu yaptığın yasal mı bir kere?”

Peter kahkahayı bastı.

“Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmek iyi olabilir.”

Umurumda değilmiş gibi davrandım. Deponun duvarına elimi dayadım ve güneşe doğru döndüm.

“Saldırı suçuyla yargılanmış,” dedi Peter. “Evde bakım hizmetlerinden birini dövmüş, güya annesinin gereken yardımı almadığını düşünmüş.”

“Bilmediğim bir şey söyle,” dedim.

Bu arada, Åke bizi gördü. Ayağında ev terlikleri ve üstünde fazlasıyla kısa şortuyla garajından koşa koşa geldi.

“Merhabalar,” dedi elindeki küçük yuvarlak plastik nesneyi gösterirken. “Artık benim de güvenlik sistemim var. Oldukça iyi indirim de aldık.”

“Birazcık geç ama,” dedi Peter.

Åke alındı.

“Ama hep geri gelirler. Kanunsuz bir ülke burası, biliyorsun. Yetkililer artık etkisini kaybetti. Micke’nin garajına da girdiler, duymadın mı?”

“Hayır,” dedi Peter göz ucuyla bana bakarak.

Gözlerimi devirdim. Ne zamandan beri ona Bråkmakargatan hakkında son gelişmeleri bildirmem gerekiyor?

“Tabii, Ola’yla Micke suçüstü yaptılar,” dedi Åke. “Serseri tiplerdi. Ertesi gün ne kadar ev güvenlik şirketi varsa aradım.”

Yuvarlak plastik şeyi Peter’a verdi; Peter pek de ilgi göstermeden bakıyordu.

Belki ben de güvenlik sistemi kurdurmalıyım diye düşündüm. Güvenli küçük Köpinge artık eskisi kadar güven vermiyordu.

“Ne kadara mal oldu?”

Åke cevap verirken gözleri ışıldıyordu. Benzersiz şeyler bulduğunu anlatmaya bayılırdı.

“Sadece iki yüz elli dolar.”

O kadar parayı nereden bulayım ben?

“O zaman çok kaliteli bir şey değildir,” dedi Peter düşüncesizce, plastik parçayı geri verdi.

Åke’nin itiraz etme şansı olmadı. On üç numaranın o tarafta, bahçe kapısı açıldı ve Micke güneşin sıcaklığıyla üzerinden dumanlar çıkan Volvo’nun yanına gitti. Bizi görünce tereddütle durdu.

“Şuraya bakın,” dedi Åke. “İşte o adam, efsane, Micke, Mahalle Polisi.”

Micke gülermiş gibi yaptı. Pırıl pırıl spor ayakkabılarının üzerinde bir ileri bir geri hareket etti ve omzunun üstünden baktı.

Bahçeden sesler duyduk. Bianca ve çocuklar da çıkmak üzereydi.

“Ben içeri giriyorum,” dedim Peter’a.

Artık Micke açısından sadece bir hata değildim. Tam bir fiyaskoydum.

Yarı yolda ayağımdaki sandaletlerden biri çıkınca, tekrar giymek için tek bacağımla dengede durmam gerekti. Arkamda Bianca, William'la Bella'yı arabaya bindirmek için acele ediyordu. Ne kadar rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyordu.

“Gidelim.”

Micke söz dinleyip, arabayı çıkarmak üzere direksiyonun başına oturdu. Dikiz aynasında Bianca'nın öldürmek ister gibi bakışlarını gördüm gibi geldi.

Tam kocasını öptüğüm anda eve girmişti.

Başta yapmak istediğimin tam da bu olduğuna kendi kendimi ikna etmişim. Bana yaptıkları için Bianca'ın canını yakmak istediğime.

Ama bu doğruysa, şimdi kendimi daha iyi hissediyor olmam gerekmez miydi? Görevi başarıyla tamamlamışım gibi. Ama her şey daha kötüye gitti, çok geçmeden kendimi kandırdığımı fark ettim. Bu olayda hiçbir şeyin Bianca'yla alakası yoktu. Konu intikam değildi. Sadece Micke'yle alakalıydı.

Peter söylenerek içeri girdi, benimse karşı koymaya gücüm yoktu. Ben şarap kadehlerini arka arkaya devirirken, o da mantı yaptı. Düşüncelerimin üzerinde, yoğun, karanlık bir bulut dolaşıyordu.

Uzun bir zaman, epeyce bir karışıklık ve yüzlerce küfürlü sözün ardından Peter, Fabian'a yemek hazır diye seslendi.

“Hemen gel, soğumasın!”

Kızılıcak reçeline bulanmış, fazla pişmiş patateslere gömüldüm ve yemeği nasıl bulduğumu sorduğunda yalandan memnunmuş gibi bir ifade takındım. Fabian düşüncelerini benim kadar saklamadı. Daha çok, topaklanan reçelin içinde mantı tanelerini bir o tarafa bir bu tarafa itmekle meşguldü.

“Doğru düzgün ye,” dedi Peter. “Yemek masasındaki davranışların karakoldaki temizlikçilerden bile daha kötü.”

Fabian oturduğu yerde toparlandı ve çatalıyla bir parça mantıyı böldü.

“Hiç yemek bulamayan çocuklar var,” diye mırıldandı Peter.

Küçük, sessiz hareketlerle Fabian’ı en azından yermiş gibi görünmesi için teşvik etmeye çalıştım. Sonunda bir parça attı ağzına ve yüzünü buruşturdu.

“En azından beğenmiş gibi yapamaz mısın, tanrı aşkına?” dedi Peter. “Bunu yapmak için ne kadar çok uğraştım, üstelik hayatımın iki saatini verdim.”

“Kusura bakma,” dedi Fabian.

Peçetesini açtı ve ağzındaki lokmayı içine bıraktı.

Peter elindeki çatalı yere fırlattı.

“Kafayı mı yedin sen, lanet ergen seni?”

Peter bana doğru döndü.

“Böyle davranmasına izin mi vereceksin? Ne zaman tepki göstermeyi düşünüyorsun?”

Sakin kalmaya çalışıyordum. Fabian’ın nasıl olduğunu biliyordum. Nasıl bu tuzağa düşebiliyordu?

“Kesin artık, ikiniz de,” dedim. “Dayanamıyorum. Fabian’ı rahat bırak. Ne fark eder sanki?”

Peter hızla masaya vurdu.

“Lanet olsun! Burada sizin için bir şeyler yapmaya, size yemek yapmaya çalışıyorum. Büyükkannemin tarifi. Onun yerine çocuğu doğru düzgün yetiştirmeyi bir denesen. Ona kimin patron olduğunu göstersen.”

Fabian öne doğru geldi, boynu mantı tabağının üzerinde vahşi bir hayvanın boynu gibi uzanıyordu.

“Kimse senden mantı yapmanı istemedi,” dedi ayağa kalkarken. “Burada kimse mantı sevmiyor. Seni davet bile etmedik.”

Bu iş fazla uzamıştı. Fabian’ı etkiliyordu.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Peter. “Davet mi beklemem gerekiyordu?”

Ayağa fırladım.

“Fabian haklı. Tadı berbat,” deyip, tabağımı lavaboya boşalttım. “Oğlumu nasıl yetiştirmem gerektiğini söylemekten de vazgeç. Bunlar hakkında bir bok bilmiyorsun.”

Fabian yavaş yavaş başını kaldırdı ve arkasına yaslandı; sanki sinemada film seyrediyor gibiydi.

“Sağ ol, bu kadar yeter,” dedim Peter’ı gömleğinden yakalayıp. “Artık gidebilirsin!”

“Ne demek bu?!”

Girişteki hole gidip, kapıyı sonuna kadar açarken Fabian arkamdan geldi. Karşı taraftaki bahçede rüzgâr kesilmişti, İsveç bayrağı bez parçası gibi asılı kalmıştı.

“Giderken yıldızlarını da götür,” dedim Peter’a.

Fabian’ı hızlıca banyoya soktum, kapıyı arkamızdan kilitledik. Ben küvetin kenarına, oğlum da klozete oturdu. Ön kapının kapandığını duyana kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

56. Fabian Kazadan Önce

2017 Yazı

Yaz boyunca çok fazla bisiklete biniyorum. Hiçbir zaman belli bir yöne ya da belli bir hedefe doğru gitmiyorum. Galiba bisiklete binmenin kendisini seviyorum. Rüzgârın hareketi ve iki yanımdan hızla akıp giden tanıdık mahalleler. Bir yandan başka bir yere doğru giderken, her şeyi görme duygusu.

Giriş holünde ayakkabılarımı bağlarken annem, “Nereye gidiyorsun?” diye soruyor.

“Bisiklete binmeye,” diyorum.

Yeşillik alan, tepe, oyun parkı. Tünelin altından, okulun ve futbol sahalarının yanından geçeceğim ve markete kadar gideceğim. Bazen biraz bozuk para karşılığında geri dönüşüme atabileceğim boş bir şişe buluyorum. Kimi zamanlar, başkalarını futbol oynarken ya da ip atlarken izlemek için duruyorum. Gizli bir görevdeymişim, başka kimsenin görmediklerini gören bir casusmuşum gibi davranıyorum.

Aynı zamanda annemden uzak durmak için de bahane. Çok

sarhoş olup, mutfakta yarı uyur halde oturmasından nefret ediyorum. O zamanlar gerçek annem değil gibi. Öyle zamanlarda babamı daha çok özlüyorum.

Güneşli bir günde, yeşillik alanın oradaki tepeye doğru giderken biri bana sesleniyor. Bir kulübenin arkasında okuldan tanıdığım birkaç kişiyi görüyorum.

“Sigara içiyor musun, Fabian?” diye soruyor içlerinden biri.

Ön tarafında orta parmak işareti olan bir beyzbol şapkası takmış.

“Bunu yutarsan sana iki dolar veririm,” diyor Adidas şapkalı bir diğeri.

Hâlâ yanan bir sigara izmaritini havada sallıyor ve herkes gülüyor. Ben de gülüyorum. Başkalarının şakalarına gülmemek intihar etmek gibidir.

“Daha iyi bir fikrim var,” diyor beyzbol şapkalı pis pis sırtarak.

Onu takip etmemi işaret ediyor.

Kulübenin arkasındaki birkaç kırmızı trafik kukasını işaret ederek, “İşte,” diyor.

Ancak yanına kadar gidince çukuru görüyorum. Neredeyse iki metre kare ve oldukça derin. Dibinden sarı bir plastik boru çıkıyor. Biri kukaların etrafına bir uyarı şeridi çekmiş, *giriş yasaktır* yazıyor. Şapkalı çocuğun umurunda değil gibi.

“İçine atlarsan sana on dolar veririm.”

“Unut gitsin.”

Geri zekâlı da değilim. Tam kenarında duruyor ve aşağıya bakıyorum. Çukur en az bir buçuk metre, belki iki metreden fazladır; içeri atlarsam tekrar dışarı çıkamam.

“Otuz?” diyorum.

Annemle Kaliforniya’ya yapacağımız yolculuk için masraflara dikkate değer bir katkı olur.

“Cesur çocuk,” diyor Adidas şapkalı.

Bu arada beyzbol şapkalı olan diğerlerinden para toplamaya çalışıyor. Avucunun içinde buruş buruş olmuş kâğıt paraları sayıyor.

“Yirmi altı. Atlarsan hepsi senin.”

“Emin misin?”

Kolay para. Beni burada bırakmazlar; cesaret edemezler. Bırakılırsa da, biri beni duyuncaya kadar bağırır, yardım isterim.

“Yemin ederim,” diyor beyzbol şapkalı, garanti olarak el sıkışmak için elini uzatıyor. “Yirmi altı dolar.”

“Tamam, ama önce parayı almak istiyorum.”

Beyzbol şapkalı tereddüt ediyor.

Aptal değilim. Benimle oyun oynadıklarını biliyorum ama umurumda değil. Yirmi altı dolar yirmi altı dolardır.

Buruşuk paralar avucuma bastırılıyor. Parayı sayıyorum ve şortumun cebine koyuyorum. Sonra yere çömelip çukura atlıyorum.

Geri zekâlı beyzbol şapkalı deli gibi gülüyor ve diğerleriyle havada beşlik çakıyorlar.

Çukur cidden çok derin. Kendimi zorlayıp, kollarımı havaya kaldırarak sıçradığımda kenara zar zor yetişebiliyorum.

“Aferin, Fabian,” diyor beyzbol şapkalı. “Şimdi dışarı çıkman da gerekecek.”

“Sorun değil.”

Çok büyük mesele sanki. Er ya da geç yukarı çıkacağım.

“Hadi ama, Fabian!” diyor öteki.

Birkaç defa girişimde bulunuyorum, sonuçsuz kalıyor. Parmak uçlarımda durup kollarımı iyice uzatınca yukarıda çukurun kenarına dokunabiliyorum. Ayağımı sarı boruya koyuyorum ve çukurun çakıllı duvarlarına tutunmaya çalışıyorum. Üstümde cep telefonu kameralarının ışıkları var, benimle alay ediyorlar.

Yere oturuyorum. Denemenin bir anlamı yok. Burada oturup sıkılmalarını bekleyebilirim.

“Küçük Fabian çukura düşmüş, çıkamıyor,” diye bir şarkı tutturuyor biri.

Gülüyorlar, alay ediyorlar. Kendimi kapatmaya ve başka şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Ama sonra bir şey oluyor ve çetedeekilerin her biri sanırım yeşillik alana doğru koşuyor.

“Hey! Oradaki! Bekle. Bir dakika buraya gel!”

Dikkatle dinliyorum.

Yukarıda çakıl taşlarının üzerinde ayak sesleri, çekingen bir ses ve yeni kötücül kahkahalar.

“Tuhaf bir yaratık yakaladık,” diyor beyzbol şapkalı. “Aşağıda oturuyor.”

Fısıldaşıp gülüyorlar. Sonra ayak sesleri yaklaşıyor, ben de ayağa kalkıyorum.

Çukurun kenarında William duruyor.

“Selam,” diyorum.

Oradan geçebilecek onca insan varken, geçmiş William.

“Çıkmama yardım et,” diyorum. “Aşağı atlamam için yirmi altı dolar verdiler ama buradan çıkmam lazım.”

William bana bakıyor.

“Elini ver,” diyorum kollarımı ona uzatarak.

“Şimdi,” diye tıslıyor beyzbol şapkalı. “Şimdi yap!”

Diğerleri de neşeli amigo kızlar gibi ona katılıyorlar.

William’a yalvaran gözlerle bakıyorum. Birdenbire pantolonunu indiriyor ve tepki göstermeye fırsat bulamadan tepeme çiş yağıyor.

Karides kokusu alıyorum, ağızımda metalik bir tat var. Tükü-

rüyorum, öğürüyorum, gözlerim yanıyor ama bunların hiçbir önemli değil. Canımı acıtan üstüme işemesi değil.

Biraz toparlandığımda, William'ın gitmiş olduğunu görüyorum. Çukurun etrafında diğerleri ağızlarını kocaman açmış, zehirli dillerini çıkarmış, duruyorlar. Alaycı kahkahalar ve cep telefonu kameralarının ışığı.

"Gel buraya," diyor beyzbol şapkalı.

Çukurun hemen kenarına çöküyor ve elini uzatıyor.

"Çıkmana yardım edeyim."

Bisikletime atlayıp uzaklaşıyorum. Hızla, hızla, doğruca eve. Boğazımda bir acı, nefessiz kalırken gözlerimde yaşlar var.

Onlardan nefret ediyorum. Her şeyden ve herkesten nefret ediyorum.

Banyodan çıktığımda lavabonun üzerindeki aynaya bakmaya çalışıyorum. Kendimi görmek istemiyorum. Şişko, çirkin, iğrenç ucube.

Koridorda annemin yanından hızla geçiyor ve kendimi odama kilitliyorum, bilgisayarına ve kulaklıklarına sığınıyorum. Ekranda vahşi düşmanlara kurşun saçarak öldürürken içimdeki öfke ufak ufak azalıyor.

Yarım saat sonra, annem geliyor ve kapıyı çalıyor. Oyunu kapatıyorum ve yatağın kenarında annemin yanına oturuyorum.

"Nasılsın tatlım?"

Maskeyi daha fazla taşıyamıyorum. Gözyaşları yanaklarımdan ağır ağır akarken annem şaşkınlık içinde.

Nefesi ekşi ekşi şarap kokuyor ama yine de yakınımda durmasına izin veriyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Annem de ben de farklı olsaydık.

"Tatlım."

Kolunu omzuma doluyor ve öyle durmasına sesimi çıkarmıyorum.

“Benim gibi insanlar neden yaşıyor anne?”

Ne yaparsam yapayım, yanlış. Devam etmek için neden göremiyorum.

“Ama tatlım, böyle düşünemezsin. Asla.”

Ama düşünmeden edemiyorum.

“Bir şey mi oldu?” diye soruyor annem. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Beni sevdiğini biliyorum ama bu yeterli değil.

“Bu kadar çok içmeni istemiyorum,” diyorum. “Sarhoş olmandan hoşlanmıyorum.

Kolunu çekiyor, başı önüne düşüyor.

Annem bana yardımcı olamaz.

Bu işi kendim halletmeliyim.

Her zaman olduğu gibi. Her zaman olacağı gibi.

57. Jacqueline Kazadan Önce

2017 Yazı

Telefonumda Peter'ı engelledim. Bu defa artık sonsuza kadar bitmişti. Kendime karşı ama her şeyin ötesinde Fabian'a karşı daha nazik olmalıyım. Bu tartışmalar ve hengamelerle dolu sirkte o kadar uzun zamandır yaşıyorduk ki bazen böyle olmak zorunda olmadığını ve bu kalıbı kırmanın benim sorumluluğum olduğunu unutuyordum.

Başka bir tür hayat da vardı yaşanabilecek.

Yaz havası berbattı. Mutfak penceresinden güneşi gördüğüm an bahçeye çıkıyor ve kendimi güneşe bırakıyordum. Ama mavi gökyüzünü gördüğümüz zamanlar azdı ve aralarında günler geçiyordu. Çok geçmeden bulutlar pofuduk sıradağlar gibi belirmeye ve cildim soğukta gerilmeye başladı.

Temmuz ayı ortalarında havanın güzel olduğu bir gün, evin arka tarafında bahçe koltuğunda yarı uyur halde oturuyordum ki ayak sesleri duydum.

Hızla ayağa kalkınca başım döndü. Ola, şal desenli gömleği,

parmak arası terlikleri ve koyu renk güneş gözlüğüyle bahçe kapısında duruyordu.

“Neler yapıyorsun?” diye sordu.

Eğilip bikinime baktım.

“Güneşleniyorum.”

Birbirimizi ilk tanımaya başladığımız günlerde, Ola’nın çocuksu gülümsemesine karşı koymakta zorlanıyordum. Şimdiyse daha çok sinirimi bozar olmuştu.

“Bir şey ayarladım,” dedi. “Fabian’a sürpriz.”

“Ne?”

Ola her zaman Fabian’da sorunlar bulurdu. Onunla aramda asla bir şey olamamasının pek çok nedeninden biri de budur.

“Sürpriz,” dedi gülümseyerek. “Gerçekten beğenecek, ben öyle düşünüyorum.”

Farklı bir amacı olduğunu çok iyi biliyordum, kesin bana yeniden yakın olmak istiyordu ama o an konu Fabian olduğundan fena halde çaresizdim.

“Onun için endişeleniyorum,” diye itiraf ettim. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Fabian’ın samimi olarak kendine zarar verme düşüncelerinin olmasından korkuyordum.

Benden içkiyi bırakmamı istemişti ama ne zaman bunu düşünsem kendimi çok kötü hissediyor, daha da çok içiyordum.

“Birbirimize yardımcı olmalıyız,” dedi Ola.

Yanımdan geçip bahçeye girdi ve bahçe koltuğuna baktı.

“Yaz tatili onu yoruyor,” dedim. “Belli bir yapıya ihtiyacı var. Micke danışmanı olduğundan beri okulda işler çok daha iyi gidiyor.”

Ola arkasına yaslandı.

“Gerçekten doğrusu bu mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlüklerini alına kaldırdı.

“Hadi ama, Jackie. Ben kör değilim. Komşularını baştan çıkarma konusunda benzersiz bir yeteneğin var.”

“Bana Jackie deme. Ayrıca bilmeni isterim ki, Micke ile aramda hiçbir şey yok.”

“Aa, yok mu?” dedi Ola.

“Hayır.”

“O zaman yılbaşı gecesi hayal görmüş olmalıyım.”

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Nasıl olabilirdi? Ola partiden ayrılmış, eve gitmişti.

“Ne gördüğünü sanıyorsun bilmiyorum.”

“Yatak odamın hangi yöne baktığını unutmadın değil mi?” dedi. “Hani köşedeki pencere?”

Gözümün önüne getirmeye çalıştım ama kahvaltıda içtiğim şarap ve sonraki iki büyük cin tonik yüzünden hafızam bulanıktı.

“Yılbaşı gecesi saat on ikide tesadüfen orada duruyordum. Yatmadan önce havai fişekleri seyrederim diye düşünmüştüm,” dedi Ola. “Biliyorsun, yatak odamın penceresinden Åke’yle Gun-Britt’in bahçesi görünüyor.”

Kahretsin.

Uzun zamandır bildiğini saklıyormuş. Peki şimdi neden konuyu açıyordu?

“Çok fazla içmiştik,” dedim. “Önemli bir şey değildi. Ufak bir kaçamak.”

“Aynen benimle olduğu gibi o halde,” dedi Ola. “İlişkimize ne demiştin? Takılıyor muyduk?”

Kendimi öyle kaptırdığım için hâlâ utanıyordum. Ola da çok

masum sayılmazdı ama neler olacağını bilmeliydim. Evlerini yeni almışlar ve daha yeni taşınmışlardı ve ben her şeyi paramparça etmiştim. Bu konuda kızgın olmakta haklıydı.

“Peter bir rakibinin olduğunu biliyor mu?” dedi Ola.

O zaman, takıldığımız dönem bittiğinde ve evliliği parçalanırken ona karşı daha açık konuşmalıyım. Ola’yla benim asla bir geleceğimiz olamazdı. Buna rağmen, geçen yıllarda birkaç ufak geri adım atmıştım. Bazen davranışlarımın olası sonuçlarını değerlendirmeye konusunda en fazla on iki yaşında biri kadar olgun davranabiliyorum.

Veda etmekte zorlanıyordum. Hep böyle olmuştu.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordum gözlerimi inatla Ola’ya dikerek. “Micke’yle yılbaşı gecesi öpüştüğümüz doğru. Tekrar olmayacak bir hataydı. Beni tehdit falan mı etmeye çalışıyorsun? Bianca zaten her şeyi biliyor.”

Ola düşünceli bir havayla parmağını çenesine götürdü.

“Biliyor mu?”

Öyle olduğundan emindim. Micke’yi tanımuştum eğer, hatalarını çoktan itiraf etmiştir diye düşünüyordum. Belki Bianca’ya benimle bir daha asla konuşmayacağına dair söz vermişti. En kötü durumda, Fabian’a danışmanlık yapmayı bırakırdı.

“Bianca’nın tüm gerçeği bildiğini hiç sanmıyorum,” dedi Ola.

“Lütfen, bununla daha fazla uğraşamayacağım. Gitmelisin artık.”

Güneş gözlüğünü eline aldı; son derece ciddi bakışlarla bana bakıyordu.

“Micke’yle Bianca’nın buraya neden taşındıklarını bilmiyorsun, değil mi? Bilseydin, Micke’nin Fabian’a danışmanlık yapmasını istemezdin.”

“Ne?”

Buraya ilk taşındıklarında bunu birkaç defa düşünmüştüm. Gerçekte neden kaçtıklarını.

“Micke’nin sigortası kolay atıyor. Çok iyi gizlediği için inanmayabilirsin,” dedi Ola. “Ama garajlarına giren serserileri yakaladığımda bir parça şahit oldum. Micke aklını kaçırmış gibiydi, çocukları dövdü.”

Kulağa çok saçma geliyordu. Diğer yandan, o hırsızlık olayıyla ilgili her şey şaşırtıcı derecede gizli tutulmuştu.

“Yalan söylüyorsun,” dedim.

Micke tanıdığım en sakın, en güven verici adamdı. Asla kontrolü kaybetmez, kimseye şiddetle saldırmazdı.

“Sence neden polise şikâyetle bulunmadık?” dedi Ola.

Rahatsızlık duygusuyla ürperdim.

“Üstelik bir süre önce Bianca bana buraya aslında neden taşındıklarını anlattı,” dedi Ola gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Micke Stockholm’de bir çocuğun karşısında delirmiş. Çocuğu duvara yapıştırmış ve kolunu kırmış. Kısaltmalarla ifade edilen her türlü duygu durum bozukluğu olan on beş yaşında bir çocuk düşün.”

O an aklıma Fabian geldi.

Üstelik Micke’nin danışmanı olması fikrini ortaya atan bendim.

“Bir daha asla Stockholm’de çalışmamakla polise, okul idari heyetine ve aklına gelebilecek herkese şikâyet edilmek arasında tercih yapmak zorunda kalmış,” dedi Ola.

“Hayır. Micke yapmaz.”

“İstersen kendisine sorabilirsin,” dedi Ola.

Güneş gözlüğünü yeniden burnunun üstüne yerleştirdi. Camlarında bikiiminin yansıması vardı. Sonra bahçe kapısını açıp, parmak arası terliklerini sürüyerek çekip gitti.

Koltuğa geri otururken başım dönüyordu. Cin toniğime düşen bir böceği aldım ve ısınmaya başlamış içkimi yudumladım ama sanki boğazımdan geçmiyordu.

Kafamda Micke'ye dair oluşturduğum resim baştan sona yanlış mıydı? Her zamanki gibi saflık mı etmiştim?

En kötüsü de Fabian'ı yine aynı pislige maruz bırakmamdı. Bir defa daha.

58. Mikael

Kazadan Önce

2017 Yazı

Keşke buraya hiç taşınmasaydık diye düşünüyordum. Müstakil evlerden oluşan bir mahallede sakin bir hayat hayali yok oldu. Bianca'nın sözünü dinlemeliydim.

İki hafta izin kullandıktan sonra bankanın emlak şirketindeki işine geri dönmüştü, ben de çocuklarla birlikte yaz tatiline devam ediyordum.

Her geçen gün birbirimizden daha da uzaklaşıyorduk. Akşamları Bianca çocuklara hikâye okuduktan sonra yanlarında uyuyakalıyordu. Sessizce içeri giriyor ve onu uyandırmaya çalışıyordum. Mırıldanıyor, derin nefes alıyor ve arkasını dönüyordu. Ben de uzanıyor, bir sağa bir sola dönüyor, bir şeyler okumaya çalışıyor, podcast dinliyor, koyun sayıyordum. Çoğu zaman, gece yarısından çok sonra bile uyumamış oluyordum.

Ertesi sabah uyandığımda çoktan işe gitmiş oluyordu.

"Bugün ne yapmak istersiniz?" diye soruyordum çocuklara.

Benzersiz bir hava vardı. Arka arkaya serin ve kapalı geçen

günlerin ardından, güneş gökyüzünde yükselmişti ve Bråkmakar-gatan'ı gözleri kör eden beyaz ışığına boğuyordu.

“Salıncağa binmek istiyorum,” dedi Bella.

Bisikletle oyun parkına gittik; anneler bankın üstünde bacak-larını güneşe açmışlardı, ter içinde, lateks giymiş bir baba da sa-lıncağın demirlerini barfiks gibi kullanıyordu.

“Halatla diğer tarafa geçmek istiyorum,” dedi William kumda çıplak ayak koşarak.

Bankta oturan anneler, çok da ilgi göstermeden, selam verdiler.

“Daha yükseğe babacım!”

Bella'nın salıncağını o kadar hızlı itmişim ki, salıncak geri geldiğinde eğilmek zorunda kaldım.

“Gökyüzüne kadar uçur beni!” diye seslendi.

Salıncağı tekrar yakaladığımda bir şeyin üstüne basınca nere-deyse geriye doğru düşecektim. Salıncağı bırakıp, tökezleyerek yana çekilince birine çarptığımı fark ettim. Fabian arkamda du-ruyordu, elleri ceplerindeydi, ağzı kulaklarında, gülümsüyordu.

“Biliyor musun?”

“Beni korkuttun,” dedim.

Bir gün böyle sessizce etrafta belirmeyi bırakması gerekecekti.

“Biliyor musun?” diye tekrarladı.

Gözleri mutluluktan ıslı ıslıldı.

“Bir M3 kullandım. Yani gerçekten kullandım demek istiy-o-rum! Ola'nın Malmö'de bir arkadaşı var, ondan ödünç almış. Ben kullandım, Ola da yanımda oturdu. Dünyanın en harika hissi!”

Kulağa hayal gibi geliyordu.

“Ola? Komşumuz olan?”

“Evet, çok nazik davranmaya başladı. Eskiden sürekli söyle-nir, beni rahatsız ederdi ama artık tamamen farklı biri gibi.”

“Bir spor araba kullanmana izin mi verdi?”

“Bir M3,” dedi Fabian kollarını kavuşturarak. “Yalan söylemiyorum; öyle düşündüysen yani.”

“Tabii ki hayır.”

Salıncağı yakaladım ve Bella’nın kendi başına inmesine izin verdim.

“Yüz otuz bir beygir gücünde,” diye devam etti Fabian. “Sıfırdan yüz kilometreye dört nokta üç saniyede çıkıyor.”

Etkilenmiş bir yüz ifadesi takındım.

“Gelip benimle oyna,” dedi Bella.

Fabian’ın elini tuttu ve kumda çekiştirmeye başladı.

“William’la beraber halata gitmek ister misin?” diye sordum.

Bella başını iki yana salladı.

“Halat çok korkutucu. Ben kaydıraftan kaymak istiyorum.”

Arkalarından yürüdüm, kum havuzunu ve bankı geçtim; güneşe teslim olmuş anneler dönüp fısıldaştılar.

Fabian geri sayıyordu, üç iki bir ve Bella elini bırakıp kaydı. Birlikte tırmandılar, Fabian ona ayağını nereye koymasını gerektiğini gösterdi ve dikkatli olmasını söyledi.

Bella çok mutluydu. Buna bayılmıştı. William bu kadar ilgili değildi ve çoğu zaman küçük kardeşinin onu engellediğini düşünüyordu. Ben yanlarında olduğum sürece endişelenmek için bir nedenim yoktu. Fabian’ın bir süreliğine abilik yapmasına memnuniyetle izin verdim. Sanki boyu birkaç santim uzamış gibiydi, bense çok uzun zaman önce Bengt’in torunuyla olanların masum bir hata olduğuna giderek emin oluyordum.

Bir süre sonra, Bella plastik atlardan birine binmek istedi. Oraya doğru giderken güneşlenen annelerden biri benimle konuşmak istedi.

“Oğlan sizinle mi?”

Kimden bahsettikleri belliydi.

“Kimden bahsediyorsunuz?”

Burun delikleri açıldı, dudağı büzüldü.

“Uygun olduğunu düşünmüyoruz. Burada oynamak için çok büyük.”

“Yaş sınırı olduğunu bilmiyordum,” dedim alaycı bir ifadeyle, oyun evlerinden birinin duvarına ellerini koymuş sınav çekmekte olan lateksli babayı göstererek.

Anneler iç çektiler ve bana dik dik baktılar. Tabii ki onları anlayabiliyordum ama oyun parkında ne olabilirdi ki? Yetişkinlerin bile böyle saçmalıklar yapmasına dayanmak Fabian açısından zor olmalıydı. Neyse ki hiç farkında değil gibiydi.

“Artık eve dönme zamanı,” dedim Bella’ya.

“Hayır! Biraz daha oynamak istiyorum!”

Atın üzerinde, sanki dörtmala gidiyormuş gibi bir öne bir arka-ya savuruyordu kendini.

Bu arada Fabian işbirliği yapalım der gibi bakıp, sonra Bella’ya döndü.

“Ben de bisikletle eve gideceğim. Birlikte gidebiliriz.”

“Tamam o zaman!”

Hemen attan indi ve Fabian’ın arkasından bisikletlere doğru koştu.

“Gel haydi!” diye William’a seslendim; halat için kurulan rampada sırada bekliyordu.

“Biraz burada kalacağım baba. Siz eve gidin.”

“En fazla üç defa daha,” dedim. “Sonra hemen eve gel.”

Bisikletlerin orada, Fabian Bella’nın kaskını takmasına yardım etmişti. Şimdi durmuş, bankta oturan güneş gözlüklü annelere bakıyordu.

“Üzgün müsün?” diye sordu Bella.

Ne olduğunu kaçırmıştım ama Fabian’ın gözlerinde gerçekten de yaş vardı.

Yoksa söylediklerini duymuş muydu?

Tam elimi omzuna koyacaktım ki kendimi tuttum.

“Gözüme bir şey kaçtı,” dedi Fabian zoraki gülümseyerek.

Bizim çıkmaza giden kısa yolu bisikletle geçtik, Fabian garajın önündeki araba yolunda bisikletinden indi ve Bella’ya hoşça kal dedi.

“Haftaya cumartesi görüşüyoruz, değil mi?” dedim.

“Neden ki?”

“Gun-Britt ve Åke’nin evinde. Site partisi için.”

Fabian bisikletinin destek ayağını indirdi ve kilitlemek için eğildi.

“Biz davetli değiliz.”

Bunu tahmin etmeliydim. Jacqueline gelecek olsa Bianca site partisine asla gitmezdi. Nasıl fark etmemiştim?

“O zaman başka bir zaman görüşürüz,” dedim Fabian’a.

Bella tişörtümün kolunu çekiyordu.

“Neden davetli değiller?”

Cevap vermedim. Ayağımı yukarıda duran pedala yerleştirdim; yavaşça hareket ederken Bella, Fabian’a el salladı. Önümdeki pencereden loş mutfak net biçimde görebiliyordum. Jacqueline’in sarı saçlarını gördüm. Ama başka biri daha vardı. Gölgelemin arasında bir yüz, bir gülümseme ve havaya kalkan bir el.

Peter olduğunu düşündüm. Beynim o olması gerektiği fikrine programlanmıştı. Ama karşılık vermek için elimi kaldırdığımda Peter olmadığını fark ettim. Ola, Jacqueline’in mutfağından bana el sallıyordu.

59. Jacqueline Kazadan Önce

2017 Yazı

Yaz sona yaklaşıyordu ve günler kısılıyordu. Her sabah, güneş yerkürenin öteki tarafında birkaç dakika daha fazla oyalanıyordu. Akşamları, karanlık giderek daha erken çöküyor, Örosond'un üzerinde sarı ve kırmızı yamalı alacakaranlığı getiriyordu.

Şarap ve ilaçlar beni hayatta tutuyordu.

Jaluziyi indiriyor ve mutfak masasında saatler öldürüyordum. Micke'nin garajda o çocuklara saldırmış olduğu düşüncesiyle içim içimi yiyordu. Bu olay onun hakkında ne söylüyordu? Ya benim?

Kafam karmakarışık.

Micke'nin Stockholm'de bir öğrenciyi dövdüğü de doğru muydu? Öğretmenlik mesleği konusunda bu derece tutkulu olan ve her zaman ezilenin tarafını tutan adam? Bianca'yla eski hayatlarını birdenbire terk etmelerini ve neredeyse altı yüz elli kilometre güneye taşınmalarını kesinlikle açıklıyordu.

Tam anlamıyla yıkılmıştım. Bazen mutfak masasında uyanı-

yor, saatin kaç olduğunu, gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bilmiyordum.

Hava boğuk ve sıcaktı. Yazın en sıcak günleriydi, pencerenin önünde kemik gibi kurumuş bitkilerin etrafında küçük sinekler uçuşuyordu.

“Anne,” dedi Fabian. “Burada böylece oturamazsın. Bir daha içki içmeyeceğini söylemiştin.”

Kıyafetleri kirliydi; haftalardır çamaşır yıkamamıştım. Saçları yağlanmış, bölük bölük olmuştu.

“Ne kadar zor olabilir ki?” dedi Fabian. “Bırak artık şunu.”

Köpek gibi utanıyordum.

“Bırakacağım.”

Yapmam gerekiyordu. Onun iyiliği için.

Başımı kumdan çıkarmam ve bu pislikten çıkmam gerekiyordu.

Şarabı bıraktığım ve ağzımda hissettiğim kuruluk yüzünden mutfaktan çıkmak ve yeni bir tişört giymek zorunda kaldığım bir gün, “Konuşmamız gereken bir şey var,” dedim.

Fabian, her zamanki gibi, bilgisayarının başında oturuyordu. Kulaklıklarını çıkardı ve boynuna astı.

“Bir şey mi oldu?”

Nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Nasıl karşılayacaktı? Ya her şey çığırından çıkarsa.

“Micke hakkında bir şey duydum,” dedim kısa bir tereddüdün ardından. “Eskiden çalıştığı okulda olan bir şey. Sanırım bir öğrenciye saldırmış.”

Fabian’ın kaşları düştü.

“Kim söyledi?”

Ensemi kaşıdım. Fabian bunu söyleyenin Ola olduğunu bilse anında görmezden gelirdi.

“Skâne bölgesine taşınma kararını aniden vermişler,” dedim. “Burada tanıdıkları kimse olmamasına rağmen. Stockholm’de bir şeyler yaşandığı için olabilir.”

“İyi de kim söyledi?” diye sordu Fabian tekrar.

Kızmaya başlıyordu.

“Eminim sadece söylentidir.”

Yalandan gülümsedim, kendimi toparladım, cesaretimi topladım.

O soruyu sormam gerekiyordu.

“Çünkü o hiç... Demek istediğim, bir şey fark etmedin mi hiç?”

Eğer Fabian’a elini sürmüştü boynunu kırardım. O kadar basit.

“Ama anne,” dedi. “Micke’den bahsediyorsun.”

“Evet, şey, biliyorum.”

Tabii ki Ola’ya güvenemezdim. Hepsini uydurmuş olabilirdi. Kıskançlıktan mı? Fabian Micke’yi seviyordu. Ve herhangi bir şiddet belirtisi görse, kesinlikle sevmezdi.

“Micke, yani, tanıdığım en kibar insan,” dedi.

“Tabii ki.”

Yalpalayarak girişteki hole geçtim, montumu omzuma aldım ve markete gitmem gerektiğini söyledim. Geç olmuştu; içki satan yerler kapanmak üzereydi.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Fabian.

“Bugün olmaz.”

Çoktan dışarı adımımı atmıştım. Ve Fabian’ın titreyen ellerimle şişeleri taşıdığımı görmesini istemiyordum. Ya da arabada şarabın mantarını açtığımı ve arabayı çalıştırmadan önce şişeden birkaç yudum aldığımı.

“Hemen dönerim tatlım.”

Birkaç gün sonra, Ola'yla birlikte Malmö'de bir yere gittik; Fabian orada bir spor arabayla test sürüşü yaptı. Mutlulukla ısılıyordu; o gün akşama kadar içki içmedim.

Cuma günü, Andersson ailesi bisikletlerine piknik sepetlerini ve örtülerini yükleyip, penceremizin önünden geçti. Gözleri parlıyordu ve hiçbir şey yaşanmamış gibi görünüyorlardı.

"Yarın site partisi var," dedi Fabian. "Gitmek zorunda olmamız çok güzel."

Duymak istediğim tam da buydu. Fabian'ın Micke'ye fazla bağlanmış olmasından korkuyordum. Kaç terk edilişi daha kalıdırabilirdi?

"Peki taşınmak konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Tüm bunlardan uzağa. Başka bir yerde baştan başlamaya."

Bir süre düşündükten sonra yüzü aydınlandı.

"Kaliforniya'ya? Babamın yanına, evimize?"

Şarap şişesini mutfak masasından aldım. Etiketine baktım ama okuduğumu anlamıyordum.

"Olmaz."

Fabian, "Ne?" diye, kobra gibi atıldı. "Para biriktiririz. Evi birkaç yüz bine satarız, sonra da..."

"Yeter!"

Artık daha fazla yapamayacaktım. Kulaklarımda bir vınlama sesi vardı, gözlerimin ardında karanlık çöküyordu. Sandalyemden fırladım; kelimeler ağzımdan sağanak gibi dökülüyordu.

"Babanla birlikte yaşayamayız. Baban hapiste!"

Fabian sanki tokat yemiş gibi bakıyordu. Ellerini ağzına götürdü ve yere çöktü.

"Üzgünüm tatlım. Çok uzun zaman önce doğruyu anlatmalıydım."

Kendimden nefret ediyordum ama en azından artık söyleyip kurtulmuştum.

“İyi de tamirhane?”

Omuzları titriyordu; Fabian ellerini birbirine bastırıyordu.

“Tamirhane falan yok,” dedim. “Tanıştığımızda baban bir bar-da çalışıyordu. Ama hiçbir yerde uzun süre kalmıyordu. Sürekli bela yaratan tiplerdendi. Aslında özünde altından bir kalbi vardı ama bir şekilde sürekli başını derde sokuyordu. Ona olan sevgim her şeyi düzeltir diye düşünmüştüm ama olmadı. Birini sevmek hiçbir zaman onu kurtarmaya yetmez.”

Sert bir hareketle, Fabian ellerini masaya indirdi; sanki bir böcek yakalamıştı ve kaçmaması için elini kıpırdatmıyordu. Yüzünü buruşturuyor, ileri geri sallanıyordu.

“Üzgünüm ufaklık.”

Kendiyle savaşıyordu. Alnı kızarmış, terlemişti, kol kasları gergindi.

“Peki ya fotoğraflar? Büyükannem?”

O fotoğrafları Fabian’a verdiğimde her türlü çizgiyi aşmıştım. Aylardır fotoğraf diye yalvarıyordu ve verdiğimde mutluluktan kendinden geçmişti.

“Fotoğraflardaki baban değil,” diye itirafta bulundum. “Amerikalı bir aktör.”

Fabian’ın yüzü buruştu. Burnundan sümük sarkıyordu; dudaklarını ısıırıyordu.

Ben dünyanın en kötü annesiydim.

“Babanın annesi konusunda söylediklerim yalan değildi,” dedim. “Eminim hâlâ sallanan sandalyesinde oturuyor ve mızıka çalıyordur.”

Burnunu silmesi için ona kâğıt havlu rulosunu uzattım.

“Üzgünüm ama babanın hayatımızda olmaması bizim için daha iyi.”

Fabian bir şey söylemedi.

Kirli kâğıt havlu parçasını lavaboyu dolduran kirli tabakların üstüne fırlattı ve öfkeyle koridora çıktı. Yatak odası kapısının çarpılma sesini duymayı bekledim ama ses gelmedi. Ne yapıyordu? Girişteki hole çıktığımda yere oturmuş, ayakkabılarını bağlıyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı çıkıyorum, bisiklete bineceğim.”

Bana bakmadı bile. Tüm vücudu gerilmişti, baskıladığı öfke enerjisiyle dopdoluydu. Hızlı, beceriksiz hareketler yapıyordu ve ön kapıyı kapattığında, arkasından gidip gitmemekte kararsız kaldım. Aptalca bir şey yapmasından, birine, belki de kendisine zarar vermesinden çok korkuyordum.

Akşam, beni affetmesi için yalvardım. Sarhoş ve umutsuzdum. Yanına oturdum ve ne kadar işe yaramaz bir anne olduğumu, onun çok daha iyisini hak ettiğini söyleyip duruyordum; sonunda roller değişmişti ve şimdi Fabian beni rahatlatmaya çalışıyor, her şeyin yoluna gireceğinin sözünü veriyordu.

Alnımı mutfak masasına dayayıp, uyuyakaldım. Sadece birkaç saat uyumuş olmalıyım; gecenin zifiri karanlığında uyandım. Ağır ağır banyoya gitmeye çalışıyordum; ağzımdaki berbat tattan kurtulmak için dişlerimi fırçalayacaktım. Koridora kadar ancak gelmişim ki evin dışında sesler duydum. Ayak sesine benziyordu.

Hırsızlar mı? Sıra bize mi geldi?

Koşarak mutfığa döndüm ve elime bıçak aldım. Bir pencereden diğerine koşup dışarıya bakmaya çalışırken kolum tir tir titriyordu.

Hiçbir yerde bir şey görünmüyordu.

Fabian'ın odasından horlama sesleri geliyordu.

Sonra bir çıtırtı duyuldu; bir dal kırılması gibi. Ses bahçe tarafından geliyordu.

Daha önce kendi evimde bu kadar güvensiz hissetmemiştim. Çocukça karanlık korkumu atlatalı çok zaman olmuştu ve Köpinge'ye geldikten sonra kapıları kilitlememeye alışmışım. Hayat bana en büyük tehditlerin içeriden geldiğini öğretmişti.

Hiç düşünmeden, bahçeye çıkan cam kapıyı açtım. Sandaletlerim hasırın üzerindeydi; elimde titreyen bıçakla karanlığın içinde ilerledim.

“Kim var orada?”

Sokak lambasının ışığı çitlerin arasından bahçeye sızıyordu. Bahçe kapısı açıktı. Kapatmayı unutmuş olabilirdim. Ya da Fabian. Ya da...

Hızla garajın önündeki araba yoluna doğru ilerledim, deponun ve araba diye bindiğimiz külüstürün önünden geçtim.

“Kim var orada?”

Karanlık gölgelerin arasında birinin olduğunu görebiliyordum. Bir adamın silueti.

Otomatik bir hareketle bıçağı kaldırdım.

“Dur, ne yapıyorsun?” dedi Ola.

Açık renk gözleri çıkmazın loş ışığında parılıyordu.

“Sen misin?”

Büyük bıçağa bakıyordu.

“Uyuyamadım,” dedi. “Ne yapıyorsun sen? Beni mi keseceksin?”

“Bir ses duydum sandım,” dedim bıçağı indirerek.

Birden kendimden emin olamadım. Ses sadece kafamın içinde miydi?

Ola çıkmazı dolaştı, bisiklet yolundan ana yola doğru ve çitle-
rin üzerinden baktı. Bråkmakargatan derin uykundaydı.

“Bana her şey yolundaymış gibi geldi,” dedi.

“Herhalde kafamdan uydurdum.”

Ola bana doğru gelirken elimdeki bıçağa baktı. Kokusu burun
deliklerimden içeri sızıyordu.

“Tekrar teşekkürler,” dedim. “Sürprizin için yani. Fabian dur-
madan arabayı anlatıyor.”

Saçlarını geriye doğru düzelterek gülümsedi.

Ama çok geçmeden bakışlarında endişe belirdi.

“Gerçekten nasılsın?”

Kolay bir soru değildi sorduğu. *İyiyim* deyip geçirilebilecek
türden bir soru değildi. İçimi delip geçti ve pek çok örtüyü kal-
dırdı.

Yutkundum. Bir şey diyemedim.

“Gel,” dedi. “Seninle içeri gireyim.”

Vücudumun her hücresi hayır diye bağıyordu. Çok ama çok
kötü bir fikirdi. Buna rağmen, boştaki elim Ola’nın eline konu-
verdi; bahçeden eve dönerken gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

“Bu gece yalnız kalmamalısın.”

60. Mikael

Kazadan Sonra

17 Ekim 2017, Salı

Saatler birbirine karışıyor. Gündüz ve gece, aydınlık ve karanlık. Panjurların ve perdelerin ardında, zaman donuyor.

Sienna yemek hazırlıyor ama kimse ağzına koymuyor.

“Annemi istiyorum,” diyor Bella.

Dağıldığımı görmesin diye odadan çıkıyorum. Viskinin etkisi yakında geçer ama içki dolabında kendi kendime konuşmamı susturacak bir şişe daha var.

Öğle saatlerinde, Bianca’nın emlakçıdaki çalışma arkadaşları kapıyı çalıyor. Yanlarında yemek, büyük çiçek buketleri, çocuklar için oyuncaklar getirmişler; Bianca hakkında güzel sözler söylüyorlar. Çoğunu daha önce hiç görmedim, ağlayarak bana sarılmaları tuhaf geliyor.

Anlayışlı davranmaya çalıştıklarını anlıyorum ve minnettar olmalıyım ama şu anda etrafımda birilerinin olmasına dayanamıyorum. İki ayağımın üzerinde zor duruyorum.

Bir saat sonra da patronum elinde çiçekler ve tüm okulun iyi dileklerini elleriyle yazdıkları bir kartla geliyor.

“Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum,” diyor. “Böyle şeyler olmaz.”

Kesinlikle. Böyle şeyler olmaz; böyle şeyler sadece başkalarının başına gelir.

Ama yine de oluyor.

“Annem şimdi cennette mi?” diye soruyor Bella. “Pippi Uzunçorap’ın annesi gibi?”

Keşke bu gibi şeylere inanabilseydim.

Hayatımda ilk defa, sığınacak bir Tanrı’yı özlüyordum.

“Annenin nerede olduğunu kimse bilmiyor,” diyor Sienna, Bella’ya sarılarak. “Bazı insanlar ölünce cennete gidildiğine inanıyorlar. Belki doğrudur.”

Bella endişeli görünüyor.

“Sence annem nerededir?” diye soruyor.

“Bence burada.” Sienna eliyle odanın içini gösteriyor. “Burada, bizimle.”

Huzur verici bir düşünce ama odada bir şeyin varlığını hissetmiyorum. Ne bir varlık, ne Bianca. Sadece boşluk.

Masanın üzerindeki buketlerden birinde ön tarafında güvercin olan küçük bir kart var. El yazısıyla yazılmış bir not:

Huzur içinde yat.

Jacqueline ve Fabian

Uzun süre baktıktan sonra kartı parçalıyorum ve elimde sıkarak yamuk yumuk bir top haline getiriyorum.

Kapı zili bir defa daha çalınca, Sienna’dan açmasını rica ediyorum.

“Ben yapamayacağım.”

Sienna sağlam duruyor. O olmasaydı tam bir kaos yaşırdık.

Bella'yla William'ı dışarıya, girişteki hole götürüyor. Konuşmalar duyuyorum, sesler tanıdık geliyor.

“İş arkadaşların geldi,” diyor Sienna.

Görüşebilir misin diye soruyor, ben de olur diyorum. Kısa bir görüşme.

Koridorda, Majros ve Roine başları eğik, ellerinde küçük bir saksı çiçeğiyle duruyor.

“Destegimizi bildirmek için gelmiştik.”

“Düşüncelerimizdesin,” diyor Roine. “Hepiniz öyle.”

Hafifçe bıyığını çekince Majros çiçeği bana veriyor.

“Teşekkür ederim.”

“Çok nazıksınız,” diyor Sienna.

“Okulu düşünme,” diyor Majros. “Ailenin yanında ol. Çocuklarınla ilgilen.”

Bir şeyler mırıldanıyorum. Onlar için de kolay olmadığına eminim. Böyle bir durumda nasıl davranılması gerektiğini kim bilebilir?

“Polisin soruşturmayı kapattığını okudum,” diyor Roine. “Biraz tuhaf. Dün polisi aramış ve numaramı bırakmışım. Beni aracaklarını söylemişlerdi.”

“Seni?”

Başıyla onaylıyor.

“Cuma günü Roine de marketteydi,” diyor Majros. “Fabian Selander’la annesini görmüş.”

Beynimin odaklanma ayarı sonuna kadar açılmış gibi. Roine de mi marketteydi?

“Aslında karşılaşmamaya çalıştım,” diyor. “Ama Fabian beni görünce selamlaşmak durumunda kaldık.”

“Nerede? Marketin içinde mi?”

İlgim biraz daha artıyor. Polis Roine'in markette Fabian'la Jacqueline'i görmesiyle niye ilgilensin?

"Dışarıda, otoparkta," diyor. "Market poşetlerini doldurmuş, arabalardan birinin yanında duruyorlardı."

"Az önce evlerinin önünde arabayı gördük," diyor Majros. Roine başıyla onaylıyor.

"Aynı BMW."

Sabrım tükeniyor. Belli ki Roine fark ediyor çünkü göz göze geliyoruz ve konuşması daha netleşiyor.

"Arabada bir adamın olduğunu biliyor muydun? Sadece Fabian'la annesi değildi."

İçimden bir şey sökülüyor. Başım dönüyor.

"Ne?"

"Adamı hemen tanıdım," diyor Roine yeniden bıyığını çekiştirerek. "Komşularınızdan biri."

Vücuduma kramplar giriyor. Damarlarım daralıyor.

"Ola?"

"Aynen, Ola Nilsson," diyor Roine. "Birkaç yıl önce ev kredimizi onaylamıştı."

"Emin misin? Polise neden haber vermedin?"

Elimi duvara dayayarak destek buluyorum. Bu arada Sienna çocuklara birlikte yukarı çıkmayı öneriyor.

"Şey, verdim. Dün. Geri arayacaklarını düşünüyordum ama dün *Sydsvenskan* gazetesinin internet sayfasında soruşturmayı kapattıklarını okudum. O yüzden, tüm bunları zaten biliyorlar herhalde diye düşündüm. Ama sonra Majros'a fikrini sordum."

Roine ve Majros yeni mezun genç öğretmenler olarak mesleğe başladıklarından beri okulda birlikte çalışmışlar. Öğrenciler arasında sadece iş arkadaşı olmadıkları yönünde terbiyesiz bazı dedikodular dönüyordu.

“Seninle konuşmamızın en doğrusu olacağını düşündüm,” diyor Majros. “Böylece polis önemli bir ayrıntıyı kaçırmamış olur.”

Elimi cebime atıp cep telefonumu çıkarıyorum. Hemen polisi aramalıyım. Bunu neden araştırmamışlar?

“Gördüğünden kesin emin misin?” diye soruyorum Roine’e.

“Olmasam tek kelime etmezdim. Ola arabaya bindi ve Fabian’ın annesinin eşyaları yerleştirmesini bekledi.”

Gözümün önünde canlandırabiliyorum. Ola, orada.

Bu her şeyi değiştirir.

“Arabada nerede oturuyordu?”

“Önde,” diyor Roine. “Sürücü koltuğunda.”

61. Mikael Kazadan Önce

2017 Yazı

William kollarını önünde kavuşturmuş, giriş holündeki kilimin üzerinden kalkmıyordu.

“Gitmek istiyorum. Reddetme eylemi yapıyorum.”

Bunca stresin ortasında elimde olmadan güldüm.

“*Protesto eylemi* demek istedin herhalde.”

“Hadi. Sadece birkaç saat kalacağız. Ne yazık ki böyle bir yerde yaşamamanın gereği bu.”

Dürüst olmam gerekirse, bir site partisine daha gitmektense maaşımın yarısını memnuniyetle verirdim.

“Fabian’ı görmek istemiyorum,” diye inlerken kilimin üstünden kalkmıyordu. “Onunla oynamam için beni zorlarsınız.”

“Bu söylediğin hiç hoş değil,” dedim.

William somurtuyordu.

“Fabian bu gece gelmeyecek zaten,” dedi Bianca elinden tutup çekerek kaldırırken.

Bir dakika sonra, iki tarafında birer çocuğun elini tutup, yüksek topuklu ayakkabılarıyla çıkmazın karşısına geçiyordu. Sırt

çantasına yedek kıyafetleri, eşyaları ve oyuncakları doldurarak arkalarından yetismeye çalıştım.

Sonrasını Åke ve Gun-Britt halletti.

“Olması gereken bu. Site partisi yazın olur. Güneş parıldıyor ve çimenler de yeşil. Düzen yeniden sağlandı.”

Åke mangalda pırzoları pişirirken deri bir önlük takmıştı. Alnından ter damlıyordu ve elindeki metal maşa krika kadar büyüktü.

“Bira?” dedi bana doğru şişeyi uzatarak.

Yemek yerken, her zamanki gibi köpürtüp duruyor, televizyon programlarından yemek pişirmeye, siyasetten dedikodulara kadar her konuda vaaz veriyordu. Doğru anlarda görev bilinciyle gülüyordum ve yeterince komik sayılabilecek yorumlarda bulunuyordum. Bianca çocukları doyurmakla meşguldü, Ola da epeyce huysuz görünüyordu.

Yemekten sonra, Åke’yle çıkmazda dolaştık. Etrafa bakındı, bir puro yaktı.

“Gun-Britt içmemden hoşlanmıyor,” dedi derin bir nefes çerken.

Elimle dumanı uzaklaştırdım.

“Kokusunu alıyordur.”

“Mümkün değil,” diye güldü Åke. “Burnu yirmi yıl önce emekli odu. Suratına osursam fark etmez.”

Bir gülüyor, bir öksürüyordu. Eve gidip yatmayı, huzura ve sessizliğe kavuşmayı istiyordum.

“Al işte, bak,” dedi Åke.

Fabian bisikletiyle köşeden çıktı.

“Selam!” dedim. Bize baktı ve çıkmazda bir tur attı. “Selam” diye mırıldandı ve dönüp ana yola çıktı.

“Şu çocuk,” diye söylendi Åke. “Ortalıkta geri zekâlı gibi bisiklete biniyor. Onun için üzülüyorum.”

“Yapma,” dedim. “Onun için de kolay değil.”

Tüm bu saçmalıklardan inanılmaz yorulmuştum.

“Ben de onu diyorum. Annesinin ona ayıracak zamanı yok,” dedi Åke. “Birilerinin bu lanet olası çocukla ilgili bir şeyler yapması gerek.”

“Fabian oldukça zeki bir çocuk,” dedim. “Onun için endişelenmene gerek olmadığına eminim.”

Muhtemelen o kadar da endişelenmiyordu.

Yoğun bir duman bulutunu üfleyip purosunu söndürdü, izmariti mazgaldan aşağı attı.

Verandaya döndüğümüzde kadehime viski koydu. Buna ihtiyacım vardı. Her şeyi boş vermeye.

Çıkmazda sokak lambası yanmış, gün batmıştı. William balkondaki divanda oturmuş iPad’iyle oynuyor, Bella’da çimenlerde koşturuyordu.

Ola’nın ağzını bıçak açmıyordu. İçkileri ardı ardına yuvarlıyordu; burnu kızarmış, gözleri küçülmüştü.

Akşamın geç saatlerinde, konu o haftanın korkunç olaylarına geldi. Perşembe günü, Barcelona’nın turistik bir bölgesinde bir kamyon yüzlerce insanı biçmişti, cuma günü ise Finlandiya’nın en büyük ikinci şehrinde bıçaklı bir manyağın insanlara saldırdığı haberi gelmişti.

“Her yerde aynı şey,” dedi Åke. “Hiçbir yerde güvende değiliz.”

Bir defa daha itidal ve mantık çağrısı yapan tek kişi bendim. Yavaş yavaş sabrımı zorlamaya başlayan, takdir edilmeyen bir göreve dönüşmüştü.

Ola pek bir varlık göstermiyordu. Ara ara ona bakıyor, araya

girmesini bekliyordum ama fazlasıyla sessiz ve dalgındı. Canını sıkan bir şeyler vardı.

Garajda elindeki copu hiç düşünmeden Liam'a vuruşunu düşündüm.

Konuşma İsveç'in savunma politikalarına gelip de Åke zorunlu askerlik hizmeti yaptığı dönemden bir anekdotla toplumun nasıl gerilediğine değinince, bir şeyler Ola'yı rahatsız etmeye başladı. Gözlüğünü aşağıya indirdi ve doğru kelimeleri buluncaya kadar masada birkaç defa öne doğru eğildi.

"Bu gece Jacqueline neden davetli değil?" dedi.

Herkes sessizliğe gömüldü. Ben Åke'ye, Åke Bianca'ya, Bianca masaya bakıyordu.

"Şey, şöyle, yani ..." diye geveledi Gun-Britt. "Anladığımı düşünmüştüm."

"Tabii ki anlıyorum," dedi Ola. "Geri zekâlı değilim."

Sesi saldırgandı ve kelimeler ağzında yuvarlanıyordu.

"Burada oturup komşuluktan ve her şeyin ne kadar harika olduğundan dem vuruyorsunuz. Aynı zamanda Jacqueline ve Fabian bu gece yalnız. Söylediklerinizle yaptıklarınız birbirine uyuyor mu?"

"Evet, şey ..."

"Buna ne denir biliyor musunuz?" dedi Ola, Åke'ye çıkışarak. "Zorbalık!"

"Lütfen," dedi Gun-Britt. "Jacqueline kendi kendini bu duruma soktu. Ne ekersen onu biçersin."

Ola cin şişesinin tepesini sımsıkı tutup çevirdi, kadehine doldurmaya çalışırken yarısı içine yarısı da masa örtüsüne döküldü.

"İyi de böyle bir şey tek taraflı olmaz," dedi Ola bakışlarını bana dikerek. "Sevişme de tek taraflı olmaz."

Doğru mu duyuyordum?

Bianca'nın eli hızla ağzına gitti, kadehindeki içkiyi kafaya diken Ola'ya şok içinde bakıyordu.

"Senin neyin var bilmiyorum," dedim. "Ama Jacqueline'le beraber olmadık. Aramızda olanlar bir daha tekrarlanmayacak bir hataydı."

Ola kadehini koydu ve pofladı.

"İkna etmen gereken kişi ben değilim," dedi Bianca'ya bakarak.

O da mı Jacqueline'le ilişki yaşadığımızı düşünüyordu? Bu konuyu Ola'yla konuşmuş muydu?

"Burnunu her şeye sokmandan o kadar sıkıldım ki..." diye söze başlamıştım ki Bianca elini ağzından çekip sözümü kesti.

"Orada durmuş Jacqueline'i mi savunuyorsun?" dedi Ola'ya. "Onun için üzülüyor musun? Buraya taşındığımızdan beri, beni onun hakkında uyarıyorsun, dünyanın en fettan kadını olduğunu söylüyorsun."

Ola başparmağıyla işaret parmağını kaşlarına bastırıyordu.

"Birazcık dedikodu kimseyi öldürmez. Bu farklı. Sence Jacqueline'le Fabian zaten yeterince zor zamanlar geçirmiyorlar mı?"

Bianca sandalyesini iterek kalktı.

"Sanırım artık gitme zamanı."

Bana baktı.

"Geliyor musun?"

Ola da aynı anda masanın diğer tarafında ayağa kalkmıştı.

"Jacqueline'e yaptığını ancak hasta insanlar yapar," dedi Bianca'ya. "Hayatını mahvettin kadının."

Kelimeler ağzından dökülüyordu.

"Ne yaptığını duydunuz mu?"

İlk defa Åke ile Gun-Britt söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyordu.

“Kendin dedin ki...” diye itiraza kalkıştı Bianca ama hemen sözü kesildi.

“Sana iyilik yapmıştı! Nazik olmaya çalıştı, sen de işten kovulmasını sağladın.”

Ola ileriye bir hamle yapıp masaya doğru elini sallayınca bira şişelerinden biri yere düştü. Gun-Britt hemen dizlerinin üzerine çöküp kırık cam parçalarını topladı.

“Bence daha fazla içmemelisin,” dedi Åke.

Gun-Britt aynı fikirdeydi.

“Dur demenin zamanı geldi.”

Bianca çocukların eşyalarını toplarken, ayağa kalkıp yolu tıkanan Ola’yı itip geçmeye çalıştım.

“Dikkat et biraz,” dedim sakince.

İçimse fokur fokur kaynıyordu.

“Jacqueline’le Fabian’ı rahat bırakacaksınız,” dedi Ola.

Liam’ı nasıl dövdüğünü düşündüm tekrar, garaj zeminindeki kan lekelerini.

“Ondan şüphelen olmasın,” dedim. “Hepiniz yettiniz artık.”

Bianca’yla çocukları almak için arkamı döndüm. Ama Bianca’nın yüzündeki ifadeden yanlış bir şeyler olduğu hemen anlaşılıyordu.

“Bella nerede? Onu bulamıyorum!”

Sakin kalmaya çalışıyordum. Bella’yı bahçede görelili çok olmamıştı. Uzağa gitmiş olamazdı.

“Şimdi buradaydı.”

“Nerede? Ne zaman?” dedi Bianca bir taraftan William’ı oturduğu divandan çekiştirerek kaldırırken. “Kardeşini gördün mü?”

“Ne?”

Bianca iPad’i elinden çekip alınca, William şok halinde bana baktı.

“Ama babama söyledi.”

“Söyledi mi?”

Hiç haberim yoktu.

“Oyun parkına gidecekti. Babam gidebileceğini söylemiş.”

“Öyle mi demişim?”

Böyle bir şeyi kesinlikle hatırlamıyordum.

“Oyun parkına mı?” dedi Bianca. “Gecenin bu saatinde?”

Åke’yle Gun-Britt bana bakıyordu. Ola da.

“Tek başına mı?” dedi Bianca. “Hava karanlık ama!”

Bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu.

“Yalnız değildi,” dedi William. “Fabian’la beraber gittiler.”

62. Mikael

Kazadan Sonra

17 Ekim 2017, Salı

Roine'le Majros'un evden ayrılmasından en fazla bir saat sonra, Volvo'nun direksiyonunda oturuyorum. Kasabanın içinden hızla geçerken Dropkick Murphys o kadar yüksek sesle çalıyor ki araba titriyor. Silecekler en yüksek hızda çalışıyor ve dünya yağmurla ve gözyaşlarıyla yıkanıyor.

Bianca'ya çarpan Ola mıydı? Roine öyle olduğundan emin. BMW'nin sürücü koltuğunda gördüğü Ola'ymış.

Polis onun ifadesini almak istememiş. Dedektifler başka şeylerle meşgul. Santral operatörüyle konuştuğumda, birinin en kısa zamanda beni arayacağını söyledi. Ama bekleyecek değilim.

Fjelievägen üzerinden Lund'a giriyorum ve karakolun önüne arabayı bırakıyorum. Yağmur asfaltı ıslatıyor ve insanlar hızla caddeyi geçerken birinde şemsiye var, bir diğeri gömleğini başının üzerine çekmiş.

Jacqueline'le Fabian arabayı Ola'nın kullandığını neden söylemedi? Onları korkutmuş olmalı.

Köşedeki taş merdivenden koşarak çıkarken, üniformalı bir memur kapıdan çıkıyor ve merdivenin başında duruyor.

“Peter?”

Yüzümü yağmurdan korumak için elimi alnıma götürüyorum. Yüzünü görebilmek için biraz geri gitmem gerekiyor.

“Burada ne işin var?” diye soruyor. “Soruşturmanın kapatıldığını duydum.”

“Dosyayla ilgili biriyle konuşmam gerek. Yeni bilgiler var. Bir şahit...”

O anda kolumdan tutuyor ve çekiştirerek merdivenlerden indirip yaya geçidine getiriyor.

“Ne halt karıştırıyorsun sen?”

Etrafa bakıyorum ama belli ki karakolun önünde üniformalı bir polis beni çekiştirirken kimse müdahale etmeyecek.

Beni mavi banka binasının arkasındaki yola götürürken ağır postalları birikintilerdeki suyu sıçratıyor.

“Buna değer miydi?” diyor.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Yağmur kaba saba suratından aşağı süzülüyor ama sanki Peter fark etmemiş gibi. Gözünü bile kırpmıyor.

“Jacqueline. Değer miydi? Muhtemelen değerdi, insan onun gibisiyle yatmak ister ama Bianca öldü. Çocukların annelerini kaybetti.”

“Kes sesini,” diyorum.

Peter dişlerinin arasından tükürük saçıyor.

“Çükünü donunun içinde tutsaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Bunları çocuklarına nasıl açıklayacaksın? Babanız komşu kadınla yattı, o da annenizi öldürdü. Onunla ne yapacaktın ki? Sahibi olduğunu biliyordun.”

Gözleri kıskançlıktan alev alev.

Açıklamaya çalışıyorum.

“Jacqueline’le yatmadım. Yılbaşı gecesi bir defa öpüştük. Aptalca bir hataydı ama dahası olmadı. Ailemi asla riske atmam. Şimdi bırakır mısın, gideyim?”

Peter eliyle alnındaki ıslak saçları geri atıyor ve bana bakıyor.

“Bok gibi görünüyorsun,” diyor. “İçki kokuyorsun ayrıca. Karakola girmeni önlediğim için mutlu olman lazım. Büyük olasılıkla alkollü araba kullanmaktan tutuklanırdın.”

Şakır şakır yağan yağmurun altında Volvo’yu ne kadar kötü park ettiğimi görüyorum; iki tekeri kaldırımın üzerinde duruyor.

“Ama biriyle konuşmam gerek,” diyorum. “Bianca’ya çarpan Jacqueline değilmiş. Ola’ymış. İş arkadaşlarımdan biri onu görmüş. Soruşturmayı yeniden başlatmaları gerek!”

Peter ellerini kemerine koyuyor.

“Hiçbir bok anlamamışsın.”

Yalandan empati gösterir gibi davranıyor.

“Site partisinde ne olduğunu bilmiyorsun değil mi?” diyor.

İçimde bir şey burkuluyor. Elimi göğsüme koyuyorum.

“Ne demek istiyorsun?”

“O akşam siz site partisindeyken Jacqueline’le biraz mesajlaştık,” diyor Peter. “Akşam vardiya sonrası evine gittim. Fabian epeyce konuştu o gece. Benim öğrenmemi istememişlerdi.”

“Neyi öğrenmeni?”

Peter duraklıyor.

Ağzımda berbat bir tat var.

“Fabian yıkılmıştı, yurda gönderileceğini düşünüyordu. Bella yalan söylüyormuş ve her şeyi uyduruyormuş gibi göstermek istemiş. Herhalde bir şekilde paçayı yırtmasına yardım edeceğimi düşündü.”

“Paçayı mı? Sen ne anlatıyorsun?”

Yağmurun şiddeti artıyor ve Peter yağmur sesini bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalıyor.

“Fabian ilk defa böyle bir şey yapmıyordu,” diyor. “Önceki sefer de bir komşuydu. Şu Bengt denen adamın torunu.”

Yağmur beni çarşaf gibi giderek daha sıkı sararken yüzümü gökyüzüne çeviriyorum.

İçimde dehşet verici bir resim şekilleniyor.

Bella’yla Fabian, oyun parkında.

Ne bok yedi bu çocuk?

63. Fabian Kazadan Önce

2017 Yazı

Site partisine davetli değiliz. Bunu tam olarak %0 takıyorum, salak partilerini kendi başlarına yapabilirler. Ama annem için üzüldüğüm.

İlkokuldayken, tek bir kural vardı: doğum günü partisi yapacak-
san ya herkesi davet edeceksin ya da kimseyi davet etmeyeceksin.

Vilda'nın doğum günü nisan ayındaydı. Parti vermiyordu ama danslar ve öpüşme oyunlarının falan olacağı bir *gala* düzenliyordu. Sınıftaki herkes gibi ben de davet edilmişim. Vilda okul kurallarına uymuştu. Ama aynı akşam, bir çeşit yargıtay savcısı olan ve okul idare heyetinde görevli olan annesi aradı. Tek bir koşulla gelebileceğimi anlattı: annem de benimle gelecekti.

Fabian'ın sorumluluğunu alamayacağımızı düşünüyoruz.

Annem çok öfkelenmişti ama bir şey söylerse işlerin benim açımdan daha da kötüye gitmesinden korkmuştu.

Partiden birkaç saat önce, başım ağrımaya başlamıştı ve her yerim ateş gibiydi. Annemden arayıp gelemeyeceğimizi söylemesini istedim.

İki hafta sonra, Vilda'ya gelen hediyeler içerisinde en sevdiği, altın rengi bağcıkları olan beyaz Nike ayakkabıları, okuldaki portmantodan kayboldu. Bir daha bulunamadı.

Yine de iyi bir kuraldı. Ya herkesi davet edersin ya da kimseyi davet edemezsin.

Diğerleri Åke'yle Gun-Britt'in evinde site partisindeyken, bizim bloğun olduğu alanda birkaç tur bisiklete bindim. Gülüşmelerini duyabiliyordum ve mideme bir yumru oturuyordu. Bir süre sonra Åke, Micke'yle beraber evin önüne çıktı, iğrenç bir puro yaktı. Yeşillik alana, oradan da tünele doğru pedala bastım.

Yazın son haftası. Yakında okula dönmem gerekecek. Tek iyi yanı yeniden Micke ile bir araya gelecek olmam.

Annemin kulağına gelen aptalca söylenti, Micke'nin Stockholm'de bir öğrenciyi dövdüğü söylentisi yalan olmalı. Andy'le yaşananlardan sonra saçma sapan konuşan geri zekâlıların bu söylentiye çıkardıklarından eminim. Micke kibar insanlara kibar davranan biri. Adil. Bazı insanlar onun diğer öğretmenler kadar zayıf olmadığını bir türlü anlayamıyorlar.

Annem için endişeleniyorum. Artık bu kadar çok içmemesi gerekiyor. İnsanlar konuşmaya başlarsa, neler olacağını asla bilemezsiniz.

Sanırım Micke'yi özliyor. Yılbaşı gecesi yakınlaşmalarından sonra birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Micke'yle konuşabilir miyim acaba?

Dün Ola bizim divanda oturuyordu. Sanırım bütün gece oradaydı. Tamam, bir süredir iyi davranıyor. Bir M3 kullanmama izin verdi. Ama olabilecek en kötü şey annemin onunla yeniden bir araya gelmesi. Aslında tam bir psikopat. Annemle çok kısa bir süre beraber oldular ama onun nasıl biri olduğunu anlamama yetecek kadar uzundu.

Bisikletle dolaştıkça dolaşıyorum. Ne tarafa dönersem döneyim rüzgâr karşıdan esiyormuş gibi geliyor. Bråkmakargatan'a döndüğümde Bella, Gun-Britt'le Åke'nin bahçesinden çıkıyor.

"Hey, Fabian!"

Pullu elbisesinin ve babet ayakkabılarının içerisinde pırıl pırıl parlıyor; bana oyun parkına gideceğini söylüyor.

"Beni salıncakta sallar mısın?"

Biraz çekiniyorum. Etrafta yetişkin kimse yok. Gerçekten tek başına o kadar uzağa gitmeye izni var mı? Yakında hava kararmış olacak.

"Önce annenle babana sormalısın."

Bisikletimi depoya koyuyorum ve Bella'nın gidip Micke'yle Bianca'dan izin almasını bekliyorum. Hoplaya zıplaya geri gelmesi çok sürmüyor; saçları başının arkasında dans ediyor.

"Gidebilirim! Babam olur dedi."

Elimi tutuyor ve aceleyle uzaklaşmaya çalışıyor.

Hiç seçeneğim yok. Onunla gitmeliyim, gözümün önünden ayrılmasına izin veremem.

"Gerçekten süper mega yükseğe çıkmak istiyorum," diyor salıncağa otururken.

Tam onu itecekken, halatta bir grubun olduğunu fark ediyorum. Büyük bir çocuk halatın oturağında otururken iki çocuk bir ileri bir geri itiyorlar.

Beyzbol şapkalı çocukla arkadaşları bunlar.

"Gel, Bella. Gidelim."

"Hayır!" Yüzüme üzgün gözlerle bakıyor. "Sallanmak istiyorum. Söz verdin!"

Salıncağı yeniden itiyorum, gözümü halatın olduğu taraftan ayırmıyorum. Kahretsin, çok geç. Beyzbol şapkalı oturaktan atladı, az sonra hepsi salıncaklara doğru yürümeye başladılar.

“Bu küçük kardeşin mi?” diye soruyor beyzbol şapkalı.

Bella anında yanlış bir şeyler olduğunu fark ediyor.

“Yoksa kız arkadaşın mı?” diye gülüyor Adidas şapkalı arkadaş.

Bella’yı salıncaktan indirmek için kollarının altından tutuyorum.

“Hayır,” diyor. “Biraz daha sallanmak istiyorum.”

Kıvrınarak elimden kurtuluyor, salıncağın iplerine sımsıkı tutunuyor.

“Sallanmak istiyor,” diye taklit ediyor beyzbol şapkalı. “Onun yerine halatı denemek istemez mi?”

Bella susuyor ve halata uzun uzun bakıyor. Halattan hoşlanmadığını biliyorum. Halat gerçekten çok yüksek ve kayarken çok hızlı gidiyor. İlk defa kullanmaya cesaret edebildiğimde en az on yaşında olduğuma eminim.

“Hadi ama,” diyor Adidas şapkalı. “Bırak da denesin.

“Hayır,” diyor Bella. “İstemiyorum.”

“Getir onu, Fabian,” diyor beyzbol şapkalı.

Bella, onu yeniden tutmaya çalıştığımda tekmeler atıyor.

“Tehlikeli değil. Sana söz veriyorum.”

Bir defa halatla kayacağız, sonra bu geri zekâlılarla işimiz bitecek.

“Hadi gelin,” diyorlar. “Ya da belki sen kaymalısın, Fabian? Çıplak. Bir yukarı, bir aşağı.”

Gülüyorlar. Adidas şapkalı olan yan tarafımdan hızla itiyor, dengemi kaybediyorum.

Bella korkmuş görünüyor ama sonunda başını aşağı yukarı sallayarak kabul ediyor. Benim iyiliğim için söylediklerini yapıyor.

Onu salıncaktan indirdiğim an fikrini değiştiriyor.

“İstemiyorum, Fabian!”

“Kim gidecek?” diyor Adidas şapkalı olan, sanki sabrı taşmak üzereymiş gibi davranarak. “Sen mi yoksa kız mı? Seçimini yap.”

Bella ağlamaya başlıyor.

Keşke bir şey yapabilsem ama oraya çıplak halde oturmaya-
cağım. Sonunda filmimin çekilip internete konmasını ve benden
çıplak aşağılık halatta diye bahsedilmesini istemiyorum. Bazen
kendi kışını kurtarmak için bir şeyi feda etmen gerekir; berbat bir
duygu olsa da.

“Özür dilerim,” diye fısıldıyorum Bella’ya.

Sonra kucağımda halata doğru taşıyorum. Ayaklarını, kollarını
dört yana savuruyor ama onu sımsıkı tutuyorum.

Rampaya çıkardığımda ağlamaya başlıyor.

“Tehlikeli değil,” diye fısıldıyorum. “Hemen bitecek. Sonra
bizi rahat bırakacaklar.”

“İstemiyorum.”

“Kararları kim veriyor, Fabian?” diyor beyzbol şapkalı. “Sen
mi yoksa minik kardeşin mi?”

Yapmayı hiç istemesem de, Bella’yı oturağa oturtmak için kul-
lanılan basamağa bırakıyorum.

“Hızlıca kayacaksın. Sıkıca tutun ve duruncaya kadar sakın
bırakma.”

Yüzünün hali canımı acıtıyor. Ama bazen istemediğin şeyleri
yapman gerekir. İşler böyle yürür.

“Kaldır onu!” diyor beyzbol şapkalı.

Bize doğru yaklaşan oturağı yakalıyorum. Bu sırada Bella ba-
samakta parmaklarının ucunda, huzursuzca kıpırdanıyor. Hiçbir
yere kaçamıyor. Zeminden iki ya da üç metre mesafede duruyor
ve kaçmak için kullanması gereken merdivenlerde ben varım.

Boğazımda bir yumruyla onu oturağa oturtuyorum. İpe tutu-
nuyor ve küçük ayaklarını kaldırıyor.

64. Jacqueline Kazadan Önce

2017 Yazı

Bitmek bilmeyen bir cumartesi günüydü. Sabah Ola kahve hazırlamıştı, kalayım mı diye sormuştu. Partiye gitmeyeceğini söyleyebilirdi. Ama ayıldıkça zihnim açılınca onunla işimin olabileceğince çabuk bitmesini istedim.

“Bir şey olursa ara,” dedi gitmeden önce. “Ne olursa olsun.”

Daha o anda, midemde kramp gibi, pişmanlığı hissettim.

Mutfakta, şarap şişesi raftan bana bakıyordu. Banyoya kaçtım, küvetin ucuna, dışarıya bahçeye ama susuzluğum beni baştan çıkardı. Daha öğle yemeğinden önce boyun eğmişim.

“Anne...” dedi Fabian.

Küçükken gözlerindeki bakışın aynısı.

Kendimden utanıyordum. İnanılmaz zayıftım, zavallıydım.

“Biliyorum. İçmeyecektim... Bir daha olmayacak...”

Verdiğim sözlerin çöp kadar değeri yoktu. Yeniden mutfak masasına oturup yeni bir kadehe daha uzandım.

“Bu son,” dedim.

En azından sonunculardan biri.

Fabian arkasını döndü ve gitti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarıya, bisiklete binmeye.”

Ne diyecektim ki? Onu anlıyordum. Ben de her zaman kaçmaya çalışırım.

Tüm bunlara daha fazla dayanamamasından, tüm çizgileri, bir daha dönüşü olmayacak şekilde aşmasından deli gibi korkuyordum.

Akşam Bråkmakargatan’ın üzerini örterken pencerenin yanında oturdum. Jaluzinin arasındaki boşluktan Micke’yle Åke’nin bahçede olduklarını görebiliyordum, puro dumanı küçük bulutlar halinde gökyüzüne yükseliyordu.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Ama bu defa kaçmayacaktım. Hayatımın kontrolünü elime almam gerekiyordu.

Hava iyice kararmaya başladığında, Fabian bir defa daha pencerenin önüne geldi. Göğsümün üstündeki ağırlık yumuşak bir yere kondu. Nefes almak biraz daha kolaylaştı.

Sonra yanına biri daha geldi.

Kim? Nereye gidiyorlardı?

Boynumu uzattım ve Bella’nın çıkmaz boyunca gidişini gördüm. Fabian’ın elini tutuyordu. Fabian’ın adımları güçlü, yüzünde belirgin bir ifade var. Yolda gözden kayboldular.

Kaygıyla içim içimi yiyordu. Yakında iyice karanlık olacaktı. Korktuğum bir şey varsa o da Fabian’ı Bella’yla yalnız bırakmaktı.

Beceriksiz adımlarla holdeki pencereye gittim ama artık görünmüyorlardı. Banyoda yüzüme su çarptıktan sonra bahçeye, serin akşam havasına çıktım.

Daha köşeye kadar ancak gelmişim.

Bella koşarak doğrudan bana doğru geliyordu, inliyordu, ellerinde ve dizlerinde çizikler vardı. Saçları dağılmıştı, kıyafeti kum olmuştu. Gözleri kocamandı, yaralandım diye bağılıyor gibiydi.

“Hayır!” dedim. “Hayır, hayır!”

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona sarıldım. Sırtını sıvazladım, sakinleştirmeye çalıştım.

Alice’i hatırlıyordum. Hainlik edercesine güzel o yaz günü, havuzun kenarında, Bengt’in onu saran güçlü kollarının arasında dişlerinin nasıl birbirine vurduğunu. Şimdi ben de Bella’ya aynı şekilde sarılıyordum, titremesi geçinceye kadar ona sımsıkı sarıldım.

“Bundan sakın kimseye bahsetme,” dedim. “Fabian’ı ıslahevine koyarlar. Hapse girmek gibi bir şey.”

Bella omzumda burnunu çekerek ağlıyordu.

“Söz mü?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı.

Hemen sonra, Fabian koşarak geldi, nefes nefese.

“Ne halt ettin sen?” dedim.

“Özür dilerim.”

Elleri dizlerinde, zor nefes alıyordu. Bella’ya doğru eğilip özür dilemeye başladı.

“Dokunma ona!” deyip, ittim onu. “Neyin var senin?”

“Ama mecbur kaldım. İstemedim ...”

“Mecbur mu kaldın? Tanrı aşkına, Fabian!”

“Ona zarar vermek...”

Bağırarak susmasını söyledim. Sonra gözlerimi kapadım ve derin derin nefes aldım. Sanki gerçeklikle bağım kesilmiş gibiydi. Yeni bir şeye adım atıyordum, daha karanlık bir şeye.

“Bella! Bella! İşte burada.”

Önce sesleri bize ulaştı. Sonra Micke'yle Bianca hızla çıkmazda belirdi.

"Bella!"

Bianca'nın topukları asfalta tak tak vuruyordu.

Bella'ya sarıldığı anda, gözlerindeki mutluluk yerini başka bir şeye bıraktı. Bana bağırdı.

"Sadece beş yaşında o!"

"Onları oyun parkında buldum," diye yalan söyledim. "Hemen buraya döndük."

Micke'nin gözlerini görmeye çalışıyordum. Bir şey hissetmiş miydi?

"Bunun ne kadar uygunsuz bir şey olduğunu anlıyor musun?" dedi Bianca.

"Öylece çıkıp gidemeyeceğinizi bilmen gerek," dedi Micke Fabian'a; Fabian ikisine de bakmadan başını bir aşağı bir yukarı sallayıp anladığını söylüyordu.

"Delilik bu," dedi Bianca. "Lütfen bizden uzak durun! Bir şekilde komşu olduk ama bu birbirimizle herhangi bir şey paylaşmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Bir şey söylemenin yararı yoktu. Sadece Bella'nın bir şey anlatmamasını umuyordum.

"En önemlisi Bella'nın iyi olması," dedi Micke.

Bianca ona ters ters baktı.

"Evet, tanrıya şükür."

Biraz uzakta, William sokak lambasının altında beklerken elindeki iPad'in titreyen ışığı görünüyordu.

"Eve gidiyorum," dedi Bianca Micke'ye.

Bella'yı beline oturttu, William'ın elinden tuttu.

"Hemen geliyorum," dedi Micke yerinden kıpırdamadan.

Fabian'ın kapıya kadar gitmesini bekledim. Hiç ses çıkarmadan evin içinde gözden kayboldu.

Kusmak istiyordum.

Hepsi benim suçumdu. Biliyordum. İçten içe böyle bir şeyin olabileceğini biliyordum ama hiçbir şey yapmamıştım. Sadece kafam darmadağın olana kadar içmiş ve kendime üzülmüştüm.

Micke'ye bakarken başım dönüyordu.

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Üzgünüm.”

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

“Sorun olmaz herhalde. Bella'yı bulamayınca Bianca panikledi.”

“Sadece o değil,” dedim.

Başıyla onaylıyordu.

“Biliyorum.”

Ona söylemeliydim. Doğru olan buydu.

“Şey...ben...”

Kelimeler boğazımı tıkayan mantarlara dönüşüyordu.

Micke sabırla bekledi. Ona bakmaya cesaret bile edemiyordum. Güven veren gülümsemesi, dudakları. Tadını hâlâ hatırlıyordum.

“Daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Öylesine çıkmıştı ağzımdan. İçimde kalmaması gerekiyordu.

Ellerini ceplerinden çıkardı, bana bakarken rahatsızlığı belliydi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir dakika şöyle gelsene,” dedim elimi bahçe kapısına koyarak.

Başkalarının bizi görebileceği bir yerde duramazdık.

Micke tereddüt ediyor, etrafa bakınıyordu.

“Tamam,” dedi. “Ama çabuk konuşman gerek.”

Arkamdan bahçeye girdi ve evin arkasındaki rattan koltuğa oturdu. Gece ilerledikçe hava daha da soğumuştı, çekirgelerin

sesleri duyuluyordu. Ay, karanlık gökyüzünden bizi dev bir göz gibi izliyordu.

Bella'yı düşündüm. Çok küçüktü. Yaşadıklarını hayatının sonuna kadar yük gibi taşıyacaktı. Micke'ye söylemem herhangi bir şeyi değiştirir miydi? Emin değildim.

Micke bana çekinerek bakıyordu.

"Ben her zaman her şeyden kaçtım," dedim. "İşler zorlaştığında her zaman eşyalarımı topladım ve gittim. Bazen Fabian işleri batırmış oluyordu ve ben başka bir çözüm bulamıyordum. İnsanlar başka nasıl çözümler buluyorlar bilmiyorum. Nasıl kalınır, nasıl her şey yerli yerine oturtulur. Ben batırıp kaçanlardanım."

Yine bir yol ayrımına geldiğimi hissediyordum. Belki de benim için son yol ayrımıydı.

Micke eliyle burnunu kaşıdı.

"Her zaman değişmek mümkündür. Başka birine dönüşmek mümkündür," dedi.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

"Veda etmeyi hiç beceremem," dedim.

Sonuçta bu konuşma vedaydı, değil mi?

Micke gerçeği bilseydi benden sonsuza kadar nefret ederdi.

"Bazen sona gelmek güzeldir," dedi. "Yepyeni bir başlangıca sahip olmak."

"Evet, ama Fabian öyle düşünmüyor."

Onu büyütürken nerede yanlış yaptım? Genetik bir şey olabilir mi? Babasının kadın düşmanı ve şiddete eğilimli bir domuz olduğu açıktı. Belki de genetik malzemenin üstesinden gelmek mümkün değildir.

"Fabian itiraz etmeseydi, Köpinge'den çoktan ayrılırdım," dedim. "Değişimden hoşlanmıyor, bildiğin gibi."

Bella sessizliğini ne kadar süre korur? Çoktan her şeyi Bianca'ya anlatmış olması olasılığı çok yüksekti. Öfkesi, doğal olarak, devasa boyutta olacaktı.

"Peter'a ne oldu?" dedi Micke. "Onu epeydir burada görmedim."

"Gitti. Sonsuza kadar diye umuyorum."

Micke'nin bir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri her şeyi söylüyordu.

"En büyük yeteneğim," dedim. "Bana iyi gelmeyecek erkekleri bulmak. Senin gibi birini seçmiş olsaydım her şey ne kadar kolay olurdu."

Ellerini dizlerine bastırdı. Gözleri etrafı taradı, sesi giderek zayıfladı.

"Bianca'yı seviyorum. Asla başka türlü olduğunu düşünmene neden olmak istemedim. Çok üzgünüm."

Gözlerini kaçırıyordu.

"Üzülme," dedim.

İç sesim beni rahatsız ediyor, suçluluk duygusu göğsümü ağrıyordu. Ona söylemem gerekiyordu. Zaten gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktı.

"Kaçmak işe yaramaz," dedi Micke. "Ben de denedim."

Birden gözlerimin içine baktı.

İfadesinde güven vardı.

"Biliyorum," dedim. "Stockholm'de olanları duydum."

"Ne? Nereden duydun?"

"Burada işler nasıl yürüyor biliyorsun," dedim.

Micke boyun eğeri gibi gülümsedi, başını salladı, ne duyduğunu merak etmişti.

"Ayrıntısını falan bilmiyorum. Sadece bir öğrenciyi dövdüğün için kovulmuşsun."

Omuzları düştü, yenik düşmüş gibi görünüyordu.

“Durumu tamamen yanlış değerlendirmişim. Büyük çocuklardan biri bazı öğrencilerin üstüne yürüyordu, ben de ayırmak istedim. Durması için bağırdım ama delirmiş gibiydi. Sonunda üstüne atladım ve yere indirdim. Kötü düştü; bileği kırıldı bir de dişi düştü.”

Ola bana bu şekilde anlatmamıştı.

Köpinge Okulunda Andy’yle olanları ve Micke’nin Fabian’ı nasıl savunduğunu düşündüm.

“Yanlışlıkla olmuş,” dedim, rahatlatmaya çalışarak. “Sen doğru olanı yapmışsın. Çocuklar itilir, dayak yerken öylece durup izlemen mi gerekiyor?”

Garajına giren hırsızlara yaptıklarıyla ilgili bir şey söylemeye cesaret edemedim. Ola’nın onu da abartarak anlattığından emindim.

“Sonradan öğrendim ki, müdahale ettiğim çocuk okul hayatının büyük bölümünde zorbalığa uğramış,” dedi Micke sessizce. “Ona vurmuşlar, üstüne tükürmüşler, aklına gelebilecek en kötü şeylere maruz kalmış. Belli ki, *herkesin* her şeyden haberi varmış.”

“Vay be.”

Düşündüğümünden çok daha kötüydü. Birdenbire, Micke’yi yepyeni bir açıdan görüyordum. Onu olduğu gibi görüyordum. İyi niyeti çok kötü sonuçlar doğurmuş bir adam. Böyle bir şeyden kaçmak imkânsızdır.

“Onca yıl yaşadıklarının ardından çocuk artık dayanamamış ve kendisinden daha küçük birkaç öğrenci saldırınca onları iterek tepki göstermiş. Nihayet kendisini savunduğunda, ben çıkıp geldim ve bileğini kırdım yani.”

“Ama bilemezdin ki,” dedim.

“Bilmeliydim. Diğer herkes biliyordu. Durumu açıklayıp özür dilemeye çalıştığımda ne öğrenci ne de anne babası kabul etmek istedi.”

“Ah ya!”

Micke öne doğru eğildi. Ay ışığı yan tarafına vuruyordu ve hafif bir esintiyle arkamızda, bahçeyi çevreleyen mazılar hışırdıyordu.

“Üç hafta sonra, çocuk kendi canına kıydı. Daha on üç yaşındaydı.”

Tam bir kâbus. Aklımdan geçenler başımı döndürüyordu. Son zamanlarda Fabian’ın da aynısını yapmasından korkuyordum.

Micke elleriyle yüzünü kapattı; temkinli bir hareketle sırtına dokundum.

“Sonra Bianca’yı Skåne bölgesine taşınmaya ikna ettim,” dedi. “Her şeyden kaçtım.”

Bu açıdan birbirimize hiç tahmin etmediğim kadar benziyorduk.

“Çok garip,” dedim. “Fabian doğduğunda, ileride yaşayacağımız harika anları düşünmüştüm. Onun büyüdüğünü ve mutlu olduğunu göreceğimi. Diğer her şeye gözlerimi kapamıştım. Zor şeylere.”

“Oldukça insani bir durum,” dedi Micke.

Belki de haklıydı. Ama artık görmezden gelmek istemiyordum. Hâlâ her şeyi kurtarma şansım vardı. Bu Bella için üzülmediğim ve Fabian’ın yaptığını lanetlemediğim anlamına gelmiyordu. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Fabian’la aram muhtemelen bir daha düzeltemeyeceğimiz kadar açılacaktı. O noktaya gelince, insan önceliği kendine ve kendi ailesine veriyor.

“Çok içiyorum, Micke. Artık kontrol edemiyorum.”

Oturduğu yerde doğruldu, ben de elimi sırtından çektim.

“Yardım alabilirsin. Profesyonel yardım.”

Neler olup bittiğini elbette fark etmişti. Köpinge’de insanların hakkımda konuştuklarından emindim.

“O zaman Fabian’a ne olacak? Haftalar sürececek bir rehabilitasyona katılacak olursam, Fabian nereye gider?”

“Bir çözüm olmalı,” dedi Micke. “Okuldaki psikolojik danışmanla konuşabilirim.”

“Hayır!”

Kesinlikle konuşmamalıydı.

“Sadece bilmeni istedim,” dedim. “Bir gün gidecek olursak, kendi bildiğim yolu tercih etmiş olurum.”

“Bundan kaçamazsın, Jacqueline. Nereye gideceksin? Onun yerine sosyal hizmetleri ara ve yardım iste.”

“Fabian beni asla affetmez. Sonunda bir koruyucu ailenin yanına ya da kimsesizler yurduna gidecek olursa, bu ona yapabileceğim en büyük ihanet olur. Benimle bir daha asla konuşmaz.”

Micke bunun doğru olduğunu biliyordu. Fabian’la bunu anlayabilecek kadar yakınlaşmıştı.

“Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı,” dedi.

Bazen tüm dünyayı kurtarmaya ve her şeyi yoluna koymaya gücünün yeteceğinden çok emin olmasıyla dalga geçiyordum. Ama şimdi duyduğu endişe yüreğimi ısıtmıştı.

“Gençliğimde karşılaşmış olsaydık nasıl olurdu düşünsene. Tüm bunlardan önce,” dedim.

Kolumu kaldırıp başımın arkasına koyarken yanlışlıkla eline dokundum. Karnımdaki kelebekler havalandı.

“Senin gençliğinde karşılaşmış olsaydık, benim olduğum tarafa bakmazdın bile,” dedi Micke.

İkimiz de gülümsedik.

“Doğru. Ne yazık ki.”

Gözleri gecenin içinde yıldız gibi parlıyordu. Ay gökyüzünün yarısını içine almıştı ve Brakmakargatan sihir gibi kokuyordu.

Ağzına baktım.

65. Mikael Kazadan Önce

2017 Yazı

Jacqueline'i rattan koltukta bıraktım ve aceleyle çıkmazın karşı tarafına geçtim. Basamakları hızla tırmandım; çocukların yatak odalarına göz attığımda Bella'yla William yataklarında tatlı tatlı uyuyordu. Karanlığa doğru onları sevdiğimi fısıldadım.

Çift kişilik yatakta Bianca yorganı dizlerine kadar çekmiş oturuyordu.

"Nerede kaldın?"

Sesi kızgın değildi, sadece yorgundu.

"Jacqueline'le bazı konuları konuştum," dedim.

Partiden kalma kıyafetlerimi çıkarırken Bianca da yorgana sarındı. Åke'nin purosunun kokusu her şeye sinmişti.

"O kadar paniklediğim için özür dilerim," dedi Bianca. "Aklıma korkunç görüntüler geldi. Ama Bella iyi. Fabian kötü bir şey yaptı mı diye sordum ama anlaşılan sadece halattan düşmüş."

"Fabian'ın gerçekten yardıma ihtiyacı var," dedim. "Okul yeniden başladığında bu konuyla ilgilenmem gerek."

Çok geç olmadan bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Yatağın kenarına oturdum ve çoraplarımı çıkardım.

“Jacqueline ne dedi?” diye sordu Bianca.

Dönüp ona baktım.

“Alkolik o. Onun da yardıma ihtiyacı var.”

Bianca dalgın gözlerle bakıyordu. Ağzı hafifçe seğirdi.

“Senin yardımına mı?”

“Tabii ki hayır,” dedim. “Onlarla daha fazla işimiz olmayacak. Baştan beri seni dinlemeliydim.”

Rahatlamış görünüyordu. Elini sakince dizimin üstüne koydu.

Jacqueline’in bahçesindeki koltuktan kalktığımda bir son yaşamıştık. Vedaları beceremediğini söylemişti, bu yüzden bir şey söylemeden birbirimize baktık. İkimiz de veda anlamına geldiğini biliyorduk.

“Ola bu gece fena sarhoş oldu,” dedi Bianca. “Son zamanlarda çok değişti. Önceleri onu sevdiğimi düşününce.”

Ola haddini çok aşmıştı. Önce garajda sergilediği şiddet, şimdi de bu. Sadece düşünmesi bile beni öfkeliendiriyordu.

“Benimle Jacqueline hakkında söyledikleri doğru değil. Biliyorsun değil mi? Aramızda hiçbir zaman hiçbir şey olmadı. O öpüşme korkunç bir hataydı.”

Bianca’nın ağzı büzüldü. Kirpikleri titredi. Ona bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

Bunları birlikte aşacaksak, tüm doğruların açığa çıkması gerekiyordu.

“Yılbaşı gecesi de bir şey oldu,” dedim. “Sana çok daha önce söylemeliydim.”

Bianca şimdi beni affederse, bana olan aşkından asla şüphe etmeyecektim.

Bir öpüşmenin bir hayatı mahvedebildiğini biliyordum ve kimsenin benden bir daha tek bir saniyemi bile çalmasına izin

vermeyecektim. Jacqueline'e bunu bizzat söylemiştim. Değişmek için asla geç değildir.

"Saat gece yarısı olduğunda," dedim. "Jacqueline'le havai fişekleri izlerken."

Bianca gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Sonra elini dirseğime koydu ve sözümü kesti.

"Biliyorum zaten. Ola söyledi. Penceresinden sizi görmüş."

Gözyaşları gözlerimin içini yakıyordu.

Bianca olmadan yaşamak istemiyordum.

"Hataydı. Seni seviyorum. Hep sevdim."

Bana doğru yaklaştı, kollarını açtı ve birbirimize sarıldık. Gözlerimiz sonsuza kadar birleşti.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Her yerim gevşemişti. Kaburgalarım göğüs kafesimde kıpırdandı, damarlarım genişledi. Kalbime yer açıldı, ciğerlerim havayla doldu. Nefesim vücudumda rahatça dolaşıyordu.

"Buradan uzağa bir yerlere taşınmalıyız," dedi Bianca.

"Yeni bir başlangıç?" diye fısıldadım.

Neredeyse gülecekti.

Sırtüstü uzandım ve elimi yanağına koydum.

"Beni affedebilecek misin?"

Sesim ufalanıyor, toz zerreciklerine dönüşüyordu.

Birbirimize uzun uzun baktık. O kadar sessizdi ki, duvarların ötesinden çocukların uyuduğunu duyuyorduk.

"Seni affediyorum."

Tüm saatler durdu ve başka bir evren açıldı. Sadece birkaç saniye sürdü ama aynı zamanda sonu gelmedi.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

Bianca tınaklarını sırtıma geçirdi, bir daha asla bırakmayacakmış gibi.

"Sonsuza kadar," dedi.

66. Jacqueline Kazadan Önce

2017 Yazı

İnsan çocuğunda ciddi bir sorun olduğunu fark ettiğinde ne yapar? Tüm bunlar yaşanmadan önce, geçen ilkbaharda, belki bir hafta kadar önce, ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Tüm cevapların bende olduğunu düşünüyordum. Ama konu kendi çocuğun olunca, hiçbir şey o kadar basit olmuyor.

Beyninde bir rahatsızlık, iyi işlemeyen bir bağlantı olduğu belliydi. Fabian'ı herkese saygı gösterecek şekilde yetiştirmiştım. Kızların kendi vücutlarıyla ilgili hakları ve sınırın neresi olduğu konusunda çok konuşmuştuk. On beş yaşındaki pek az erkek çocuğun bu konuda onun kadar çok uğraştığından emindim. Alice her zaman zihnimin bir kenarında duruyordu.

Herhangi bir şey gerçekten bu kadar net, siyah ile beyaz olarak tanımlanabilir miydi? Micke Stockholm'deki o öğrenciye saldırdığında, amacı daha küçük yaştaki birkaç çocuğu korumaktı. Ama çoğu zaman hikâyenin tamamına hâkim olunmuyor. Yanlış çıkarımlarda bulunmak ve bunları verdiğimiz kararlara yansıtmak ne kadar kolay.

Micke daima kararının sonuçlarıyla yaşayacak.

Benim için de aynıydı.

Bella belki çocuk parkında olanları anlatır. Belki de sessiz kalır. Ne olursa olsun, yaşadıklarını olabildiğince zarar görmeden atlatmasını umuyordum.

Ağustos ayının sonunda, o korkunç cumartesi, Micke ile son defa yollarımızı ayırmamızın ardından, Peter gece geç saatlerde Bråkmakargatan'a geldi; sesi şiddet doluydu.

Fabian kapıyı açıp onu hole aldı ve ben kendimi banyoya kilitlemiş, küvetin kenarına oturmuş, ellerimle kulaklarımı tıkamış, elimde kalan son yöntemle kaçmaya çalışırken, Peter'la sakince konuşmaya çalıştı.

"Defol!" diye bağırdım. "Bitti! Seni bir daha görmek istemiyorum!"

Peter banyo kapısını yumrukluyor, tekmeliyordu.

"Aç şu kapıyı tanrı aşkına! İçeride birini mi saklıyorsun?"

Sonunda Fabian ona olanları anlattı. Bella'yı çocuk parkına götürdüğünü ve ona zarar verdiğini söyledi.

"Annem sosyal hizmetlerin gelip beni alacağını söylüyor."

"Eminim alırlar," dedi Peter.

"Ama mecbur kaldım. Onu sadece halata götürdüm. Bir şeyler yapamaz mısın? Polissin sen."

Darmadağın olmuştu. Daha önce kafasının bu derece karışık olduğunu hiç görmemiştim.

Bu durumun sona ermesi gerekiyordu.

Peter umudu kesip gidince, cep telefonumu aldım ve ona mesaj gönderdim.

Benimle iletişimi kesmezsen seni polise şikâyet edeceğim.

Ertesi sabah yeni hayatım başladı.

Fabian'ın ne kadar çaresiz hissettiğini kulaklarımla duyunca bir karar almıştım. Belki de o gece daha erken saatlerde, Micke'yle konuştuğumda da almış olabilirim çünkü aslında rattan koltuktan kalktığı ve ay ışığında beni yalnız bıraktığı anda ne yapacağımı biliyordum.

“Böyle yürümez,” demişti.

Hayatımın özü buydu zaten.

Kaçıp gitmeyecektim. Doğru olanı yapacaktım.

Başka birini suçlamak hem çirkindi hem de benim ikiyüzlülüğümdü ama neyin ne olduğunu öğrenirse Fabian beni asla affetmezdi. Beni anlayamazdı. Ona göre eminim rehabilitasyona ihtiyacım olduğu için zayıf ve aptaldım; tek yapmam gereken karar vermek, şöyle bir silkelenip kendime çeki düzen vermektir çünkü rehabilitasyona başvurursak ne gibi fedakârlıklarda bulunmamız gerekeceğini biliyorduk.

Ama böyle de devam edemezdi. Fabian'ın da benim de yardıma ihtiyacımız vardı.

Tıpkı bir av köpeği gibi, evin her odasını aradım, evin altını üstüne getirdim. Lavaboda kırmızı lekeler oluşmuş, mutfak tezgâhında boş şarap şişeleri dağ gibi yığılmıştı.

Bir süre sonra, Fabian odasından ayaklarını sürüye sürüye geldi.

“Ne yapıyorsun anne?”

Burnunu tıkıyordu.

“Bununla işim bitti artık.”

Son şarap damlaları da borulardan geçince, lavaboyu buhar yükselecek kadar sıcak suyla yıkadım.

Fabian mutfak masasına dirseklerini dayamış oturuyordu. Saçı yüzüne düşüyordu ve yüzünde belirgin bir keder fark ediliyordu.

“Dün akşam,” dedi, “düşündüğün gibi bir şey olmadı.”

Ona arkamı döndüğümde lavabodan buhar yükseliyordu. Konuyu nasıl ele almam gerektiğini bilmiyordum. Bu konuda konuşması bile beni iğrendiriyordu.

“Bella’yı zorla halata götürdüm,” dedi Fabian. “Okuldan birkaç çocuk oradaydı, beni buna zorladılar. Ama...”

Musluğu kapattım ve son buhar bulutu da dağıldı.

Yeniden ona baktım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Onu halatın oturağına oturtup ittim. Düzgün tutunmuş olsaydı bunlar olmazdı. Ama elini bıraktı. Direkt kum havuzunun içine düştü.”

Sesi sıkıntılı geliyordu ama tamamen dürüst olduğu belliydi.

Çok acele etmiş, olanları yanlış yorumlamış olabilir miydim? Bu mümkün değildi. Öyle olsa bana daha sert karşı çıkmaz mıydı?

“Özür dilerim,” dedi. “Acımasızlık ettim. Ama başka hiçbir şey yapmadım. Bella’ya dokunmadım; asla yapmam.”

Ona inanmadım. Belki de bu her şeyden çok canımı yakıyordu: ona güvenemezdin. Neler yapabileceğini biliyordum.

“Neden dün bir şey söylemedin?”

Gözleri enkaza dönmüştü.

“Söyleyemedim. Dinlemezdin. Peter’a da açıklamaya çalıştım ama o da bana inanmadı. Kimse bana inanmıyor.”

Öfke vücudumdan dalga dalga yayılıyordu.

Ona inanmayı her şeyden çok istiyordum. Bella’yla birlikte uzaklaştıklarını gördüğümde sarhoştum, kendimde değildim. Daha sonra Bella koşarak geri geldiğinde, üzgün ve üstü başı kirli haldeyken, kafamda tek bir açıklama vardı.

Ama artık emin değildim.

Tek bildiğim yardım almam gerektiğiydi.

Pazartesi sabahı erken kalktım ve telefon ettim. Önce Nämndemansgården bağımlılık rehabilitasyon merkezine. Sonra Köpinge kasabası sosyal hizmetlere.

Ellerimi birleştirdim ve yüksek varlıklara Fabian'ın beni affetmesi için yalvardım.

Gerçeği öğrenecek olsa.

67. Mikael

Kazadan Sonra

17 Ekim 2017, Salı

Yağmur neredeyse dindi ama garajın önünde arabadan indiğinde kokusu havada duruyor.

Anahtarı kilide geçirmekte zorlanıyorum. Giriş holünde üzerimdeki ceketı çıkarıp atıyor ve koşarak yukarı çıkıyorum.

Bella'nın yatağı açık ve boş ama William'ın yatak odasında, Sienna sallanan sandalyede oturmuş; yanında, çocukların ikisi de yatağa yatmış, üstleri örtülü.

Sienna sessiz olmamı işaret ediyor.

Çocuklar derin uykuda, ağızları huzurlu. Ellerimi belime koyuyorum ve onların sakin ve sessizce nefes alıp verişlerini izliyorum. Aynı zamanda, geleceğin, hayatlarının sonsuza kadar değiştiğini fark etme hali gözeneklerimden fışkırıyor. Çocuklarımla artık anneleri yok. William her an yasa yenik düşebilecek kadar büyük. Bella için de cehennem azabı gibi o duygu köşe başında sayılır.

Sienna yanımda, ayakta duruyor. Yanaklarında gözyaşı izleri var.

“Senin de uyumaya çalışman gerek,” diye fısıldıyor.

Haklı.

William’la Bella’ya bakıyorum ve uyumam gerektiğini biliyorum.

“Önce yapmam gereken başka bir şey var,” diyorum.

“Emin misin?” diye soruyor.

Dürüstçe cevap veriyorum.

“Hayır.”

Ama yine de yapıyorum.

Yeniden çıkmaza çıkıyorum.

Sokak lambasının altında, havadaki nem sanki asılı duruyor ve Jacqueline’in mutfağında, jaluzinin ardında ışık yanıyor.

BMW’nin etrafından dolaşıyorum ve ellerim acıyıncaya kadar ön kapıyı yumrukluyorum.

“Jacqueline! Fabian! Açın kapıyı!”

Bahçeyi geçiyorum, yumruk yaptığım elimi diğer avucumun içine alıyorum ve evin arka tarafındaki cam kapıya vuruyorum.

“Açın kapıyı! Hemen! Evde olduğunuzu biliyorum.”

Burnumu cama dayayıp bakarken gölgelerin içinde bir silüet görüyorum.

“Fabian! Seninle konuşmam gerek.”

Buğulu camın arkasından ne olduğunu anlamadan bana bakıyor. Kulaklığını boynuna asıyor ve kilidi çeviriyor. Tek bir hareketle, kapı kolunu yakalayıp kapıyı hızla açınca Fabian verandaya düşüyor, kulaklığı yere fırlıyor.

“Ne oluyor? Annem burada değil.”

Geri geri gidiyor, vücudu tuğla duvara dayanıncaya kadar. Elimi yumruk yapıyorum, kolum seğiriyor.

Okulda tuvaletin önündeki Andy’i ve Stockholm’de okul bahçesindeki, artık hayatta olmayan çocuğu hatırlıyorum.

İçimde şiddet var benim.

“Bella’ya ne yaptığını biliyorum,” diyorum.

“Hayır.”

Fabian hızla nefes alıp veriyor. Yanakları kireç kadar beyaz, omuzlarını arkasında kalan eve iyice yaslıyor.

“Site partisi sırasında çocuk parkında ne yaptığını biliyorum.”

Fabian kaçış yolu arıyor. Ellerini havaya kaldırıyor. Bella’ya dokunan eller.

“Ne demek istiyorsun?”

Omzumun üstünden ileriye bakıyor, ben de başımı çeviriyorum ve o sırada duvardan uzaklaşıp koşuyor. Hızlıca üç adım atıyorum ve kollarımı uzatıyorum, onu arkadan yakalıyorum, sol kolunu arkasına doğru çeviriyorum.

“Dur! Dur!”

Kalbim adrenalini pompalıyor. Duramıyorum. Onu duvara doğru itiyorum, sonra evin içine sürüklüyorum.

“Daha beş yaşında, seni ucube. Bu yaptığının nasıl bir sapıklık olduğunu anlıyor musun?”

“Ama ona dokunmadım!”

Elim çenesini yakalıyor, onu duvara öyle kuvvetli bastırıyorum ki zor nefes alıyor.

“Bana inanman gerek,” diyor zar zor. “Doğru, parkta Bella’ya kötülük yaptım. Okuldan birkaç çocuk vardı, onlar beni zorladı. Onu halata taşıdım ve ...”

Duraklayıp nefes almaya çalışıyor ve yutkunuyor.

“Gitmek istemedi ama ben tutunmasını söyledim. Sadece o kadar. Başka bir şey yapmadım!”

“Yalan söylüyorsun. Peter, Bella’ya dokunduğunu söyledi.”

“Peter mı?”

Fabian'ın bakışlarında bir kararsızlık oluyor, ben de elimi biraz gevşetiyorum.

"Aynı gece geç saatlerde ona itiraf etmişsin."

"Hayır. Peter'a bana ne olacağını düşündüğünü sordum sadece. Annem çok kızgındı, ben de sosyal hizmetlerin beni alacağından deli gibi korkmuştum. Peter'a Bella'ya dokunmadığımı anlatmaya çalıştım ama annem kendini banyoya kilitledi ve onunla konuşmuyor diye çılgına dönmüştü."

Elimi biraz daha gevşetiyorum. Gücümü kaybediyorum.

"Gerçekten, yemin ederim," diyor Fabian. "Ben bir şey yapmadım."

Neye inanmam gerektiğini bilmiyorum.

"Peter çok emin görünüyordu."

"Ya Bianca da aynı şeyi düşündüyse," dedi Fabian. "O yüzden mi beni sosyal hizmetlere şikâyet etti? Buraya geldiler ve beni ormandaki kimsesizler yurduna götürdüler. Başıma gelen en kötü şeydi."

Hatırası bile titremesine neden oluyor.

Ama yanıldığını düşünüyorum.

"Bianca şikâyet falan etmedi," diyorum.

Fabian'ın Bella'ya saldırdığını duymuş olsaydı bana hemen söylerdi. Bella da mutlaka bir şey söylerdi.

Fabian derin derin ve zor nefes alıyor. Bana bakarken kafası karışık.

"Cuma günü Ola'nın da sizinle arabada olduğunu biliyorum," diyorum. "Arabayla Bianca'ya çarpan o muydu?"

"Hayır, arabada sadece annemle ben vardık."

Fabian asla yalan söylemediğini iddia ediyor ama şüpheliyim.

"Ola'nın arabada olduğunu biliyorum. Onu görenler olmuş."

Fabian başını iki yana sallıyor.

“Onunla marketin otoparkında karşılaştık. BMW’nin içini görmek, oturmak istedi. Ama arabayla gelirken yanımızda değildi.”

Elim havalanıyor. Fabian’ı göğsünden itiyorum.

“Yalan söylüyorsun!”

Fabian’ın vücudu elimin altında gıcırıyor, çıtırdıyor. Gazabım yumruk yaptığım elimin kemiklerinden akıyor.

Fabian inliyor.

“Doğru söylüyorum. Ola arabada oturdu ama eve döneceğimiz zaman indi.”

Hızlı düşünüyorum. Neden kısacık bir süreliğine arabada oturup sonra insin?

“Anlamıyor musun? Bianca öldü!”

Yumruğumu göğsüne daha da sert bastırıyorum.

“Kazaydı.”

“İmkânsız. Bianca’yı görmüş olmanız lazım. Neden frene basmadınız?”

Fabian kıvranıyor ve yüksek sesle, hızla nefes alıp veriyor.

“Yanlış pedal. Sanırım annem yanlış pedala bastı.”

“Saçmalık!”

“Araba yavaşlamıştı,” diyor Fabian. “Frene basacaktık ama yanlış pedala basmak o kadar kolay ki. Yanlışlıkla gaz pedalına basmak.”

Yaşadıklarını kafasında geriye dönük yeniden yapılandırıyor. Fabian araba kullanmak hakkında hiçbir şey bilmiyor. Deneysel bir sürücü yanlış pedala basmaz.

“Hemen doğruyu söyleyeceksin,” diyorum elimi yeniden boynuna bastırarak.

Fabian yumruklarım altında inerken, sıkışan göğsümün için-

de sanki bir yılan kıvrılarak ilerliyor. Şiddetten nefret ediyorum ama sonunda sanki yapacak başka bir şey kalmıyor

Bir ses geliyor. Kapıda anahtar sesi, sonra giriş holünde zemin gıcırıyor.

Fabian'la birbirimize bakıyoruz, boynunu derhal bırakıyorum. Ciğerlerini havayla dolduruyor. Yere bakıyor.

Kısa bir süre için çocuklarımı, geriye kalan her şeyi unutuyorum. Düşüncelerimde sadece Bianca var. Diğer her şey kayıp.

“Yalan söyleyebiliyorsun,” diyorum. “Yalan söyleyemiyorum derken yalan söyledin.”

“Üzgünüm. Bir daha yalan söylemeyeceğim.”

Jacqueline holden ona sesleniyor ama Fabian cevap vermiyor.

“Arabayı ben kullanıyordum,” diyor.

68. Mikael

Kazadan Önce

2017 Sonbaharı

Site partisinden bir hafta sonra okul başladı. Dokuzuncu sınıfların ortak sınıfının dışında durmuş fotokopi çekerken öğrenciler bronz tenli ve uzun yaz tatilinde yorgun düşmüş halde, birer ikişer geldiler.

Yılın bu zamanının hep sevmişimdir; sonbahar henüz yeni başlamıştır ve yeni bir okul yılı önümüzde uzanır. Olayların yeni bir yola girmesinde, temizlenmek ve yeniden başlamakta kendine has bir özgürlük vardır.

“Duydun mu?”

Kenneth arkama iyice yaklaşmıştı. Etrafa bakındı ve sesini alçalttı.

“Selander’ı duydun mu?”

“Ne?”

Kenneth, Fabian’ın sınıf öğretmeniydi.

“Annesiyle konuşuyorsun değil mi? Bildiğini düşünmüştüm.”

Neden bahsediyordu? Titreyerek çalışmaya devam eden ve kâğıtları yere fırlatan fotokopi makinesi dikkatimi dağıtıyordu.

“Fabian artık okulda değil,” dedi Kenneth. “Kaydı alınmış.”

Demek Jacqueline yine de dediğini yaptı. Yapabildiği tek şeyi. Eşyalarını alıp kaçtı.

“Annesi ayılmakla meşgul,” dedi Kenneth. “Närndemansgården’de.”

Rehabilitasyon merkezinde mi?

Aslına bakılırsa bunu umut bile edememiştim.

“Akıllıca bir karar sanki,” dedim. “İyi de Fabian? Nerede şimdi?”

Kenneth elini karnına koydu ve bir defa daha etrafı kolaçan etti.

“Sosyal hizmetler almış.”

Çok geçmeden Köpinge’nin yarısının haberi olmuştu. Dedi-kodulara bakılırsa Jacqueline’in rehabilitasyonda olduğu süre boyunca Fabian Småland ormanlarında bir yerde bir kimsesizler yurduna yerleştirilmişti.

“Tamam, çok fazla içiyor,” dedi Gun-Britt. “Ama o kadının içkiden daha büyük sorunları var.”

Åke’yle birlikte, site partisinden sonra ne olduğunu sorgulamak için davetsiz çıkagelmişlerdi.

“O zamandan beri Ola’yı hiç görmedim,” dedi Gun-Britt.

Biz de hiçbir şey duymamıştık. Çok da umurunda değildi. Bianca bir defa bankanın önünde görmüştü, o da arkasını dönüp hızla uzaklaşmıştı.

“İnsan en azından bir özür diler,” dedi Åke.

“Evet, evet,” dedi Gun-Britt. “İçkiyi fazla kaçırmıştı.”

Gitmelerinin hemen ardından, elimde bilgisayarımıla divana oturdum ve emlak sitesine girip Lund’daki apartman dairelerine baktım.

“Sofiaparken’deki şu üç odalı eve baksana.”

Bianca yanıma oturdu.

“Çok güzelmiş.”

“Fiyatı da uygun.”

Bianca öne doğru eğildi ve görüntüyü yakınlaştırdı. Mutluluğu samimi gibi görünüyordu. Kötü günler geride kalmıştı. Belki birbirimizi yeniden keşfedebilirdik. Râlis akşamları, Sardinya geceleri.

“O bölge için çok iyi şeyler duyuyorum,” dedi.

Gülümsedim.

“Peki komşular?”

Güldü ve ellerini kollarımın altına soktu.

Akşam, iki kişilik yatağı uzanıp birlikte hikâyeler okuduk, dördümüz. Bella’yla William aramızda, Bianca’yla ben yanlarında.

“Sizi seviyorum çocuklar,” dedim hikâyenin ortasında.

“Babacım, biliyoruz zaten,” dedi Bella. “Okumaya devam et.”

Bianca’yla çocukların başlarının üzerinden birbirimize baktık. Tam burada sahip olduğumuzdan başka herhangi bir şeyi nasıl hayal edebilmiştim bilmiyordum.

Eylülün sonlarında, Bianca’yla birlikte Ystad’ta bir kaplıcada hafta sonu kaçamağı yaptık. Sahilde yaptığımız yürüyüş boyunca, güneş dev bir portakal gibi Baltık Denizine son ışınlarını göndererek dalarken, gençliğimizdeki gibi öptü beni.

Bir anlamda eve dönüyorduk, yolumuzu yeniden buluyorduk. Bu son derece yoğun çekim gücü bir defa daha, durmadan ellerimi Bianca’ya doğru yönlendiriyordu. Tenine, yakınlığına, kulağıma fısıldadığı kelimelere doyamıyordum.

Pazar günü, buz kovaşında şampanya şişesi, dilimizde çilek tadıyla ikinci katta sarmaş dolaş yattık. Köşede ateş çıtırdıyordu ve panoramik pencerenin dışında dünya, mavi ve sonsuz, uzayıp gidiyordu. Gördüğümüz, bizi bekleyen gelecekti.

69. Jacqueline Kazadan Önce

2017 Sonbaharı

Nämndemansgården’de altı hafta geçirdikten sonra, özgürlüğe adım atarken yeni doğmuş bir buzağı gibi sendeliyordum. Gökyüzü özlem mavisini rengindeydi, aydınlık öylesine sonsuz parlaklıkta ve hava da sonbahar tadındaydı.

Fabian’ı almak için sosyal hizmetlere gitmem gerekiyordu. Doksan beş kilometre ve sürekli cızırdayan radyo sesi. Gelip onu aldıkları o nursuz sabahı beri Fabian’ı görmemiştim. O zamandan beri rehabilitasyon merkezinden onu iki defa aramam dışında iletişimimiz olmamıştı, o görüşmelerde de homurdanmış, sorularımı cevapsız bırakmıştı. En büyük korkum kendini sonsuza kadar kapatmış olmasıydı. Fabian aşırı kindar olabilir.

Çakıl taşı döşeli yolda duruyor ve bekliyordu. Yanında olan bütün eşyaları bir sırt çantasının ve kâğıt bir Ullared poşetinin içindeydi. Omuzları düşmüştü, arabayı park ederken ve garajın önündeki araba yolunda sendeleyerek yürümeye başladığımda başını kaldırıp bakmamıştı bile.

“Bir daha asla buraya gelmek istemiyorum,” dedi yüzünde karanlık bir ifadeyle.

Tek istediğim onu kollarımla sarmak, sımsıkı sarılmak ve her şey yoluna girecek diye fısıldamaktı. Fiziksel mesafe kesinlikle aramızdaki sorunun önemli bir parçasıydı. Ona hiçbir zaman dokunamamam, bir annenin yapması gerektiği gibi sarılamamam.

“Söz ver,” dedi. “Beni bir daha göndermeyeceğine söz ver.”

Söz verdim tabii ki. Ve bu defa onu yüzüstü bırakmayacaktım.

Eve dönüşümüzden sonraki ilk günlerde, Fabian çoğunlukla kapısını kapatıp odasında oturdu. Ona sürekli farklı şeyler teklif ediyordum, hepsini de reddediyordu. Dışarı çıkıp bisiklete binmeyi bile istemiyordu.

Okuldan kimse bizimle iletişim kurmamıştı, sosyal hizmetlerden aradıklarında da yakında taşınacağımızı söylüyordum.

Bråkmakargatan’da kalamazdım. Ola’yı muhtemelen idare edebilirdim, yıllardır ediyordum zaten ama Bianca’yla Micke’yi her gün görmek zorunda kalmak... bunu beceremezdim.

Sanki susuzluğum geçmiş gibiydi. Artık gerçekleri susturma ihtiyacı duymuyordum. Bir yerlere ulaşmaya yakın olduğumu bildiğim zamanlar yalnızlık bile katlanılabilir oluyordu.

Tabii ki o lanet olası arabayı hiç almamalıydım. Eski, çok daha küçük, çok daha düşük beygir gücü olan arabayı elimde tutsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi. Ben ki, çocuklarının tutkun oldukları eşyaları ve hediyeleri almaya uğraşan anne babalar gibi olmayacağıma her zaman yemin ederdim. Ama Fabian’ı evden çıkarmanın tek yolu buydu. O sonbahar ilk defa, araba bayiinden ayrıldığımızda gözlerinde geleceğin ışıldadığını görmüştüm.

“BMW 323. Doğru mu anne? Bizim mi?”

“Bizim. Senin ve benim.”

Ahşap gösterge panelinde elini hayranlıkla gezdirmişti.

“Rüya gibi.”

Köpinge’ye dönüş yolculuğumuz sessizlik içinde geçti, marketin önündeki göbekten çıkıp, nehir boyunca uzanan ağaçların sonbahar kıyafetlerini büründüğü ana yolu takip ettik.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Fabian.

“Çok daha iyi.”

“İçkiyi bıraktın mı?”

Böyle bir şeyi çocuğundan duymak zorunda kalmak. Onu incitmiş olduğum çok açıktı.

“Söz veriyorum,” dedim.

Bir daha asla.

BMW’yi Bråkmakargatan’da durdurdum. Motoru durdursam da müzik çalmaya devam ediyordu. İyice arkama yaslandım ve pencereler buğulanıncaya kadar derin derin nefes alıp verdim. Çok geçmeden dışarıyı göremez olduk. Sanki dünyayla aramızdaki bir duvak gibiydi.

“Anne?” dedi Fabian.

“Hımm?”

“O iğrenç yere gitmek zorunda kalmam Bianca’nın suçuydu değil mi? Bizi sosyal hizmetlere şikâyet eden oydu.”

Sessizliğin uzamasına izin veriyordum. Ne diyebilirdim ki? Rehabilitasyona gitmeyi isteyen ve onu da kimsesizler yurduna gönderenin ben olduğumu öğrense, Fabian beni asla affetmezdi.

“Endişelenme,” dedim. “Oraya bir daha gitmek zorunda kalmayacaksın. Seni bir daha bırakmayacağım.”

Söz verdim.

Tüm hayatım tutamadığım sözler vermekle geçmişti. Bu defa onu yüzüstü bırakmayacaktım.

Fabian gülümsedi. Bana yeniden güvenmeye başlıyordu.

Herkesten uzak duruyordum. Evin bütün ışıklarını söndürüyor, jaluzileri kapatıyordum.

Kimseyi görmek istemiyordum. Köpinge'de, her zaman sarhoş, değersiz anne olmuştum. Burada benim gibi biri için yeni bir şans yoktu.

Dışarı çıktığım nadir zamanlarda, karanlığın çökmesini bekliyordum, böylece komşuları görmek zorunda kalmıyordum. Beni anlamayacaklardı.

Micke, tabii ki, farklıydı. Birbirimiz için nerede durduğumuzu biliyorduk. Onu görmek istemememin nedeni tamamen farklıydı.

Bir akşam, William'la birlikte çıkmazda çim hokeyi oynarlarken onları pencereden gördüm. Nämndemansgården'de geçirdiğim haftalarda onu çok düşünmüştüm. Onu hayal etmişim. Terapide ondan bahsetmişim. Ben ve Micke diye bir şey asla olmazdı, bunu artık kabullenmişim.

Bir emlakçıyla görüştüm, satış işlemlerinden önce evi gezdi. Evin satılması kolay olacaktı, buna garanti veriyordu. Köpinge'deki Astrid Lindgren evlerinin ünü oldukça iyiydi.

Ertesi gün Fabian BMW'yi cilaladı. Sabrı son derece etkileyiciydi, kaportanın altındaki en küçük parçayı bile temizledi. Hava kararınca da arabaya bindik ve Scania ovalarını kateden ucu bucağı görünmeyen şehirlerarası yollarda motoru açtık.

"Bugün on üçüncü cuma," dedi Fabian.

Markete gitmek için BMW'de oturuyorduk.

"O saçmalıklara inanmıyorsun değil mi?"

"Ayın on üçüne gelen cuma günlerinde normalden fazla kaza olduğunu okumuştum," dedi. "Bunu gösteren istatistikler var."

“Ah,” dedim. “Şu andan itibaren on üçüncü cuma benim uğurlu günüm olacak.”

Az sonra, marketin rafları arasında dolanmaya başlamıştık. Fabian alışveriş listemizde yazan malzemelerin üzerini birer birer çizerken, ben de elimden geldiğince alışveriş arabasının arkasına saklanıyordum.

Kasada ödeme yaptım, Fabian alışveriş arabasını cam kapılardan geçirirken neredeyse Ola’ya çarpacaktı.

“Döndün mü?” dedi bana. “Seni görmek harika.”

Beni sanki ilk defa görüyormuş gibi inceledi.

“İyi görünüyorsun.”

“İyi hissediyorum.”

Ola, Köpinge’den ayrılma planlarımı kesinlikle bilmemeliydi. Kısa bir süre sonra, Fabian’la ardımızda iz bırakmadan gidecektik. Bizi arayan biri olursa, karşısına sadece çıkmaz sokaklar çıkacaktı.

“Anne.”

Fabian beni dürtüklüyordu.

“Poşetlerde dondurma var.”

“Tamam, tamam,” dedi Ola.

Arkamızdan otoparka geldi ve Fabian alışveriş arabasını yerine koyarken benimle bekledi.

“Peter yeni bir araba mı aldı?” dedi Ola, pırıl pırıl BMW’ye hayranlıkla bakarak.

“Peter mı?” dedim. “Peter kim?”

Ola anlayışla gülümsedi.

“A-ha, anladım.”

“Peter tarih oldu.”

Tıpkı senin gibi.

Ama bunu söylemedim. Ola sülük gibiydi. Ne zaman yakınında olsam bana yapışmaya çalışıyordu. Ondan kurtulmanın tek yolu haber vermeden gitmekti.

“Araba bizim,” dedi Fabian gururla, bir taraftan BMW’nin ka-portasını okşuyordu.

“Kullanma fırsatın oldu mu?” diye sordu Ola.

Fabian güldü.

Poşetleri yerleştirmek için arabanın arkasına dolaştım, kilidi açtığımda Ola direksiyonun arkasına oturuverdi.

“Çocuğa test sürüşü yaptırmadın mı, Jackie?”

“Pek sayılmaz.”

“Haydi ama,” dedi Ola. “M3 kullanmış çocuk o.”

“Ama trafikte değil,” dedi Fabian. “Siciline kara leke işlenir, sonra ehliyet alamazsın.”

Sonra Ola arabayı çalıştırdı. Anahtarın yakında olması yeterliydi, kontakta olmasına gerek yoktu.

“Ne yapıyorsun?” dedim sürücü kapısının yanında durarak. “İn bakalım arabadan.”

Ola birkaç defa gaza bastı ve Fabian’a pedalları gösterdi.

“Bak. Gaz, fren, debriyaj.”

Fabian Noel Arifesindeki bir çocuk gibiydi.

Bu da Ola’nın yeni taktiğinin parçasıydı: Fabian’a babalık oyunu oynuyordu. Birbirimizi ilk tanıdığımız zamanlar davranışları tam tersiydi.

“Ciddiyim, Ola. İn haydi!”

Motoru durdurdu ve zoraki gülümsedi.

Arabadan indiğinde tam önümde duruyordu. Bir milim bile geri çekilmedim, o da sonunda bırakıp gitti.

“Hadi gidelim anne.”

Fabian çok huysuzlanmış görünüyordu.

Daha az önce ne kadar mutluydu.

“Gel,” dedim.

Ne olacak, en fazla üç dakikalık bir yol gidecektik, 55 km’nin üzerine çıkamayacağını söyledim.

“Ciddi misin?” dedi Fabian.

Fabian sürücü koltuğuna otururken, “Sadece bir defalığına,” dedim.

Zaten Köpinge’de polis olmuyordu, radar yoktu ve bir yıla kalmadan Fabian acemi ehliyetini almış olacaktı. En kötü ne olabilirdi?

70. Mikael

Kazadan Sonra

17 Ekim 2017, Salı

“Sus, Fabian! Başka bir şey söyleme!”

Jacqueline koridorda kıpırdamadan duruyor. Sesinde çaresizlik var.

“Doğru mu bu?” diye soruyorum.

Hayalet gibi rengi soluk.

“Bianca’ya çarpan Fabian mıydı?” diye soruyorum.

Jacqueline hiçbir şey söylemiyor ama sessizliği de cevap zaten.

“Arabayı kullanmasına izin mi verdin? Aklını mı kaçırdın sen?”

“Kazaydı,” dedi Fabian. “Bisikleti göz ucuyla gördüm ve frene basmaya çalıştım. Yanlış pedala basmış olmalıyım.”

Jacqueline arkasını dönüyor, ardından koşarak mutfığa giriyorum.

“Jacqueline? Tanrı aşkına! Baştan beri neden bir şey söylemedin?”

Geri adımlarla, ağır ağır mutfak tezgâhına kadar gidiyor.

“Fabian’ı yine benden alırlar diye çok korktum. Arabayı benim kullandığımı söylemek bizim için daha iyi olacaktı.”

“Bianca öldü!” diyorum.

“Bunu düşünmediğim bir saniyem bile yok,” diyor Jacqueline. “Her şey çok hızlı oldu. Arabadan indiğimiz an böyle söylemeye karar verdik.”

Kafamın içi resimlerle dolu. Bianca asfaltta yatıyor, gözleri kapalı. Sardinya’daki gecelerimiz. Kulağımda kahkahaları. *Sonsuza kadar*. Ystad’da ateşin önünde sarmaş dolaş olmuşken önümüzde deniz gibi uzanan gelecek. Hastane yatağında beyin ölümü gerçekleşmiş vücudu.

Jacqueline kalçasını mutfak masasına çarpıyor ve el yordamıyla çektiği sandalyenin üzerine düşüyor.

“Sadece hafif yaralandığını düşünmüştük,” diyor ellerinin arkasına saklanarak. “Böyle olacağını ...”

“Onu öldürdünüz. Bianca’nın canına kastettiniz.”

Jacqueline gözlerini kocaman açıyor.

“Çıldırдың mı? Kazaydı.”

Birbirimize bakıyoruz, sabrım taşmak üzere.

“Bianca’nın sizi şikâyet ettiğini, sosyal hizmetlerin seni rehabilitasyona, Fabian’ı da yurda göndermesinin onun hatası olduğunu düşünüyordun.”

“Hayır,” diye itiraz ediyor Jacqueline.

“Bianca’ya asla bilerek zarar vermem,” diyor Fabian kapı eşiğine takılıp sendeleyerek içeri girerken.

Boynunun etrafı kızarık. Onu neredeyse boğacaktım. Ellerim hâlâ titriyor.

“Beni yine o korkunç yere mi gönderecekler?”

Ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi görünüyor. Elleri vücudu-

nun üst tarafında, boynuyla çenesine yakın bir yerde kontrolsüzce birbirini etrafında dönüyor.

“Sakin ol tatlım,” diyor Jacqueline.

Masanın etrafından geçip yanına gitmek istiyor ama kolumu uzatıp onu durduruyorum.

“Fabian’ın Bella’yı taciz ettiğini düşünüyordun,” diyorum. “Ama bana ve Bianca’ya bunu söylemeyecektin. O akşam koltukta yanımda oturmuş, kendine acıyordun. Fabian’ın yaptığı aklının ucuna bile gelmedi.”

“Ama ben bir şey yapmadım,” diyor Fabian.

Gözlerimi Jacqueline’den ayırmıyorum.

“Ama sen yaptığını düşünüyordun.”

O kadar gergin ki, gözlerini kırıştırıyor.

“Söyleyecektim. O yüzden içeri gelmeni istemiştim. Ama yapamadım.”

“Yemin ederim,” diyor Fabian. “Bir şey yapmadım.”

Jacqueline kollarını savuruyor.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece oğlumu korumak istedim. Bugüne kadar her ne yaptıysam Fabian’ın iyiliği için yaptım.”

Hassasiyeti açık renk gözlerine yansıyor ve ağır ağır öfkem diniyor. Duygular vücudumdan sızıyor ve geriye deriden ve kemiklerden ibaret boş bir torba kalıyor.

“Arabayı kullanmasına nasıl izin verebildin?” diyorum, hıçkırıklarım boğazıma düğümleniyor. “Daha on beş yaşında.”

Jacqueline parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, kıvrımlı saçları zayıf omuzlarına dökülüyor.

“Kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Annemin fikri değildi,” diyor Fabian. “Nasıl kullanılacağını

bana Ola gösterdi. Annem aslında istemedi ama Ola aptallık ettiğini düşündü.”

Elleri durmaksızın dönüyor.

“Özür dilerim, özür dilerim,” diye tekrarlıyor. “Bir daha oraya gitmek istemiyorum. Ölürüm daha iyi!”

Kalçalarını yumrukluyor, çok hızlı nefes alıp veriyor.

“Yapma, Fabian!”

Jacqueline ellerini sıkıca tutmaya çalışıyor.

“İstemiyorum anne! İstemiyorum!”

“Fabian, lütfen.”

Vücudu yumuşayınca ve ağır ağır teslim oluncaya kadar Jacqueline, Fabian’ın ellerini tutuyor. Her bir kası tek tek gevşiyor Fabian’ın ve Jacqueline ona uyum sağlıyor. Öylece ayakta duruyorlar, ter içinde ve bitkin halde, sanki zor bir güreş müsabakası sonrasındalar.

Ayaklarımın altında var oluş çatırdıyor. Bir yarık oluşuyor ve ben kraterin tam kalbine baş aşağı düşüyorum.

Bazen suçlayabileceğiniz kimse yoktur.

Hayat parça parça olur, insanlar yok olur. Hiçbir şey eskisi gibi değildir ve kimse nedenini bilmez.

Düşmeye devam ediyorum.

71. Fabian
Kazadan Sonra
2017 Kışı

Emlakçı Porsche 911 Carrera kullanıyor. B  b  rlenmesinden hoşlanmıyorum. Kendisini biraz fazla seven tiplerden. Dans grubunda şarkı söyleyen biri gibi görünüyor, futbolcu gibi yürüyor.

Kap   onumu başıma geçiriyorum ve saklanıyorum, o da   i  ek tarzına *Satılık* tabelası yerleştirirken aslında başından itibaren bir gözüyle beni takip ediyor.

  ıkmazda yürürken kendi kendine ıslık çalıyor.

“Hey, ufaklık,” diyor.

Direkt bana doğru geliyor ama bir şey söylemiyorum, ona doğru bakmıyorum.

“  u evde yaşıyorsun, değil mi? On beş numarada?”

“Hı hı,” diyorum.

Teni fazla bronz. Hiç doğal görünmüyor.

“Pazar günü a  ık ev gösterme partisi düzenliyoruz. Parti sırasında içeriden çıkmazsan sevinirim,” diyor. “Bazı alıcılar komşu olayında biraz fazla hassas davranıyor.”

Gülümsemesi sanki yüzüne kalemle çizilmiş gibi. Buna rağmen yeryüzünden sonsuza kadar yok olmamı tercih edermiş gibi bakıyor, sırtından duramıyor. Ağır hareketlerle elimi ceketimin cebine sokuyorum ve içindeki tornavidayı hissediyorum. Bir Porsche'nin yeniden boyanması tam olarak ne kadar tutar bir fikrim yok ama bu emlakçı kazmasına çıkacak masraf Ola'nın Mercedes'ine boya tamiri için ödediğinden az olmayacaktır.

"Çok güzel bir gün diliyorum," diyor emlakçı.

Arabasına doğru havalı havalı yürürken, elini kaldırıyor ve on dört numaraya doğru el sallıyor. İçeride, büyük bir saksı çiçeğinin arkasına gizlenmeye çalışan Ola pencereden bakıyor ve o da adama el sallıyor.

Bir ara gaspçılar ona zarar vermediler diye bozulmuştum. Hak ediyordu çünkü. Ama sonunda her şey olması gerektiği gibi oldu. Şimdi Ola taşınıyor, bizi bir daha rahatsız etmeyeceğinden eminim. En başından beri kendi becerilerime güvenmeliymişim.

Kadere ya da Tanrı'ya ya da karmaya işini bırakamazsın. Bir şeyin olmasını istiyorsan kendin yapman gerek.

Hugin ve Munin'le olduğu gibi.

Kedilerin başına gelen kazadan sonra, Ola'nın Bråkmakargatan'dan taşınmaya karar vermesi de uzun sürmedi zaten.

Emlakçı omuzlarından görünmeyen tozları silkeliyor ve Porsche'sini bip diye açıyor. *Satılık* tabelasının yanındaki çiçek tarihinde minik bir ahşap haç, üzerinde altın rengi metale işlenmiş isimler var. Altında Hugin ve Munin yatıyor, sonsuza kadar.

Doksan dokuz gün. Bugün itibariyle annemin ayık geçirdiği günlerin sayısı. Bir daha asla içmeyeceğine söz veriyor ama ben pek de inanmıyorum. İnsanlar her zaman tutamayacakları sözler

veriyor. İnsanların hayatta kalmak için yaptıkları bir şey; söz vermek ve yalan söylemek.

Annem epeyce sık yalan söylüyor ama çok iyi bir yalancı sayılmaz. Bizi şikâyet edenin Bianca olduğunu söylediğinde yalan söyledi. Sosyal hizmetleri kendisinin aradığını biliyorum. Aptal değilim. Ama sanırım onu affedebilirim. Bir gün, beni o korkunç hapishaneye gönderdiği için annemi affedeceğim.

Yedi ay, iki hafta sonra acemi ehliyetimi alacağım. Ama Kaliforniya hiç umurumda değil. Oraya gitsem ne yapacağım? ABD çok fazla şiddetin ve silahların, yoksulluğun ve bir sürü saçmalığın olduğu boktan bir ülke. Sözde “babam” olacak herif de işe yaramazın teki.

BMW tamir edildi zaten. İşin çoğunu sigorta halletti, arabayı tamirciden aldık. Garajın önünde duruyorum, arabayı yıkıyorum, süngerden elime köpükler bulaşıyor, pantolonuma damlıyor.

Mutfak penceresinin önünde ahşap bir taburenin üzerine çıkmış annem. Cam temizleyici püskürtüyor, elindeki silecek cama sürtünce gıcırıyor. Kir akıp giderken annem kulağıma tanıdık gelen bir şarkı mırıldanıyor. Şarkı söylediğini duymayalı asırlar olmuş gibi.

Micke bahçe kapısından çıktığında, önce beni fark etmiyor. Duruyor ve parmaklarının ucuna yükselip pencereyi kocaman hareketlerle silen anneme bakıyor. Bakışlarını yanlış yorumlamak imkânsız.

“Selam!” diyorum; elimdeki süngeri sallayınca köpükler etrafa sıçrıyor.

Micke şaşırıyor, bir an duraksıyor sonra o da el sallıyor. Sonra garaja giriyor.

Sabırlı olmalıyım. Bianca öleli daha birkaç ay oldu. Ona biraz zaman tanırsam her şey yoluna girecek.

En azından Bråkmakargatan'dan taşınmıyorlar. Biz de. Anne-mi şimdi farklı bir yöne yönlendirdim, emlakçıya planlarımızın değiştiğini söyledi.

İlkbaharda Micke okula dönecek. Müdür son haftalarda alışılmadık ölçüde iyi davranışlar sergilediğimi söylüyor, bu da beni biraz geriyor. Çok iyi olmamalıyım, yoksa danışmanımı kaybederim.

Kadere ve o tarz şeylere inanıyorsanız, Micke'nin Bengt'in eski evine taşınmasını bununla açıklayabilirsiniz.

Micke iyi biri. Onu seviyorum.

Ona güveniyor değilim; ben kimseye güvenmem. Ama yine de Micke'nin bizim için doğru insan olduğunu düşünüyorum. Annem ve benim için.

Gelecek oldukça parlak görünüyor. Bir hayalim var, tutunabileceğim bir şey ve bu defa kolay kolay vazgeçmeyeceğim.

Uzun bir süre, Bengt'in dayanağım olacağını düşünmüştüm. Diğerlerine benzemiyordu. Bana diğer herhangi birine davrandığı gibi davranıyordu ve kendim olmama izin veriyordu.

Ama Bengt bile beni küçümsüyordu. Başkalarının fark etmediği şeyleri fark ettiğimi anlamıyordu. Onları yalnız olduklarını zannettikleri pek çok defa birlikte görmüştüm. Annemle Bengt, öpüşüyorlardı, sarılıyor ve birbirlerine dokunuyorlardı.

Vücudumun her hücresinde yankılanıyordu. Annem ve Bengt. Belki nihayet *gerçek* bir ailem, bir babam olabilirdi.

Ama Bengt'e bildiğimi söylediğim zaman, onları birlikte gördüğümü söylediğim zaman, sanki bir gölgeye, içi boş bir kabuğa dönüştü. Annemle onun yanına taşınabilir miyiz diye sorduğumda cevap olarak gülüşü acımasızca yankılanmıştı.

Ah, ufaklık. Çok geniş bir hayal dünyan var.

Ne sanmıştım gerçekten? Etrafta hayaller kurarak dolaşıyordum. Annemden *o şekilde* hoşlanmıyordu.

Bengt annemi kullandı. Kalbini sanki önemli bir şey değilmiş gibi kırdı.

Sonra Alice'le olan konu. Havuzun içindeydik, ona vajinasına bakabilir miyim diye sordum. Merak etmişim, başka bir şey yoktu. Tamam demişti, canı yanıyor gibi de görünmüyordu. Bengt bana bağırmaya başlayıncaya kadar da Alice mutsuz değildi.

Sonrasında her şey değişti. Bengt bile. Hiçbir şey söylememişti ama apaçık belliydi.

Ama olayların bu şekilde gelişmesi daha çok tesadüftü diyebilirim.

İsveç'in o çok güzel yaz günlerinden biriydi. Gökyüzü açık maviydi ve mazıların arasında kuşlar cıvıldıyordu.

Bengt evin yan tarafına çatının tepesine kadar uzanan bir merdiven dayamıştı ve en üste kadar elinde boya ve fırçayla çıkmış, saçaklara uzanmıştı. Özellikle bir şey yapmam gerekmedi. Tek gereken hızlıca, kararlılıkla çarpıp geçmekti.

Arabayı yıkadıktan sonra kıyafetlerimi değiştiriyorum ve mutfakta annemin yanından geçiyorum. Artık nadiren mutfak masasında oturuyor; jaluzi açık ve içerisi temiz kokuyor.

Annemin bir elinde spreyci şişesi, diğeri elinde temizlik bezi var. Gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyor.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor.

“Dışarıya, bisiklete bineceğim.”

Marketin ve okul bahçesinin önünden geçen yolu izliyor, tünele girip, diğeri ucundan çıkıyorum. Yeşillik alanda kar ince bir

pudra tabakası gibi ve buz tutmuş ağaçlar çıtır çıtır, elmas gibi ışıltılı bir örtüyle kaplı.

Oyun parkından gülüşmeler ve mutluluk çığlıkları duyuyorum.

Halatın rampasında William kendini bırakmaya hazırlanıyor. Bella yakınlardaki bir salıncakta oturmuş bacaklarını sallıyor.

Bisikletimi park ediyorum ve merhaba diyorum.

Bella'nın yüzü aydınlanıyor. Birbirimizi son görüşümüzden beri uzun zaman geçti.

"Beni sallar mısın?" diye soruyor.

"Tabii ki."

Halata doğru bakıyorum, William az önce halata kendini bırakmış. Sonra salıncağı itmeye başlıyorum. Elimden geldiğince kuvvetli itiyor, Bella'yı gri gökyüzüne doğru uçuruyorum.

"Uzaya kadar çıkar beni!" diyor.

William geliyor ve yandaki salıncağa oturuyor, başı önüne eğik. Ayaklarıyla kumu havalandırıyor ama bir şey söylemiyor.

Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum. Sorun değil. Ben de aynı şekilde davranırdım. Bazen insanın kendisiyle başka biri arasında duran bir şey olur, öyle zamanlarda insan hep kendisini seçer. Normal insanlar böyle yapar.

"Seni de sallayayım mı?" diye soruyorum.

William şapkasının kenarından bana şüpheyle bakıyor. Gülümsüyorum. Sadece amatörler karşılarına çıkan ilk fırsatta saldırıya geçer. Avını güvende olduğuna inandırmalısın. En beklemediği anda bıçağı sırtına saplayıp, çevirmelisin.

"Yakala beni, Fabian!" diyor Bella ellerini bırakarak.

Dizlerimi hafifçe kırıyorum ve kollarımı açıyorum. Bella atlayınca onu kollarımla yakalıyorum. Bana yakın olması hoşuma gidiyor.

“Keşke benim abim olsaydın,” diyor.

Halata doğru yürürken elini tutuyorum.

“Belki olabilirim.”

“Yaşasın!”

Bella’nın yüzünde binlerce yıldız parlıyor.

Annesine çok benziyor.

Ama ben Bianca’yı farklı hatırlıyorum. Gözlerindeki dehşeti, farkındalığı, sanki anlamış gibi. Saniyenin yüzde biri kadar bir süre bakışlarımız kesişti ama o kadarı da yeterliydi. Biliyordu. Anlamıştı. Saniyenin yüzde biri, sonra gaz pedalına bastım.

TEŞEKKÜR

Astri, Matilda ve Ahlander Ajansındaki diğer herkese çok teşekkür ediyorum. Teresa, John, Lisave Ester Bonnier'deki diğer herkese teşekkürler. Siz olmasaydınız bu kitap olmazdı. Ayrıca Emma Lindström, Birgitta Ekstrand, Monika Wiesler'e ve bu maceraya çok değerli katkılar sunan herkese teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Yazar Mattias Edvardsson aynı zamanda İsveç'te Trelleborg'da öğretmenlik yapmaktadır. Psikolojik gerilim roman *Neredeyse Sıradan Bir Aile* 2018 yazında yayımlandığında en çok-satanlar listesine hızlı bir giriş yaptı. Yazar 2020'de yayımlanan *İyi Komşular* romanıyla uluslararası alanda noir türünde bir lider olarak ismini güçlendirdi.